

رمان

آواز پرستوها

نویسنده: محمدعلی قجه

مهرماه 1398

شماره تماس : 09125804680

لیست فصل‌ها

6.....	فصل یک
8.....	فصل دو
17.....	فصل سه
23.....	فصل چهار
32.....	فصل پنج
45.....	فصل شش
50.....	فصل هفت
55.....	فصل هشت
63.....	فصل نه
68.....	فصل ده
74.....	فصل یازده
78.....	فصل دوازده
82.....	فصل سیزده
87.....	فصل چهارده
92.....	فصل پانزده
96.....	فصل شانزده
103.....	فصل هفده

108.....	فصل هجده
115.....	فصل نوزده
120.....	فصل بیست
124.....	فصل بیست و یک
129.....	فصل بیست و دو
135.....	فصل بیست و سه
141.....	فصل بیست و چهار
148.....	فصل بیست و پنج
151.....	فصل بیست و شش
153.....	فصل بیست و هفت
161.....	فصل بیست و هشت
168.....	فصل بیست و نه
171.....	فصل سی
177.....	فصل سی و یک
183.....	فصل سی و دو
187.....	فصل سی و سه
195.....	فصل سی و چهار
203.....	فصل سی و پنج

206.....	فصل سی و شش
210.....	فصل سی و هفت
215.....	فصل سی و هشت
219.....	فصل سی و نه
223.....	فصل چهل
231.....	فصل چهل و یک
237.....	فصل چهل و دو
245.....	فصل چهل و سه
251.....	فصل چهل و چهار
259.....	فصل چهل و پنج
264.....	فصل چهل و شش
269.....	فصل چهل و هفت
272.....	فصل چهل و هشت
277.....	فصل چهل و نه
282.....	فصل پنجاه
294.....	فصل پنجاه و یک
297.....	فصل پنجاه و دو

303.....	فصل پنجاه و سه
310.....	فصل پنجاه و چهار
320.....	فصل پنجاه و پنج
325.....	فصل پنجاه و شش
331.....	فصل پنجاه و هفت
336.....	فصل پنجاه و هشت
341.....	فصل پنجاه و نه
346.....	فصل شصت

فصل یک

دویدم سمت جایی که تصادف شده بود.

وقتی رسیدم به محل حادثه وحشت کردم، یه ماشین با نهایت سرعت به تیر برق خورده بود و ازش دود غلیظی بلند می‌شد.

دقت که کردم ... ماشین رو شناختم.

در اوج پریشونی با چشم‌های از حدقه در اومده توی ازدحام جمعیت، دنبال راننده‌اش گشتم. در کمال ناباوری دیدم که پریاست!

پریا که میون پاره‌های به هم تنیده ماشین غرق در خون بود. وقتی مردم جنازه‌اش رو که به‌سختی می‌شد شناختش بیرون کشیدن هنوز رنگ آبی لباسش از میون سرخی خونی که از گلویش فوران می‌کرد مشخص بود.

سرتاپام شروع کرد به لرزیدن و قبل از اینکه بتونم به آمبولانسی که با سروصدا نزدیک می‌شد برسم میون مردمی که دورش رو گرفته بودن گم شدم.

نفهمیدم چی شد و دوروبرم چی گذشت، فقط یادمه تموم مدت عین یه مجسمه، ناباورانه و بهت‌زده به اون جنازه که حالا دلم می‌خواست برم و با تموم قدرت بغلش کنم خیره شدم.

اون قدر شوکه شده بودم که نمی‌دونستم اونی که دارم می‌بینم خیاله یا واقعیت.

با سردرگمی کامل چند قدمی عقب رفتم و افتادم روی زمین. خیلی زود لباسهام با بارونی که هنوز داشت می‌بارید خیس آب شد.

به خودم که اومدم دیدم روی یه صندلی سرد و یخ‌زده توی پارک، یه ذره اونورتر از جایی که ماشین داغون شده بود نشستم و دارم از سرما مثل بید می‌لرزم. کیفم که حالا روی بازوم آویخته شده بود روی تنم سنگینی می‌کرد تا جایی که حس کردم نمی‌تونم تحملش کنم و زنجیر بلندش رو آروم از روی لباسم انداختم پایین. کیف سرید و افتاد میون برگ‌های زرد پاییزی.

برگ‌هایی که تنها و فراموش شده همه‌جا افتاده بودن و دیگه حتی رمقی برای خرد شدنم نداشتن.

کاپشن ام رو درآوردم. گیج‌و‌گنگ اطرافم رو که حالا خلوت و ساکت شده بود نگاه کردم و به‌سختی از جام پاشدم.

نفسم تنگ‌شده بود و یه بغض سنگین گلوم رو گرفته بود و داشت خفه‌ام می‌کرد.

بی‌هدف رفتم گوشه خیابون و برای اولین ماشینی که دیدم دست تکون دادم، جلوم زد رو ترمز و سوارش شدم.

پرسید: کجا برم؟

با صدای لرزون جواب دادم: منو از اینجا ببرین.

پیرمرد راننده بدون اینکه دیگه چیزی بپرسه راه افتاد. نمی‌دونم چه مدت گذشت. شاید نیم ساعت ... شایدم یه ساعت.

راننده با دلخوری همش توی آینه‌اش براندازم می‌کرد. بدون اینکه چیزی بپرسه. بالاخره کلافه شد، زد گوشه یه خیابون و پرسید:
خانم تا کی بچرخم؟

من حتی نفهمیدم چی داره می‌گه.

اون شیطون رو لعنت کرد و ادامه داد: خانم لطف می‌کنی پیاده بشی. کرایه‌ام نمی‌خوام.

زیر لب زمزمه کرد: من دنبال دردرسر نیستم.

اصلاً قادر به حرف زدن نبودم. سردرگم و مستأصل پیاده شدم و اون گوشه خیابون رهام کرد و رفت.

توی یه شب سرد و بارونی، کنار خیابون خلوت درحالی‌که نمی‌دونستم کجام و کجا می‌خوام برم به‌سوی تاریکی دوردست‌ها به راه افتادم. گریه می‌کردم، گریه‌ای که بین قطرات بارون توی صورت لاغر و رنگ‌پریده‌ام گم می‌شد.

یه لحظه دنبال کیفم گشتم و کاپشنی که دنبالم بود؛ اما یادم افتاد همه رو روی صندلی پارک رها کردم. سردم بود، اون قدر که بدنم سست و کرخت شده بود.

نمی‌دونم چقدر گوشه خیابون‌ها راه رفتم.

تا اینکه یه ماشین سفید اومد کنارم و بوق زد. دو تا پسر جوون توش بودن با سیگار توی لبشون.

یکی شون ازم پرسید: خوشگل خانم، کجا میری این وقت شب؟

بدجور حالم بد بود. بدون اینکه بتونم چیزی بگم رفتم سمت در ماشین شون و بی‌اختیار خودم رو انداختم روی صندلی عقب.

و اونها درحالی‌که محو تماشای من بودن راه افتادن.

یکی شون بهم گفت: نگران نباش، می‌بریمت یه جای خوب.

چشمهام رو روی هم گذاشتم و خیلی زود از هوش رفتم. نشنیدم چی گفتن و چی پرسیدن.

چون دیگه هیچی برام مهم نبود.

فصل دو

پریا در زد و آروم اومد توی اتاقم. اتاقی که مثل خودم کسل و خواب‌آلود بود.

بی‌حوصله بودم و اصلاً دلم نمی‌خواست از خواب بلندشم. انگار که توی خواب یا وقتی خودم رو به خواب می‌زدم زمان تندتر جلو می‌رفت و ساعتی که روی دیوار بود دور از چشمهام باعجله می‌گذشت. انگار که لحظه‌ها با بسته شدن پلکهام جرات پیدا می‌کردن تا بی‌معطلی به آینده‌ای که همیشه ازش واهمه داشتم قدم بذارن. آینده‌ای که همین لحظه من بود، منی که میون حال و آینده گم‌شده بودم.

اومد کنار تختم و پرسید: خوابی؟

دوست نداشتم حرفی بزنم و هنوز خودم رو به خواب‌زده بودم.

صورتش رو آورد نزدیک. در گوشم زمزمه کرد: باهام قهری؟

بازم جواب ندادم، نه اینکه قهر باشم ولی انگار که زبونم نمی‌چرخید که حرف بزنم و باهاش درد دل کنم. واقعاً با کی می‌تونستم حرف دلم رو بزنم و سبک بشم؟ اما کم کم دلم براش سوخت. طفلی همیشه منت‌کشی می‌کرد و باهام مهربون بود.

دیدم نمی‌خوام حرف بزنم، ناراحت یه آه کشید و بلند شد. زیر لب گفت: باشه، می‌خواستم یه ذره درد دل کنم. ولی ظاهراً دوست ندارم حرفهام رو بشنوی.

رفت دم در اتاق و ادامه داد: اونها رفتن.

برگشت، نگاهم کرد و یه لبخند تلخ زد. لبخندی که دلم رو پر از درد کرد. میون خواب‌وبیداری چشمهام پر از اشک شد و بغض دویید توی گلوم.

غلت زدم و بهش پشت کردم.

توی دلم غوغایی بود. پر از حسی که بهم نهیب می‌زد از جام بلندشم و بپریم توی بغلش و محکم توی آغوشم بگیرمش. مگه می‌شد دوری اون رو تحمل کرد؟ اونی که هرلحظه زندگی کنارم بود و مثل یه فرشته دوستم داشت.

باهمه این‌ها جلوی خودم رو گرفتم. دلم تند می‌تپید اما مقاومت کردم و از تخت جدا نشدم.

انگار که یه چیزی منو به اون رختخواب لعنتی می‌خکوب کرده بود. نمی‌دونم ... نفرت، بی‌حوصلگی و یا شایدم ... علاقه بیش‌ازحد. هر چی بود منو وادار کرد تا بی‌هیچ حرفی بهش پشت کنم.

بعدازاینکه رفت با همون بغضی که توی دلم گیر کرده بود برگشتم سمت در و اشکهام روی بالش چکید.

نمی‌دونم برای چی گریه‌ام گرفت.

با بی‌حوصلگی دست برم به کتاب فارسی و شروع کردم به ورق زدنش. فردا امتحان داشتم بدون اینکه چیزی ازش خونونده باشم.

یواش یواش ورق زدم و کلمات پیچیده‌اش رو زمزمه کردم اما توی اون حواس‌پرتی مگه می‌شد درس خونند؟

رفتم توی خیالات خودم. خیالاتی که همیشه همراهم بود، توی خواب، توی بیداری و حتی وسط یه امتحان مهم ... یاد مامانم، اونی که سال‌ها قبل مرده بود و بعد از رفتنش دیگه هیچ‌وقت خونه مون رنگ و بوی قدیم رو نداشت. مادر مهربونی که دلم بعد از این همه‌سال هنوز هوای ناز و نوازشش رو داشت. عین یه بچه، یه بچه لوس که دوست داشت مامانش موهاش رو دست بکشه و براش قصه بگه. انگار که هنوز یه دختر بچه بودم و دلم می‌خواست توی بغلش خودم رو قایم کنم. طوری که دیگه غصه‌ها باهام کاری نداشته باشن. طوری که دیگه هیچ‌چیز نتونه دلم رو بشکنه.

توی این فکرهای شیرین، کتاب رو ورق زدم و با خودم زمزمه‌اش کردم.

اما نه کلماتی که توش نوشته شده بود بلکه چیزی که توی ذهنم می‌لولید و هر موقع توی تختم می‌خوابیدم می‌اومد توی سرم. صدای مامان شهلا، بوی آغوشش و دست‌های گرمش که هیچی مثل اون رو نمی‌شد پیدا کرد.

از یادآوری این خاطرات چشمهام طوری پر از اشک شد که دیگه نتونستم کلمات درهم‌ریخته و سخت کتاب رو بخوونم.

بازم سعی کردم توی همون حالت که به رختخواب چسبیده بودم خط به خط نوشته‌ها رو دنبال کنم.

که یه دفعه خنده‌ام گرفت. نمی‌دونم از چی؟ حس کردم دیوونه شدم. به خودم نهیب زدم: رفتارت با خواهرت خیلی بد بود، دلش رو شکوندی.

با ناراحتی زمزمه کردم: من حتی برنگشتم تا ببینمش. چقدر خودخواهم.

ولی بعد با خودم گفتم: ولی شاید ... حقش باشه.

خیلی زود از این قضاوت احمقانه خودم شرمنده شدم. پریا و این حرف‌ها؟ خواهر من و این کارها؟ اون اصلاً بلد نبود که هم‌چین کاری بکنه.

پس چی شد که کار به اینجا رسید؟ چی شد که من ازش متنفر شدم؟ چی شد که فکر کردم اون دورم زده؟

با کلافگی کتاب رو کنار انداختم و دوباره شروع کردم به یادآوری حرف‌ها و اتفاق‌های چند روز اخیر. اتفاقاتی که یه جورایی غیرممکن به نظر می‌رسیدن اما واقعاً رخ داده بود.

طوری که حتی بابامم جا خورد.

فکرم پر از کشمکش بود و تا موقع شام با خودم توی تخت کلنجار رفتم و از جام تکون نخوردم. اصلاً انگار که نمی‌خواستم از اونجا بلندشم.

دلم شکسته بود، طوری که دردش رو توی قفسه سینه‌ام حس می‌کردم.

و حالا پریا خواهر مهربونم تبدیل به یه موجود منفور شده بود. یه جورایی دیگه نمی‌تونستم بپذیرم که مثل قبل دوش داشته باشم، اما از طرفی هم سخت بود از کسی متنفر باشم که دلسوزترین موجود دنیا.

توی همین خیالات بابام صدا زد.

موقع شام بود و من مثل یه دختر تنبل هنوز توی رختخواب لمیده بودم و نه درس خوننده بودم و نه بساط شام رو چیده بودم.

بهناچار از جام بلند شدم؛ اشکهام رو پاک کردم و به ساعت نگاه کردم.

نه و نیم شب بود و من هنوز نیم‌نگاهم به کتاب درسی‌ام نینداخته بودم.

رفتم و پشت میزم نشستم. توی آینه به خودم خیره شدم. توی این قاب درخشان گیج و سردرگم خودم رو جستجو کردم. یه دختر زیبا و جذاب اما خالی از امید، یه دختر جوون، پر از عشق و خاطرات شیرین اما خالی از شادی. بغض گلوم رو گرفت.

یه دفعه در اتاق باز شد و پریا اومد تو.

این بار دیگه توی رختخواب نبودم تا بتونم خودم رو به نشیندن بزنم.

توی همون حالت خشکم زد. نمی دونستم بهش بخندم یا روم رو ازش برگردونم؟

اومد کنارم و ایستاد. دید که محلش نمی دارم و شروع به نوازش موهام کرد. با ناراحتی گفت: خواهری، من که تقصیری ندارم. چرا باهام قهری؟

چیزی نگفتم. با اینکه دلم می‌خواست بپریم توی بغلش اما غرورم اجازه نداد تا مهربونی ام رو نشونش بدم.

اون موهام رو نوازش می‌کرد و من بی‌اهمیت و سرد توی آینه به سمت دیگه ای خیره شده بودم. انگار نه‌انگار که این پریاست. انگار نه‌انگار که داره منت می‌کشد و التماس می‌کنه.

و کم‌کم گریه‌اش گرفت.

من بازم با لجاجت سعی کردم به روی خودم نیارم و صورتم رو برگردوندم سمت دیوار.

گفت: تو رو خدا قهر نکن ... بهشون گفتم نه.

با دلخوری گفتم: برای چی بگی نه؟

- آخه من اصلاً نمی‌شناسمش.

- مگه میشه؟

که دیدم جلوم روی زمین نشست و با پریشونی پرسید: پرستو، چرا این جور می‌کنی؟

- سعید منو می‌خواست ... ولی با دیدن تو یه دفعه نظرش برگشت.

ناراحت اعتراف کردم: تو از من قشنگ‌تری، همه این‌رو می‌دونن.

ماتش برد و گفت: این چه حرفیه؟

- آره، اشتباه می‌گم؟

از جاش بلند شد و درحالی که به‌شدت ناراحت بود گفت: خیلی بی‌انصافی.

به فکر فرورفتم. آره واقعاً بی‌انصاف بودم. من می‌دونستم که پریا توی این ماجرا بی‌تقصیره اما به خاطر حسادت‌تی که توی وجودم بود نمی‌خواستم واقعیت رو ببذیرم.

با خودم فکر کردم اصلاً مهم نیست که دیگران چی می‌گن. اگه کسی از کسی خوشش میاد خوب بذار بگیردش. چرا من باید ناراحت باشم. چیزی که زیاده پسره.

با این استدلال جواب دادم: خب، می‌دونی چیه؟ دیگه برام مهم نیست.

پریا که دلش بدجور از حرف‌های من شکسته بود بدون اینکه چیزی بگه آروم از اتاق رفت. با رفتنش دوباره غصه‌ام گرفت. اون راست می‌گفت، من بی‌انصاف بودم.

اون شب، علیرغم اصرار بابام نرفتم برای شام. حتی پریا و بابامم شام نخوردن و خیلی آشفته بودن.

قبل از این سفره ما همیشه پر بود از شادی و خنده. یه سفره که بهونه‌ای بود برای دور هم جمع شدن. جمع شدن یه بابا، یه مامان و دو تا دختر لوس و خوشگل شون.

شب رو تا صبح توی یه بلاتکلیفی و درگیری ذهنی سپری کردم. اونقدر کلافه بودم که چند تا قرص سردرد پشت سر هم خوردم ولی حتی نتونستم پلک رو هم بذارم.

برای همین سعی کردم دوباره یه سری به کتابم بزنم و چند صفحه‌اش رو بخونم. ولی هر چی سعی کردم نتونستم.

کم‌کم سپیده‌دم صبح، خیلی زود از لب دیوار کهنه خونه مون سر زد.

از لابه‌لای پرده اتاقم که آروم و طنناز توی باد ملایم سحرگاه می‌رقصید، آفتاب رو دیدم. یه آفتاب کم‌رنگ و هزار خاطره که منو به یاد لحظه‌لحظه بچگی‌ام می‌انداخت. همون موقع که با شیطنت توی رختخواب پنهون می‌شدم تا از مدرسه رفتن طفره برم اما مامانم که می‌اومد و ناز و نوازشم می‌کرد سرحال می‌اومدم و همه چی یادم می‌رفت. حتی برای اینکه یه لحظه بیشتر توی بغلش باشم دل از رختخواب می‌کندم. اون وقت بود که دستم رو می‌شد بلند نشدنم فقط یه بهونه ست. یه بهونه شیرین کودکی، یه حس لذت‌بخش که با هیچ واژه‌ای همیشه بیاناش کرد.

با اشتیاق غرق نگاه کردن به اون خورشید پرطراوت شدم. خورشیدی که هر روز به آسمون دنیامون می‌اومد اما ما نه می‌دیدیمش و نه درکش می‌کردیم.

توی اون حال پریشون سعی کردم حتی برای یه لحظه‌ام که شده زندگی رو حس کنم.

کم‌کم از این حس ناب اشک توی چشمهام حلقه زد و بازم دل‌تنگ مامانم شدم. بعد از این همه‌سال هنوز نتونسته بودم به‌جای خالی‌اش توی خونه عادت کنم. هر سمتی می‌چرخیدم بوش رو و خاطره‌اش رو حس می‌کردم. انگار که همین‌الان کنارم بود و برام لالایی می‌خووند.

به خودم اومدم و به اطراف گوش دادم. خونه ساکت بود، نه از بابام خبری بود و نه از پریا. از خودم پرسیدم مگه میشه انتظار داشت که توی این حال و هوا اونهام سرحال باشن؟

با بی‌میلی از رختخوابی که حالا شده بود پناهگاه ذهن خسته‌ام بلند شدم و رفتم دست و صورتم رو شستم. یه لقمه کوچولو از سفره برداشتم و به‌زور خوردمش.

بعد بدون اینکه کسی رو صدا کنم لباس مدرسه‌ام رو پوشیدم و با چشم‌های اشک‌آلود و کیفی که روی دوشم سنگینی می‌کرد آرام آرام رفتیم سمت در.

قبلش مکشی کردم و برگشتم. به نگاه عمیق و پراحساس به خونه ای انداختم که پر از خاطره هامون بود.

راستی چی شد که ما این قدر از هم دور شدیم؟ بابام، من و پریا؟ ماهایی که همه حسرت زندگی مونو می‌خوردن. مایی که هیچ وقت بدون خداحافظی از در خونه بیرون نمی‌رفتیم. واقعاً چی به سرمون اومده بود؟

با غصه یه آه بلند کشیدم و در خونه رو باز کردم. در با ناله ضعیفی باز شد، یه ناله که انگار سال‌های سال توی دل فرسوده‌اش پنهون شده بود و حالا میون دیوارهایی که پر بود از دلسردی و تنهایی انعکاس پیدا می‌کرد. صدایی که غریبانه تا لابه‌لای پنجره‌های چوبی و ترک خورده خونه فرورفت و مثل رؤیای بچگی‌ام میون همه اونها گم شد. انگار نه‌انگار که اینجا همون خونه شاد بابا مرتضی ست و انگار نه‌انگار که این پنجره‌ها همون هایی بودن که من و پریا شیطان و بازیگوش از لابه‌لای شیشه هاشون باهم قایم‌موشک بازی می‌کردیم.

واقعاً زمان چه به تلخی گذشت و چه به سرعت همه‌چیز رو پشت سر گذاشت، همه خنده‌ها و همه دوست داشتن‌ها رو.

و ما هر چی جلوتر می‌رفتیم فاصله هامون بیشتر می‌شد و مهربونی هامون کمتر.

یواشی از قاب در بیرون رفتم و در رو با یه فشار کوچیک بستم تا صدا کسی رو بیدار نکنه.

کوچه باریک خونه مون خلوت بود و فقط چند تا گنجشک که انگار تازه از خواب بلند شده بودن با سروصدا روی تیر قدیمی برق این‌ور و اون‌ور می‌رفتند. اونها با دیدنم جا خوردن. پریدن و رفتن چند متر دورتر روی دیوار همسایه.

یه لحظه با دیدن اون پرنده‌های کوچیک آرزو کردم که ای کاش می‌شد جای اونها باشم، بدون فکر و خیال، سبک‌بال و آزاد. اونهایی که نه عاشق می‌شدن و نه متنفر. اونهایی که غصه‌هاشون قد دل کوچیک شون ناچیز بود.

داشت دیر می‌شد. کیفم رو روی شونه ام محکم گرفتم و با قدم‌های بلند کوچیک رو پشت سر گذاشتم. اونقدر سریع که حتی فرصت نکردم مثل هر روز دیوارها و درهای کهنه کوچیک رو بشمرم و توی خاطراتم دنبالشون بگردم. جایی که لی‌لی بازی می‌کردیم یا کنج دیواری که دفترچه خاطرات مونو با عکس‌های برچسب دارش برای بچه‌های همسایه ورق می‌زدیم، یا وقتی که دم در خونه بی‌بی زهرا با عروسک هامون ادای مامان‌ها رو درمی‌آوردیم.

توی این خیالات رسیدم سر کوچه. جایی که به یه کوچیک بزرگ‌تر منتهی می‌شد. یه کوچیک طولانی و پر از دار و درخت. درخت‌هایی که دو سمتش تا اون بالاها رفته بودن و لابلایشون پر بود از پرنده‌های پرسروصدا.

اونجا درست وسط کوچه، باد صبحگاهی‌ای که بوی گل‌ها رو با خودش داشت از دور دورها اومد و آرام صورتم رو نوازش کرد.

با خودم گفتم واقعاً چه جایی قشنگ‌تر از این کوچیک‌ها و درخت‌هاش میشه پیدا کرد؟

نگاهم تا انتهای کوچه دور و دراز رو جستجو کرد. اون وقت صبح هیچ‌کس جز بچه‌مدرسه‌ای‌ها دیده نمی‌شدن. مغازه‌دار سحرخیز محل هم مثل هر روز داشت بساط خوراکی‌هاش رو مقابل ویتترینش می‌چید. خوراکی‌هایی که یه روزگاری برامون رنگ‌ووارنگ و دل‌چسب بود.

آرام شروع کردم به رفتن، درحالی که غرق فکر و خیال بودم. توی فکر همه اون چیزهایی که باعث شده بود این اواخر، زندگی‌ام تلخ و آزاردهنده بشه.

جلوتر رفتیم و با هر قدم سنگ‌ریزه‌های کف کوچه رو شمردم و زیر پاهام لگد کردم.

یه دفعه یکی زد پشتم و از جا پریدم.

سپیده بود، همکلاسیم. دختر شوخ‌وشنگی که هیچ‌وقت دست از خنده برنمی‌داشت و حالام با پروندن من کلی بهم خندید.

با بی‌حوصلگی گفتم: بی‌مزه، ترسوندیدم.

- سلام، یعنی طوری پریدی که باید ازت فیلم می‌گرفتم.

ادام رو درآورد. اول شل راه رفت، اون وقت پرید و مثل من اخم کرد، برگشت و با لحن خنده‌داری حرفم رو تکرار کرد: بی‌مزه ترسوندیدم.

خندهام گرفت و گفتم: تو آدم نمی‌شی سپیده.

- آخه آدم بشم چیکار کنم؟ مگه تو که آدمی کجا رو گرفتی؟

آره حق با اون بود. آدم بودن چه فایده‌ای داشت؟ باید بی‌خیال باشی تا بتونی این دنیای تلخ‌رو تحمل کنی.

ازش پرسیدم: خب، چه خبر؟

- هیچی، درس که نخوندم و الانم می‌خوام برم تا یه صفر تاریخی دیگه بگیرم.

- عین من.

- تو همیشه همین رو میگی ولی بعد بالاترین نمره رو می‌گیری. خاک تو سرت!

زد تو سرم. دردم گرفت و با اعتراض گفتم: وحشی. نه پس عین تو همیشه بابام رو بکشونم مدرسه تا آبروم بره.

- اصلاً این‌طور نیست، ارزش سپیده خانم به همین چیزهاست.

- آره، راست میگی. تو همین جوری‌ام شیرینی.

جلوم وایستاد و گفت: چشمهات رو ببند، یه سورپرایز.

- چی هست؟

- چشمهات رو ببند دیگه.

- ببین حوصله ندارم.

- تو رو خدا، پرستو.

با غرولند گفتم: آخه دختر الان دیرمون میشه. چیه که این قدر مهمه؟

آخرش چشمم رو بستم و منتظرش موندم.

با یه عشوهِ خاص گفت: خب، حالا چشمهات رو باز کن عزیزم. یه نامه از مجنون به لیلی رسیده.

جا خوردم. یه نامه توی دستش بود. خواستم برش دارم اما سریع دستش رو کشید و گفت: آهای پر رو، ربطی به تو نداره.

- نامه کیه؟

- حدس بزن.
- نمی دونم دختر، اذیت نکن.
- خب از سمت علیرضا دیگه، توام چقدر دیر می گیری.
- خب من از کجا بدونم، مسخره لوس.

دلَم طاقت نیورد و با یه فضولی زنونه ازش پرسیدم: حالا بگو چی توش نوشته؟ راستی ببینم ... تو که گفتی باهاش قهر کردی.

- نه بابا، فکر کن سپیده جون با کسی قهر کنه.
- چی توش نوشته؟

نامه رو پشتش قایم کرد و یواشی عقب رفت.

خواهشش کردم: بگو دیگه.

اما شروع به فرار کرد. منم با سماجت دویدم دنبالش. یه شیطنت بود، عین بچگی هامون با همون حس دوستداشتنی.

دنبالش کردم و هر جا می رفت باهاش می دویدم تا اینکه گوشه دیوار یه خونه بزرگ ته کوچه گیرش انداختم و دستش رو گرفتم و گفتم: بده اش به من.

اون که راه فراری نداشت گفت: وای تو رو خدا. باشه نشونت میدم.

- یا الله دختر.

بالاخره رام شد و نامه رو گذاشت کف دستم.

یه نامه کوتاه با دست خط علیرضا پسر همسایه بود. پسری که مدتی توی نخ سپیده رفته بود. سپیده چشم و ابروی مشکلی ای داشت و علاوه بر این بانمک و تودل برو هم بود. هر چی که من مغرور و آروم بودم اون شیطون و وروجک بود و حتماً به همین خاطر اون پسر از خوشش اومده بود.

سپیده پرید توی خیالاتم و گفت: آهای، بخون دیگه دختر.

- خب، اینجا نوشته که ...

و ماتم برد. نوشته بود که می خواد یه قرار جدی و نهایی با سپیده بذاره. یه قرار واقعی برای آینده شون، این یعنی چی؟

سپیده خنده اش خشکید و گفت: دوباره بگو.

- نوشته یه قرار برای آینده تون.

با یه لحن مسخره گفت: حتی فکرشم نکن.

- برای چی؟ پسر بدی نیست که. باباش پولداره و خودشم خوش تیپه. چیه؟ ناز می کنی؟
- نه به خدا.
- پس چی؟

به من افتاد و با تردید جواب داد: آخه من آمادگی اش رو ندارم. تازه دارم دیپلم می گیرم و الان خیلی زوده.

انتظار هم‌چین چیزی رو از اون پسر نداشتم و بهش گفتم: سپیده بالاخره چی؟

- من هنوز کلی آرزو دارم، نمی‌خوام جوون مرگ بشم.
- واقعاً که.

با همون لحن مسخره همیشگی تو رؤیا رفت و گفت: فکرش رو بکن، من با دو تا بچه توی بغلم و یه هیکل چاق و گنده، وای خدا.

- نه. چرا این‌جوری فکر می‌کنی؟

سپیده یه قیافه جدی به خودش گرفت. قیافه‌ای که تا حالا ازش ندیده بودم و برام عجیب بود. با خودم گفتم حتی اونم می‌تونه این‌قدر جدی باشه؟

با چشم‌های درشتش بهم خیره شد و آروم گفت: ما تا حالا هیچ حرف جدی‌ای از آینده نزدیم. شاید فکر می‌کنه که من یه دختر احمق و سبک‌سرم.

پریدم وسط حرفش و گفتم: نه اصلاً، چرا این‌قدر بدبینی؟

- نمی‌دونم، حتماً هم‌چین فکری کرده که حالا می‌خواد تکلیف خودش رو بدونم. آخه ...

مکث کرد و رفت توی فکر.

پرسیدم: آخه چی؟

- پسرها یه جورایی با ما فرق دارن. اونها توی دوستی یا خوبن یا بد، یا ازت سوءاستفاده می‌کنن و یا واقعاً تو رو می‌خوان، ولی این خواستن برای دوستی نیست.

دوباره تردید کرد، یعنی علیرضا منظورش چی بود؟

با سادگی سؤال کردم: پس برای چی این‌رو نوشته؟

- چقدر خنگی تو. برای ازدواج دیگه.

- آهان، راست میگی. منم همین فکر رو می‌کنم سپیده. پس معلومه که توی سبک‌سر بدجور دلش رو بردی.

قلبش به تپش افتاد، باشرم سرش رو پایین انداخت و ملتسانه گفت: تو رو خدا به کسی نگي ها، باشه؟

سرم رو تکون دادم تا خیالش راحت بشه.

برای اونم ابراز علاقه و عشق کار سختی بود. چه برسه به من که هیچ‌وقت دوست نداشتم احساسم رو نشون بدم.

با یه نگاه کنجکاو توی صورتش زل زدم و گفتم: سپیده، توام دوسش داری؟

لبش رو گاز گرفت و از جواب دادن امتناع کرد.

و فهمیدم که عشق چه آسون توی دل آدم‌ها رسوخ می‌کنه و تموم وجودشونو در برمی‌گیره. طوری که نه دیگه عقل راه به‌جایی می‌بره و نه منطق. اون موقع دیگه نه به حرف کسی گوش میدی و نه برات مهمه که دیگران چی میگن. عین یه گناهکار که کار از کارش گذشته و فقط به یه چیز فکر می‌کنه: رسیدن به اوج این عشق.

صدای زنگ دبیرستان از دور دورها بلند شد. ما هر دو جا خوردیم و باهم فریاد زدیم: وای، مدرسه مون دیر شد. باعجله دویدیم سمت مدرسه، مدرسه‌ای که روی دیوارهای بلندش بین در بزرگ آهنی‌اش دو تا پرچم سه رنگ به اهتزاز در اومده بود.

دو تا پرچم بزرگ ایران که با وزش باد آروم آروم توی هوا می‌رقصید.

فصل سه

اون روز سخنرانی مدیر مدرسه طولانی تر از همیشه شد.

موقع امتحان که رسید تک به تک از توی صف طولانی وسط حیاط به سمت سالن بزرگ مدرسه رفتیم. هر کی نشست سر یه صندلی. هممون با ترس و نگرونی برگه پاسخگویی آبی رنگی رو که کنار برگه سؤالات جلومون روی صندلی گذاشته بودن برداشتیم و با سردرگمی شروع به خونندن سؤالها و پر کردن برگه کردیم.

با شروع امتحان به محض دور شدن مراقب جلسه بچه‌ها با شیطننت از هم سؤالهای امتحان رو پرسیدن و صدای پیچ‌تقلب شون سالن رو پر کرد.

و با نزدیک شدن مراقب صداها دوباره فرونشست. انگار نه انگار که تا همین چند ثانیه قبل بینشون مهمه‌ای بود.

این صداها سال‌های سال توی گوش هممون پیچیده بود، درست وقتی توی سالن امتحانات می‌نشستی و می‌خواستی روی یه سؤال سخت تمرکز کنی این صداها و سوسه‌انگیز ذهن‌ت رو درگیر می‌کرد تا تو هم دست به کار بشی و سؤال‌ت رو از بغل دستیات بپرسی. صدایی که آشنا و خاطره‌انگیز بود، یه صدایی شبیه به این: سؤال دوم چی میشه؟ نه ... بخش دومش، پنبه؟ چی؟ ... نه بابا ... رشته کردن؟

این جور بود که ضرب‌المثل‌ها توی یادمون می‌نشست، مثل همون اتفاقاتی که توی این مدت همه رشته‌ها رو پنبه کرده بود.

درست همین‌جا بود که می‌شد زندگی رو توی کلمات و جمله‌های تلخ و شیرین فارسی ترجمه کرد و فهمید. وقتی کلمات رو معنی می‌کردی یا حتی وقتی به شک می‌افتادی که آخرش غربت رو باید با ((قاف)) نوشت یا با ((غین)).

و می‌فهمیدی زندگی می‌تونه چقدر پیچیده و دشوار باشه اگه نتونی توی لحظه‌هاش شک و تردید رو کنار بذاری. اگه نتونی درست تصمیم بگیری.

توی اون امتحان به همه بچه‌های کلاس ثابت شد که حتی نباید درس فارسی رو شوخی گرفت و ازش بی‌اهمیت رد شد. همون درسی که کنار ریاضی، فیزیک، شیمی و یا هر درس دیگه نکات ارزشمندی از واقعیت‌های زندگی رو به تک‌تکمون یاد می‌داد.

توی این حین یه دفعه صدای هم‌کلاسی‌ام شیدا که از سختی سؤالات به مراقب جلسه اعتراض داشت بلند شد. دنبالش صدای اعتراض بقیه هم در اومد، سحر، درسا، فاطمه و خیلی‌های دیگه، حتی من. منی که این بار واقعاً برای امتحان آمادگی نداشتم و کنار اونها تلاش می‌کردم تا شاید بتونم با این اعتراض وقت بیشتری رو برای فکر کردن روی سؤالها از اون مراقب خشک و جدی بگیرم.

خانم اصغری حاضر نبود تا اعتراض مونو بشنوه و خیلی زود صداش رو بلند کرد و با یه جواب همه رو ساکت کرد: هر کی اعتراض داره می‌تونه بره بیرون.

با این اتمام حجت محکم همه صداها اعتراض خاموش شد و فهمیدیم که چاره‌ای جز فکر کردن بیشتر و جواب دادن به سؤالات نداریم، چه بخوایم و چه نخوایم.

توی این گیرودار حواسم به سپیده بود، اون دو تا صندلی جلوتر از من نشسته بود و با رنگ‌پریده مرتب سؤالها رو می‌خووند و بدون اینکه بتونه چیزی زیادی بنویسه برگه آبی‌اش هنوز تا نیمه‌ام پر نشده بود.

باید اعتراف کنم که برای اولین بار منم مثل همه بچه‌ها توی جواب دادن به اون سؤال‌های بغرنج مستأصل شدم. یه جورایی ناچار شدم تا هر چی به ذهن خسته‌ام میرسه رو توی اون برگه بزرگ امتحانی بنویسم و هر چه زودتر خودم رو از این امتحان آزاردهنده نجات بدم.

یه کم بعد همکلاسی هام یکی‌یکی بلند شدن و با دلخوری برگه‌هاشونو تحویل خانم اصغری دادن، زنی حدوداً چهل‌ساله و یه کم چاق که معلم پرورشی مون بود و حالا شده بود مراقب جلسه امتحان فارسی. من هیچ‌وقت توی تموم این سال‌ها نفهمیدم که چرا خود معلم اون امتحان، مراقب جلسه همون امتحان نمی‌شد؟

تا لحظه آخر سعی کردم تا سؤالات رو به هر شکل ممکن جواب بدم.

تا اینکه صدای خانم اصغری من و چهار پنج نفر دیگه رو از جا پروند. وقت امتحان تموم شده بود و من هنوز حتی دو تا سؤال آخر رو نخوونده بودم.

چند دقیقه بعد اومد بالای سرمون. با التماس ماها یه ذره دیگه صبر کرد. وقت که تموم شد بدون معطلی برگه‌های جوابمونو از دستمون کشید. ما بهت‌زده به اون که همه برگه‌های درهم‌ریخته پاسخ‌ها رو توی پوشه گذاشته بود و سعی می‌کرد تا با دسته کردنشون توی کیفش جاشون بده خیره شدیم.

این امتحان مسلماً تلفات زیادی به‌جا می‌داشت.

بعدش وسایلمونو جمع کردیم و با چهره‌های درهم سالن امتحان رو ترک کردیم. پشت سرمون سرایدار مدرسه هم در رو قفل کرد و رفت.

ما موندیم و راهرو خلوت مدرسه و دخترهایی که دم در خروجی حیاط منتظر اومدن مون بودن.

من، سایه، رها و هستی درحالی‌که از هم درباره سؤالات می‌پرسیدیم آروم آروم راهروی طولانی رو طی کردیم و رسیدیم به‌جایی که همه بچه‌ها جمع شده بودن.

سپیده اول‌ازهمه پرید جلو و گفت: بابا بیاین دیگه، ما که همه زیر ده ایم. پس چرا این‌قدر مقاومت می‌کنین؟

سایه با لج گفت: اصلاً این‌طور نیست، ما تک نمی‌شیم.

سپیده به هستی و رها هم نگاهی انداخت و با خنده گفت: ولی از قیافه شما دو تا معلومه که می‌افتین.

اونهام با ناراحتی سر تکون دادن.

آخرشم رو به من کرد و گفت: خوشگله، فکر کنم این دفعه توام تک بشی.

با افسردگی جواب دادم: نمی‌دونم به خدا.

سحر گفت: فکر نکن، مطمئن باش. این خانم‌رئیزی خیلی عقده‌ایه.

از پشت سرمون ناظم مدرسه خانم ابراهیمی اومد و با صدای بلند گفت: چه خبره؟ چیه معرکه گرفتین؟ برید و اینجا جمع نشین.

فاطمه، درسا و سحر با اعتراض گفتن: خانم، امتحان خیلی سخت بود.

ما هم حرف اونها رو تائید کردیم. خانم‌رئیزی معلم فارسی مون بود. یه زن بداخلاق که هنوز بعد از چهل‌وپنج سال شوهر نکرده بود و من همیشه فکر می‌کردم که رفتار بدش با ماها به خاطر همینه.

خانم ناظم با خط کش بلندش اومد نزدیک و گفت: مشکل از معلمتون نیست. شماها تنبلین و درس نمی‌خونین.

به من و سایه اشاره کرد و گفت: از این دو تا یاد بگیرین.

سپیده با شیرین زبونی پرید وسط و جواب داد: آخه خانم ناظم، هر گلی یه بویی داره.

- تو اگه این زبون رو نداشتی چیکار می‌کردی؟

- نمی‌دونم والا.

دوباره تکرار کرد: برید، برید برای امتحان بعدیتون آماده بشید. از این جمع شدن و خاله‌زنک‌بازی‌ها چیزی گیرتون نمیاد.

اونوقت همه ما با سروصدا شروع کردیم به دوییدن سمت خونه. حس کردیم که یه جورایی آزاد شدیم، حالا دیگه مهم نبود که امتحان رو خوب دادیم یا بد. حالا دیگه مرور کردن دوباره سؤال‌ها و چیزهایی که توی اون برگه‌های آبی نوشته بودیم هیچ کمکی بهمون نمی‌کرد.

با حرص برگه‌های سؤال‌ها رو پاره کردیم و ریختیم توی آسمون. من توی اون لحظه با خودم فکر کردم که ای کاش می‌شد همه غصه‌ها رو توی یه کاغذ نوشت، پاره کرد و زیر پاها ریخت.

کم‌کم دخترها چند تا چند تا خداحافظی کردن و هر کی رفت سمت خونه اش.

من، سپیده، سایه و سحر باهم موندیم. ما مسیرمون یکی بود و بیشتر باهم جور بودیم.

ما درحالی‌که قدم هامونو کنار هم برمی‌داشتیم سراغ امتحان پس‌فردا، شیمی. چیزی که فقط باید حفظش می‌کردی و فرمول‌های عجیب‌وغریبش رو کنار هم می‌چیدی. بدون اینکه بتونی ارزش کلمه‌ای بفهمی.

با این حرف‌ها نصف مسیرمون طی شد ولی هنوز به مغازه بزرگ سر کوچه نرسیده بودیم که یه دفعه اونور کوچه کنار درخت‌های بلند پرتقال و سیب، پسر جوونی رو دیدیم. کسی که انگار منتظر اومدن مون بود.

سپیده خشکش زد و یواشی گفت: وای خدا، اون اینجا چیکار می‌کنه؟

نگاه کنجکاو هر سه ما به اون سمت چرخید.

اون گوشه علیرضا به دیوار تکیه داده بود. با دیدن سپیده خودش رو جمع‌وجور کرد و مؤدبانه ایستاد. اون همون پسری بود که قرار گذاشته بود توی یه ملاقات جدی یه بار برای همیشه حرفش رو به معشوقه‌اش بزنه.

من با دقت رد نگاه سپیده رو دنبال کردم. دو تا نگاه روبروی هم یکی این‌ور کوچه و یکی اونور کوچه، دور از هم اما پر از احساس.

و تونستم این حس پاک و زیبارو میون اون دو تا ببینم.

سپیده که شرم‌زده شده بود سعی کرد تا بین ماها پنهان بشه. سحر و سایه به سپیده گفتن: اون می‌خواد تو رو ببینه، مگه نه؟

آروم جواب داد: آخه اینجاست؟

گفتم: خب بچه‌ها. پس ما میریم و این دو تا کبوتر عاشق رو تنها می‌ذاریم.

سحر و سایه خیلی زود حرف منو گرفتن. با یه خداحافظی نصف و نیمه درحالی‌که علیرضا رو می‌پائیدن و باهم پیچ‌پیچ می‌کردن از ما جدا شدن و توی کوچه بعدی پیچیدن و از نظر محو شدن.

حالا من بودم و سپیده و علیرضا که اون ور کوچه مسخ و از خود بیخود محو تماشای معشوق اش شده بود.

خواستم خداحافظی کنم و برم که سپیده با ترس گفت: وای نه پرستو، تو بمون.

دل‌م هوری ریخت. آخه چرا باید می‌موندم؟

بدون اینکه برگردم به سپیده گفتم: من برای چی؟

دوباره گفت: تو رو خدا، بمون.

طوری بهم نگاه کرد که دل‌م براش سوخت و مجبور شدم بمونم. رفتم کنارش و بهش چسبیدم، قلبش عین چی می‌زد.

گفتم: می‌بینم که ترسیدی.

- من؟

- آره.

- نه اصلاً.

- پس چرا قلبت می‌زنه؟

یه لبخند شیرین زد و جواب داد: آخه نگرانم.

- برو. من همین‌جا ایستادم.

- نه. توام با من بیا.

- آخه نمیشه که.

- بیا دیگه، باشه؟

با خجالت گفتم: باشه، ولی فقط همین یه بار.

- باشه، قربونت برم.

هر دو با قدم‌های آروم اما مردد به سمت علیرضا رفتیم.

اون با لباس‌های مرتبش گوشه دیوار زیر یه درخت بزرگ و پر از شکوفه و ایستاده بود، اما با اینکه از ما دور بود تونستم اضطراب رو توی وجودش حس کنم. یه اضطراب عجیب یا شایدم، یه ترس دوست‌داشتنی.

همون چیزی که آدم‌رو وادار می‌کنه برای غوطه خوردن توی دریای عشق، توی همون دریای پرتلاطمی که انباشته از خطر تن به موج‌های خروشانش بدی و دل به این هراس زیباش بسپری. فقط برای اینکه به اون سوی افقش بری و به پرواز در بیای.

اون لحظه از خودم پرسیدم: آخه چرا باید زندگی رو با این عشق پردردسر عجین کرد؟ اصلاً چرا باید عاشق شد؟

توی این خیالات سپیده رو دیدم که تندتر از من رفت نزدیکش و درحالی که اطرافش رو می‌پائید آروم به اون اشاره کرد تا همراه ما بیاد و از کوچه مون دور بشه. اگه باباش یا بردارش می‌فهمیدن که اون توی خیابون با یه پسر غریبه راه میره کارش زار بود.

و این خیلی تلخ بود. اینکه بخوای خودت انتخاب کنی که چه جور باشی ولی خانواده ات نذارن. شایدم علیرضا برای همین اومده بود. آخه چطوری می‌شد یه دختر رو تلفنی و از دور شناخت و دوسش داشت؟ مگه قرار نبود که یه عمر کنار هم زندگی کنن؟

اما خیلی زود هر سه مون با دیدن عابره‌های زیادی که اطرافمون بودن به این نتیجه رسیدیم که بهتره این فکرهای قشنگ رو موکول کنیم به یه وقت دیگه.

حالا باید دنبال یه جای دنج و خلوت می‌گشتیم، جایی که بشه دو کلام حرف حساب زد. حرفی که بشه توش بوی عشق تازه‌ای رو حس کرد و ازش یه داستان شیرین نوشت.

ما دو تا بافاصله نه‌چندان زیاد از علیرضا جلوتر می‌رفتیم و اون دنبالمون.

یواش یواش رسیدیم به پارک سر خیابون. پارک زیبا و پر از درختی که حالا توی هوای بهاری حسابی دل‌انگیز و مسخ‌کننده شده بود. رفتیم و گوشه خلوت پارک روی یه نیمکت که دور و برش کسی نبود نشستیم.

علیرضا هم بااحتیاط اطرافش رو پایید و با ترس‌ولرز اومد جلو. با یه صدای شرم‌زده به هر دومون سلام کرد. ما مؤدبانه جواب دادیم. خواست یه چیزی بگه که زبونش نچرخید و من حس کردم که حتماً میون این دو نفر مزاحمم.

رو کردم به سپیده و یواشی گفتم: سپیده، راستش من یه ذره دیرم شده.

علیرضا خجالت‌زده شد و گفت: نه. بهتره باشین. اگه ما تنها باشیم خیلی صورت خوبی نداره.

سپیده هم حرفش رو تأیید کرد. بازوم رو فشار داد و گفت: پرستو، تو رو خدا بمون، فقط چند دقیقه.

بااینکه راحت نبودم ولی ناچار شدم تا میون نگاه‌های عاشق اونها بمونم، فقط برای اینکه مشکلی متوجه شون نشه و کسی شک نکنه.

علیرضا یه قدم اومد جلوتر، دست کرد توی جیب شلوارش و با دقت و وسواس یه نامه رو که روش یه گل سرخ چسبونده بود گرفت سمت سپیده. یه نامه عاشقانه که شاید زیباترین هدیه عاشق به معشوقش بود. سپیده با دست‌های لرزون نامه رو که منتظر لمس پوست لطیف اون بود گرفت و با صدای دل‌نشینی به علیرضا گفت: مرسی علیرضا. عین همیشه رمانتیک و احساسی.

لبخند زد و گل روی نامه رو بو کرد. گفت: چه خوش‌بوئه.

علیرضا که انگار یه دنیا حرف توی دلش مونده بود و می‌خواست از سوز و گداز عشقش بگه با یه بغض کوچولو جواب داد: عین تو، خوش‌بو و دوست‌داشتنیه.

اشک هاش یواش یواش غلتید و اومد روی گونه هاش اما تندی پاکشون کرد تا مابدا ما این دریای موج و پرتلاطم رو که از قلب پردردش فوران می‌کرد ببینیم و غرورش لکه‌دار بشه. چون که یه مرد نباید گریه می‌کرد، حتی موقع عاشقی.

این معنای عشق اون دو تا بود، ساده و زیبا، اشک‌آلود و پردرد اما سرخ عین همون گل رزی که انگار از رنگ و بوی پاک این حس خوشبوتر و جذاب‌تر شده بود.

به حال اون دو تا غبطه خوردم. به این عشق پاک که میون قلب‌های عاشق شون پر می‌کشید و توی فضای اون پارک پخش می‌شد.

همون جا کنار نیمکت چوبی کهنه‌ای که شاید هزاران بار قبل از ماها میعادگاه پیوند دو تا عاشق شده بود.

کسی چه می دونست، شاید حالا و همین جا دوباره قرار بود یه پیوند جاودانه دیگه بسته بشه. پیوندی که تا آخر عمر بمونه و بره توی آلبوم خاطرات. آلبومی که یه روز نوه و نتیجه‌ها ورقش بزنی و به هم نشونش بدن، با انگشت‌های کوچیکشون. ماهایی رو که توی اون عکس‌ها هنوز جوون و پرطراوت مونده بودیم.

علیرضا حرف‌های زیادی برای گفتن داشت، حرف‌هایی که توی دلش سنگینی می‌کرد. من توی نگاه پراشکش این فریاد بلند بی‌صدا رو شنیدم. فریادی پر از عشق که دل سپیده رو لرزوند.

باورم نشد که اون دختر شوخ‌وشنگی که اصلاً فکرش رو نمی‌کردم بتونه پسری رو عاشق خودش کنه حالا چه زیبا لباس عاشقی رو به تن کرده و دل به دریای پرخطر دلباختگی داده.

این ملاقات باهمه شیرینی‌اش خیلی زود به پایان رسید. فرصت زیادی نبود و ما باید برمی‌گشتیم خونه. صلاح نبود تا بیشتر از این توی یه جای خلوت با یه پسر غریبه دیده بشیم.

صحبت‌های اون دو تا توی همین چند کلمه خلاصه شد. با خودم گفتم واقعاً چطور میشه از عشق و عاشقی گفت؟ چطور میشه با واژه‌هایی که نمی‌تونستن به رنگ قلبمون باشن جمله‌ها رو ساخت و کنار هم چیذ؟

علیرضا با یه نگاه از سپیده خداحافظی کرد و درحالی‌که رد نگاهش به سپیده دوخته‌شده بود میون راه پرپیچ‌وخمی که بین درخت‌های پارک گم می‌شد رفت و تنهامون گذاشت.

سپیده که دیگه لبخند به لبش نمی‌اومد نامه رو باز کرد و خووند: ((قلمم بی‌تاب و پراشتهاب بر دل پردردم می‌نگارد که اگر تو نباشی نه دنیایی هست و نه جانی؛ که جان و دنیا و دل تویی. عزیز دلم سپیده جان، وعده دیدار ما فردا عصر درست زمان رفتن خورشید، کنار درخت سیبی که سال‌هاست رد گام‌های تو را تا انتهای کوچه خاطرهما دنبال می‌کند. همان‌جا که می‌شود لحظه‌ای بی‌خیال از دنیا بر شاخه‌های پر بار درختش مثل کودکی تاب خورد و بازی کرد. می‌دانی کجا را می‌گویم و می‌دانی چه ساعتی را می‌گویم. پس تا فردا غروب روی ماهت را می‌بوسم تا در میعادگاه عاشقی به هنگام قربانی شدن آفتاب دل را به پای تو نثار کنم. دلی که مدت‌هاست برای مردن در راه عشق مهیا شده است)).

نامه کوتاه بود اما زیباترین جملات دنیا توی خطوطش کنار هم چیده شده بود. همه اون حرف‌های ناگفته‌ای که می‌شد با قلم تباردار روی کاغذ سفید دل نوشت.

سپیده اشک‌هایش درآورد و چکید روی نامه. نامه خوش‌بوی عاشقی که تونسته بود با چند جمله همه دنیای پاک دلش رو براش ترسیم کنه.

اون خودش رو توی بغلم انداخت و شروع به گریه کرد، طوری که شونه هاش میون بازو هام لرزید. من محکم توی آغوشم گرفتمش. درد عشق درد عمیقی بود. یه درد طاقت‌فرسا اما شیرین، مثل زهری که به وقت تشنگی بنوشی.

علیرضا توی اون نامه زیباترین قرار ملاقات رو گذاشته بود: کنار درخت سیب درست وقت رفتن خورشید.

فصل چهارم

بعد از اون دقایق ناب عاشقی توی پارک از سپیده جدا شدم و با یه حس عجیب برگشتم سمت خونه.

با قدم‌های آرام و شمرده کوچه خلوت رو طی کردم و با هر قدم توی خودم فرورفتم و با خودم حرف زدم. طوری که اگه کسی منو می‌دید می‌گفت که این دختر حتماً دیوونه ست، یه دیوونه پریشون که همه دنیا رو پشت سرش جا گذاشته و حالا داره ناامید دنبالش می‌گرده. دنیایی که برای هر کدوممون یه جور معنی می‌شد، برای یکی شیرین و برای یکی دیگه تلخ.

توی این فکرها کم‌کم رسیدم دم در خونه.

بعد از کمی مکث در رو باز کردم و وارد شدم. خونه ساکت و خالی بود، آرام و خواب‌آلود، بی‌هیچ صدا و هیاهویی.

این خونه همون خونه قدیمی شلوغی بود که یه روزی توی حیاطش دور حوض آب با پسرخاله‌هام و پسر عموم بازی می‌کردم و با جیغ و فریاد به هر سمتش می‌دویدم. همون موقع که پریا همش دنبالم بود تا مبادا کسی اذیتم کنه و هلم بده.

میون این خاطرات شیرین یه لحظه شب کمرنگ مامانم رو درست کنار حوض خونه دیدم.

اون هنوز داشت سیب‌های سرخی رو که بابام برای تدارک مهمونی خریده بود می‌شست و با وسواس خشک شون می‌کرد تا توی یه سینی فلزی بزرگ بچینه. سینی‌ای که همیشه دوست داشتم یواشکی ازش میوه بردارم و تندی فرار کنم.

با دیدن این شبخ خشکم زد. انگار که همین دیروز بود، آغوش گرمش و آوازی که برام می‌خوند، غذای خوشمزه و بی‌نظیری که لقمه می‌کرد و به دهنم می‌ذاشت. اون موقع نمی‌فهمیدم که خوشبختی چیه و چقدر نزدیکه. اونقدر غرق در کودکی و شیطنتش بودم که نه می‌دیدمش و نه درکش می‌کردم.

شاید حس بچگی نمی‌داشت و شایدم چون بهش عادت کرده بودم. وقتی چیزی رو داشته باشی هیچ‌وقت نمی‌تونی نبودش رو بفهمی و قدرش رو بدونی، باید از دستش بدی تا درکش کنی.

حالا من بودم و کلی خاطرات گه گذشت زمان آرام آرام از یادم می‌برد و ته کار می‌دیدم که کم‌کم هیچی برام نمونده جز فراموشی محض.

همون جوری که بابام بهش دچار شده بود. یه فراموشی ذره‌ذره و تلخ که بعد از نبود مامان شهلا سراغش اومده بود و هر روز بدتر و بدترش می‌کرد، طوری که حتی بعضی وقت‌ها اسم من و پریا رو اشتباه می‌گفت.

اون دیگه بعد از مامانم رغبتی به زندگی نداشت. انگار که دیگه نمی‌تونست درست نفس بکشه. گاهی وقت‌ها مثل یه مجسمه به حیاط خونه خیره می‌شد و تصاویری که از ذهنش تراوش می‌کرد رو به یاد خسته‌اش می‌آورد. شاید همون شبی رو که من می‌دیدم و شایدم نزدیک‌تر از اون به خودش. درست پهلوه‌پهلوه و میون قلبش. قلبی که باور نداشت تنها شده و باید بقیه زندگی‌اش رو یه تنه تقلا کنه. پس اینکه فراموشش کنه شاید بهترین کاری بود که می‌تونست انجام بده، یه فراموشی برای زنده موندن و زجر نکشیدن.

از تفکراتی که منو از دنیای واقعی دور کرده بود جدا شدم و قدم گذاشتم توی حیاط. حیاطی که اون موقع وقتی بچه بودیم خیلی بزرگ‌تر به نظرمون می‌اومد و حالا تنها با چند قدم کوتاه می‌تونستم ازش رد بشم و پشت سرم بذارمش، به همین راحتی.

از نزدیک به حوض کوچک حیاط نگاه کردم. حوضی که آبش دیگه زلال و پر از ماهی نبود. حالا دیگه حوض هم پیر شده بود و کاشی‌های رنگی‌اش از تبوتاب افتاده بودن. حتی می‌شد توی این حوض قدیمی چین‌وچروک گذر زمان رو دید.

دستم رو بردم توی آب کدرش و آروم به همش زدم، سرد بود.

آهی کشیدم، بلند شدم و رفتم داخل. یواشی دویدم توی اتاقم. پریا خونه نبود و حتماً رفته بود دانشگاه و در اتاق بابام نیمه‌باز بود. خواستم برم ببینم توی اتاقشه یا نه ولی چون خیلی خسته و خواب‌آلود بودم ترجیح دادم برم توی رختخواب و یه چرت کوچیک بزنم.

بعد از پوشیدن لباس‌های خونه رفتم و با یه کیف خاصی پریدم توی رختخواب نرم و دوست‌داشتنی‌ام. جایی که همیشه وقتی از چیزی دلخور بودم بهش پناه می‌آوردم، اما حالا فقط می‌خواستم بخوابم.

که بابام در اتاق رو زد.

از جام بلند شدم و آروم گفتم: بابا جون، بیاین داخل. من فکر کردم خوابیدین.

بابام اومد توی اتاق و با یه لبخند دل‌نشین گفت: نه دخترم، خواب نبودم. دیشب که شام نخوردی نگرانت شدم.

- نه بابا، چیزی نیست. فقط امتحان داشتم و باید می‌خوندم، همین.

جلوتر اومد و پرسید: می‌تونم دو دقیقه باهات صحبت کنم؟

خودم رو جمع‌وجور کردم. مؤدبانه جواب دادم: البته بابا، این چه حرفیه؟ بفرمایید.

آروم اومد کنار تختم نشست.

گفتم: من سراپا گوشم.

با تأسف گفت: راستش، خواستگاری دیشب ما رو شوکه کرد.

با ناراحتی سرم رو تکون دادم ولی حرفی نزد.

ادامه داد: می‌دونم که کار اون اشتباه بود ولی یادت باشه قسمت آدم هر چی باشه همون میشه.

- راست می‌گین؟

- آره دخترم، مهم نیست.

مکثی کرد و گفت: خاورت تقصیری نداره، ازش دلخور نشو. اون خیلی تو رو دوست داره و دیشب که شام نخوردی اونم از ناراحتی غذا نخورد.

با شرمندگی سرم رو پایین انداختم.

بابام آروم موهام رو نوازش کرد و گفت: من فقط تو دنیا شما دو تا دختر رو دارم و آرزوم چیزی جز خوشبختی شماها نیست. می‌دونم که بعد از مردن مامانتون هیچ‌وقت نتونستم جای خالی‌اش رو براتون پرکنم ولی همیشه سعی‌ام رو کردم تا شماها خوشحال و راحت باشین.

بعد از گفتن این جملات دردناک از روی تخت بلند شد و آرام زمزمه کرد: برای شام منتظرتم.
با لبخند گفتم: چشم بابا جونم.

بابام رفت سمت در و خواست بره بیرون که دلم طاقت نیاورد و ازش پرسیدم: بابا ...

برگشت و جواب داد: جانم دخترم.

- آخرش خواستگاری دیشب به کجا رسید؟

- هیچی، پریا باید فکرهایش رو بکنه و بهشون جواب بده.

توی فکر فرورفتم. بابام فهمید که ناراحتم و گفتم: یه جورایی غیرقابل پیش‌بینی بود و من باورم نشد به‌جای تو از پریا خواستگاری کردن. منم بهشون گفتم که باید پریا تصمیم بگیره که چه جوابی بده.

خواستم از بابام بپرسم که پریا چه نظری داره اما پشیمون شدم و ساکت موندم. بابام سری تکون داد و از اتاقم خارج شد و در رو بست.

دوباره دراز کشیدم توی رختخواب و رفتم توی فکر.

یعنی واقعاً این همون سعیدی بود که ادعا داشت عاشقمه؟ همونی که کلی وعده‌ووعید بهم داده بود و حالا با دیدن خواهرم نظرش عوض شده بود. یه عاشق دروغین که با یه نگاه دل به یکی دیگه داده بود و منو فراموش کرده بود.

بعد قیافه جاخورده پریا و بابام به یادم اومد. منم وقتی حرف‌های مهمون‌ها رو شنیدم انگار که یه سطل آب سرد ریخته بودن روی سرم.

برای همین دیشب ترجیح دادم هر چه زودتر اون مهمونی رو ترک کنم و به اتاقم پناه ببرم تا بیشتر از این مورد تمسخر سعید قرار نگیرم. تا اون بفهمه که اصلاً برام مهم نیست و می‌تونه سراغ هر کی دوست داره بره و عاشقش بشه. منم با حس دل‌تنگی‌ام کنار میام و زودی همه چی یادم میره. انگار نه‌انگار که هر شب ساعت‌ها باهاش حرف می‌زدم.

با خودم گفتم: ولی مگه میشه به همون راحتی‌ای که بهش دل باختم فراموشش کنم؟

یه دفعه یادم اومد که نامه‌های نفرت انگیزش با هزاران حرف دروغ هنوز لابه‌لای دفترچه خاطراتمه.

بلند شدم و رفتم سمت میز، کتو رو باز کردم و دفترچه رو برداشتم. دفترچه‌ای که حالا به‌مرورزمان کهنه‌شده بود، با برگه‌های پرشده از تموم خاطرات زندگی‌ام، از بچگی و شیطنت هام تا همین دو سه روز پیش که هنوز خبر نداشتم سعید قراره نامردی کنه و عاشق خواهرم بشه.

با تأمل برگه‌های دفترچه رو ورق زدم و لابه‌لای آخرین صفحاتش نامه‌های سعید رو پیدا کردم، نامه‌هایی که خواهرش از توی کلاس بغلی برام می‌آورد. حتی فکر کنم آمار خواهرمم اون بهش داده بود. نامه‌ها رو یکی‌یکی از میون ورق‌های دفترچه درآورم و کنار هم گذاشتم، یه مشت حرف دروغ و یه عالمه وعده‌های قشنگ، چیزی که حالا برام پوچ و توخالی بود.

دفترچه رو کنار گذاشتم و نامه‌هاش رو روی هم دسته کردم و خواستم با نفرت پاره شون کنم اما دستهام لرزید و دلم قرار نگرفت. قلبم به تپش افتاد و میون سینه تب‌دارم فریاد زد که دست نگه‌دارم.

و خیلی زود پشیمون شدم.

بغض توی گلوم پیچید و اشکم که دیگه طاقت نداشت توی چشم‌های خواب‌آلودم بمونه سرید روی گونه هام.

آخه چرا باید این جور می‌شد؟ فقط برای اینکه هنوز دانشگاه نرفته بودم؟ یعنی نظر پدر و مادرش برای اون این قدر مهم بود؟

نامه‌ها رو باز کردم و یکی‌یکی خوندم شون، از ابتدایی که باهم آشنا شده بودیم تا آخرین نامه‌اش که دو هفته پیش بود. دوهفته‌ای که خیلی زود گذشت و همه شیرینی‌هاش به تلخی تبدیل شد.

اما عشقی که بینمون بود چی می‌شد؟ یعنی اون واقعاً اونقدر بی‌رحم بود که می‌تونست برای همیشه فراموشم کنه؟ این قدر راحت؟ تک‌تک شونو که هنوز بوی عطر سعید رو مدادن با گریه‌ای که انگار تمومی نداشت لای دفترچه خاطرات گذاشتم. دفترم دوباره زیر لباسهام قایم کردم.

حالا دیگه با این عشق نافرجام صلاح نبود تا نامه‌ها و خاطرات من با اون در دسترس کسی باشه، مخصوصاً پریا که ممکن بود ته دلش از سعید خوشش اومده باشه. آخه اون پسر جذاب و خوش تیپی بود و یه دانشگاه خوب درس خوننده بود.

با غصه و ناراحتی رفتم توی رختخواب. همون جایی که می‌شد توش راحت گریه کنی و خودت رو به خواب بزنی، وقتی که نخوای هیچ‌کس رو ببینی، حتی پدر و خواهرت رو.

با این حس سرخوردگی زیر لب سعید رو بارها و بارها لعنت کردم. اون باعث شده بود که از خواهرم، خواهری که سال‌های سال برام عزیزترین کس بود متنفر بشم. باعث شده بود که لحظه‌ها برام تلخ و بی‌معنی بشن.

حالا من بودم و یه عشق سوخته که یه جایی توی تاریکی خاطرات به حال خودش رهاشده بود و تقلا می‌کرد تا زنده بمونه و از نفس نیفته.

توی این فکر و خیالات، پلک هام سنگین شد و از خستگی خیلی زود خوابم برد. خوابی که می‌تونست منو یه چندساعتی از دنیای بی‌رحمی که توش گرفتار شده بودم رها کنه.

اون روز خواب عجیبی دیدم. یه خواب هولناک که بیشتر شبیه یه کابوس بود.

خواب دیدم که توی یه مجلس بزرگم، یه مهمونی پر از آدم‌های مختلف، پیر و جوان، زن و مرد. توی یه خونه مجلل و باشکوه. من میون اون همه آدم سردرگم و مضطرب دنبال پریا می‌گشتم. ولی نه از اون خبری بود و نه از بابام. من هر لحظه بیشتر می‌ترسیدم و احساس وحشت می‌کردم. آخه هر چی جستجو می‌کردم نمی‌تونستم کسی رو پیدا کنم که بشناسم.

تا اینکه تصمیم گرفتم از میون جمعیت انبوه و تودرتو که همشون به طرز آزاردهنده‌ای حرف می‌زدن و هیاهو می‌کردن برم طبقه بالا تا شاید بتونم یه آشنا رو پیدا کنم. با این تصور از پله‌های بزرگ و پیچ‌درپیچ عمارت بالا رفتم. پله‌هایی که طولانی بود و مدتی طول کشید تا بتونم به انتهایش برسم.

بالاخره رسیدم به طبقه بالا اما بعد یه دفعه همه صداها و زمزمه‌ها قطع شد. من با ترس به اطرافم نگاه کردم، هیچ صدایی نبود به جز یه صدای گریه ضعیف و کم جون که از انتهای راهرو شنیده می‌شد. انگار که یک نفر داشت توی یه اتاق گریه می‌کرد.

آروم رفتم به اون سمت. هر چی که طبقه پایین پر از نور و جمعیت بود اینجا تاریک بود و خلوت. هر چی جلوتر رفتم صدای گریه واضح‌تر شد. عاقبت رسیدم به یه اتاق که درش نیمه‌باز بود. با نگرونی در رو باز کردم و داخل شدم.

با ناباوری دیدم پریاست که با یه لباس بلند آبی‌رنگ و درخشان روی یه صندلی بزرگ نشست و داره گریه می‌کنه. بدون اینکه سربلند کنه تا منو ببینه. رفتم نزدیک‌تر. اون هنوز داشت گریه می‌کرد بدون اینکه حرفی بزنه تا من بفهمم که چرا اینجاست و چرا داره گریه می‌کنه.

ولی بعد حس کردم که داره با صدای بلند بهم می‌خنده!

یه دفعه از خواب پریدم و دیدم دارم می‌لرزم. غروب شده بود و آخرین پرتوهای آفتاب توی آسمون رنگ می‌باخت و پشت دیوار خونه گم می‌شد.

زمزمه اذان که از دوردست شنیده می‌شد آرومم کرد. باینکه می‌دونستم باید از رختخواب بیرون بیام ولی اصلاً دوست نداشتم از جام بلند بشم.

که یکی در اتاقم رو زد و گفت: پرستو، بیداری؟

پریا بود. اومده بود تا حال رو بپرسه ولی توی صداش اثری از گریه عمیقی که توی خوابم دیده بودم نبود.

آروم در اتاق رو باز کرد و با همون صدای مهربونش پرسید: خوابیدی؟

یواشی جواب دادم: نه پریا، بیدارم. بیا تو.

اومد داخل، لبخند زد و گفت: راستش، دلم برات تنگ شده بود. آخه از دیشب تا حالا باهام حرف نزدی.

- فقط حوصله نداشتم. بیخشید.

- می‌دونم از من ناراحتی ولی به خدا...

- نه چرا از تو ناراحت باشم؟ این نامردی اون بود، گناه تو که نیست.

کنارم روی تخت نشست، دستم رو گرفت و گفت: نمی‌دونم چرا خونه مون این قدر سوت‌و‌کور شده، آدم دلش می‌گیره.

گفتم: آره، راست میگی.

با صدای بغض‌آلودی پرسید: یادت میاد؟

رد نگاهش رو میون پرده اتاق که از رنگ آفتاب سرخ‌شده بود دنبال کردم و دیوار قدیمی خونه مونو دیدم. وقتی بچه بودیم سعی می‌کردیم تا از کول هم بالا بریم و روی لبه دیوار که یه عالمه بلند بود وایستیم. از اون بالا می‌شد خورشید رو که یواش‌یواش پشت کوه‌ها قایم می‌شد تماشا کنیم.

حالا اینجا همون خونه بود، با همون دیوار و همون خورشید؛ اما ما دیگه همون بچه‌های ساده‌دل نبودیم. حالا ما آدم‌های بزرگی شده بودیم، پر از کینه‌توزی و حسادت. حالا دیگه دیوار برامون بلند نبود چون که دنیا مثل دوران بچگی مون باارزش نبود.

پریا بدون اینکه چیزی بگه به حیاط خیره شده بود و منم مثل اون غرق خاطرات شیرین اون دوران شدم. دورانی که دیگه هیچ‌وقت نمی‌شد تجربه‌اش کرد. اون موقع که خواهرت رو از ته دل دوست داری و هیچ‌کس نمی‌تونه اون رو ازت جدا کنه. اون موقع که بابات برات یه تکیه‌گاهه، تکیه‌گاه بزرگی که همه دنیات رو بهش می‌سپری و بی‌نگرونی بچگی می‌کنی.

و کنار همه این‌ها مادری که اگه کنارت باشه دیگه هیچی از دنیا نمی‌خواه. مادری که یه لبخندش به همه آسمان‌ها می‌ارزه و آغوشش برات معنی زندگی رو زنده می‌کنه.

اون یواشی زمزمه کرد: هنوز بوی مامان رو توی خونه حس می‌کنم.

دل‌سوخت و پرسیدم: واقعاً؟

لبخند تلخی زد. بلند شد و گفت: خواهری، امشب زودتر شام می‌خوریم. دور هم من و تو و بابا، مثل قدیم‌ها. فقط مامان بینمون نیست، اما انگار می‌کنیم که اونم هست. مگه نه؟

- آره، خواهری.

آروم رفت و در رو بست.

غلطی زدم و با بی‌میلی از رختخواب بلند شدم. باید درس رو می‌خواندم. شاید می‌تونستم از همه چی فرار کنم اما از درسی که پس‌فرداش امتحان داشتم نمی‌شد. رفتم سراغ کتابهام که با بی‌نظمی روی میز ریخته بود.

کتاب شیمی رو برداشتم، چراغ اتاق رو روشن کردم و شروع کردم به خواندن. خواندن فرمول‌هایی که هیچ معنی‌ای برای من و امثال من نداشت.

یه دفعه یاد خواب بدی افتادم که دیده بودم. خوابی که درست غروب آفتاب وقت اذان دیده بودم و می‌گفتن که این موقع هر خوابی ببینی تعبیر میشه، چه خوب و چه بد!

سعی کردم ذهنم رو متمرکز کنم و تا دو سه ساعتی که تا شام فرصت داشتم درس رو بخونم.

طولی نکشید که از دنیای افکارم وارد فرمول‌های پیچیده شیمی شدم. دنیایی که برایش مهم نبود که ما آدم‌ها چطوری باید با مشکلاتمون کنار بیایم.

این جواری سه ساعت پی‌درپی میون ورق‌های کتاب غرق شدم و بخشی از درس رو خواندم.

ساعت هشت و نیم شب یکی در اتاقم رو زد و صدام کرد.

پریا بود. شام آماده شده بود و فقط من مونده بودم تا به جمع خونواده اضافه بشم، توی سفره‌ای که پر بود از بوی خاطره‌ها، بوی شب‌های شادی و دور هم بودن. سفره‌ای که بعد از سال‌های سال هنوز پر بود و رنگارنگ، اما اون موقع کجا و حالا کجا.

کتاب رو کنار گذاشتم و دویدم سمت آشپزخونه. آشپزخونه‌ای که پر شده بود از بوی غذای لذیذ پریا. اون یه جورایی منو یاد مامانم می‌انداخت.

من و اون سفره رو روی میز چوبی ناهارخوری آشپزخونه پهن کردیم. یکی‌یکی ظرف‌ها رو با وسواس چیدیم و بعد از اون غذا رو آوردیم. بابا رو صدا زدیم و خودمون منتظر نشستیم تا اونم بیاد و به جمع ما اضافه بشه. اون شب بعد از مدت‌ها می‌خواستیم باهم شام بخوریم و این اتفاق مهمی بود، هر سه کنار هم عین قدیم‌ها، عین دورانی که مامانم زنده بود.

یه چند دقیقه‌ای طول کشید تا بابام بیاد به آشپزخونه. این اواخر بیماری‌اش حادثر شده بود و گاهی حتی راه رفتن یادش می‌رفت؛ اما خوشبختانه هنوز روحیه‌اش رو نباخته بود و تقلا می‌کرد تا با مریضی‌ای که سعی داشت از پا درش بیاره مبارزه کنه. بیماری‌ای که تا حالا نتونسته بود از تبوتاب بیندازدش.

بابام آروم و با یه لبخند سر میز پیش ما نشست. با میل بویی کشید و گفت: به‌به دخترهام چه تدارکی دیدن، امشب چه شب مبارکيه.

من و پریا جواب دادیم: آره بابا، خیلی مبارکه. آخه...

- می دونم دخترها، درسته که دارم فراموشی می گیرم ولی هنوز یادم نرفته که امشب تولد مادرتونه.

پریا آروم اشکش جاری شد و منم بغض گلوم رو گرفت.

اگه مامان شهلا زنده بود الان پنجاهویکساله بود.

بابام که چشمه‌هاش هنوز از گریه پنهونی توی اتاق قرمز بود عکس آخری مامانم رو روبروی صندلی اون روی میز گذاشت و با صدای بلند گفت: امشب تولدته عزیزم و ما دور هم جمع شدیم تا این مناسبت مبارک رو جشن بگیریم.

با ناراحتی ادامه داد: ما حالمون خوبه اما نه اونقدر که بشه گفت خوشحالیم. هر سه ما بدون تو دیگه نمی تونیم حال خوبی داشته باشیم.

من با صدای لرزونی گفتم: مامان جونم، ده سالیه که از پیشمون رفتی ولی ما هنوز منتظر برگشتن ات هستیم. هیچ کس باورش نشده که مرده باشی. من و پریام هنوز نتونستیم خونه رو مثل قبل گرم و صمیمی نگه داریم، بابا هر روز غصه می خوره و دنبالت می گرده.

با این حرف پریا گریه‌اش گرفت و با حسرت عکس مامان شهلا رو که هنوز داشت می خندید لمس کرد و صداش زد.

بابام که دید ما چقدر ناراحتیم با لحن مهربونی خندید و گفت: دخترها، امشب تولد مامان تونه. چرا گریه می کنین؟ اون اومده تا براش جشن بگیریم. پس نباید غصه بخورین، حالا که اومده باید خوشحال باشین.

رو کرد به عکس مامان و از اونم پرسید: مگه نه؟

پریا خودش رو جمع و جور کرد. منم بغضم رو فروخوردم و با خنده جواب دادم: آره. یادمون رفته بود.

پریا گفت: امشب قورمه سبزی درست کردم، هر چند که هیچ وقت مثل دست پخت مامان نمیشه ولی سعی ام رو کردم تا مثل اون بپزم. دیگه اگه مثل غذای مامان نیست ببخشید.

با اشتها ظرفم رو جلو گرفتم و گفتم: ته تا قاری‌ها اول.

پریا برام برنج و خورشت کشید، بعد بابام و آخرسر نوبت مامان شهلا بود که مثل همیشه آخر از همه غذا رو توی ظرفش می ریخت و با لذت به ما نگاه می کرد تا بخوریم.

برای مامانم توی ظرفش غذا کشید و گفت: ببخشید مامان جونم، بازم تو آخر از همه شدی.

بابام اشک توی چشمش جمع شد و با یه لبخند سرش رو تکون داد و گفت: مادرتون یه فرشته بود، یه همسر مهربون و فداکار. توی تموم لحظه لحظه‌های زندگی‌ام.

هر سه مشغول خوردن غذای خوشمزه شدیم. اون شب غذا خوشبوتر و خوش طعم تر از همیشه شده بود، این بار مامان شهلا هم کنار پریا و ایستاده بود و بهش کمک کرده بود.

و اونوقت ما بابا رو حسابی غافلگیر کردیم.

بعد از غذا سر همون میز کیکی رو که پریا پخته بود با شمع پنجاهویک سالگی مامان آوردیم و گذاشتیم جلوش. اون از شدت خوشحالی با صدای بلند خندید و برای این جشن زیبا دست زد و هورا کشید.

هر سه مون کنار عکس مامان جمع شدیم و عین قدیم‌ها با دوربین پرخطرهای که تموم عکس‌های آلبوم مونو باهاس گرفته بودیم از خودمون، از کیک و از شمع‌های رنگی تولد مادرم یه عالمه عکس گرفتیم، با کلی ژست و قیافه‌های مختلف. عکس‌هایی که قشنگ و دوست‌داشتنی بودن اما توی همشون جای مامان شهلا خالی بود.

بابام به نمایندگی از طرف مامان شمع‌ها رو فوت کرد و ما همه با سرخوشی بی‌وصفی دست زدیم و تولد مامان رو تبریک گفتیم و جیغ و فریاد کشیدیم.

انگارنه‌نگار که اون مرده بود و اونجا فقط یه عکس کاغذی کنارمون بود. من باور داشتم که اون شب روح مامانم خوشحال و شاد اومد کنارمون، با ما خندید، با ما غذا خورد و با ما شمع‌ها رو فوت کرد. حتی آرزو کرد ... آرزوی خوشبختی ماها رو.

اون شب ما یه جشن تولد واقعی برای مامانم گرفتیم. جشنی که صاحبش توی عکس زیباش بی‌وقفه می‌خندید. اون خوشحال بود از اینکه هنوز به یادشیم و روز تولدش رو از یاد نبردیم. از اینکه هنوز بابا مرتضی از پا نیفتاده و با یاد و خاطره اون بیماری‌اش رو به‌زانو درآورده و از اینکه پریا تونسته بود توی دانشگاه فوق‌لیسانس قبول بشه و به آرزوش برسه.

کیک تولد مامانم خوشمزه‌ترین کیک‌ای بود که تا حالا خورده بودیم.

بعد از پایان این جشن خاطره‌انگیز بابام عکس مامان رو برداشت، بوسید و برگردوندش توی جیب پیراهنش. جایی که به قلبش نزدیک بود. قلبی که هنوز به عشق اون تقلا می‌کرد.

بابام همون طور آرام و پر غصه اما با لبخندی روی لبش پیشونی هر دو مونو بوسید، از مونو بابت این جشن زیبا تشکر کرد و یواش‌یواش با قدم‌هایی که سست و نامنظم بود آشپزخونه رو ترک کرد و به اتاقش رفت.

من و پریام شروع به مرتب کردن آشپزخونه و شستن ظرف‌ها کردیم.

من ازش بابت شام و کیک تولد مامان تشکر کردم. اون تونسته بود بابام رو کلی بخندونه و خوشحال کنه.

یه دفعه میون این حس زیبای دو خواهر زنگ تلفن به صدا در اومد. من مشغول شستن ظرف‌ها بودم برای همین پریا رفت سراغ تلفن تا جواب بده.

متوجه شدم یه آشناست و پریا داره با تردید و دودلی باهاس صحبت می‌کنه. ظاهراً یه مهمون ناخونده درست زمانی که نباید تماس می‌گرفت از راه رسیده بود و خلوت مهربون دو خواهر رو به هم زده بود.

کنجکاو شدم و با همون دست‌هایی که کف‌آلود بود رفتم لب در آشپزخونه و یواش‌یواش گوش دادم. پریا داشت با بی‌میلی صحبت می‌کرد: راستش ... من هنوز تصمیمی نگرفتم.

مکثی کرد و ادامه داد: خب، باید به من یه ذره فرصت بدین.

مکالمه میون اون و شخصی که تماس گرفته بود دنباله‌دار شد: نه ولی باید بیشتر فکر کنم ... آخه پرستو چی؟ واقعاً چرا این کار رو کردین؟ اون دلش شکسته و من نمی‌تونم این‌جوری و همین‌الان جواب بدم ... بهتون گفتم که ... باید بهم فرصت بدین و ضمناً باید بابامم راضی باشه ... نه اون هنوز رضایت قطعی شو اعلام نکرده ... چی؟ تماس بگیرین؟ خب راستش ... نمی‌دونم.

پریا دچار تردید شد، از یه سمت من بودم و دلخوری‌ای که اون نمی‌خواست شدیدتر بشه و از سمت دیگه مردی که ادعا می‌کرد عاشقشه. اون توی یه بلا تکلیفی افتاده بود و نمی‌دونست که باید به سعید آره بگه یا نه. اصلاً نمی‌دونست که باید با اون صحبت کنه یا نه. کسی که برای تغییر نظرش حتماً دلیل قانع‌کننده‌ای برای پریا آورده بود. چیزی که من هنوز نمی‌دونستم.

چند دقیقه بعد پریا فکری کرد و پای تلفن به اون جواب داد: باشه.

صداش رو آروم تر کرد و با احتیاط ادامه داد: فقط تلفنی ... نه بیشتر، الانم باید برم. پس فعلاً خداحافظ.

دلَم هوری ریخت. سعید پریا رو متقاعد کرده بود تا بازم باهاش تماس تلفنی داشته باشه و این یعنی ادامه رابطه اون دو تا.

سعیدی که تا یه هفته پیش منو دوست داشت و خواهری که تا چند دقیقه پیش برام مثل فرشته بود.

به راحتی دوباره اون نفرت و حسادت اومد سراغم اما سعی کردم به روی خودم نیارم و قبل از اینکه پریا گوشی رو بذاره دویدم سمت ظرفشویی. خودم رو زدم به بی خبری و با سروصدا مشغول شستن مابقی ظرفها شدم.

پریا که فکر می کرد مکالمه اش رو نشنیدم برگشت پیشم. اومد کنارم و ایستاد تا کمکم کنه.

ازش پرسیدم: کی بود؟

- راستش...

ادامه نداد و منم حرفش رو کامل کردم: اشتباه گرفته بود؟

- آره، نمی دونم چی می گفت.

لبخند زدم و گفتم: پریا، من باید درسم رو بخونم. می تونی بقیه اش رو خودت بشوری؟

- آره ... آره، بده من. اصلاً یادم نبود درس داری. مرسی تا همین جام کمک کردی.

با دلخوری دستم رو شستم و اون رو با عذاب وجدانی که توی دلش بود به حال خودش رها کردم.

عصبانی بودم ... خیلی زیاد.

شاید اون لحظه از پریا انتظار داشتم تا راستش رو بهم بگه. بگه که سعید چه بی شرمانه اومده سراغمش و حالا عاشقش شده. سعیدی که تا همین چند روز پیش منو می خواست الان تغییر عقیده داده و یه دفعه دلداده اون شده.

اما اون چیزی نگفت و این منو بیشتر نسبت بهش دل زده کرد.

تندی رفتم توی اتاق و کتاب شیمی رو برداشتم. پریدم توی رختخواب و شروع کردم به خونندن.

فصل پنج

شب تا صبح نخوابیدم و فقط درس خواندم. سعی کردم ذهنم رو از دنیایی که توش گرفتار شده بودم نجات بدم. شاید این درس خواندن، این غرق شدن توی فرمول‌ها و محاسبات می‌تونست تنها راه فرار از تلخی‌های زندگی باشه، اگرچه نتونی بفهمی شون و درکشون کنی.

نزدیک صبح اونقدر خسته بودم که همونجا توی رختخواب، کتاب روی قفسه سینه‌ام افتاد و از هوش رفتم.

میون این خواب‌وبیداری مرتب از خودم می‌پرسیدم چرا پریا بهم نگفت و چرا ازم پنهونش کرد؟ حتماً سعید به همون راحتی‌ای که منو کنار گذاشته بود یه روزی و یه جایی پریا رو هم کنار می‌داشت و می‌رفت سراغ یکی دیگه. یکی که خوشگل‌تر و با کمالات‌تر باشه. بهونه‌ای که برای خیلی مردها کافی بود تا به زنشون خیانت کنن.

اونقدر خسته بودم که نفهمیدم پریا کی اومده بالای سرم و برام سینی صبحانه آورده و کنار تختم گذاشته. یه لیوان شیر با ساندویچ کره و عسل. چیزی که همیشه اول صبح برام خوشحال‌کننده بود. یه لقمه پر از عسل با شیر گرمی که هرچقدر می‌خواستم توش شکر می‌ریختم و همه رو یه نفس سر می‌کشیدم. طوری که مامان شهلا با ترس می‌گفت: بچه، آرام‌تر بخور. یه موقع نفست می‌گیره‌ها.

حالام مثل اون موقع دست بردم به لیوان شیر و با ولع تمومش رو سر کشیدم تا شاید این بار نفسم بیره و راحت بشم، اما نشد و این دفعه‌ام زنده موندم.

شیر گرم سرحالم آورد. آرام بلند شدم و به صفحه کتاب شیمی‌ام نگاه انداختم. نصف بیشترش رو خونونده بودم و این خوشحالم کرد. سرم رو چرخوندم و به پنجره اتاق خیره شدم. هنوز پرده اتاق با نور خورشید به زردی می‌زد و حتی از همونجا می‌شد سرمای دل‌انگیزی رو که سعی داشت از لابه‌لای درز پنجره بیاد توی اتاق حس کرد. سرمایی که آدم‌رو سر شوق می‌آورد تا بری بیرون، بی‌خیال از همه‌چیز و همه‌کس عین یه بچه کوچیک بپری توی حوض آب و با آب سردش بازی کنی. انگار نه‌انگار که بزرگ شدی.

همون جور سبک‌بال و آزاد، بدون هیچ غصه‌ای. همون موقع که همه صدات می‌زدن تا بیای و صبحونه ات رو بخوری.

اما حالا دیگه کسی نبود تا صدام کنه. حالا دیگه بزرگ شده بودم و نه بابام رمقی داشت تا ناز منو بکشه و نه پریا وقتی براش مونده بود تا پیش تنها خواهرش بمونه و باهاش درد دل کنه.

شاید اگه هر کدوم مون لب باز می‌کردیم حرف‌های ناخوشایند به میون می‌اومد و اوضاع بدتر می‌شد. پس شاید حق با پریا بود که یه چیزهایی رو ازم پنهون می‌کرد. شاید حق داشت که برخلاف من رفتار کنه.

منی که شاید هیچ‌وقت نخواستم که حرف‌های سعید رو تا ته گوش بدم. منی که همیشه ازش می‌ترسیدم.

و همین باعث شد کنارم بذاره و سراغ کس دیگه‌ای بره که مهربون و هم‌زبونش باشه. پریا همونی بود که حاضر می‌شد به حرف‌های اون گوش بده و درد دلش رو بشنوه. درد دلی که هر بار با مطرح کردنش منو کلافه می‌کرد.

من هیچ موقع نداشتم سعید بگه برای چی اصرار داره تا خواستگاری رو به تأخیر بندازه و اون هر بار که می‌خواست دلایلش رو بهم بگه با دل خوری باهش قهر می‌کردم و تصور می‌کردم اون یه دروغ‌گوئه، اما حالا با اومدنش به خواستگاری پریا فهمیدم که دروغ‌گو نیست و فقط می‌خواد تا حرفه‌اش شنیده بشه، حرف‌هایی که شاید برای همه قانع‌کننده بودن.

حتم داشتم که اون دلیل این تصمیم عجیبش رو به پریا گفته بود. همون موقع که یواشکی باهش حرف زد، زمانی که من پشت در آشپزخونه گوش وایستاده بودم.

ساندویچی که پر بود از کره غسل برداشتم و با میل مزه‌اش کردم، شیرین بود و خاطره‌انگیز.

برای یه لحظه کوتاه تموم تلخی‌های دنیا از یادم رفت و جاش یه حس خوب بهم دست داد. اینجا توی رختخواب گرم کنار پنجره‌ای که سحرخیز و بی‌تاب رنگ زرد و زندگی‌بخش آفتاب‌رو به صورتم می‌تابوند از خودم پرسیدم: چرا باید همه چی رو سخت بگیرم و این قدر حساس باشم؟ چرا مثل سپیده بی‌خیال نباشم؟

حس کردم که دلم براش تنگ‌شده، یه دوست قدیمی که شاید از خواهرم بهم نزدیک‌تر شده بود. یکی که همه رازهایش رو با من در میون می‌ذاشت و خیالش راحت بود که هرکجای دنیا باشه گوش شنوایی رو داره تا صداش رو بشنوه و درکش کنه. برای همین از جام بلند شدم تا برم بهش زنگ بزنم.

آروم در اتاق رو باز کردم.

خونه خالی بود. پریا رفته بود دانشگاه و بابام مثل همیشه صبح زود رفته بود قدم بزنه تا شاید بتونه با مرضی که مثل خوره به جونش افتاده بود کنار بیاد و باهش رفیق بشه.

من و پریا می‌دونستیم که دیر یا زود مغزش دچار مشکل میشه و هم چی رو فراموش می‌کنه. چیزی که هر موقع بهش فکر می‌کردم باورش برام دشوار بود. اینکه یه روزی بابام دیگه دخترهایش رو نشناسه و دیگه حتی نتونه راه بره.

رفتم سراغ تلفن و شماره خونه سپیده رو گرفتم. حتی صبر نکردم تا یه نیم ساعتی بگذره و اونها از خواب بلند بشن.

تلفن چند بار بوق خورد تا اون جایی که فکر کردم بهتره قطع کنم ولی بعد خود سپیده گوشی رو برداشت درحالی‌که کاملاً خواب‌آلود بود.

یواشکی گفتم: وای سپیده، تو رو خدا ببخشید. خواب بودی؟

- وای آره، خوب شد زنگ زدی. باید بلندشم و درس بخونم.

پرسید: توام دیشب خوابت نبرد؟

- راستش ...

- می‌دونم. امتحان شیمی اونقدر چندش آوره که آدم رو بی‌خواب می‌کنه.

یه خنده بامزه کرد و ادامه داد: حالا چقدرش رو خوندی؟

- تا نصف رسیدم.

- خوش به حالت، من هنوز صفحه بیستم.

- وای خاک‌به‌سرم. فردا امتحان داریم و تو تازه اول کتابی؟

- آره مگه چیه؟ همه رو تا فردا می خونم.

کنجکاو پرسید: حتماً این موقع صبح زنگ نزدی سؤال شیمی پرسی. مگه نه؟
مکشی کردم و گفتم: نمی دونم چرا ... ولی دلم گرفته. خواستم دو کلام باهات حرف بزنم.
گفت: قربونت برم که این قدر دوست خوبی هستی. خوب حالا من بیام اونجا یا تو میای؟

- خب ...

- البته خونه شما راحت تریم نه؟

- آره تو بیا. باهم درس بخونیم بهتره.

- باشه عسلم. یه ربع دیگه اونجام ... راستی صبحونه بهم چی میدی؟

- هر چی بخوای عزیزم.

- هر چی؟

- خب، تو چی دوست داری؟

با ناز جواب داد: نیمرو با کره، با نون سنگگ تازه، با فلفل فراوون.

- وای حالا اینها رو از کجا برات بیارم؟

- خب بالاخره دارم میام پیشت دیگه. باید ازم پذیرایی کنی.

- چشم. تو حالا بیا.

- قربونت، همین الان میام. خداحافظ.

تندی گوشی رو قطع کرد و رفتم تا دست و صورتم رو یه آبی بزنم.

طبق عادت شروع کردم به حرف زدن با خودم، توی آشپزخونه ... به بابا و مامان سلام کردم و رفتم سر میز نشستم و با غرولند بهشون گفتم: وای، دوباره نون و پنیر؟ حالا همیشه یه نیمرویی چیزی خورد؟

بابا و مامان خیالی بهم جواب دادن: نه عادت کن تا همین رو بخوری و شکر خدا رو بگی.

لقمه گرفتم و با بی میلی آروم آروم خوردم.

خوشمزه بود، انگار حالا که اونها کنارم نبودن مزهها رو بهتر درک می کردم. اون موقع بودنشون اونقدر شیرین بود که هیچ چیزی نمی تونست جاش رو بگیره و حالا با این تلخ کامی طبیعی بود که یه لقمه کوچیک نون و پنیر می تونست حسابی خوشمزه و هوس آور باشه. با این حس خوب چند تا لقمه دیگه درست کردم و توی سکوت محض خونه، خونه ای که هر گوشه اش باهام حرف می زد سعی کردم چند تا از فرمولهای شیمی رو به خاطر بیارم و توی ذهنم مرورشون کنم.

برای سپیدهام یه نیمرو عالی درست کردم با کلی فلفل روش.

یه دفعه صدای زنگ تلفن منو از جا پروند. تا چند ثانیه گیج و مبهوت خیال کردم که اشتباه می شنوم اما واقعاً تلفن بود.

با خودم گفتم این وقت صبح کی می تونست باشه؟ دلم هوری ریخت، نکنه برای بابا اتفاقی افتاده بود؟

از پشت میز پریدم توی راهرو و رفتم سمت تلفن. مکثی کردم، قلبم تند می‌زد طوری که حس کردم الان سگته می‌کنم. تردید برم داشت. اگه اتفاق بدی برای کسی افتاده بود چیکار باید می‌کردم؟

بعد چند ثانیه به خودم مسلط شدم و آرام گوشی تلفن رو برداشتم. نفسم رو حبس کردم و با صدای لرزونی گفتم: الو ... بله؟ هیچ‌کس جواب نداد.

دوباره گفتم: الو؟

بازم کسی حرف نزد. فکر کردم که شاید مزاحم باشه و با عصبانیت پرسیدم: شما؟ این بارم کسی جوابم رو نداد.

ولی تونستم صدای نفس‌های کسی رو که هول‌شده بود پشت خط بشنوم. یکی که صدای نفس هاش خیلی برام آشنا بود. یه لحظه انگار که تموم دنیا روی سرم خراب شد. فهمیدم کی پشت خطه. کسی که انتظار نداشت این وقت صبح گوشی رو بردارم. کسی که هنوز نتونسته بود بین دوراهی تردید برانگیز عشق یه راه رو انتخاب کنه. باینکه صدام می‌لرزید به خودم جرات دادم و گفتم: سعید تویی مگه نه؟

و اون بازم حرف نزد.

گفتم: حداقل یه چیزی بگو.

ولی بازم سکوت آزاردهنده‌ای بود که از اونور با صدای نفس‌های تند اون آمیخته شد و توی گوشم که هنوز حریص شنیدن صداش بود پیچید.

تپش قلبم به نهایت خودش رسید و دستم شروع کرد به لرزیدن. با صدای پریشونی گفتم: چرا باهام این کار رو کردی؟ دیدم یه بغض سنگین توی نفس‌هایش افتاد. اون حالا عذاب وجدان پیدا کرده بود، اگرچه دیگه راه برگشتی نداشت.

اینجا پایان راه عاشقی من و اون بود، اینجا پایان همه چی بود.

می‌دونستم که اون جوابی نمیده اما بازم ازش پرسیدم: چرا سعید؟ اگه منو نمی‌خواستی از همون اول بهم می‌گفتی، من که وادارت نکرده بودم.

باینکه خیلی سعی کردم جلوی اون گریه نکنم ولی بغضم ترکید و گریه‌ام گرفت. با حرص گوشی تلفن رو کوبیدم سرچاش و قطع کردم.

حالا دیگه دعوای من و اون بی‌معنی شده بود، حالا دیگه اون عاشق یکی دیگه بود و براش مهم نبود که چی به سرم میاد.

همون جور که اشک می‌ریختم و قفسه سینه‌ام می‌سوخت رفتم توی اتاق و پریدم تو رختخواب.

با تموم نفرتی که توی وجودم بود رفتم سراغ کشو میز و دفتر خاطرات رو از لای لباسهام برداشتم. بی‌معطلی تموم نامه‌های سعید رو درآوردم و بدون هیچ تردیدی همه رو دسته‌دسته پاره کردم و با عصبانیت پرتشون کردم گوشه اتاق.

کاغذها توی آسمون پریدن و سرگردون و به‌هم‌ریخته پخش شدن کف اتاق و همه‌جارو گرفتن.

با خودم زمزمه کردم: اون حتی جرات حرف زدن نداره اونوقت چطوری می خواد مرد زندگی من باشه؟

و میون اون گریه تلخ یه دفعه خنده ام گرفت. مثل دیوونه ها شروع کردم به خندیدن. خندیدن به تموم چیزهایی که باعث می شد غصه دار بشم. خندیدن به همه بدی ها و نامردی ها، حتی خندیدن به مرگ مامانم و مریضی بابام.

واقعاً وقتی نشه کاری کرد چرا باید غصه خورد و گریه کرد؟ وقتی نتونی سرنوشتی رو که برات رقم خورده تغییر بدی چرا باید ناراحت باشی و اندوهش رو بخوری؟ به درک هر چی می خواد بذار بشه.

بعدش ژست آدم های بی تفاوت رو درآورم. اشک هام رو پاک کردم و زیر لب گفتم: اصلاً اون قدر مهم نیست که بهش فکر کنم.

با این حرف یه ذره آروم شدم و دوباره رفتم سراغ کتابم. سعی کردم همه چی رو فراموش کنم و درسم رو بخوونم.

چند دقیقه بعد زنگ در خونه رو زدن.

کتاب رو کنار گذاشتم و دویدم تا برم در خونه رو بازکنم. رفتم توی حیاط و پرسیدم: کیه؟

یه صدای نازک و مهربون جواب داد: منم پرستو.

در رو برای سپیده باز کردم و اون بی مقدمه پرید توی بغلم. دستهایش رو دورم حلقه زد و گفت: وای پرستو، دلم برات تنگ شده بود. آخه دو روزه همدیگه رو ندیدیم.

من که داشتم از فشار دستهایش له می شدم با یه خنده جواب دادم: چقدر تو لوسی دختر. خفهام کردی آخه.

هر دو رفتیم توی خونه و اون دوید سمت اتاقم. یه دفعه یادم افتاد نامه های پاره شده رو یادم رفته بردارم!

ولی قبل از اینکه بتونم جلوش رو بگیرم اون رفته بود توی اتاق. به محض اینکه رفت داخل با تعجب دم در خشکش زد و ازم پرسید: وای ... پرستو؟

- بله؟

اون که رنگش پریده بود کتاب رو گرفت جلوی صورتش و گفت: این ها چیه؟ اتفاقی افتاده؟

- اتفاق؟ نه بابا.

- دختر تو رو خدا، دزد زده به خونه تون؟

- دزد؟

- چرا همه چی بهم ریخته؟

- نه. فقط داشتم اتاقم رو تمیز می کردم.

- آخه الان؟ روز امتحان؟

- تو چیکار داری؟

خم شد تا پاره های بهم ریخته نامه ها رو از زمین برداره که مانعش شدم و با عصبانیت گفتم: نه. تو برو بشین، خودم جمعشون می کنم.

سپیده که از تندی من دلخور شده بود گفت: چشم، باشه.

رفت و یواشی نشست روی تختم و همون جور مات و مبهوت خیره شد به من که داشتم کاغذ پاره‌ها رو که دیوونه وار همه‌جای اتاق ریخته بود جمع می‌کردم. تموم خنده و سرخوشی‌اش تبدیل شد به یه ناراحتی عمیق و صورت باریکش در هم رفت. حتی توی چشمه‌هاش اشک جمع شد.

به روی خودم نیاوردم و همه کاغذهای بهم‌ریخته رو جمع کردم و یکی‌یکی ریختم شون توی سطل.

ولی دلم طاقت نیاورد. آروم رفتم کنارش روی تخت نشستم و سعی کردم از دلش در بیارم: خب، از کجا شروع کنیم؟

اون که تا حالا این‌قدر منو عصبی ندیده بود با ناراحتی سرش رو پایین انداخت.

چسبیدم بهش. زدم به بازوش و با خنده گفتم: لوس نشو دیگه.

روش رو ازم برگردوند. واسه همین موهاش رو ناز کردم و گفتم: سپیده جونم، خب ... ببخشید.

بعدش دوباره یه لبخند مهربون بهم زد. کتابش رو باز کرد و ورق زد، اما نتونست تحمل کنه و پرسید: پرستو، نمیگی چی شده؟

- هیچی به خدا.

- من می‌ترسم، این وقت صبح اتاقت بهم‌ریخته.

خیره شد به چشمهام و گفت: گریه کردی؟

نگاهم رو ازش دزدیدم. سعی کردم همه چی رو پنهون کنم اما مگه می‌شد؟ بالاخره چی؟ اون نزدیک‌ترین دوستم بود و دیر یا زود می‌فهمید.

با کنجکاوی توی چشمهام زل زد و گفت: یه چیزی شده، من می‌دونم.

چیزی نگفتم و ناراحت ادامه داد: باشه، اگه من غریبه‌ام خب بهم نگو. عیبی نداره.

- آخه چی رو بهت بگم؟

روش رو کرد سمت پنجره و گفت: من همه رازهام رو بهت میگم و تو رو بهترین دوستم می‌دونم و هر کاری بخوای برات می‌کنم. به خدا راست میگم اما تو خیلی چیزها رو ازم مخفی می‌کنی. مگه من دوستت نیستم؟

احساس شرم کردم و گفتم: نه سپیده، والا این‌طوری که فکر می‌کنی نیست. آخه نمی‌خوام ناراحتت کنم.

بعدش دستهایش رو گرفتم و فشار دادم. دل به دریا زدم تا رازم رو بهش بگم: راستش ...

منتظرم شد تا حرف بزنم.

سرم رو پایین انداختم و ادامه دادم: من بهت دروغ گفتم.

- چی رو؟

- ماجرای خواستگاری رو.

- یعنی چی؟

- سعید اومد خواستگاری. طبق همون قراری که داشتیم توی همون شب و توی همون ساعت، ولی ...

اشک توی چشمهام جمع شد و صدام لرزید: خواستگاری من نیومد.

سپیده رنگش پرید و با ترس پرسید: چی داری میگی؟

- اون اومد خواستگاری پریا.

- وای ... وای.

لبهای لرزانش از بهت‌زدگی خشک شد.

خودم رو انداختم توی بغلش و گفتم: اون فریبم داد و دلم رو شکست.

سپیده‌ام اشکش در اومد و همون طور که پشتم رو نوازش می‌کرد با ناراحتی گفت: چقدر بد، پس واسه همینه که این دو سه روز همش توی خودتی و تغییر کردی. اون خیلی نامرده.

ما چند دقیقه هر دومون ناراحت و پریشون توی آغوش هم بودیم و پا به پای هم اشک ریختیم.

من یه عالمه خجالت کشیدم، یکی اینکه بهش دروغ گفته بودم و دیگه اینکه سعید چقدر راحت کنارم گذاشته بود. آخه این برای یه دختر خیلی دردناک بود. حالا اون عاشق خواهرم شده بود و قرار بود تا یه عمر باهاش زندگی کنه و هر بار چشمه‌هاش توی چشم من بیفته. منم می‌بایست هر دفعه که می‌دیدمش خودم رو به بی‌خیالی می‌زدم و ادای آدم‌های بی‌تفاوت رو درمی‌آوردم.

ولی مگه می‌شد؟ منی که هنوز دوسش داشتم و تا آخر عمر نمی‌تونستم فراموشش کنم. هرچند که اون خیلی راحت کنارم گذاشت و رهام کرد.

شاید به خاطر اینکه مثل پریا دانشگاه نمی‌رفتم، در هر حال اهمیتی نداشت چون منم حالا باید مثل اون بی‌تفاوت و نامرد می‌شدم.

سپیده توی اون حال سعی کرد دلداریم بده. بهم گفت: عزیزم، ناراحت نباش. بالاخره یه جایی، یه موقعی عشق واقعی میاد سراغت و اونوقت قبل از اینکه بفهمی چی شده به خودت می‌ای و می‌بینی کنارت مرد زندگی‌ات نشسته. مردی که همه چی رو برات معنی می‌کنه و بعد از اون دیگه به هیچ‌کس فکر نمی‌کنی.

حرف‌های قشنگش بهم آرامش داد. اشکهام رو پاک کردم و گفتم: خب، ولش کن دیگه ... راستی تو چیکار کردی؟

- من؟

- آره، سر قرار با علیرضا.

دیدم یه لبخند شیرین روی لبه‌هاش نقش بست. انگار که منتظر بود تا همین سؤال رو ازش بپرسم.

اونم اشک‌هاش رو پاک کرد و گفت: هیچی دیگه، دیروز دم غروب به‌بهونه درس خونندن با بچه‌ها توی کتابخونه محل از خونه زدم بیرون. می‌دونستم که اون کجا و کی میاد سر قرارش.

سپیده به پنجره خیره شد. از لابه‌لای پرده‌های حریری اتاق تموم خاطرات رنگی بچگی‌اش رو ورق زد و با یه حس کودکی ادامه داد: یادت میاد؟ اون زمون‌ها که بچه بودیم و با پسرهای همسایه کنار بابا و مامان هامون می‌رفتیم پیک‌نیک، توی یه باغ بزرگ سیب چند تا کوچه اونورتر سیزده‌بدر دور هم جمع می‌شدیم؟

منم با یه خوشحالی وصف‌ناپذیر رد نگاهش رو تا اونور دیوارهای حیاط دنبال کردم و گفتم: آره، مگه میشه اون دوران رو یادم بره؟ یادش به خیر.

- یادته باباهامون به شاخه درخت طناب می‌بستن و ماها رو روش تاب می‌دادن؟
- آره، چقدرم بالا می‌رفتیم. انگار که اون بالا آسمون رو می‌شد لمس کرد.
- نامه علیرضا تموم خاطرات مونو توش داشت و نیاز نبود تا زمان و مکانی بهم بگه، منم دم غروب رفتم توی همون باغ. باغی که الان دیگه مثل قبلش نیست. انگار که می‌خوان همه اون باغ رو خراب کنن و آپارتمان بسازن. خلاصه ... اولش یه ذره ترسیدم، وسط یه باغ متروک تک‌وتنها بودم.
- خب بعدش؟
- که دیدم چند دقیقه بعد از لابه‌لای درخت‌ها علیرضا اومد پیشم و سلام کرد. بعد یه سیب سرخ و درشت رو داد بهم.
- سپیده مکث کرد و آهی کشید. بعدش با یه لحن دل‌نشین ادامه داد: انگار که اون طفلی کلی توی اون باغ گشته بود تا بتونه یه سیب سالم و تازه پیدا کنه.
- واقعاً نترسیدی؟
- چرا، ولی باید بهش اعتماد می‌کردم. چاره‌ای نداشتم.
- خب؟
- من سیب رو گرفتم و بوش کردم. بهم گفت این همون عشقیه که باوجود تموم سردی دنیا هنوز تازه و سرخ مونده. بعدش با یه شرم مردونه ازم پرسید باهام ازدواج می‌کنی؟
- از جا پریدم و با خوشحالی گفتم: وای چه خوب، خب تو چی گفتی؟
- گفتم باید برم دانشگاه و حالا خیلی زوده. اونم گفت تا هر موقع لازم باشه منتظرم می‌مونه.
- چه پسر خوبی.
- آره، ولی یه چیزی.
- چی؟
- همه میگن عشق‌های دوران دبیرستان الکیه و هیچ‌وقت به سرانجام نمی‌رسه. درسته پرستو؟
- نه بابا. اگه دو نفر واقعاً همدیگه رو بخوان چرا نرسه؟
- منم همین فکر رو می‌کنم. عشق هر موقع واقعی باشه تهش خوبه.
- آره عزیزم.
- خلاصه منم ازش فرصت خواستم تا فکر کنم.
- حالا نظرت چیه؟
- راستش ...
- شرم‌زده شد و سرش رو پایین انداخت ولی توی چشمه‌هاش که یه دنیا زیبایی بود حس عاشقانه و پاک موج می‌زد.
- گفتم: به نظر پسر خوبی میاد، مگه نه؟
- با تکون دادن سر تائید کرد.
- بعدازاینکه هر دو حکایت عاشقی هامونو برای همدیگه تعریف کردیم رفتیم سراغ درس‌مون. کتاب رو باهم ورق زدیم، از هم پرسیدیم و باهم روی کاغذها نوشتیم و خط‌خطی کردیم. ولی این بار اون با روحیه خوب و من با اعصاب به‌هم‌ریخته.

یه ساعت بعد بابام برگشت خونه و با دیدن ما که باهم درس می خونند خیلی خوشحال شد و سپیده‌ام با دیدن اون کلی ذوق کرد. گفت: بابات چقدر مهربونه، اون هنوز عین قدیم‌ها محترم و دوست‌داشتنیه.

باافتخار گفتم: آره سپیده، واقعاً.

به درس خونندن ادامه دادیم و با اصرار من قرار شد سپیده اون شب تا عصرش پیشم بمونه.

چند ساعت بعد که تقریباً نصف کتاب رو تموم کرده بودیم پریا از دانشگاه اومد.

وقتی فهمید سپیده اومده خونه مون با خوشحالی کلی تحویلش گرفت ولی من که حوصله‌اش رو نداشتم با یه سلام ساده جوابش رو دادم و زیاد باهاش گرم نگرفتم. ته دل با خودم گفتم چقدر خوب می‌شد اگه سعیدی توی زندگی ما نیومده بود و بینمون اختلاف ایجاد نمی‌کرد.

موقعی که پریا می‌خواست از اتاقم بره یه دفعه از دهنم پرید: پریا، صبح سعید زنگ‌زده بود.

با این حرفم پریا و سپیده هر دو جا خوردن.

سپیده با خجالت خودش رو به اون راه زد و سرش رو توی کتاب کرد تا وانمود کنه چیزی نشنیده. پریا که رنگش پریده بود با شرمندگی گفت: خواه‌ری، فکرهام رو کردم. جوابم بهش منفیه.

دل‌هوری ریخت، پریا چه جور ی به این تصمیم رسیده بود؟

سپیده حس کرد بین ما مزاحمه و یواشی گفت: پرستو، فکر کنم باید برم یه زنگ به خونه مون بزنم، آخه نگران میشن. می‌تونم برم؟ گفتم: برو عزیزم.

اون تندی از اتاقم رفت و در رو پشت سرش بست. من موندم و پریا.

پرسیدم: چرا این‌قدر زود پشیمون شدی؟

روش نمی‌شد نگاهم کنه. روش رو کرد سمت پنجره و با لحن غمگینی گفت: سر این ماجرا تو ازم متنفر شدی.

- نه خواه‌ری. متنفر نشدم.

- چرا، این‌رو توی نگاهت حس می‌کنم. من نمی‌تونم تو رو از دست بدم. مهم نیست که اون پسره چی فکر می‌کنه، مهم تو و بابا هستین.

- داری اشتباه می‌کنی. اون پسر خوبیه ولی نه برای من.

اومد کنارم روی تخت نشست و گفت: اون دیشب بهم زنگ زد، نخواستم بهت بگم چون ازم قول گرفت نگم.

گفتم: خب، حالا چی می‌گفت؟

- قسم خورد که تحت فشار پدر و مادرش و درست لحظه آخر اومدنش مجبور به این کار شده. گفت که همه خونواده اش زن‌های تحصیل‌کرده گرفتن و برای همین اونم مجبوره که زن فوق‌لیسانس داشته باشه. اینم گفت که تو هیچ‌وقت نخواستی حرفش رو باور کنی. راست می‌گه؟

هیچی نگفتم و ساکت موندم.

پریا ادامه داد: نمی خوام رابطه من و سعید منجر به دشمنی ما دو تا بشه. به خدا راست میگم. این قدر ازم دوری نکن.

در اتاق زده شد و سپیده آروم گفت: می تونم بیام تو؟

بلند گفتم: آره سپیده، بیا تو.

پریا لبخند زد و گفت: نیم ساعت دیگه ناهار رو آماده می کنم با سپیده بیاین بخورین.

سپیده اومد داخل و با معذرت خواهی کنارم نشست.

پرسیدم: زنگ زدی؟

- آره مرسی.

پریا بهش گفت: سپیده جون، شامم پیشمون بمون. خودم می رسونم خونه تون.

- نه مزاحم نمیشم.

اصرار کردم: بمون دیگه، تو رو خدا.

با شوق گفت: باشه، آخ جون. چه خوب.

پریا خوشحال شد و از اتاق رفت.

بعد از رفتنش سپیده با ناراحتی گفت: پرستو، نباید این حرفها رو جلوی من به خواهرت بزنی.

- از دهنم پرید، ببخشید.

آبرویی بالا انداخت. کتابش رو برداشت و پرسید: خب، کدوم صفحه بودیم؟

دوباره همه چی رو گذاشتیم کنار و رفتیم سراغ درسمون. امتحان نهایی فردا شوخی بردار نبود.

اون روز سپیده ناهار و شام پیشمون موند و با حرفهای شیرینش سر میز غذا کلی بابا و پریا رو سر شوق آورد و خندوند. با خاطره‌هاش و داستان‌هاش. با تعریف کردن از پدر و مادرش و اینکه چقدر شیطون بود و اذیتشون می کرد. حالام که اونها شیطنت اون رو می دونستن و هر لحظه مراقبش بودن تا بلایی سرش نیاد.

شب موقع شام بابام که انگار دوست داشت ماجرای زندگی‌اش رو برای یکی غیر از ما دو تا تعریف کنه ازمون اجازه گرفت و بعدش لحظه‌لحظه‌های شیرین عاشقی‌اش رو بی هیچ کم و کاستی عین یه قصه رؤیایی و دوست‌داشتنی توصیف کرد.

حس کردم که اون شب بابام رو خیلی بیشتر از همیشه دوست دارم. بابایی که حتی حاضر نبود باوجود بیماری‌اش و تنهایی‌ای که آزارش می داد به سراغ زن دیگه ای بره و لحظاتی رو با اون تقسیم کنه. واقعاً هیچ کس نمی تونست جای مامان شهلا رو برایش بگیره. بابام اون شب درس بزرگی به هر سه ما داد: وفاداری، عشق و گذشت.

همون چیزهایی که باعث شده بود سالیان سال کنار مامانم زندگی کنه و همیشه حس ناب عاشقی شون تازه و جوون بمونه. همون چیزی که توی دنیای ما جوون ها حالا دیگه کمرنگ و بی معنی شده بود. شاید ما خودمون مقصر بودیم، شایدم روزگار. شایدم این وسط هیچ کس مقصر نبود. چون وقتی نتونی راهی رو ادامه بدی ناچاری ازش برگردی و از نو شروع کنی.

انگار که ماها توی این دوران تلخ هر چی بیشتر تقلا می کردیم بیشتر شکست می خوردیم.

بابام اون شب از همه جا برامون تعریف کرد، اگرچه هر از گاهی حرفش یادش می رفت و ما بهش یادآوری می کردیم که کجا بود و چی داشت می گفت.

اون برامون از لحظه بی مانند عاشق شدنش گفت، از نامه های کهنه ای که توی پستوی خونه برای مامانم قایم کرده بود. حتی از لحظه ای که اولین بار مامان شهلا خبر بچه دار شدنش رو به اون داد. وقتی که نمی دونستن بچه دختره یا پسر و اینکه اسمش رو چی باید بذارن. چون مامانم می گفت که این بچه مقدسه و عین یه فرشته ست بابام اسم پریا رو براش انتخاب کرد.

واقعاً چی قشنگ تر از اینکه اسمت رو دو تا عاشق برات بذارن و تو بدونی که معنای عشق اونهایی و دلیل زندگی شونی. زندگی ای که هر روز رنگ تازه تری می گرفت.

اما بابام نتونست از لحظه تلخ مرگ مادرم بگه. هر وقت می خواست برامون تعریف کنه چشمه اش پر از اشک می شد و از حرف زدن باز می موند. این غم براش اونقدر سنگین بود که نمی تونست باورش کنه. واقعاً مگه میشه چیزی رو که باورش نداره تعریف کنی؟ اون شب دور هم خیلی به هممون خوش گذشت و سپیده هم کلی از بودن کنار ما لذت برد.

کتاب رو که خووندیم، پریا و من سپیده رو تا خونه شون رسوندیم و من کلی ازش تشکر کردم. از اینکه کنارمون بود و گذاشت که بعد از مدت ها دوباره بخندیم و یه مهمون عزیز داشته باشیم. مهمون جوونی که جذاب و دوست داشتنی بود. یه دوست خوب، اون قدر خوب که مثل خواهرم بود.

خیلی زود آخر شب رسید. بابام زودی رفت و خوابید و پریا بعد از مرتب کردن ظرفها و آشپزخونه رفت تا بخوابه و فردا صبح زود بره دانشگاه.

من آخرین نفری بودم که با کلی خیالهای خوب و بد رفتم توی رختخواب و خوابیدم. فردا صبح دوباره یه امتحان دیگه داشتم، یه امتحان سخت که باید از پشش برمی اومدم. چون که حالا دیگه مصمم شده بودم تا به یه دانشگاه خوب برم.

فردای اون روز با زنگ بلند ساعت از خواب پریدم و تندی کارهام رو انجام دادم تا برم مدرسه.

حتی صبح زود بابا و پریا باهام بلند شدن و منو تا دم در بدرقه کردن.

من با قدمهایی که توی هر کدومشون یه فرمول حفظ شده شیمی یادآوری می شد سر کوچه با سپیده همراه شدم و رفتیم سمت مدرسه. توی راه از هم سؤالات عجیب و غریبی که بیشتر احتمالش رو می دادیم تا توی امتحان بیاد پرسیدیم.

و با اضطراب رسیدیم به مدرسه. مدرسه ای که آخرین ایستگاه خاطراتمون بود. مدرسه ای که سالها ما رو کنار هم جمع کرده بود و یه جورایی خونه دوممون می شد. با خونواده بزرگی که همکلاسی هامون بودن و معلمهایی که مثل مادر هامون بودن.

من و سپیده رفتیم تو و با بقیه بچه ها کلی خوش ویش کردیم. همه از هم سؤالات مختلف پرسیدیم و همدیگه رو سنجیدیم.

که یه دفعه بین جمعیت بچه های کتاب به دست سیما رو دیدم، خواهر سعید. همونی که پریا رو برای اون پیشنهاد کرده بود و میون ما رو به هم زده بود.

اون عین سعید لاغر و قدبلند بود ولی نه اونقدر که بگی خیلی بلنده، مثل برادرش به بوری می زد با موهای قهوه ای روشن و چهره ای که توی نگاه اول شاید خیلی به دلت نمی چسبید؛ اما یه چند باری که قبلاً باهاش برخورد داشتیم فهمیدم که زبون چرب و نرمی داره.

داشت بلندبلند می‌خندید و کلی سرحال بود. من آروم از میون بچه‌ها نگاهش کردم. اون داشت با دوستهایش حرف می‌زد که دیدم بهم پوزخندی زد و دهن کجی کرد.

نمی‌دونم چطور شد که یه دفعه از میون دوستهایش اومد سمتم. با خودم فکر کردم که شاید می‌خواد باهام حرف بزنه و دلداریم بده. ولی دیدم چهره‌اش منقلب و عصبیه.

برگشتم و دیدم سپیده ست که داره با نگرونی میگه: پرستو تو رو خدا. الان امتحان داریم، برات بد میشه.

به سپیده گفتم: به خدا چیزی بهش نگفتم، نمی‌دونم چیکارم داره.

سیما نزدیک‌تر اومد تا حدی که سپیده به وحشت افتاد. گفت: پرستو، ولش کن.

اون اومد روبروم و ایستاد و بهم زل زد. گفت: چیه منو می‌پایی؟

- من؟

- آره تو.

سعی کردم آرومش کنم و گفتم: می‌خواستم بهت سلام کنم. هر چی باشه قراره فامیل بشییم.

با تمسخر گفت: اگه داداشم کسی رو بگیره اون تو نیستی.

دلم از این حرفش بدجور شکست، بغضم گرفتم و با ناراحتی ازش پرسیدم: سیما، چرا ازم متنفری؟ مگه من چیکار کردم؟ مگه غیر از اینکه برادرت ولم نمی‌کرد؟

- خوشگل خانم، سعی نکن با دل‌فریبی کسی رو گول بزنی.

- آخه چرا باید این کار رو بکنم؟

- چون داداشم فهمید و به‌موقع ولت کرد.

سپیده دوباره وساطت کرد و به اون گفت: سیما، بسه دیگه.

منم کشید عقب و گفتم: توام دهنتم رو ببند دیگه.

با اعتراض گفتم: ولی اون داره متلک میگه.

سیما ادامه داد: حفته که ولت کرد. چون رو مخی!

- سیما، آخه چرا این جور می‌کنی؟

- به داداشم دروغ میگی که دوست‌پسر داری؟

جا خوردم و یاد اون شب افتادم. راست می‌گفت.

- حالا که دورت زد حالت جا اومد؟

نمی‌دونستم چی باید بگم فقط وایستادم و با چشم‌های اشک‌آلود نگاهش کردم.

اون که حرصش رو خالی کرده بود با یه خنده آزاردهنده برگشت و رفت بین جمعیت.

بغض گلوم رو گرفته بود و نتونستم تحمل کنم. اشکم در اومد و زدم به سیم آخر. خواستم برم و بزنم توی گوشش.

سپیده با ترس گفت: پرستو، کجا داری میری؟

قلبم تند می‌زد. قدمهام رو بلندتر کردم تا زودتر بهش برسم.

فصل شش

صدای جیغ سپیده توی گوشم پیچید: پرستو، به خاطر من.

سر جام میخکوب شدم. خیلی خاطرش برام عزیز بود طوری که نتونستم روش رو زمین بندازم. برای همین وایستادم، چند تا نفس عمیق کشیدم و آرام برگشتم. داشت مثل بید می لرزید. با پشیمونی بهش خیره شدم و به خودم اومدم. داشتم چیکار می کردم؟ اونم درست موقع امتحان نهایی میون این جمعیت؟

برگشتم و بی اختیار گرفتمش توی آغوشم. اون که بدجور ترسیده بود به گریه افتاد و همه مات و مبهوت به ما دو تا خیره شدن. آرامش کردم و با مهربونی گفتم: به خاطر تو چیزی نمیگم.

گریه اش به خنده تبدیل شد و یواشی اشک های منم پاک کرد. حالا ما دو تا می دونستیم که بهترین دوست های هم توی این دنیاایم. بهترین دوست هایی که برای هم گریه می کنن و برای همدیگه نگران میشن.

زنگ مدرسه به صدا در اومد. همه باعجله دویدن توی صفشون تا آماده بشن برای رفتن سر جلسه امتحان. ما هم رفتیم و توی صف وایستادیم. من آخرین نگاه اشک آلودم رو از میون تموم بچه ها به سیما انداختم. اون هنوز داشت می خندید، همون طوری که اون شب توی خونه مون موقع خواستگاری سعید از پریا می خندید.

کسی چه می دونست، شاید مقصر اصلی این اشتباه بزرگ اون بود. اونمی که به من حسادت زیادی داشت و همیشه سعی می کرد بین من و سعید رو به هم بزنه.

دیدم سپیده بازوم رو گرفته و صدام می کنه: حواست کجاست پرستو؟ صفمون رفت بیا دیگه.

منم دنبال اون دویدم و هر دو رفتیم سر جلسه، توی همون سالن بزرگ مدرسه که حالا پرشده بود از دانش آموزهای چهارم دبیرستان، چهارتا کلاس تجربی که هر کدوم بیست و پنج نفری می شدن. وقتی میون این جمعیت می نشستیم یه جورایی اضطراب کم می شد، به خصوص وقتی دور و برت همکلاسی هات بودن و می دیدی که چه جوری با خنده و شوخی باهم آخرین موضوعات درس رو ردوبدل می کنن.

این بار مراقب اول جلسه ناظم مون بود. بدون شک وقتی اون بالای سرمون بود دیگه از تقلب و شیطنت خبری نبود و اگه کسی دست از پا خطا می کرد بدون معطلی از جلسه اخراج می شد.

بعد از سلام و احوالپرسی ناظم، برگه امتحانات توسط مراقب دوم بین همه توزیع شد و برگه آبی ام مثل همیشه کنار برگه سؤالات گذاشته شد. برگ های که باید از بالا تا پایین پر می شد، طوری که وقتی تحویلش می دادیم انگشت هامون از نوشتن های پیاپی با خودکاری که بی وقفه روی خط های کاغذ حرکت می کرد درد گرفته بود.

واقعاً سخت بود که بخوای همه اون چیزهایی که توی سرته روی کاغذ بیاری.

اولین کاری که بچه ها بعد از توزیع سؤالات کردن نگاه انداختن به محتوای برگه بود و این بار خوشبختانه امتحان سخت نبود.

تا اون حد که حتی صدای خنده چند تا از بچه ها بلند شد، اینکه می گفتن: چه آسون.

فکر کنم این بار خدا باهام یار بود. من خودکار رو میون انگشتم فشار دادم و شروع کردم به نوشتن جوابها، تند و تند. اول اونهایی که کوتاهتر بودن. آخر کارم اونهایی که طولانیتر بودن و نیاز به فکر کردن بیشتری داشتن.

امتحان به همون سرعتی که برگه‌های سرنوشت‌ساز آبی‌رنگ پر شدن به تهش رسید و سپری شد، خیلی راحت‌تر از امتحان فارسی. حتی خیلی از بچه‌ها زودتر از وقت امتحان برگه‌هاشونو تحویل دادن و رفتن. من ایستادم تا سپیده‌ام همه سؤالات رو جواب بده و بعد همراه اون بلند شدم و برگه‌ام رو تحویل ناظم دادم.

خانم ابراهیمی که داشت برگه‌ها رو مرتب می‌کرد با مهربونی بهم گفت: دخترم، چطور بود؟
جواب دادم: خوب بود خانم، سؤالاتش آسون بود.

- خدا رو شکر. امسال می‌خوام یکی از نمونه‌های مدرسه بشی، حواست باشه ها.
- چشم خانم.

سپیده مثل همیشه وسط پرید و با لوس‌بازی گفت: خانم، پس من چی؟

- آخه تو چی میگی دیگه؟
- منم همه رو جواب دادم به خدا.
- امتحان آسون بود و گرنه شاهکار نکردی.
- خانم؟ نگین این جوریه. از منم تعریف کنین دیگه.
- برو لوس نشو.

سپیده رو کشیدم کنار و از ناظم خداحافظی کردیم. این بارم دم در مدرسه همه منتظرمون بودن، همه خوشحال بودیم چون این دفعه امتحان ساده بود و یه جوایبی هممون شانس آورده بودیم.

من هر چی توی حیاط مدرسه میون کلاس چهارمی‌ها نگاه کردم سیما رو ندیدم. انگار که زود امتحانش رو داده بود و رفته بود. بعدش مدرسه رو ترک کردیم و دسته‌دسته از هم جدا شدیم و هر کی رفت به راه خودش.

دوباره من موندم و سپیده. اون که صبح بدجور ترسیده بود آروم دستم رو گرفت و گفت: پرستو، می‌دونی اگه صبح یه ذره خوددار نبودی چه اتفاق وحشتناکی می‌افتاد؟

سرم رو به علامت تائید تکون دادم و گفتم: خیلی عصبی بودم، شاید اگه نبودی می‌رفتم و می‌زدم تو صورتش.

خودش رو لوس کرد و پرسید: اگه یه روز ازم عصبانی بشی منم می‌زنی؟

- آخه چرا باید بزنت؟
- امروز دعوایی شده بودی.

با دلخوری گفتم: اون شروع کرد نه من.

اومد جلوم ایستاد، اخم‌هاش رو عین من درهم کرد، یه وری دست‌به‌کمر زد و با تمسخر گفت: قیافت عین بابام شده.

از ادای مسخره‌اش خنده‌ام گرفت و بی‌اختیار قهقهه زدم. اونم با من خندید، از ته دل، خوشحال و بی‌خیال.

دوباره ته دلم به حالش غبطه خوردم. اون همیشه و همه جا شاد و سرحال بود. شاید اگه اون جای من بود همه چی رو خیلی زود فراموش می کرد و سعید رو به حال خودش می داشت اما من نمی تونستم، شاید نمی خواستم ... نمی دونم.

بعد از اینکه از شر اون امتحان راحت شدیم رفتیم سراغ امتحان بعدی، زیست شناسی. درسی که فقط باید حفظش می کردی و همه اش رو می نوشتی روی برگه امتحان. این بار سه روز فرصت داشتیم.

کم کم رسیدیم سر کوچه مون، کوچه ای که حالا پر شده بود از درخت های میوه، درخت هایی که توی هوای دل انگیز خردادماه شکوفه هاشون ذره ذره جاش رو به میوه های شیرین و آبدار تابستون می داد. میوه هایی که انگار از بهشت اومده بودن. مثل همون سیب سرخی که برای سپیده و علیرضا یادآور عشق آدم ها بود، یا مثل هلوهای درشت و نارنجی رنگی که دلت می خواست دستت رو تا اونجا که کش میاد بالا ببری و از سرشاخه های درختش بچینی، حتی همونجا پای درخت مزه اش کنی. مزه ای که هیچ وقت نمی شد توصیفش کرد. این ها تموم اون چیزهایی بود که می شد توی دنیا حتی یه لحظه کوچیک بهشون دل خوش کرد. چیدن یه میوه درشت و خوش رنگ از شاخه درختی که کنار دیوار قدیمی یه باغ بود.

با این اشتیاق همراه سپیده رفتم زیر درخت پر از شکوفه هلو. درختی که شاخه هاش از لب دیوار خونه همسایه آویزون بود. این وسوسه مون می کرد تا دست دراز کنیم و گل زرد رنگی رو که قرار بود به یه هلو درشت تبدیل بشه از لب شاخه بچینیم و با وسواس توی جیب مانتومون بذاریم تا حسابی خوش بومون کنه. بوی دل انگیز اون شکوفه ها بی مانند بود. بویی که نمی شد باور کرد توی دنیای ما و میون این خاک مرده بشه پیداش کرد.

هر دومون شکوفه ها رو توی لباسمون قایم کردیم و دم کوچه رسیدیم به خونه سپیده.

گفت: پرستو، می خوام این گل رو بدم به علیرضا.

گفتم: آره، فکر خوبی. منم می دمش به بابام.

با حسرت گفت: بابات خیلی مرد مهربونیه. خوش به حالت.

من با یه لبخند بهش جواب دادم اما جرات نکردم واقعیت دردناکی رو که خونواده مون رو غصه دار کرده بود به اون بگم. باید این راز رو توی دلم نگه می داشتم و به هیچ کس نمی گفتم. بهتر بود همه بابام رو همون جور که حالا هست ببینم نه اونجور که قراره بشه.

از سپیده خدا حافظی کردم و درحالی که با ناراحتی قدمهام رو می شمردم رسیدم به خونه مون.

لحظه به لحظه صدای دل نشین سپیده اومد توی ذهنم: بابات خیلی مهربونه.

در خونه رو باز کردم و رفتم داخل. خونه بازم خالی و ساکت بود. پریا رفته بود دانشگاه و بابام توی اتاقش دراز کشیده بود. نمی دونم خواب بود یا نه ولی هر چی بود متوجه برگشتنم نشد. منم برای اینکه آرامشش رو به هم نزنم یواش و بی صدا رفتم توی اتاق و در رو کیپ کردم.

با احتیاط شکوفه خوش بوی رو از جیبم درآوردم و گذاشتمش لای یه دستمال کاغذی تا خشک نشه. باید می دادمش به بابام. بابای مهربونم که خیلی ها آرزوی داشتن یه بابایی مثل اون رو داشتن.

رفتم توی رختخواب تا یه چرتی بزنم چون حالا دیگه راحت شده بودم و می تونستم تا عصر اون روز یه استراحت حسابی بکنم.

کم کم غروب از راه رسید.

پریا یه بار اومد صدام کرد تا برم نهار بخورم اما اونقدر خسته بودم که ترجیح دادم بخوابم و تا شب توی اون رختخواب گرمونرم خواب‌های خوب دیدم.

اون شب شام رو دوباره دور هم خوردیم، من، پریا و بابام. حالا دیگه می دونستیم که باید دور هم باشیم وگرنه غذا خوردن به تنهایی هیچ لطفی نداره و این باهم بودن هاست که طعم غذاها مونو به یاد موندنی می کنه. شب‌ها دیگه گرم شده بود و ما حتی گهگاه پنجره اتاق رو نیمه‌شب باز می داشتیم.

اون شب پریا پیشنهاد جالبی داد که بریم و پشت بوم بخوابیم. پشت بوم خونه ما بزرگ بود و با دیوارهای کوتاهی از پشت بوم همسایه جدا می شد.

خوابیدن توی پشت بوم حس خوبی داشت و هر از گاهی هوسش به سر آدم می اومد که شب رو زیر آسمون پرستاره بخوابی.

چیزی که وقتی مامان بود عادت همیشگی مون شده بود. توی شب‌های تابستون و موقعی که هوا گرم می شد این کار لذت‌بخش‌ترین راه برای خوابیدن بود. وقتی که خنکای شب توی رختخواب می‌خزید دراز کشیدن میون اون تشک و لحافی که لابلش هنوز یه ریزه گرم بود حس بی‌نظیری بهم می‌داد. این پیشنهاد پریا هر دو ما رو خوشحال کرد و آخر شب هممون رختخواب هامونو روی دوشمون گذاشتیم و بردیم پشت بوم خونه و روی ملحفه‌ای که کف پشت بوم پهن کرده بودیم انداختیم تا حسابی خنک بشه.

یه ساعت بعد چایی مونو خوردیم و چون بابام خسته بود من و پریام باهش راه افتادیم و رفتیم پشت بوم تا کم‌کم بخوابیم. خوابی که بعد از ده سال توی پشت بوم تجربه واقعاً لذت‌بخشی بود. این حس و حال هر سه ما رو یاد موقعی انداخت که مامانم زنده بود.

پریا و من که کنار هم خوابیده بودیم به آسمونی که پر از ستاره‌های ریزودرشت بود خیره شدیم. حس عجیبی بود. انگار که توی آسمون بودی و می تونستی تک‌تک اون ستاره‌های درخشان رو با نوک انگشتت لمس کنی، درست میون خوشه‌های چشمک‌زن ستاره‌ها و مهتابی که بهت لبخند می‌زد. حتی کنار ماهی که هیچ‌وقت سیاهی دنیای ما آدم‌ها روی صورتش ننشست و همیشه عین روز اول تمیز و پاک بود.

همون جور که زیر لحاف بودم آرام به پریا گفتم: خیلی وقت بود که ماهرو این‌جوری ندیده بودم.

با حسرت گفت: آره، دلم خیلی واسه آسمون تنگ‌شده بود. کاش زودتر از این‌ها می اومدیم پشت بوم.

- آره، چقدر ستاره تو آسمون هست.

- من هر چی سعی کردم بشمرم شون نتونستم.

- آره همیشه، خیلی زیادن.

پریا یاد گذشته‌ها افتاد و گفت: یادته مامان ماهرو نشونمون می‌داد تا حواسمون پرت بشه و زود خوابمون ببره؟

- آره، ما رو روی پاهاش تکون می‌داد و ما فکر می‌کردیم ماهه که داره تکون می‌خوره و کلی ذوق می‌کردیم.

- یادش به خیر، کاش همیشه بچه می موندیم و مامان از پیشمون نمی‌رفت.

دلم لرزید و بغض گلوم رو گرفت.

با صدای بلند از بابام که اونورتر از ما خوابیده بود پرسیدم: بابایی ...

بابام که توی چرت بود از خواب پرید و جواب داد: جانم دخترم.

- بابا...

دچار تردید شدم، یعنی واقعاً درست بود که این سؤال رو ازش بپرسم؟ اما بالاخره چی؟ تا کی باید از ما پنهونش می‌کرد؟

ادامه دادم: مامان چه جوری مرد؟

دیدم پریا ناراحت شد و با گله گفت: پرستو، این چه سوالیه؟

با دلخوری زمزمه کرد: آخه الان؟ اینجا؟

بابام سکوت کرد و هیچی نگفت.

صدام از بغض می‌لرزید و گفتم: بابا جونم، می‌گین چه جوری؟

بابام پتو رو تا نزدیک سرش بالا کشید.

پریا بهم نهیب زد: پرستو، درست نیست.

پشتم رو کردم به اونها و زمزمه کردم: آخه تا کی نباید بدونیم چه بلایی سرش اومده؟

پریا خم شد روی من و موهام رو نوازش کرد. گفت: خواهی تو رو خدا، الان نه.

بابام پتو رو پایین کشید و با صدای لرزونش گفت: نه پریا، بذار بگم. تا کی باید مخفی‌اش کنم؟ من به‌زودی می‌میرم پس بهتره واقعیت رو بگم.

پریا پرید وسط حرفش و گفت: بابا، این چه حرفیه. کی گفته شما می‌میرین؟

اون ادامه داد: بذارین بگم، چیزی رو که تا حالا پنهونش کردم.

من که قلبم تند می‌زد نشستم و منتظر شدم تا بابام ماجرا رو بهمون بگه. پریام با من نشست و به بابام که توی تاریکی میون پتوی بلندش مخفی شده بود خیره شد. این لحظه برای هر دومون هراس‌آور بود.

بعد از ده سال بابام می‌خواست راز مرگ مامان شهلا رو بهمون بگه. چیزی که تا حالا از همه پنهونش کرده بود. یه ماجرای تلخ و مرموز که همین‌جا و همین‌حالا قرار بود از زبون اون برملا بشه.

فصل هفت

((اون سال‌ها سال‌های جنگ بود و شما دو تا هنوز خیلی کوچیک بودین. یه جنگ ترسناک و نابرابر. هر بار موقع بمب بارون شهر، فکر می‌کردیم که دیگه این بار نوبت ماست که بمب بیاد روی سرمون و زیر آوار خونه مدفون بشیم. هر بار با شنیدن صدای آژیر قرمز حمله هوایی عراقی‌ها تنمون می‌لرزید و به وحشت می‌افتادیم.

شرایط سختی بود طوری که اگه یه قدم توی شهر می‌زدی می‌تونستی چهره جنگ رو همه‌جا ببینی. حتی چند بار خودم شاهد بودم که چه جوری خونه‌های یه محله خراب‌شده بودن و همه داشتن تقلا می‌کردن تا مرده‌ها رو از زیر آوار در بیارن. یه روز یه پدر رو دیدم که جنازه بچه سه سالش توی دستش بود و شوکه شده داشت روبروش رو نگاه می‌کرد، نه حرفی می‌زد و نه گریه می‌کرد. فقط ساکت و بی‌صدا به جلوش خیره مونده بود و بچه‌اش رو محکم توی آغوش گرفته بود. چهره‌اش پر از خاک و خون بود و یه ذره بعد جنازه زنشم از زیر آوار بیرون کشیدن. این صحنه‌های دردناک برای هر کی که یه ذره انسانیت توش مونده بود زجرآور و غیرقابل‌باور بود. به خاطر شغلم مجبور بودم تا کنار زخمی‌ها و مردمی که دسته‌دسته به بیمارستان می‌آوردن باشم و اکثر مواقع مادرتون کنار شما می‌موند و توی اون شرایط سخت و ترسناک پناهتون می‌شد. وقتی که من کنار مردم و گروه امداد بودم اون با شجاعت کنارتون می‌موند و جای خالی منو پر می‌کرد تا شما نگران چیزی نباشین اما من هر بار که برمی‌گشتم خونه نمی‌دونستم که باید شماها رو ببینم یا خونه‌ای که ویرون شده و پر از جنازه ست. شب‌ها نمی‌تونستیم راحت بخوابیم، گاهی وقت‌ها نصف شب حمله هوایی بود و گاهی وقت‌ها صبح زود. طوری که باید توی سفره هامون موشک و بمب می‌دیدیم و جای رختخواب توی آوار دیوارها و آجرها می‌خوابیدیم. این زخمی‌ها و کشته‌ها توی شهرهای جنوب ایران صد برابر بیشتر بود، چون اونجا دیگه عملاً به دست عراقی‌ها افتاده بود و میدون جنگ همونجا شده بود. من هر بار که فیلم‌های اونها رو پخش می‌کردن دلم می‌سوخت و از اینکه کنارشون نبودم عذاب وجدان داشتم. آخرشم این جوری شد که راه افتادم و رفتم جنوب تا بتونم کنار اون مردم داغ‌دیده باشم. کسانی که همه‌چیزشونو از دست داده بودن، بچه‌هاشون، خونه‌هاشون و خاک کشورشون. اونجا نفس‌مون دود و خاک بود و غذامون خون و آتیش، اما کنار اونها بودن خودش یه جورایی شهامت بود. من به‌عنوان یه دکتر نمی‌تونستم نسبت به مملکت بی‌تفاوت باشم و خب اگه جنگیدن بلد نبودم می‌تونستم پشت جبهه زخمی‌ها رو مداوا کنم و به اونهایی که نیاز به کمک داشتن تا اون جایی که می‌تونستم کمکی بکنم. نمی‌دونم شماها یادتون هست یا نه؟ من حدود سه سالی از مادرتون و شماها دور بودم. جنگ اونقدر بی‌رحم و ترسناک بود که من با چند تا دکتر دیگه هر روز صبح زود تا نیمه‌شب فقط زخمی‌ها رو پانسمان می‌کردیم، با حداقل لوازم پزشکی جراحی شون می‌کردیم و اونهایی که دیگه کاری از دستمون براشون بر نمی‌اومد می‌فرستادیم پیش خانواده‌هاشون و به شهر که اگه می‌تونستن مداواشون کنن. هر روز از اول تا آخر سربازهای روبه‌مرگی رو بستری می‌کردیم که خیلی‌هاشون حتی دوازده سالم نداشتن. پسر بچه‌هایی که پوست نازنین شون از آفتاب جنوب سوخته بود و زخم بدن‌هاشون عفونت کرده بود و ما هر چی سعی می‌کردیم نمی‌تونستیم به همه اونها برسیم و مداواشون کنیم))

با یام لحظه‌ای مکث کرد و با اندوه ادامه داد: ((یه شب یه پسرک جنوبی رو آوردن پیشم. اسمش غفار بود و فقط یازده سال داشت. از انفجار مین یکی از پاهاش قطع شده بود و اونقدر ازش خون رفته بود که تموم پارچه‌ای رو که دور پاهاش بسته بودن قرمز رنگ شده بود. من هر چی سعی کردم تا با وسایلی که داشتم جلوی خونریزی‌اش رو بگیرم نتونستم و آخرش مستأصل و درمونده نشستم بالای سرش تا آخرین حرف‌های شیرینش رو بشنوم. حرف‌هایی که با اون لهجه جنوبی‌اش بامزه و دوست‌داشتنی بود. اون به‌سختی صحبت می‌کرد و صدایش از ضعف می‌لرزید اما تونست برام یه شعر قشنگ رو با آواز دل‌انگیزی بخونه و دلم رو پر از غصه و درد کنه. زمزمه‌ای که هنوز بعد این همه‌سال طنین ساده و کودکانه‌اش توی گوشمه. اون شب غفار کوچولو درحالی که دست‌های زخمی و لرزونش رو دور شونه هام گره‌زده بود توی آغوشم آخرین نفس‌هاش رو کشید و بی‌صدا و غریبانه مرد. یه بچه کوچیک که حقش مردن نبود. اون

باید درس می خوندم، بزرگ می شد و دانشگاه می رفت، حتی عروسی می کرد و بچه دار می شد. اون می تونست همه آرزوهای پدر و مادرش رو برآورده کنه ولی خیلی زود مرد، درحالی که حتی پدر و مادرش کنارش نبودن تا برای آخرین بار ببینن و نوازشش کنن.))
بابام صدایش لرزید اما با خودش فکر کرد که باید این داستان تلخ رو تا آخرش تعریف کنه و حالا خیلی زوده که به گریه بیفته.

برای همین بغضش رو فروخورد. به خودش مسلط شد و ادامه داد: ((اون شب فهمیدم که این دنیا چقدر پست و بی ارزشه و چقدر راحت یه انسان می میره بدون اینکه این دنیای بی رحم حتی خم به ابرو بیاره. همون شب غفار رو با چند تا سرباز پیر و جوون دیگه که همه شون فوت کرده بودن با اولین ماشینی که داشت می رفت پشت جبهه فرستادن پیش خانواده هاشون تا جنازه خونین و ازهم پاشیده شونو تحویل بگیرن. اونها چند تا از هزاران مرده ای بودن که ماشین ها مرتب به پشت جبهه می بردن. این حاصل جنگ بود، مرگ جوون هامون، مرگ آرزوها و نابودی رؤیاها. خیلی هاشون مفقود شدن و دیگه نه از از شون خبری شد و نه کسی تونست جنازه هاشونو پیدا کنه. خیلی هاشون هم روی مین ها و میون خمپاره ها طوری تیکه تیکه شدن که هیچ کس نتونست شناسایی شون کنه. اون دوران تلخ ترین لحظه های زندگی ام رقم خورد. تا اینکه بعد از اون همه مدت قرار شد تا برگردم تهران و یه مدتی پیش شماها باشم. بالاخره بعد از چند روز تونستم با یه ماشین کهنه و خاک آلود که همه جاش با اثرات ترکش ها سوراخ سوراخ شده بود برگردم پشت جبهه. راننده اش یه جوون بیست ساله بود، یه پسر لرستانی به اسم رشید که با شجاعت و مهارت از میون انفجارها و مین ها با بسم الله گفتن و ویراژ دادن رد می شد. بالاخره بعد از کلی دردسر با ماشین هایی که می رفتن به شهر برگشتم عقب و اومدم تهران. جایی که از بمب های اون وحشی ها بدجوری داغون شده بود و من نمی دونستم که شماها هنوز زنده این یا نه. اون موقع فصل زمستون بود و وقتی رسیدم، تهران پر از برف و سرما بود. برفی که حالا با خون مردم بی گناه قرمز شده بود و هنوزم آمبولانس ها مرتب توی شهر زخمی ها رو می بردن بیمارستان و درمونگاه. حوالی غروب بود که خسته و خواب آلود از یه سفر طولانی برگشتم خونه. به همین کوچه، میون همین آدم ها که هنوز بمب عراقی ها روی سرشون نیفتاده بود. من از اینکه کوچه مون هنوز سرپا بود خوشحال شدم و با یه هیجان بی وصف دویدم سمت خونه. وقتی رسیدم دم در از شدت دویدن نفسم داشت بند می اومد. مشتاق بودم تا شماها رو ببینم برای همین با شدت به در کوبیدم و چند بار زنگ زدم. بعدش صدای مادرتونو شنیدم. صدایی که مثل همون اول ها که دیدمش و عاشقش شدم مهربون و دوست داشتنی بود. اونم صدام رو که شنید با هیجان دوید سمت در. بعد میون قاب در هیکل لاغر و تکیده اش رو دیدم. بدجوری از غصه و تنهایی لاغر شده بود. درست همون جور که من لاغر شده بودم. محکم توی آغوشم گرفتمش و تموم صورتش رو غرق بوسه کردم. بدجور دلم برآش تنگ شده بود. سه سال زمان کمی نبود. حالا وقت اون بود که با تموم وجود عشق کهنه ای رو که گوشه دلم زندانی شده بود آزاد کنم تا با قلب مهربون اون پرواز کنه و به اوج زیبایی ها برسه. نمی دونم چقدر طول کشید تا من و مادرتون از آغوش هم جدا شدیم. بعد شماها دویدین توی حیاط و جیغ کشان به جمع ما اضافه شدین و من هر دوتونو محکم توی بغلم گرفتم و بوسیدم. توی اون لحظه هیچی بهتر از این نبود که دوباره ما کنار هم جمع شده بودیم. چند روز گذشت و من دیگه دوست نداشتم که برگردم جبهه و یا حتی بیمارستان. چون دیگه حاضر نبودم از زن و بچه هام دور بشم اما یه شب دوباره آژیر خطر حمله هوایی بلند شد. اون شب حمله شدیدتر بود و هواپیماها که ظاهراً توی اون تاریکی هدف هاشونو گم کرده بودن میون بارش برف و هوای گرفته ای که توش هیچی دیده نمی شد شروع کردن به ریختن بمب ها روی سر مردم. انگار که دیگه برآشون مهم نبود که هدفشون مردم باشن یا نیروگاه و پادگان. از انفجار بمب ها که چند تا کوچه اونورتر از ما بود تموم خونه لرزید. این بار انفجار خیلی به ما نزدیک بود طوری که وقتی رفتم توی حیاط تونستم نور شعله هایی که به آسمون زبونه کشیده بودن از بالای دیوارها ببینم.

و نمی دونم چرا دوباره دلم قرار نگرفت که بمونم و بازم شماها رو تنها گذاشتم و رفتم برای کمک به اونهایی که خونه شون و بیرون شده بود. مادرتونم بالاینکه مدت ها پیشش نبودم کوچک ترین اعتراضی نکرد و گذاشت تا من برم. شاید این بزرگ ترین اشتباه زندگی ام بود، نمی دونم.))

بابام مکث کرد، نفس عمیقی کشید و ادامه داد: ((من رفتم درحالی که کیف پزشکیم رو با خودم می‌بردم تا شاید بتونم همون جا کمکی به زخمی‌ها بکنم. وقتی رسیدم به اون جایی که بمب‌ها سر مردم ریخته بود از اون شدت تخریب و نابودی خونه‌ها وحشت‌زده شدم. چهارتا پنج خونه بزرگ کنار هم متلاشی‌شده بود و آتیش همه‌جارو پرکرده بود. طوری که از حرارت شعله‌ها دیگه هوای سرد زمستون رو حس نمی‌کردم. دود و خاکستر همه‌جا بود و صدای شیون و زاری زن‌ها و بچه‌ها اون دور و بر شنیده می‌شد. سعی کردم به خودم مسلط بشم و زودی رفتم نزدیک خرابه‌ها. به مردمی که اونجا جمع شده بودن گفتم که دکترم و اونهام زخمی‌ها رو بهم نشون دادن. شروع کردم به پانسمان زخم هاشون. بعدش آمبولانس اومد و بعضی‌ها رو که وضعشون وخیم‌تر بود کمک کردیم و گذاشتیم توی ماشین تا سریع‌تر ببرنشون بیمارستان. نیم ساعت بعد که کارها رو به سر و سامونی گرفت کم‌کم آماده شدم تا برگردم پیش شماها. یه دفعه دیدم یکی داره می‌زنه به پشتم. برگشتم و دیدم یه زن که از پهلوش بدجوری خونریزی داره بچه‌اش رو گرفته توی بغلش. اون که انگار تازه از زیر آوار خودش رو نجات داده بود سروصورتش پر از خون بود. اون سست و بی‌رمق قبل از اینکه بتونم نگاهش دارم جلوی پام افتاد رو زمین و بچه‌اش هم که زخمی شده بود توی بغلش به گریه افتاد. دلم خیلی براشون سوخت و نتونستم رهاشون کنم. برای همین یکی از آمبولانس‌هایی که تازه اومده بود رو نگه داشتم و به کمک دو نفر اون مادر و بچه رو گذاشتیم رو برانکارد و خودمم با اونها رفتم پشت آمبولانس تا مراقب شون باشم و بتونم اون دو تا رو زنده برسونم به بیمارستان، به نزدیک‌ترین بیمارستانی که می‌شد رفت. آمبولانس با شتاب و عجله از میون جمعیت راهش رو باز کرد و از بین ماشین‌های توی خیابون آژیرکشون رفت تا یه ربع بعد رسید به بیمارستان. من اونها رو با کمک بقیه تا دم در اتاق عمل بردم و تحویل دکتر بخش دادم. خیالم راحت شد که اون مادر و بچه‌اش زنده می‌مونن و من به وظیفه انسانیم عمل کردم. بعدش از بیمارستان زدم بیرون، اون بیرون دم در بیمارستان پر بود از مردمی که زخمی هاشونو تازه آورده بودن. ورودی اونقدر شلوغ بود که به‌سختی می‌شد از بین جمعیت رد شد، یه دفعه، در کمال ناباوری میون اون مردم آشفته و پریشون مادرتونو دیدم. اون با چهره رنگ‌پریده‌اش میون اونها گم‌شده بود و داشت می‌رفت داخل بیمارستان. شماها هیچ کدوم همراهش نبودین، فهمیدم که چون نگران من شده تا اینجا اومده دنبالم)).

حرف بابام رو پریا که صداسش می‌لرزید ادامه داد: آخر شب بود که مامان به خاله زنگ زد تا بیاد پیش ما بمونه. خودشم که دلش مثل سیر و سرکه می‌جوشید از خونه زد بیرون. اون می‌دونست که چند تا کوچه اونورتر رو بمب زدن و باید اونجا بیاد دنبال بابا.

بابام ادامه‌اش داد: ((هر چی سعی کردم صداسش بزمنم و هر چی دست تکون دادم تا منو ببینه متوجهم نشد و با جمعیت رفت توی بیمارستان. دم در ورودی بخش اورژانس خشکم زده بود که با صدای چند تا پرستار که بهم می‌گفتن از سر راه برم کنار به خودم اومدم و مجبور شدم از اونجا فاصله بگیرم. جلوی بیمارستان هنوز ازدحام بود، تصمیم گرفتم به‌جای سر راه وایستادن برم یه گوشه اونور خیابون منتظر بمونم تا اوضاع یه ذره آرام‌تر بشه و اونوقت برم و مادرتونو پیدا کنم.

یه دفعه بالای سرم صدای غرش چند تا هواپیمای عراقی رو شنیدم. ظرف چند ثانیه جلوی چشمهام پر شد از انفجار و دود و آتیش. موج انفجار اونقدر قوی بود که منو چند متر عقب پرت کرد و افتادم گوشه دیوار و همونجا درحالی‌که صدای فروریختن یه ساختمان رو می‌شنیدم از شدت گیجی بی‌هوش شدم. نمی‌دونم چند ساعت از هوش‌رفته بودم. وقتی چشمهام رو باز کردم دیدم توی یه بیمارستان دیگه ام نه اون جایی که بودم. چند دقیقه‌ای هیچی یادم نبود تا اینکه کم‌کم همه چی یادم اومد و بی‌اختیار از جام پریدم و سراغ مادرتونو گرفتم ولی پرستار که خبر از چیزی نداشت بهم گفت که منو جلوی بیمارستانی که بهش بمب زدن پیدا کردن. من شوکه شدم. طوری که دیگه نه قدرت حرف زدن داشتم و نه قدرت فکر کردن. فقط ازش پرسیدم کدوم بیمارستان؟ اونم اسم بیمارستان رو بهم گفت. همون جایی که من اون مادر و بچه رو تحویل دکتر داده بودم و تازه فهمیدم که اون مادر و بچه و همه زخمی‌ها و مردم بی‌گناه و حتی مادرتون توی اون بیمارستان زیر آوار ساختمون زنده‌به‌گور شدن. این جور بود که فهمیدم چی به سرم اومده. مادرتون به خاطر اشتباه من، به خاطر اینکه حاضر نشده بودم کنارتون بمونم زیر آوار مونده بود. سعی کردم به اون پرستار بگم که چه اتفاقی افتاده و خواستم از تخت بیمارستان بلندشم اما اون نداشت. منم به‌محض اینکه رفت با همون لباس پاره و سرمی که سوزنش هنوز توی دستم بود دویدم بیرون و با یه تاکسی خودم رو رسوندم به اون بیمارستان. وقتی رسیدم باورم نشد که اینجا

همون جائیه که چند ساعت پیش بودم. حالا دیگه از بیمارستان چیزی نمونده بود و مردم داشتن پاره‌سنگ‌ها و آجرهاش رو کنار می‌زدن تا جنازه‌ها رو در بیارن. من تا صبح با اونها کمک کردم تا شاید بتونم مادرتونو از زیر آواری که روی سرش ریخته بود نجات بدم اما هر چی تلاش کردیم آدم زنده‌ای از زیر اون همه تیرآهن و آجر بیرون نیومد. هر چی که بود بدن‌های متلاشی‌شده بود و بس. آخه مگه می‌شد زیر اون همه آوار زنده بمونی؟ ما چند روز گشتیم و همه چی رو زیر و رو کردیم، بدون وقفه. ولی دیگه نتونستیم کسی رو زنده پیدا کنیم. منم نتونستم جنازه مادرتونو از زیر آوار در بیارم)).

بابام از شدت غصه صداس قطع شد و دیگه نتونست ادامه بده.

پریا با گریه ادامه‌اش داد: اون شب تلخ هر چی صبر کردم بابا و مامان برنگشتن و تو که کلی گریه کرده بودی توی بغلم خوابت برد. خاله‌ام از نگرونی تا صبح نخوابید. بابا چند روز بعد برگشت خونه اما مامان همراهش نبود. اون بهت‌زده و گیج بود و هر چی ازش پرسیدیم هیچی نگفت، فقط اومد گوشه حیاط و از شدت خستگی روی کف زمین از هوش رفت. من و خاله بردیمش توی خونه و اون رو که سر و دست‌هایش خون‌آلود بود پرستاری کردیم تا بعد از دو روز به هوش اومد. وقتی هم به هوش اومد و ماها رو دید فقط یه کلمه گفت: مامانتون مرد!

نتونستم جلوی بغضم رو بگیرم، پتو رو گرفتم جلوی صورتم و اشکم در اومد.

این رازی بود که بابام سال‌های سال جرات گفتن اش رو نداشت. یه مرگ تلخ که برای اون بدترین واقعه زندگی‌اش بود. اون حتی حاضر نشده بود که دیگه پیش هیچ دکتری بره. توی تموم این سال‌ها با ضربه خطرناکی که به مغزش وارد شده بود بدون اینکه چیزی بگه روزها و شب‌ها رو سرکرده بود تا شاید بمیره و از پشیمونی‌ای که آزارش می‌داد راحت بشه.

اما اون مقصر نبود. شاید اگه هر کس دیگه‌ای هم بود همین کار رو می‌کرد. اون تلاش کرده بود تا جون یه مادر و بچه‌اش رو نجات بده. مادرم درست توی اون لحظه رفت توی همون بیمارستانی که قرار بود بمب بریزن روش، چه تصادف عجیب و دردناکی.

اون شب هر سه ما نیمه‌شب با چشم‌های قرمز و اشک‌آلود درحالی که تموم لحظه‌های وحشتناک جنگ رو توی سرمون مرور می‌کردیم خوابیدیم.

صبح زود که از خواب بلند شدم دیدم نه پریا هست و نه بابام. یه لحظه با خودم گفتم: ای کاش همه این‌ها خواب بود و الان پا می‌شدم و می‌دیدم مامانم زنده ست و داره صدام می‌کنه.

ساده‌لوحانه دوروبرم رو نگاه کردم تا شاید ببینمش اما مگه دنیا به عقب برمی‌گشت؟ مگه می‌شد که آرزوهای ناممکن ما برآورده بشه؟ اونم زنده شدن یه آدم؟

با بی‌حوصلگی رختخوابم رو جمع کردم و رفتم پایین.

ساعت نه صبح بود و باید شروع می‌کردم به درس خونندن اما قبل از اون باید یه کار ناتمام رو انجام می‌دادم.

یواشی رفتم دم اتاق بابام. اون مثل همیشه روی تختش نشسته بود و زل زده بود به حیاط. رفتم توی اتاقم و بااحتیاط دستمال تاشده‌ای رو که توی کشوی میزم قایم کرده بودم برداشتم و رفتم دم در اتاقش. دستمال رو باز کردم و غنچه زردرنگ هلو رو آروم گذاشتم لای در. از کنج در بهش خیره شدم و با خودم گفتم: این گل زیبا باید نثار تو بشه، بابای خوبم.

بعدش از خجالت دویدم و رفتم توی اتاق و در رو بستم.

بااینکه غنچه گل دیگه توی اتاقم نبود اما بوی دل‌انگیزش رو حس کردم و با اشتیاق چند تا نفس عمیق کشیدم.

حتی احساس کردم این بوی گل نیست، بوی مامان شهلاست، یه بوی خاطره‌انگیز. بویی که هیچ‌وقت از اون خونه و از میون ما نمی‌رفت.

بویی به همون تازگی و طراوت غنچه زرد هلو که همه‌جا رو معطر کرده بود.

فصل هشت

اون روز سپیده خونه مون زنگ زد و ازم خواهش کرد که برم پیشش تا باهم درس بخوونیم.

حالا دیگه یه جورایی برای هر دومون کنار هم بودن و باهم درس خوندن یه عادت شده بود و همه این کنار هم بودن‌ها یه دلیل داشت. یا دلیل ساده، درد دل کردن و بازگو کردن همه اون چیزهایی که اسم ماها رو می داشت انسان... از عشق گفتن، از تنهایی گفتن و از غصه‌ها گفتن.

همه اون چیزی که اگه نمی‌گفتی دلت پر می‌شد از ناگفتنی‌های تلخ و خیلی زود دل بیچارهات از درد می‌ترکید.

اون موقع بود که فهمیدم زن بودن چقدر سخته. وقتی احساساتت وجودت رو پر کنن و تو حتی نتونی به کسی بگی شون. چون اگه لب باز کنی همه میگن تو یه زنی و نباید این حرف‌ها رو به زبون بیاری. این واقعاً سخت و دردناک بود.

از بابام اجازه گرفتم و با کتاب و دفترم زودی آماده شدم و رفتم خونه سپیده. خونه اونها به بزرگی خونه ما نبود ولی پر بود از آدم. پدر و مادرش، برادر و مادر بزرگش.

پدر سپیده یه نظامی بازنشسته بود و برای همین خیلی نمی‌شد انتظار داشت که آدم مهربونی باشه ولی این وسط مادر و مادر بزرگش خیلی اون رو دوست داشتن و هر وقت باباش یا برادرش می‌خواستن دعواش کنن پشت سپیده در می‌اومدن و هواش رو داشتن.

واسه همین بود که به حالش غبطه می‌خوردم. اون یه مادر و مادر بزرگ داشت که به دنیا می‌ارزیدن.

حدود ساعت یازده بود که من رفتم خونه سپیده و اون وقت روز جز مادر و مادر بزرگش کسی خونه شون نبود. ما رفتیم توی اتاق سپیده و با خوشحالی از هم پرسیدیم: چه خبر؟

اول من تعریف کردم که دیشب توی پشت بوم خونه خوابیدیم و بابام برامون از خاطراتش گفت اما بهش نگفتم که چه ماجرای تلخی توی زندگی‌مون اتفاق افتاده و اینکه این اتفاق باعث شده بابام حالا این جور می‌ریض و درهم‌شکسته بشه. بهش هیچی نگفتم و ریختم توی دلم. چون اگه لب باز می‌کردم همه بهم می‌گفتن تو یه زنی و نباید این‌ها رو بگی.

اما بهش گفتم که با چه عشق و علاقه‌ای غنچه خوشبوی هلو رو بردم و گذاشتم کنار در اتاق بابام. اون حتماً تا الان فهمیده بود که دختر لوسش اون گل خوش‌رنگ رو براش گذاشته لای در. چون روش نشده تا جلوی باباش وایسته و بگه که چقدر دوش داره. آخه برای زن‌ها حتی اظهار علاقه کردنم زشته و همه می‌گن که حتی دوست داشتن‌ها رو هم باید توی دلت پنهون کنی و به زبون نیاری.

من اون موقع از اینکه تونسته بودم لاقبل به یکی بگم که چقدر بابام رو دوست دارم دلم سبک شد.

بعد از من نوبت سپیده شد. اونم از خجالت انگشتهاش رو میون هم گره‌زده بود و سعی داشت تا یه جورایی بهم خیلی چیزها رو اعتراف کنه. اینکه حالا دیگه واقعاً عاشق شده و نمی‌تونه انکارش کنه. اینکه اگه کسی بفهمه که اون با علیرضا یواشکی قرار می‌ذاره و بهش غنچه گل هدیه میده چه اتفاقی ممکنه بیفته.

اون بهم زل زد و باشهامت گفت: می‌دونی پرستو؟ فکر نمی‌کردم که این قدر راحت عاشقش بشم.

بعدش ازم خواهش کرد: به هیچ کس نگو باشه؟

- خیالت راحت باشه، چرا باید رازت رو به کسی بگم؟

صداش رو پایین آورد و ادامه داد: اون می ترسه به خونه مون زنگ بزنه، آخه بابام اجازه نمیده گوشی تلفن رو بردارم و با کسی صحبت کنم، مگه اینکه مطمئن بشه اونور خط یه دختره. علیرضام که خواهر نداره و برای همین راهی نیست که بشه صحبت کنیم. منم بعضی وقتها خیلی دلم هواش رو می کنه.

با شرم دخترونه‌ای گفت: می دونم نباید این حرفها رو بزنی ولی دلم بدجوری به تبوتاب افتاده. نمی دونم شاید یه حس زودگذر دبیرستانی باشه و هیچوقت به نتیجه‌ای نرسه. پرستو؟

- جونم.

- میشه که یه حس زودگذر باشه و علیرضام زودی فراموشم کنه؟ همون جور که ...

- که چی؟

حرفش رو برید و گفت: هیچی.

اما فهمیدم که منظورش چیه، منظورش سعید بود.

اون می ترسید، از اینکه علیرضام مثل سعید کنارش بذاره و بره سراغ یکی دیگه و آخرش اون بمونه با یه عشق دردناک و حسی که هرلحظه آزارش میده.

دستهای لرزانش رو نوازش کردم و گفتم: نه سپیده. همه پسرها که بد نیستن، اما می دونی؟

- چی پرستو؟

- به علیرضا این حس رو ابراز نکن. تو که هنوز نمی دونی اون چه جور آدمیه.

سپیده سرش رو انداخت پایین و گفت: آخه چه جور می؟ من اونقدر ساده‌ام که خیلی راحت حسم رو همه می فهمن.

- خب نباید اینطوری باشه. این درست نیست، مردم چی میگن؟

- می دونم، همون حرفهای همیشگی. میگن یه دختر نباید اینجوری خودش رو بی‌ارزش کنه، اما عشق که این حرفها سرش نمیشه.

- چی بگم عزیز دلم.

- پرستو، تو خودت می تونی انکار کنی که سعید رو دوست نداری؟

سعی کردم تا نگاهم رو ازش بدزدم تا نتونه حس واقعی‌ای که توی دلم بود بفهمه.

سپیده حکایتش رو ادامه داد: از همون روز که غنچه گل رو چیدیدم دل تو دلم نبود و با ترس ولرز اومدم و قایمش کردم توی کشوی میز تا مبادا کسی ببینه و فکری بکنه. تا اینکه دیروز عصر به‌بهونه درس خوندن و رفتن به خونه سحر اینا زدم بیرون و با کلی دلهره دویدم سمت باجه تلفن سر کوچه تا زنگ بزنی. بار اول مامانش برداشت و قطع کردم ولی بار دوم اون فهمید که منم و این بار خودش برداشت. بهش گفتم که بیاد سر کوچه بعدی. اونم که خیلی ذوق زده شده بود زودی اومد سر قرار. با همون قیافه خجالت‌زده و آرومش. منم عین اون خجالت می کشیدم. ما خیلی حرف زدیم و فقط اون چند کلمه از حال و احوالم پرسید و منم که تردید داشتم چه جور باید هدیه رو بهش بدم همش تعلل کردم. ولی آخرش دل به دریا زدم و دستمالی رو که گل توش بود دادم بهش، ولی قبل از اینکه اون بازش کنه و ببینه از خجالت زودی خداحافظی کردم و برگشتم. آخه روم نمی شد که بهش بگم چقدر عاشقش شدم و این گل واسه همینه.

سپیده حرفش رو قطع کرد و گفت: ولی می دونی چی شد پرستو؟

با نگرونی پرسیدم: چی شد دختر؟

- وقتی پیچیدم توی کوچه مون یه دفعه امیر برادرم جلوم سبز شد! با عصبانیت ازم پرسید چرا نفس نفس می زنی؟ چرا رنگت پریده؟ منم اون موقع فقط تونستم بگم چیزی نشده ... ولی پرستو، من خیلی می ترسم.
- از چی؟
- از اینکه اون دنبال اومده باشه. الانم نمی دونم از چیزی خبر داره یا نه.

با دلهره ادامه داد: اگه فهمیده باشه به بابام میگه.

گفتم: وای چه بد. چیکار باید کرد؟

- نمی دونم.
- می خوام به برادرت بگم که من و تو باهم بودیم و خیالش راحت بشه؟
- نمی دونم. آخه اگه من و علیرضا رو باهم دیده باشه چی؟
- ببینم، اصلاً مگه خودش با دختری دوست نیست؟

سپیده ساکت شد.

ادامه دادم: خب اگه به بابات چیزی گفت تو هم مال اون رو بگو.

این بار رنگش پرید و قیافه اش برگشت.

پرسیدم: چی شده؟

من من کنان گفتم: آخه ...

- آخه چی؟ چرا این قدر وا همه داری؟
- آخه نمیشه.
- چرا نمیشه؟

دیدم قلبش تند می زنه.

صورتش رو برگردوند سمت در و با ترس گفتم: گفتم نمیشه دیگه.

از تعللش عصبانی شدم. دوباره پرسیدم: بهت میگم واسه چی نمیشه به بابات بگی؟

ترسیده بود. آرام گفتم: پرستو، تو رو خدا.

این بار خواهش کردم و دوباره منتظر جواب موندم.

سپیده ناراحت و دلخور از کنارم بلند شد و رفت سمت پنجره اتاقش و گفت: اون ... تو رو دوست داره پرستو!

یه لحظه گیج شدم و نفهمیدم سپیده چی گفت. پرسیدم: چی؟

تکرار کرد: امیر توی نخ توئه.

با خنده گفتم: این یعنی چی دختر؟

بدون اینکه نگاه کنه گفت: خیلی وقته عاشقت شده.

- الان داری بهم میگی؟

- آخه...

عصبانی شدم و پرسیدم: آخه چی؟ خیلی وقته اونوقت تو الان داری میگی؟

- به خدا فکر نمی کردم مهم باشه. بعدشم امیر بهم گفته بود که به کسی چیزی نگم. من چیکار باید می کردم؟

- یعنی تو هیچی نگفتی واسه اینکه ازش می ترسیدی؟

جواب داد: آره، برای همین تا حالا بهت نگفتم.

- چند وقته می دونی؟

- دو ماهی میشه.

با لحن سرزنش آمیزی گفتم: واقعاً برات متأسفم. توام مثل بقیه‌ای. مثل همه دروغ میگی و پنهون کاری می کنی. عین سعید، عین پریا، عین همه آدم‌های دیگه.

اون که مستأصل شده بود کنارم روی تخت نشست و گفت: نه پرستو، به خدا من اگه چیزی نگفتم به خاطر خودت بود. امیر بچه شریه و همیشه باهاش شوخی کرد. بعدشم تو سعید رو می خواستی مگه نه؟

ساکت و بهت زده نگاهش کردم. دستم رو گرفت و با عجز و لابه ادامه داد: پرستو جونم، نمی خواستم اتفاقی بین شماها بیفته. به خدا چند بار به امیر گفتم که دست از سر سعید برداره ولی گوش نداد.

- وای خدا، چه اتفاق‌هایی افتاده و من نمی دونم.

- یه بار سعید رو دو تا کوچه اونورتر گیر آورده بود و کلی تهدیدش کرده بود. وقتی موضوع رو فهمیدم که دیگه دیر شده بود. پرستو، امیر اصلاً به حرف من گوش نمیده و کار خودش رو می کنه. من چیکار می تونستم بکنم؟

با حرص جواب دادم: می تونستی همه این‌ها رو بهم بگی.

- تو اون رو نمی شناسی. اون برات دردرس درست می کرد تا الانم اگه سراغت نیومده به خاطر این بود که من ازش خواستم و بهش التماس کردم دست از سرت برداره، اما اون حالی اش همیشه و هنوزم ول کن نیست.

- مگه زوریه؟

- نه. خب واسه همین نمی خوام سراغت بیاد.

بدجور از سپیده دلخور شده بودم. از جام بلند شدم، دفتر و کتابم رو جمع کردم و با بی میلی گفتم: می خوام برم.

سپیده دستم رو گرفت و ملتسانه گفت: پرستو تو رو خدا، قهر نکن.

بدون توجه دستش رو پس زدم و راه افتادم که برم. اون دوباره اومد جلوم و گفت: چاره‌ای نداشتی. به امیر قول داده بودم.

گفتم: می داری برم؟

آروم رفت کنار و من بدون اینکه چیزی بگم از اتاقش زدم بیرون. اومد دنبالم که یه دفعه توی راهرو خونه شون درست سر راهم برادرش رو دیدم. امیر با دیدنم خشکش زد و همونجا وایستاد. اونی که دنبالش بود حالا جلوی راهش سر درآورده بود.

سپیده از ترسش رفت توی اتاق و من بدون اینکه اهمیتی به امیر بدم رفتم دم در. با یه نگاه پر از خشم بهش خیره شدم. دلم می خواست سرش داد بزنم و فحشش بدم ولی جلوی خودم رو گفتم و با صدای بلند از همه اهالی خونه خداحافظی کردم.

دیدم مادر سپیده با ناراحتی از آشپزخونه اومد بیرون. امیر رو کنار زد و دنبالم دوید. گفت: پرستو جان، کجا میری؟ نهار درست کردم.

با شرمندگی گفتم: نه دیگه، بابام تنهاست باید برم، ممنون.

باعجله کفش هام رو پوشیدم و یه بار دیگه خداحافظی کردم. تندی دویدم سمت در و از خونه شون اومدم بیرون. درحالی که باورم نمی شد این اتفاق افتاده باشه و سپیده بهترین دوستم اون رو ازم مخفی کرده باشه.

رفتم توی فکر؛ یعنی بهونه سعید برای عقب کشیدن همین بود؟ حتماً اون از امیر ترسیده بود، یه عاشق ترسو که با تهدید ساده یه جوونک جا زده بود و پشیمون شده بود.

با بی حوصلگی رسیدم خونه. سر ظهر بود و پریا تازه از دانشگاه اومده بود. با دیدنم که حسابی کلافه بودم جا خورد. من فقط یه سلام بهش کردم و رفتم توی اتاق و در رو بستم. عصبانی بودم، اونقدر که نمی دونستم توی این جریانات کی رو مقصر بدونم؟ سعید، سیما، سپیده و یا حتی پریا، ولی حس کردم یه جورایی همه مقصرن. اینکه سعید رو ازم دور کنن و نذارن ما دو تا به هم برسیم.

توی این خیالات و درحالی که کتاب زیست شناسی رو تند و تند ورق می زدم یکی در اتاقم رو زد. پریا بود. نگران شده بود. دلش طاقت نیاورد و یواشی در رو باز کرد و پرسید: پرستو، خوبی؟

هیچی نگفتم، حتی سر بلند نکردم تا نگاهش کنم.

توی اون حس نفرت، نفرت از همه چه جوری می خواستم درد دلم رو بهش بگم؟ اونی که حالا همه چی براش حی و حاضر بود. دانشگاه می رفت و حالا خواستگارم براش اومده بود.

اومد داخل و در اتاق رو بست و گفت: خواهری، چی شده؟ مگه پیش سپیده نرفته بودی؟

کنارم روی تخت نشست و ادامه داد: یه چند وقته خیلی توی خودتی.

دستم رو گرفت و با لبخند گفت: راستی، چه هدیه خوبی به بابا دادی. می دونی چقدر خوشحال شد وقتی فهمید؟

یه لحظه همه چی رو فراموش کردم. کلی ذوق زده شدم و پرسیدم: راست میگي؟

- آره خواهری، تو خیلی مهربونی. می دونستی؟

آروم خندیدم. به قضاوت هام، به نفرت هام و به همه اون چیزهایی که داشت ذهن و قلبم رو سیاه می کرد.

واقعاً چطور می تونستم از پریا متنفر باشم؟ اونی که از وقتی دنیا رو درک کردم کنار خودم دیدمش تا همین حالا. اونی که حتی طاقت دیدن ناراحتی منو نداشت.

پریا پرسید: با سپیده بحث شده؟

- نه چیزی نیست. یه بحث کوچیکه.
- پرستو، سپیده بهترین دوستیه که من دیدم. از دستش نده خواهی.
- آخه یه موضوع مهم رو ازم مخفی کرده و من تازه فهمیدمش.
- می دونی؟ هر آدمی یه رازی داره که اگه به کسی بگه همه چی خراب بشه. کسی چه می دونه؟
- نه این درست نیست مخصوصاً اگه مجبور بشی دروغم بگی.

فهمید منظورم اونه. باشم سرش رو پایین انداخت و گفت: بعضی وقتها چاره‌ای نداری.

- کدوم وقتها؟

با چشم‌های بغض‌آلودش بهم خیره شد و ادامه داد: وقتی بدونی که اگه راستش رو بگی تنها میشی. وقتی بترسی اونی که سال‌های سال نفست به نفسش بسته ست ازت متنفر بشه.

- اما من ترجیح میدم واقعیت رو بگم تا اینکه بتروم و پنهونش کنم.

حس کردم که تا چه حد ژرفی از درک آدم‌های اطرافم عاجزم. از حرفی که زدم پشیمون شدم و با شرمندگی گفتم: ببخشید، منظوری نداشتم.

پریا می‌ترسید. از تنها شدن، تنها شدنی که یه مدتی بود میون ما راه پیدا کرده بود.

پرسید: راستی ناهار خوردی؟

- نه.
- پس آماده شو ناهار رو گرم کنم تا باهم بخوریم.

بلند شد تا بره. موقعی که داشت می‌رفت گفت: خیلی سخته که نتونی آینده تلخی رو که برات رقم خورده باور کنی. اینکه بدونی چی در انتظارت و راه دیگه ای نداشته باشی.

حرفش خیلی برام عجیب بود و تا چند دقیقه رفتم توی فکر. کدوم آینده؟ کدوم سرنوشت؟

نیم ساعت بعد رفتم برای ناهار و من و پریا و بابام کنار هم ناهار خوردیم. برخلاف همیشه این دفعه توی سکوت. این بار هیچ کدوم حرفی برای گفتن نداشتیم و هممون رازهای تلخ توی دلمونو گفته بودیم.

فقط بابام موقعی که از سر میز بلند شد آرام بغلم کرد، پیشونی ام رو بوسید و گفت: هدیه‌ات باارزش‌ترین هدیه‌ای بود که تا حالا گرفتم، ممنونم دخترم.

با خجالت سرم رو پایین انداختم و لبخند زدم. بازم روم نشد تا بهش نگاه کنم و بگم: بابا جونم، خیلی دوستت دارم.

اون روز هم به سرعت گذشت. در تنهایی و با طنین صداهایی که توی سرم می‌پیچید و با هر بار ورق زدن کتاب درسی میون اون صدا گم می‌شد. صدای التماس‌های سپیده، صدای پر بغض پریا و صدای مهربون بابام، حتی صدای سلام و احوالپرسی امیر برادر سپیده که با نگاه پر از سؤالش بهم زل زده بود. پسری که با جسارت و اشتیاق سعی داشت به قلبم راه باز کنه، یه پسر جوون و خوشگل که بدجور دلش گیر من شده بود.

به خودم اومدم و دیدم که دیروقته و من هنوز به نصف کتابم هم نرسیدم. برای همین سعی کردم تموم اون فکرهای مختلف رو از سرم بیرون کنم و روی درس متمرکز بشم.

و تا نیمه‌های شب درس خوندم تا اونجا که از خستگی همون طور که کتاب روی صورتم افتاده بود خوابم برد.

فردا صبحش بدون اینکه جایی برم یا به چیزی فکر کنم فقط کتابم رو خوندم و مرتب صفحات پر از عکسش رو ورق زدم و حفظ شون کردم.

اون روز دو بار تلفن خونه زنگ خورد. یه بارش سپیده بود که به پریا گفتم بهش بگه درس دارم و نمی‌تونم باهاش حرف بزنم.

بار دومش که حوالی عصر بود سعید زنگ زد. بعد از چهار روز، علیرغم مخالفت پریا.

منم گوشهام رو تیز کردم و سعی کردم تا از لای در اتاق حرف‌های اون و پریا رو بشنوم. اون اصرار داشت تا برای گرفتن جواب دوباره بیاد خونه مون. پریا باز مخالفت کرد اما واقعاً تا کی می‌تونست جلوی سماجت سعید دووم بیاره؟ اونم پریایی که قادر نبود به کسی نه بگه.

کم‌کم باورم شد که باید سعید رو فراموش کنم و بپذیرم که دیگه هم‌چین کسی توی دل و ذهنم جایی نداره. کسی چه می‌دونست شاید یکی بهتر از اون و خونواده دارتر می‌اومد سراغم، پس چرا باید نگران می‌بودم؟

اواخر اون شب بارون گرفت. یه بارون ملایم و بهاری، بارونی که قطره‌هاش آروم آروم به پنجره اتاقم می‌خورد و منو صدا می‌زد تا از میون ورق‌های بی‌شمار کتاب سرم رو بلند کنم و بهش نگاه بندازم. بارونی که به زیبایی پنجره رو خیس کرده بود و خنکای لذت‌بخشی رو به هوای شب امتحان داده بود. این بارون همون بارونی بود که سال‌های سال خاطرات رو پشت سر گذاشته بود و با خودش همه غصه‌ها، سیاهی‌ها و دل‌تنگی‌ها رو شسته بود. بارونی که قطره‌قطره روی شیشه به پایین می‌سرید و وسوسه‌ام می‌کرد تا برم توی حیاط و ایستم. با قطراتش خیس آب بشم و دیگه نگران هیچی نباشم.

وقتی بارون میاد همه چی پاک میشه، دیگه نه دشمنی‌ای می‌مونه و نه دروغی.

دقایق آخر شب توی این خیالات دوست‌داشتنی صفحات کتابم رو یه مرور کردم و گرفتم خوابیدم تا فردا صبح سر موقع برای امتحانم بیدار بشم. اون شب بابام مثل همیشه برام دعا کرد تا امتحانم رو خوب بدم. اون هر شب قبل از روز امتحان برام دعا می‌خووند. دعایی که همیشه برآورده می‌شد.

صبح خیلی زود از راه رسید. درحالی‌که هنوز بارون می‌بارید.

باعجله آماده شدم و درحالی‌که هنوز بابام و پریا خواب بودن کتابم رو گذاشتم زیر بغلم و همون طور که توی فکر و خیال بودم از در خونه زدم بیرون.

بارون خیلی شدید نبود و من به سر کوچه رسیدم، تازه یادم افتاد چترم رو که گذاشته بودم دم در حیاط یادم رفته با خودم بیارم.

خواستم برگردم و برش دارم اما با بی‌حوصلگی به خودم گفتم: مهم نیست، الان میرسم به مدرسه.

و به قدم زدن میون خیابون خیس و پر از آب ادامه دادم. آروم آروم و با تأمل، درحالی‌که قطره‌های بارون تند و تند روی مقنعه و صورتم می‌چکیدن و هر لحظه خیس‌ترم می‌کردن.

یه دفعه دیدم یه چتر بزرگ روی سرم اومد. برگشتم و پشت سرم رو نگاه کردم. سپیده بود.

با خجالت سلام کرد و انگشت‌های باریکش رو توی دستم گره زد. خودش رو زیر چتر قایم کرد و ملتسانه گفت: پرستو جونم ببخشید، تو رو خدا باهام قهر نکن.

دلم نمی اومد باهاش قهر بمونم. زودی دلم نرم شد و جواب دادم: آخه من که قهر نکردم. فقط یه کوچولو ناراحت شدم، اصلاً ولش کن مهم نیست که.

- باشه چشم.

با خوشحالی بغلم کرد و ادامه داد: دیگه چیزی رو ازت قایم نمی‌کنم، قول میدم.

هر دومون زیر چتر با قدم‌های تند رفتیم سمت مدرسه. چتری که از اون روز به بعد برای هردوی ما خاطره ساز شد، چون بهونه کوچیکی شد برای آشتی کردن.

و راستی چقدر خوب بود اگه هممون دنبال یه بهونه کوچیک برای آشتی کردن هامون بودیم.

خیلی زود رسیدیم به مدرسه، یه ربع زودتر از زمان امتحان. یادمه اون روز تا ساعت‌ها بارون بارید. انگار که آسمون خیلی دلش پر بود، از روزگار ما، روزگاری که برای آبی زلالی که بالای سرمون بود مثل یه دفتر خاطرات به سرعت ورق می‌خورد. یه دفتر پر از اتفاق‌های تلخ و شیرین.

فصل نه

روزهای امتحان باهمه سختی‌هاش به سرعت تموم شدن. من امیدوار بودم که با نتیجه خوبی میرم سراغ یه غول بزرگ که اسمش کنکور بود. بین امتحانات تا کنکور فرصت زیادی نبود و همه اونهایی که می‌خواستن قبول بشن باید شب و روز کتاب‌های درسی رو می‌خووندن و به تست زدن فکر می‌کردن.

حالا که یادم میاد با خودم میگم درسته که اون درس خوندن ها سخت و آزاردهنده بود ولی می‌تونم بگم بهترین روزهای زندگی‌ام بود. لحظاتی که همه رو کنار سپیده دوست وفادارم سپری کردم. شاید اگه اون کنکور و امتحانات نبودن ما هیچ‌وقت به رازهای بزرگ و مخفی همدیگه پی نمی‌بردیم.

تا اینکه یه شب گرم تابستون، درست موقعی که من و سپیده مشغول مرور مطالب و چونه زدن سر جواب تست‌ها بودیم صدای زنگ تلفن ما رو از جا پروند. من بلند شدم تا برم و جواب بدم که دیدم پریا زودتر و باعجله از میون تاریکی راهرو دوید سمت تلفن.

صدای آروم پریا که سعی داشت حرفهایش رو مخفی کنه بهم فهموند که دوباره سعید زنگ‌زده. این بارم من از لای در با کنجکاو گوش تیز کردم تا حرف‌های اونها رو بشنوم. به سپیده هم اشاره کردم ساکت باشه تا بتونم از لابه‌لای جواب‌های پریا بفهمم که چی بینشون می‌گذره.

و این دفعه حرف‌های عجیبی رو از پریا شنیدم: بهم قول بده وگرنه جوابم نه ست.

اون دوباره اصرار کرد تا از سعید قولی رو بگیره. من بهت‌زده و نگرون به فکر فرورفتم. پریا سعی داشت چه قولی از سعید بگیره؟ از خودم پرسیدم چی این قدر براش مهمه؟

اونقدر از این مکالمه مرموز نگران شدم که خواستم برم و گوشی رو ازش بگیرم و سر سعید فریاد بزنم. بهش بگم سر چی داری عشق منو معامله می‌کنی؟ به چه اجازه‌ای؟

اما ترجیح دادم مثل همیشه، مثل خیلی وقت‌های دیگه که انبوهی از غصه‌ها رو توی دلم می‌ریختم دم‌زنم. توی اتاقم بمونم و در رو به روی همه این قضاوت‌ها و تصورات ببندم. لحظه آخری که داشتم در رو کیپ می‌کردم صدای زمزمه بغض‌آلود پریا رو شنیدم که به سعید می‌گفت: باشه، قبوله.

این تلخ‌ترین جوابی بود که ازش شنیدم. انتظار هر چی رو داشتم جز این. اون به سعید، به مردی که عشق زندگی من شده بود جواب مثبت داده بود، این یعنی پایان همه آرزوها و رؤیاهای من.

اون گفته بود که جوابش منفیه. همین منو برای داشتن دوباره سعید امیدوار کرده بود ولی توی اون شب تلخ یه دفعه همه چی خراب شد.

نتونستم جلوی بغض رو بگیرم و به محض اینکه در اتاق رو بستم با ناراحتی خودم رو انداختم توی بغل سپیده. به شونه هاش پناه آوردم و شروع کردم به گریه کردن. اون شوکه شده بود و نمی‌دونست چه اتفاقی افتاده که این‌جور منقلب شدم.

هر چی با نگرونی ازم پرسیده چی شده هیچی نگفتم و سعی کردم این موضوع رو ازش مخفی کنم، اما اون خیلی زود فهمید و دیگه ازم سؤالی نکرد. به جاش منو توی آغوشش گرفت و سعی کرد تا با نوازش آرومم کنه.

ولی مگه می شد دلی رو که شکسته و زخم خورده آروم کرد؟ مگه می شد همه چی رو فراموش کرد و بی خیال شد؟

حالم بد بود و خواستم تا سپیده پیشم بمونه. اونم همون وقت شب به خونه شون زنگ زد تا از خونواده اش اجازه بگیره اما پدرش اجازه اش رو نداد و نیم ساعت بعد اومد دنبالش و اون رو با خودش برد.

و دوباره تنها شدم. به پریا که اومده بود تا ازم بیرسه چرا سپیده رو وادار کردم تا بمونه جوابی ندادم و خودم رو زدم به خواب.

پریا حدس زد که من دوباره گوش وایستادم و بدون اینکه چیزی بگه یا حتی سعی کنه توضیحی بده از پیشم رفت.

اون شب تا صبح نخوابیدم. برام باورکردنی نبود که پریا به سعید جواب مثبت داده باشه و بابت این بله گفتن ازش قولی گرفته باشه. ازدواجی که بی شک یه معامله بود.

فرداش بدون اینکه دلم بخواد بیدار بشم تا ساعت ده توی رختخواب غلت زدم و فکر و خیال کردم تا اینکه زنگ در خونه رو زدن. پریا خونه نبود و من با بی حوصلگی رفتم تا ببینم کیه.

در رو که باز کردم دیدم بابام پشت در خونه وایستاده و توی کوچه میون قاب در گیج و گنگ نگاهم می کنه. چیزی رو که دیدم باورم نشد. با وحشت شروع کردم به جیغ زدن. سر بابام زخمی شده بود و داشت از میون موهای به هم ریخته و آشفته اش خون می اومد.

با ترس دویدم سمتش و گفتم: بابا جونم چی شده؟

اون نتونست تعادلش رو حفظ کنه و میون دستهای لرزونم افتاد کف کوچه. من که دست و پام رو گم کرده بودم جیغ زنون همسایه ها رو صدا کردم تا بیان کمکم. خیلی زود همه زن ها و جوون های کوچه از خونه هاشون در اومدن و دورمون جمع شدن.

من پریشون و وحشت زده بابام رو توی بغلم گرفتم و سر خونی اش رو روی بازوم نگه داشتیم. فریاد زدم: زنگ بزنین آمبولانس، تو رو خدا.

آمبولانس چند دقیقه بعد آژیرکشون از خیابون اومد و پیچید توی کوچه مون.

اون لحظه اونقدر ترسیده بودم که حواسم به هیچی نبود، حتی وقتی که چشمم توی نگاه بهت زده امیر افتاد. اون میون جمعیت پرهیاهو وایستاده بود و داشت منو که پریشون و منقلب بابام رو روی برانکارد همراهی می کردم نگاه می کرد. یه ذره اونورتر از من و بابام وایستاده بود و گل هایی رو که توی دستهایش بود پرپر می کرد و به زمین می ریخت.

نمی دونم شاید از ترس و شایدم از حس عشقی که مدت ها توی دلش چنگ انداخته بود و ولش نمی کرد. عشقی که شاید من هیچ وقت درکش نکرده بودم. چون فقط سعید جلوی چشمهام بود، نه اون که حالا توی این لحظه حساس کنارم وایستاده بود.

وقتی آمبولانس راه افتاد فهمیدم تنها کسی که با من و بابام همراه شده و داره با راننده به بیمارستان میاد امیره.

ولی من بازم توی اون حال پریشون مهربونی اش رو درک نکردم، حتی نخواستم که درک کنم. چون برام ممکن نبود تا مثل سعید خودم رو فریب بدم و برم سراغ یکی دیگه یا اینکه مثل پریا زیر حرفم بزوم و تغییر عقیده بدم. من پرستو بودم، کسی که باید به عشقش پایبند می موند و به همه ثابت می کرد یه عاشق واقعیه.

توی خیالات صدای پرستاری که همراه من پشت آمبولانس بود منو به خودم آورد: باباته؟

- بله.

- چیزی نیست، دختر. نگران نباش.

- آخه چی شده؟
- ظاهراً زمین خورده و سرش زخمی شده. فقط باید بررسی بشه که سرش ضربه نخورده باشه.
- وای خدا.

دوباره گریه‌ام گرفت اما پرستار سعی کرد آرامم کنه و توی گوشم یواشی گفت: عزیزم، این‌جوری بابات روحیه شو می‌بازه، گریه نکن.

خودم رو جمع‌وجور کردم و دست‌های لرزون و سردم رو میون پاهام گرفتم تا از اضطرابی که همه وجودم رو پرکرده بود کم کنم. پرستار نوازشم کرد و گفت: نترس، خوب میشه.

یه دفعه بابام به هوش اومد و زیر لب کلماتی رو زمزمه کرد. پرستار با مهربونی گفت: آقا، سعی کنین آرام باشین. الان می‌رسیم بیمارستان.

یه ربع بعد، یه ربعی که قدر سال‌ها آزارم داد رسیدیم بیمارستان. همون بیمارستانی که توی بمبارون عراقی‌ها فروریخت و مامانم زیر آوارش موند و مرد. حالا بابام اومده بود به همونجا، همون بیمارستان که از نوساخته شده بود، همونجا که شاید روح مامانم هنوز سرگردون و دل‌نگرون ماها، توش قدم می‌زد.

بابام این عاشقی که هیچ‌وقت نتونسته بود بدون معشوقش آرام بگیره توی اون لحظه بهونه‌ای پیدا کرده بود تا به میعادگاه بیاد، اگرچه سرش خون‌آلود و چهره‌اش رنگ‌پریده بود ولی همه این‌ها در برابر دل‌زخم‌خورده‌اش که سال‌های سال دور از مامان شهلا درد کهنه‌ای رو تحمل می‌کرد هیچ بود.

صدای آمبولانس قطع شد و ماشین وایستاد. در عقب باز شد و چند تا پرستار اومدن و برانکارد رو بلند کردن. اونها بابام رو بردن توی بخش اورژانس. من و امیرم دویدیم دنبالشون.

اونها توی راهروی طولانی بیمارستان تا بخش ویژه رفتن و انتهای مسیر، من و امیر موندیم پشت در بزرگ شیشه‌ای که روش علامت ورود ممنوع بود، علامتی که هر دل‌نگرونی رو از بیمارش جدا می‌کرد و توی یه انتظار طاقت‌فرسا می‌داشت. تا زمانی که دوباره دکتر یا پرستاری از پشت اون در کدر بیرون می‌اومد و خبر خوب یا بد رو بهش می‌داد.

بعد من موندم و امیر. اون که هنوز گل‌های له‌شده رو توی دستهایش گرفته بود با شرمندگی اومد نزدیک و گفت: این گل‌ها رو گرفته بودم ...

با ناراحتی و کلافگی حرفش رو بریدم و گفتم: الان وقت این حرف‌ها نیست.

امیر که می‌دونست من هیچ‌وقت دوستش نداشتم گل‌های پرپر شده رو گذاشت روی صندلی انتظار راهرو و گفت: میرم تا به خواهرتون و به سپیده خبر بدم تا بیان پیشتون.

اون راهروی بلند و دلگیر رو تا آخر طی کرد و سایه‌اش میون دیوارهای سفید بیمارستان گم شد، درحالی‌که توی هر قدم مرتب برمی‌گشت و نگاهم می‌کرد.

حالم اصلاً خوب نبود. رفتم و نشستم روی صندلی کنار دیوار، درست کنار گل‌هایی که اون برام گذاشته بود. گل‌هایی که هنوز چند تا از گلبرگ‌های خوش‌رنگش باقی مونده بود. توی فکر و خیال اونها رو برداشتم و تک‌به‌تک پرپر کردم و ریختم زیر پاهام.

به خودم اومدم و دیدم که یه دمپایی به پاهامه و یه چادر سفید روی سرم ... و از شدت تشنگی دارم می‌میرم.

بلند شدم تا برم و یه ذره آب بخورم اما با خودم فکر کردم اگه توی همین لحظه پرستار بیاد و من نباشم چی میشه؟ اونوقت اونها فکر می کنن که بابام کسی رو نداره. واسه همین دلم قرار نگرفت و دوباره نشستم روی صندلی و با حرص گلبرگ‌های پرپر شده گل‌ها رو با پاهام زدم زیر صندلی. سرم رو برگردوندم و با استرس به در کدر شیشه‌ای اتاق اورژانس خیره شدم.

صدای قدم‌های تندی از ته راهرو حواسم رو پرت کرد. یه نفر داشت می اومد پیشم. یه لحظه خیالم برد که شاید این سعیده.

اما دیدم امیره که یه بطری آب‌معدنی دستشه و داره میاد. نزدیکم که رسید آرام تر قدم برداشت و مؤدبانه بطری رو گرفت سمت من و گفت: بفرمایید.

با دلخوری بطری رو ازش گرفتم و از شدت تشنگی همه رو یه نفس سر کشیدم.

امیر به دستهام که هنوز می‌لرزید خیره شد و با لحن نرمی گفت: نگران نباشین، حتماً خوب میشه.

اومد و یه متری من روی صندلی نشست و ادامه داد: به دانشگاه پریا خانم خبر دادم، الانه که برسه. سپیده و بابام دارن میان.

هیچی نگفتم و فقط به در اتاق اورژانس خیره موندم.

پرسید: چیزی می‌خورین براتون بگیرم؟

و باز سکوت کردم.

از جاش بلند شد و آرام گفت: میرم یه چیزی بگیرم تا بخورین، رنگتون خیلی پریده.

قبل از اینکه چیزی بگم با قدم‌های بلندش راهرو رو تا آخر رفت و پیچید پشت دیوار. من درحالی‌که گلبرگ‌های له‌شده رو با دمپایی هام زیر صندلی این‌ور و اون‌ور می‌کردم با خودم فکر کردم که الان اینجا باید سعید کنارم می‌بود، باید اون آب برام می‌گرفت و کنارم روی صندلی می‌نشست.

دوباره دیدم دو تا سایه دیگه، یکی بلندقد و اون یکی باریک و کشیده دارن از ته راهرو میان سمت من. این بار دیگه سعی نکردم تا حدس بزنم کیه. سپیده و باباش اومده بودن.

سپیده که توی چشمه‌اش اشک جمع شده بود دوید سمتم و بغلم کرد. با صدای لرزونی گفت: وای پرستو، چی شده؟ بمیرم الهی.

- صبح در رو برای بابام باز کردم و دیدم سرش خونی شده. مردم و زنده شدم. الانم توی اورژانسه.

بابای سپیده که رسید بلند شدم و بهش سلام کردم.

اون با نگرانی حال و احوالم رو پرسید و گفت: چی شده دخترم؟ من خونه نبودم و گرنه زودتر می اومدم.

سپیده کنارم روی صندلی نشست و چسبید بهم.

یه کم بعد از ته راهرو امیر باعجله رسید. با دیدن باباش جا خورد و خوراکی‌ای رو که خریده بود تا بهم بده قایم کرد پشتش و به باباش سلام کرد. اومد و سمت دیگه من بافاصله نشست. خوراکی رو بااحتیاط طوری که باباش نبینه گذاشت روی صندلی نزدیکم و اشاره کرد تا برش دارم اما من به روی خودم نیاوردم و روم رو کردم اونور. نمی‌خواستم حرف و سخنی درست بشه.

با ترس شروع کردم به تعریف کردن ماجرا برای بابای سپیده. بهش گفتم هنوزم معلوم نیست که چرا سر بابام این‌جوری زخمی شده.

ده دقیقه بعد آخر از همه پریا بود که دوون دوون از راه رسید. اونقدر دویده بود که نمی تونست درست نفس بکشه و رنگش عین گچ سفید شده بود. وقتی رسید به ما فقط تونست از میون نفس بریده‌اش بپرسه: چی شده پرستو؟

با دلخوری گفتیم: چرا این قدر دیر کردی؟ تو آخرین نفری هستی که اومد.

سعی کرد توضیح بده ولی نفس کم آورد و با حال پریشون زانو زد روی زمین.

سپیده رفت سمتش و گفت: پریا خانم، حالت خوبه؟

پریا با عجز جواب داد: به خدا تموم راه رو دویدم، نفسم بالا نمیاد.

بابای سپیده به امیر گفت: برو یه آب براش بیار.

بعد اومد بالای سر پریا و دلسوزانه گفت: دخترم، آرام باش. رنگ به روت نمونده.

پریا با التماس ازم پرسید: چی شده پرستو، تو رو خدا بگو.

دلَم سوخت و لحن صدام رو عوض کردم: نمی دونم به خدا. صبح که رفته بود بیرون خورده زمین و سرش خونی شده.

گفت: وای خدا، خاک تو سرم.

سپیده کنار پریا روی زمین زانو زد و شروع کرد به ماساژ دادن شونه هاش تا آرام بشه، رو به من کرد و گفت: پرستو، بیا دیگه.

دستپاچه شدم. رفتم کنارشون و پریا رو که قلبش تند می‌زد و تموم بدنش می‌لرزید با سپیده بلند کردم و گذاشتمش روی صندلی.

پریا سعی کرد تا حرف بزنه اما سپیده آرومش کرد و گفت: یه ذره وایستین تا نفستون جا بیاد.

من چسبیدم بهش و اون سرش رو گذاشت روی شونه ام و میون گریه و تنگی نفس بابام رو صدا زد، اما اون پشت درهای بسته‌ای بود که از پس اون نه می‌شد چیزی دید و نه می‌شد چیزی شنید. انگار که اونجا، پشت اون در شیشه‌ای ترسناک دنیای دیگه ای بود، عین برزخ ... میون مرگ و زندگی.

پریا که گریه امون حرف زدن بهش نمی‌داد تنها تونست بگه: همش تقصیر منه.

من دوباره بهت‌زده شدم، این بارم از حرف عجیب پریا.

پرسیدم: پریا، دوباره چی رو داری مخفی می‌کنی؟

گفت: بهم فرصت بده. به خدا همه چی رو می‌گم.

فصل ده

دو ساعت بعد دکتر از اتاق اورژانس بیرون اومد، به ماها نگاهی انداخت و پرسید: خانواده آقای کمالی؟ من و پریا از جا پریدیم.

اومد سمت ما و ادامه داد: پدرتونه؟

جواب دادیم: بله.

پریا با نگرانی پرسید: حالش چطوره دکتر؟

- فعلاً خوبه ولی ...

- ولی چی؟

دکتر مکشی کرد و گفت: شما با من بیا توی دفترم، باید یه مسئله‌ای رو بهتون بگم.

دل‌م هوری ریخت پایین؛ یعنی دکتر چی می‌خواست بگه؟

پریا که دل توی دلش نبود با ترس گفت: چشم دکتر. دفترتون کجاست؟

- انتهای راهرو سمت راست. دفتر مشاوره پزشکی دکتر سماواتی. بپرسید بهتون میگن.

دکتر رفت و با هر صدای گامش قلبم لرزید.

پریا مرتب با خودش زمزمه می‌کرد: وای خدا ... وای خدا.

منم بهت‌زده سایه کمرنگ دکتر رو که میون رنگ زرد چراغ‌های راهرو می‌لرزید دنبال می‌کردم.

سپیده با ترس اومد کنارم و گفت: پرستو، این بده؟

- نمی‌دونم.

مکث کرد و گفت: خدا کنه چیزی نباشه.

- امیدوارم.

بابای سپیده‌ام اومد کنارمون و گفت: دخترها، چیزی نیست. شجاع باشین.

پریا ازش پرسید: یعنی دکتر چی می‌خواد بگه؟

- نگران نباش دخترم، شاید نیاز به یه داروی خاص یا یه آزمایش خاص داره.

- بمیرم الهی.

- شجاع باش و برو. توکل کن به خدا.

پریا منو نگاه کرد و گفت: پرستو، تو بمون.

- نه. منم می خوام بیام.
- تو رو خدا، بذار من برم. هر چی دکتر گفت بهت میگم.
- مطمئنی؟
- آره به خدا راست میگم.
- من تا تو بیای از نگرونی می میرم.

بغلم کرد و گفت: امیدوارم چیزی نباشه.

بابای سپیده‌ام بهم گفت: بذار خواهرت بره.

پریا با قدم‌های مردد و لرزون راه افتاد و رفت.

امیر که هنوز اونجا وایستاده بود از باباش پرسید: اون خوب میشه مگه نه؟

- آره پسر، حتماً.

سپیده که دید حالماً خوب نیست منو کشوند کنار صندلی و گفت: پرستو، بیا بشین.

بی‌اختیار همراهش رفتم و روی صندلی نشستم اما چشمم به انتهای راهرو بود تا پریا زودتر بیاد. اون با مهربونی شروع به نوازش موهای پریشونم کرد که از میون چادر بیرون ریخته بود.

اونورتر امیر به دیوار تکیه داده بود و هنوز با بطری آب‌معدنی‌ای که برای پریا گرفته بود بازی می‌کرد. اون تموم مدت حواسش به من بود، با گریه من اخم می‌کرد و با نگرونی من رنگش می‌پرید. من اصلاً حواسم بهش نبود. شاید اگه وقت دیگه ای بود و یه جای دیگه همه چی فرق می‌کرد. شاید اگه قبل از سعید سر راهم قرار می‌گرفت حالا سرنوشت جور دیگه ای بود.

یه آن، تنها چند ثانیه چشمهام توی چشم‌های کنجکاو اون دوخته شد. چشم‌هایی که با دیدن من برق می‌زد و یه حس خاص و ناب توش دیده می‌شد. من سریع نگاهم رو ازش دزدیدم.

توی یه انتظار طاقت‌فرسا، انتظاری که هر لحظه‌اش شکنجه‌ام داد، با سکوت کنار سپیده و خونواده اش دقایق رو شمردم تا پریا برگرده و بگه که همه چی روبه راهه تا بگه که هیچ اتفاقی نیفتاده و می‌تونیم برگردیم خونه.

نیم ساعتی گذشت و پریا که حالا دیگه رمقی براش نمونده بود از ته راهرو پیداش شد. من که اصلاً طاقت انتظار رو نداشتم از جام پریدم و دویدم تا ته راهرو. اون با یه نگاه پر از درد، نگاهی که توش خیلی حرف‌ها بود بهم خیره شده.

با نگرونی ازش پرسیدم: چی شد؟

آهی کشید و آروم گفت: چیزی نیست، فقط ...

- فقط چی؟

هنوز نفس نفس می‌زد. ازم کمک خواست تا ببرمش یه جا بشینه. بردمش و روی صندلی انتظار نشوندمش.

پدر سپیده، امیر و خود سپیده هم اومدن پیش ما و پرسیدن: دکتر چی گفت؟

امیر آب‌معدنی رو به پریا داد و گفت: بخورین تا حالتون جا بیاد.

همه منتظر حرف زدن پریا شدیم اما اون چیزی نگفت و فقط سرش رو تکیه داد به دیوار. بابای سپیده که حدس زد شاید ما بخوایم حرف خصوصی‌ای بزنینم به امیر و سپیده گفت: بچه‌ها، ما باید بریم.

سپیده هر چی خواهش کرد تا باباش بذاره بمونه اجازه نداد. اونها راه افتادن تا برن. موقعی که داشتن می‌رفتن بابای سپیده بهمون گفت: اگه چیزی خواستین حتماً زنگ بزنین، ما زود میام باشه؟

جواب دادم: چشم، ممنون که اومدین.

پریام براش بلند شد و با کلی خجالت گفت: تو رو خدا ببخشید که به دردسر افتادین.

اونم لبخند زد و خداحافظی کرد.

من موندم و پریا، کنار هم توی راهرو خلوت بیمارستان. دپدم پریا چند تا برگه آزمایش و نسخه دکتر رو درآورد و داد بهم. با ناراحتی گفت: دکتر میگه اون دچار یه ضایعه بزرگ مغزی شده. نه حالا بلکه سال‌ها قبل، اینم که حالا زمین‌خورده می‌تونه دلیلش همون باشه. گفت هر چی بگذره بدتر میشه و حتی شاید دیگه نتونه بعدازاین راه بره.

- پریا، یعنی این قدر زود؟

پریا بغضش گرفته بود. سری تکون داد و گفت: آره، زودتر از اون‌ی که فکرش رو بکنیم.

- خب ... دیگه چی گفت؟

- گفت که باید هر چه زودتر عمل بشه.

پریا برگه‌های آزمایشی رو که از ماه‌ها قبل توی کیفش بود بهم نشون داد و گفت: این‌ها همون آزمایش‌هایی هستن که بابا با اصرار من انجامشون داد.

ازش گرفتم و همه رو ورق زدم. پرسیدم: مگه توی این‌ها چیه؟

- همه نشون میده که یه مشکلی توی مغزش هست.

- ولی بابا که گفت چیزی‌اش نیست.

- بعد از اون روز با دکترش تماس گرفتم، حتی رفتم مطبش. اون کلی مواخذه‌ام کرد و گفت که اگه می‌خواین باباتون از این بدتر نشه و توی فراموشی کامل نمیره باید هر چه زودتر ببرینش پیش یه متخصص، یه دکتر که جراح مغز باشه.

- خب آدرسش کجاست؟ چرا نمی‌بریمش؟

پریا با چشم‌های دردآلود بهم زل زد و گفت: اون دکتر خارج از ایرانه و تنها کسیه که می‌تونه بابا رو جراحی کنه.

از وحشت نفسم گرفت. خارج از ایران؟ اینکه خیلی زمان می‌بره.

ادامه داد: حتی از چند تا دکتر دیگه ام پرسیدم و همه تائید کردن که این جراحی توی ایران امکان‌پذیر نیست.

- این دکتره کجاست؟

- اون توی آلمان و آمریکا جراحی می‌کنه.

مستأصل و درمونده شدم، یعنی باید منتظر می‌موندیم تا بابامون خیلی زود جلوی چشم مون زجر بکشه و بمیره؟

پرسید: می دونستی که سعید می خواد بره آلمان؟

- خب که چی؟
- برای همین قراری باهاش گذاشتم. بابام با ما میاد آلمان تا معالجه بشه و در ازش من زنش میشم.

هیچی نگفتم فقط ناباورانه بهش خیره شدم.

اون که اشک می ریخت با شرمندگی گفت: منو ببخش که آرزوهات رو خراب کردم ولی چاره‌ای نداشتم. به خاطر بابا مجبور شدم.

- پریا، تو چیکار کردی؟
- بابا فرصت زیادی نداره، برای همین باید زودتر به سعید جواب بله می‌دادم.

گرفتمش توی آغوشم و محکم فشارش دادم. از اینکه این همه در موردش قضاوت بد کردم شرمنده شدم.

پریا همون طور که توی بغلم می‌لرزید گفت: دیشب که سعید زنگ زد ازش قول گرفتم، بعدش رفتم پیش بابا و اصرار کردم که برای مداوای خودش با ما بیاد، اما اون قبول نکرد. برای همین امروز صبح از ناراحتی این بلا رو سر خودش آورد. من مقصرم که این جور شده، نباید دیشب بهش می‌گفتم. اگه چیزیش بشه هیچ وقت خودم رو نمی‌بخشم.

ازم خواهش کرد: پرستو، اگه الان رفتیم پیش بابا تو راضی‌اش می‌کنی تا با ما بیاد و خودش رو معالجه کنه؟ تو رو خدا.

قبول کردم تا بابا رو متقاعد کنم.

توی همین گیر و دار پرستار از اتاق اورژانس اومد بیرون، یه نگاهی به من و پریا انداخت و با لحن دلسوزانه‌ای گفت: دخترها، باباتون به هوش اومده. می‌تونید برید داخل و ببینیدش.

هردوی ما با خوشحالی از جامون بلند شدیم و دنبالش رفتیم.

اون ما رو برد به اتاقی که بابام بستری شده بود، با سر باندپیچی شده و یه سرم که به دستش وصل بود. بابام با دیدن ما لبخند زد و آغوشش رو برای هردومون باز کرد. ما عین کسایی که سال‌ها ندیده بودیمش توی بغلش رفتیم و با تموم وجود گرمای عشق پدرانش رو میون بندبند وجودمون حس کردیم. بابامون زنده بود و این به همه دنیا می‌ارزید.

یه لحظه اشک شادی توی چشم هامون موج زد. قطره‌های اشک بی‌تاب و عجول از گونه من، پریا و بابام سریدن و به میون لحاف سفیدی که بدن رنجور بابام رو پوشونده بود چکیدن.

حال من و پریا با دیدن بابام بهتر شد، هرچند که هنوز مشکل اصلی باقی مونده بود.

پریا بهم اشاره کرد و یواشکی گفت: به بابا میگی؟

رفتم کنار بابام نشستم و درحالی که دستش رو نوازش می‌کردم گفتم: بابا، می‌دونی که من تا حالا هیچ وقت بهت نگفتم.

بابام با صدای بی‌رمقی پرسید: چی رو؟

صدام رو صاف کردم و ادامه دادم: که ... چقدر دوستت دارم؟

لبخند زد و گفت: می‌دونم دخترم، منم دوست دارم عزیزم.

- بابا، اینم می دونی که تموم دل خوشی من و پریا توی دنیا تویی؟

پریام اومد جلو و با مهریونی تائید کرد: بابا جونم، بدون تو می خوام دنیا نباشه.

ادامه دادم: تو باید خوب بشی، به خاطر ما.

- دیگه دیر شده دخترم.

- نه بابا، پریا با یه دکتر صحبت کرده و قراره بری آلمان و اون جا مداوا بشی. اون تموم مدت مراقبت می مونه.

پریا سری تکون داد و لبخند زد.

- فقط خوب بشو بابا. من و پریا بدون تو از غصه می میریم.

دستش رو توی دستهام فشار دادم و ازش خواهش کردم: قول بده بابا که خوب میشی.

پریام صورتش رو نوازش کرد و گفت: التماس می کنم بابا، تو باید زنده بمونی.

گریه غم‌انگیز پریا و خواهش من دل بابام رو بدجور سوزوند. درحالی که دست ماها رو فشار می داد بالاخره راضی شد تا با پریا و سعید بره و مداوا بشه. این خیلی هردومونو خوشحال کرد.

چند دقیقه بعد پرستار اومد داخل و گفت: دخترها، وقت ملاقات تموم شده. برای همراهم باید یه نفر پیش بیمار بمونه.

پریا گفت: خب تو برو پرستو. من می مونم.

- نه دلم می مونه.

- آخه تو کنکور داری و امروز اصلاً چیزی نخوندی، برو و نگران نباش. من مراقبش هستم.

قرار شد تا پریا پیش بابام بمونه و من برم خونه.

حوالی عصر بود. از بیمارستان یه راست رفتم خونه. وقتی کلید انداختم روی در و وارد حیاط شدم یه دفعه دلم گرفت. توی خونه هیچ کس نبود و همه جا سوت و کور بود. اونقدر ساکت که انگار سال‌هاست کسی توی این خونه زندگی نمی کنه. رفتم داخل و از شدت خستگی بدون اینکه چیزی بخورم دویدم توی اتاق. افتادم روی تخت و یه جورایی بی‌هوش شدم.

چند ساعت بعد یه دفعه با صدای زنگ در از خواب پریدم. تا چند ثانیه گیج بودم و نمی دونستم چه اتفاقی افتاده تا اینکه کم‌کم همه چی یادم اومد.

در دوباره زنگ خورد. از جام بلند شدم و خودم رو جمع‌وجور کردم تا برم ببینم کیه. یادم اومد که تنهام و باید خیلی احتیاط کنم. برای همین رفتم توی حیاط و بلند پرسیدم: کیه؟

اما جوابی نیومد. دوباره پرسیدم ... و باز سکوت جوابم بود.

نگران شدم و با خودم فکر کردم شاید از بیمارستان باشه، شاید اتفاقی افتاده باشه. برای همین ترس رو کنار گذاشتم و دویدم سمت در.

در که باز شد پشت در میون تاریکی غروب، سایه یه مرد رو دیدم. اون مرد ناشناس از وسط کوچه نزدیک‌تر اومد و آروم گفت: سلام.

یکه خوردم. سعید بود، مثل همیشه با یه کت و شلوار مرتب و یه دسته گل توی دستش.

جواب سلامش رو دادم و پرسیدم: بله؟

- از پریا شنیدم حال بابات بده. اومدم ببینم مرخص شده یا نه.

با ناراحتی جواب دادم: هنوز نه.

- الان حالش چطوره؟

- بد نیست.

- پریا خونه ست؟

- نه.

اون به صورت رنگ پریده ام نگاه کرد و گفت: حالت خوبه؟

- باید خوب باشم؟

- البته که نه. کمکی ازم برمیاد؟

- نه ممنون.

- مطمئنی؟

به علامت تائید سرم رو تکیه دادم.

ادامه داد: پس فردا توی بیمارستان می بینمت.

برگشت تا بره. تردید داشت، دوباره اومد دم در و با شرمندگی گفت: بابت همه چی متأسفم.

لبخند تلخی زدم. اون متأسف بود اما مگه می شد تموم این اشتباهات رو با یه اظهار تأسف کمرنگ کرد؟

سعید دوباره سعی کرد تا حرف دیگه ای بزنه ولی انگار کلمات به زبانش نیومد. با ناراحتی سری تکیه داد و آرام آرام میون تاریکی کوچه محو شد. درحالی که هنوز بوی عطری که زده بود، عطری که من عاشقش بودم توی فضا پیچیده بود.

تا چند دقیقه ای پشت در نیمه باز به رفتنش خیره موندم. این همون سعید بود که مدت ها باهاش حرف زدم و لحظه به لحظه به یادش نفس کشیدم. حالا من و اون عین دو تا غریبه شده بودیم و انگار که بینمون فرسنگ ها فاصله بود. حالا دیگه نه اون می تونست منو عاشق خودش کنه و نه من می تونستم براش جذاب باشم.

همون طور که اشک توی چشمهام موج می زد یواشی در خونه رو بستم و همونجا لب پاگرد در روی زمین نشستم و توی تاریکی چنبره زدم.

با ولع آخرین رایحه ضعیف عطری رو که داشت هوش از سرم می برد استشمام کردم. اشکهام بی کس و تنها از گونه رنگ پریده ام جاری شدن و قطره قطره چکیدن روی کاشی های کهنه حیاط.

و توی اون تاریکی مثل من فراموش شدن و از بین رفتن، آرام آرام و تلخ.

فصل یازده

به خاطر بابام، فقط برای سلامتی اون پریا و سعید یه هفته بعد از مرخص شدن بابام از بیمارستان و به سرعتی که هیچ کس باورش نمی شد باهم نامزد کردن.

نامزدی زودتر از موعد اتفاق افتاد، حتی قبل از امتحان کنکورم. درست همون شبی که صبحش کارنامه سال آخرم رو گرفتم و با معدل خوب قبول خرداد شدم. این خوشحالی من دیری نپائید و شبش سعید و پدر و مادرش اومدن.

همه چی توی یه چشم به هم زدن تموم شد و حلقه زردرنگ و درخشانی که وسطش یه برلیان درشت بود توی انگشت پریا جا خوش کرد و اون نشون شد. برای سعید، برای پسر دردونه ای که می خواست بعد از عروسی اش بار سفر ببندد و با خواهرم و بابام بره آلمان. حرفها زده شد و قرارها گذاشته شد. پدر سعید پیشنهاد کرد که یه مراسم خودمونی برای سه روز دیگه توی خونه ما برگزار بشه، یه مراسم نامزدی که بعد از اجازه بابام تصویب شد.

سه شب بعد توی خونه مون جشن کوچیکی با حضور مهمون های هر دو طرف گرفته شد. باینکه بابام حالش هنوز خوب نشده بود اما تموم مدت توی جشن موند و کنار همه شاد بود و لبخند زد.

من هر لحظه و هر دقیقه، میون شلوغی و ساز و آوازاها نگرورن بابام بودم، همون جور که پریا مرتب از کنار سعید پا می شد و می رفت پیش بابام و حالش رو می پرسید. اگر هم چیزی می خواست به دستش می داد. بابام هنوز روبه راه نشده بود و هر از گاهی دست و پاهاش از ضعف می لرزید ولی واقعیت این بود که این وصلت مهم باید زودتر سر می گرفت، نه من و پریا و نه خونواده سعید هیچ کدوم حاضر نبودیم عقب بیفتیم. به خصوص خونواده سعید که پسرشون رو توی یه قدمی خوشبختی می دیدن. خوشبختی ای که اون شب میون رقص و شادی مهمون ها موج می زد. سعید سرحال به نظر می رسید و پریام سعی داشت تا با لبخندهای پیایی وانمود کنه که خوشحاله.

شاید اگه هرکس دیگه ای جای اون بود این حس رو از ته دل لمس می کرد، اما اون یه جورایی به خاطر بابام حاضر به این ازدواج شده بود.

خواهر سعید، دخترخاله هاش و پسر عموهاش وسط پذیرایی می رقصیدن و شادی می کردن و یه گوشه دیگه ام پسرها و دخترهای همسایه و دختردایی هام بودن که هورا می کشیدن و جیغ می زدن.

بابامم کنار پدر سعید نشست و با شوخ طبعی اون هر از گاهی به خنده می افتاد. درحالی که تموم مدت نگاهش به من و پریا بود.

اون می دونست که توی دل مشوش ما چی می گذره و حالا می دید که چاره ای براش نمونده و باید تسلیم سرنوشت بشه.

درسته که من توی راه عاشقیم شکست خورده بودم ولی از اینکه می دیدم بابام از طریق پریا و سعید می تونه معالجه بشه ته دلم خوشحال بودم، حتی پذیرفتم که این بهترین راهیه که پریا در پیش گرفته.

توی مراسم سپیده و برادرش امیرم خیلی به ما کمک کردن، با اینکه فقط دوست بودن و همسایه اما حس کردم خیلی میشه روشن حساب کرد. امیر تموم مدت میوه و شیرینی ها رو برد و آورد. سپیده هم کنار ما از مهمون ها پذیرایی کرد و لحظه به لحظه پیشم بود. این خیلی برام قوت قلب شد، برای منی که کلی نگرانی و فکر و خیال آزارم می داد.

با خودم فکر کردم که چقدر خوب بود اگه منم یه برادر داشتم، یکی که پشتم بود و می تونست توی تنهاییها و نگرانیها سنگ صبورم باشه و دلداریم بده.

و بازم به حال سپیده حسرت خوردم. اون یه برادر داشت که باوجود همه حرفهایی که در موردش می زدن پسر خوبی به نظر می اومد.

یا لااقل این جوروی وانمود می کرد که آدم خوبیه. انگار که سعی داشت با خوب بودنش باهام حرف بزنه. اون یه که یه پسر پردردسر و زورگو بود حالا تغییر رفتار می داد و اونجور که من می دیدمش خلق و خوی خوبی پیدا کرده بود.

با خودم گفتم که شاید امیر همون عاشق واقعی ای بود که باید برمی گشتم و بهش نگاه می انداختم، شاید این همون عشق کم سویی بود که یه گوشه از دلم سوسو می زد تا یه روز توی ناامیدی به خودم بیام و به دنیای تازه اش برم. دنیایی که شاید به رنگارنگی دنیای آرزوهای من نبود ولی کی می دونست، شاید می شد با یه ذره محبت و توجه رنگش کرد تا خوش رنگ و دل چسب بشه.

و واقعاً کی سرنوشت رو می دونست؟ کی می دونست که نیمه گمشده عاشقی اش کجاست و چی توی کتاب زندگی اش مقدر شده؟ یه لحظه به خودم اومدم؛ یعنی باید توی آسمون عشقم دنبال ستاره دیگه ای می گشتم؟

مراسم نامزدی به همه رنگارنگی و شور و شوقی که داشت تا نیمه شب ادامه پیدا کرد، ولی توی تموم مدت جشن نه من رقصیدم و نه سپیده.

توی اون ساعات سعید که کنار پریا نشسته بود باوجود ترسی که هنوز از امیر ته دلش بود گهگاه زیرچشمی منو نگاه می کرد. نگاهی که هر بار با دیدگان من تلاقی می کرد و دلم رو می لرزوند. منم هر بار نگاه ازش برمی داشتم و به خودم می قبولوندم که دیگه اون متعلق به من نیست، اون دیگه نمی تونه عاشقم باشه چون حالا شوهر خواهرمه.

اون شب اگرچه برای من تلخ بود ولی یه جورایی تکلیف من و سعید رو یکسره کرد. هر دو فهمیدیم که بازی عاشقانه ما یه دوستی ساده و زودگذر بیشتر نبوده، یه حس سطحی و غیرواقعی. از همون عشق و عاشقی هایی که زود میاد و زودم از دل میره. تند و آتشین اما سست و ناپایدار.

سعید خیلی خوش تیپ شده بود، با یه کراوات کرم رنگ و کت و شلوار قهوه ای و گرون قیمت که خیلی بهش می اومد. پیام که آرایش ملایمی داشت خوشگل شده بود. کم کم با دیدن اونها کنار هم به این نتیجه رسیدم که چقدر به هم میان.

کنار سعید امیر رو دیدم، با یه لباس عادی و قد کوتاه تر اما توی چشم های سعید دیگه اون برق تند عشق رو نمی دیدم و در آزش امیر هر لحظه بهم نگاه می کرد و با هر نگاهش قلبم به تپش می افتاد. تپشی که نمی دونم از شرم بود یا از عشق. شکی نبود که امیر در برابر سعید حرفی برای گفتن نداشت اما مهربونی خاصی داشت که توی سعید هیچ وقت ندیده بودم. اون حس عجیبی بهم می داد.

آخر شب وقتی مراسم تموم شد و همه مهمون ها رفتن، امیر و سپیده با پدر و مادرشون کم کمون کردن تا خونه رو مرتب کنیم. آخرین نفری هم که از در خونه ما بیرون می رفت تا جعبه های خالی میوه رو ببره امیر بود.

اون لحظه رفتن از من که تا دم در همراهش اومده بودم با خجالت خداحافظی کرد: شب به خیر.

من این بار نتونستم جوابش رو ند. گفتم: شب توام به خیر.

یه لبخند ریز زد. داشت می رفت که لب در بهش گفتم: ممنون که اومدی و کم کمون کردی.

ابرویی بالا انداخت و جواب داد: نه بابا، وظیفه بود.

لبخند زدم، لبخندی که اون رو افسون کرد. طوری که جعبه‌ها یکی‌یکی از دستش فتادن و نزدیک بود زمین بخوره.

خودش رو با شرمندگی جمع‌وجور کرد. بامزه سرش رو خاروند و به علامت خداحافظی دست تکون داد. پشت سرش در رو بستم و دست گذاشتم روی سینه‌ام. قلبم داشت تند و تند می‌زد، مثل همون روزهایی که سعید بهم می‌خندید، یا مثل همون روزهایی که باهاش اولین قرار ملاقاتم رو گذاشتم. فهمیدم قلبم داره کار دستم می‌ده.

سعید دنبال دنیای عاشقی خودش رفته بود و حالا نوبت من بود تا ره‌اش کنم و برم سراغ مردی که بتونه جاش رو بگیره و منو توی عشق تازه‌ای غرق کنه. عشقی که نه کهنه بشه و نه فراموش بشه.

توی همین فکرها با صدای پریا که اومده بود دنبال من از جا پریدم. اون با لباس صورتی‌رنگ نامزدی‌اش خیلی خوشگل‌تر از قبل شده بود. باد ملایم نیمه‌شب تابستون سرد بود و اون خودش رو جمع کرد. ازم پرسید: می‌تونم پیام بشینم؟

لبخند زدم و دستم رو دراز کردم تا بیاد کنارم بشینه. با شوق دستم رو گرفت و لب در پهلوام نشست.

نیمه‌شب ساکتی بود. با صدای ضعیف جیرجیرک‌ها که میون درخت‌های همسایه لالایی می‌خووندن.

پریا به پنجره تاریک اتاق بابام نگاه انداخت و گفت: طفلی بابا، خیلی دلم برات می‌سوزه.

ادامه داد: خواهری، منو ببخش که همه چی رو به هم‌ریختم.

گفتم: مهم نیست، حتماً تقدیر نموده، باید تسلیم سرنوشت شد، هرچند تلخ و باورنکردنی باشه.

با غصه منو توی آغوشش گرفت. یواش‌یواش شونه هاش شروع به لرزیدن کرد.

با تعجب ازش پرسیدم: خواهری؟ داری گریه می‌کنی؟

با صدای لرزونی جواب داد: چه جوری ترکت کنم عزیزم؟ آخه این‌جوری که دلم می‌ترکه.

- حالا کی می‌رین؟

- فکر کنم سه هفته دیگه، بعد از عروسی. سعید خیلی عجله داره حتی بیشتر از ما.

- خب، دیگه اینجا کاری نداره. حالا یه زن خوشگل و تحصیل‌کرده‌ام داره و باهاش میره خارج. دیگه چی می‌خواد؟ چرا باید

بمونه؟

- اما بعد از درمان بابا من حتماً با بابا میام. حتی اگه سعید نخواد، من نمی‌تونم ترکتون کنم.

- اون از اولش هم می‌خواست بره.

یه لحظه ترسید. گفت: یعنی اون دیگه نمی‌ذاره که شماها رو ببینم؟

- نمی‌دونم.

- نه. اون خودش خونواده داره و حتماً منو درک می‌کنه.

- اما ظاهراً پدر و مادرشم دارن باهاش میرن، برای همیشه.

دست‌های پریا رو گرفتم و سعی کردم دل‌داری‌اش بدم. ادامه دادم: ناراحت نباش، اول و آخرش همه باید برن سر زندگی شون. هیچ

خواهر و برادری تا ابد کنار هم نموندن.

اون بغضش گرفت. سرش رو گذاشت روی شونه ام و محکم توی بغلش فشارم داد. اون شب فهمیدم که خواهر بودن چقدر سخته. باید غصه‌ها رو بریزی توی دلت و دم نزی. باید فداکاری کنی و مهربون باشی. کاری که من توی اون نیمه‌شب سرد یاد گرفتم و درکش کردم.

حالا دیگه از پریا متنفر نبودم. اون خواهرم بود، خواهر دوست‌داشتنی‌ای که فقط دو سه هفته‌ای کنارم بود. بعدش از پیشم می‌رفت و ازم فرسنگ‌ها دور می‌شد.

همونی که سال‌های سال باهاش همبازی بودم، وقتی گریه می‌کردم نوازشم می‌کرد و پا به پای من اشک می‌ریخت. همونی که تا همین لحظه و همین‌جا کنارم بود و هر وقت غصه‌اش می‌گرفت می‌اومد و سرش رو روی شونه هام می‌ذاشت. با یه عالمه حرف‌های ناگفتنی، اون‌ی که مثل اسمش مهربون و زیبا بود.

فصل دوازده

روزهای درس خواندن کنکور رسید. روزهایی که هر لحظه‌اش می‌تونست سرنوشت‌ساز باشه، برای من که باید می‌رفتم دانشگاه. برنامه زیری کردم تا هر هفته به درس رو بخوونم، مرور کنم و برم سراغ به درس دیگه. کارم شد هر ساعت خواندن و تمرین کردن. این بهونه خوبی بود تا بتونم کمتر به اتفاقاتی که پیش روم ترسیم می‌کردم فکر کنم، چیزهایی که هم خوب بودن و هم بد. و ای کاش می‌شد همه نگرونی‌ها رو به فراموشی سپرد و فقط خوشحالی‌ها و حس‌های زیبای زندگی رو توی ذهن نگه داشت.

ما که نمی‌دونستیم و نمی‌تونستیم درک کنیم، شاید دلیل اینکه بابام بارها و بارها برای معالجه خودش مقاومت کرده بود همین بود. اون می‌خواست همه تلخی‌های زندگی‌اش رو به جا فراموش کنه حتی اگه به قیمت از دست دادن حافظه‌اش باشه. اونیه که به عاشق واقعی بود.

توی این فشار شدید درسی، بعضی روزهام سپیده می‌اومد پیشم و با هم کتاب‌ها رو می‌خواندیم و از هم سؤال می‌پرسیدیم. این جوریه که ذره از استرسمون کم می‌شد. سپیده خیلی توی درس قوی نبود و من بیشتر سعی می‌کردم تا کنار خواندنم بهش کمک کنم تا بتونه هم پای من جلو بیاد.

توی اون مدت جرات نکردم تا در مورد امیر ازش سؤال بپرسم، اونم که حتم داشت من از امیر خوشم نیامد اصلاً حرفی در این مورد نمی‌زد، ولی خبر نداشت که توی دلم چی می‌گذره. خبر نداشت که امیر همون پسر شر و پردردسر محله حالا فکر و خیالم شده. فکر و خیالی که بعد از نامزد شدن پریا بیشتر توی ذهنم می‌اومد. خنده هاش، خجالت کشیدن هاش و حتی دست‌پاچه شدن هاش. اون مرد ایده آل من نبود اما می‌تونست با دوست داشتن عمیق نظرم رو جلب کنه و قلبم رو به دست بیاره. کاری که اون حالا با نهایت تلاشش انجام می‌داد و هر بار با بهونه سعی می‌کرد تا جلوم ظاهر بشه و خودش رو نشون بده، حتی سعی می‌کرد وقتی توی کوچه رفت‌وآمد می‌کنه لباس‌های بهتری بپوشه و خوش‌تیپ‌تر باشه.

یه روز نزدیک‌های غروب به خودم جرات دادم و تصمیم عجیبی گرفتم. اون لحظه خیلی ترسیدم، از اینکه اگه به سپیده بگم عکس‌العملش چیه؟ و از اینکه این کار اصلاً درسته یا نه؟

می‌دونستم که با این کار وارد دنیای عشق یکی دیگه میشم و این ورود راه برگشتی نداره. اگه عاشق یکی بشی و یکی رو عاشق خودت کنی دیگه نمی‌تونی از این راه پرپیچ‌وخم برگردی. باید تا تهش بری و این تا ته راه رفتن خیلی دل می‌خواد، خیلی وفاداری می‌خواد.

و بالاخره دل به دریا زدم تا موضوع خودم و امیر رو بهش بگم. برای اینکه بهونه‌ای برای شروع حرف داشته باشم رفتم و دو تا لیوان آب‌پرتقال آوردم و در اتاق رو کامل بستم. آب‌میوه رو بهش تعارف کردم و نشستم کنارش. گفتم: سپیده؟

اون یه لبخند شیرین زد و جواب داد: بله؟ عزیزم.

با ولع از شربت خنک نوشید و بهم فرصتی داد تا دنبال کلمات بگردم: راستش ...

لحن من جوریه بود که کنجکاوش کرد. بهم خیره شد و پرسید: سؤال درسی نیست، درسته؟

- آره، درسی نیست.
- خب، بگو ببینم چیه؟

از ترس و تردید زبونم بند اومد. خواستم حرفم رو پس بگیرم که اصرار کرد و گفت: چیزی شده؟

خودش رو چسبوند بهم و ادامه داد: باورم نمی شه که تو حرفی رو نتونی بزنی.

زل زد توی چشمهام: پرستو ...

دست‌های لرزونم رو توی دستهایش گرفت. گفت: توی چشمهات چیز تازه‌ای می‌بینم، یه حس عجیب. شاید اشتباه می‌کنم، شاید نه.

سعی کردم تا نگاهم رو ازش برگردونم اما ازم خواهش کرد: پرستو، بهم بگو.

فقط تونستم یه کلمه رو به زبون بیارم: امیر.

با بهت‌زدگی بهم خیره شد. چون از چیزی که شنیده بود تردید داشت بااحتیاط ازم پرسید: برادرم؟ امیر؟

- آره، سپیده.

خنده آرومی کرد. فقط همین، بدون اینکه چیزی بگو. توی اون لحظه شادی عمیقی رو توی چشم‌های سیاهش دیدم. شادی‌ای که تا حالا ندیده بودم.

جاخورده بود. دستم رو گرفت و گفت: می‌دونی؟ امیر خیلی عوض شده. رفتارش، حرکاتش. حتی لباس پوشیدنش.

سپیده می‌دونست گفتن خیلی حرف‌ها درست نیست ولی اون قلب ساده و بی‌آلایشی داشت. اعتراف کرد: یه چند وقتی که امیر همش تا نصف شب بیدار می‌مونه. یه بارم یواشی رفتم دم اتاقش و دیدم داره با خودش زمزمه می‌کنه و یه نامه می‌نویسه. نامه‌ای که نانوخته پاره‌اش کرد. فهمیدم که اون نوشته‌ها واسه توئه. تو دلش رو بردی پرستو، عاشقش کردی.

مستأصل پرسیدم: حالا چی کار باید بکنم؟

- بذار عشقش رو ابراز کنه، اگه ...
- اگه چی؟

با تردید گفت: البته اگه توام دوسش داری.

- نمی‌دونم، سپیده.
- شاید قبل از این پسر بدی بوده اما مدتی که تغییر کرده، حتی با منم مهربون شده. فکر می‌کنم داره سعی می‌کنه خودش رو اصلاح کنه.

- می‌تونی در موردش بیشتر برام بگی؟

این‌جوری شد که سپیده رابط این حس عاشقی شد. میون من و برادرش امیر.

امیر بیست‌و‌چهارساله بود و متولد اردیبهشت. فوق‌دیپلم برق، یه چند وقتی بود دنبال کار می‌گشت. البته قبلاً حدود سه سال توی یه شرکت کار کرده بود و یه ذره پول‌وپله توی دست و بالش داشت.

بعد این سؤال برام پیش اومد: اگه من دانشگاه می‌رفتم اون چیکار باید می‌کرد؟ و چون این سؤال خودخواهانه‌ای بود هیچ‌وقت از سپیده نپرسیدمش، هیچ‌وقت.

اون بعد از فهمیدن این راز منو بغل کرد و گفت: یعنی میشه تا ابد کنار هم باشیم؟

از شرم لبخند زدم و گفتم: ای پر رو.

توی همین خیال‌ها هر دومون به بیرون و به رنگ سرخ خورشیدی که میون پرده باریک اتاق گیر افتاده بود خیره شدیم. سعی کردیم تا توی این رنگ گرم و زندگی‌بخش دنبال عشقی که توی دلمون آتیش به راه انداخته بود بگردیم، عشقی که کم‌کم جوونه می‌زد و ما رو توی دنیای خودش فرومی‌برد.

از اون روز به بعد دوستی ما یه جورایی صمیمی‌تر شد. اون بهم قول داد تا به این زودی‌ها به امیر چیزی نگه. حالا منم مثل سپیده یکی رو داشتیم که برام جون می‌داد و واسه خاطر من حاضر بود هر کاری بکنه. این اتفاق تازه منو به خودش مشغول کرد. هر روز سپیده می‌اومد پیش من و از حس و حال امیر برام می‌گفت، یا از عشق و عاشقی‌اش با علیرضا.

کنار این حرف‌ها توی جیبش نامه‌هایی بود که علیرضا براش نوشته بود، یا خط‌خطی‌هایی که توی کاغذ مچاله شده از توی سطل اتاق امیر کش رفته بود. توی همه اون نوشته‌ها امیر با دست خط ساده‌ای سعی کرده بود تا با کلمات حس تند عاشقی‌اش رو ابراز کنه و هر بار با ناامیدی تموم اون چه رو که نوشته بود خط‌زده بود یا پاره کرده بود.

اون پسر رمانتیکی به نظر نمی‌رسید و براش سخت بود تا بتونه با واژه‌ها حرف‌های دلش رو بزنه و تپش تند قلبش رو بهم بفهمونه. قلبی که حالا دنیا رو رنگین‌تر می‌دید و آرزوش بود تا من گوشه چشمی بهش نشون بدم.

اما قلب من باید صبر می‌کرد، باید باوقار می‌موند و تحمل می‌کرد. تا ببینه که این عاشق دل‌سوخته چه جور می‌خواه با گل دسته وفاداری به سراغش بیاد. توی یه باغ پر از گل یا جایی میون همین دیوارها، توی یه بهشت یا توی همین دنیا وسط آدم‌هایی که هزارتا حرف بی‌ربط می‌زدن، اما مهم نبود که همه چی میگن. باید می‌داشتی دنیا تو رو انتخاب کنه و برات اونی رو که می‌خواه سر راهت بذاره.

و شاید این همونی باشه که باید کنارش باشی و باهش بمونی تا دنیات بشه اون آدم، با هزارتا خاطره شیرین و هزارتا آرزوی تازه.

روزها گذشت و به‌سرعت فرصت کوتاه کنار هم بودن به آخر رسید. بعد از گذشت سه هفته بنا به قراری که گذاشته‌شده بود پریا و سعید توی یه تالار بزرگ و مجلل جشن عروسی گرفتن. اون شب رو هیچ‌وقت یادم نرفت. شبی پر از نور و زیبایی، پر از لباس‌های رنگارنگ و پر از نوارها و نقل‌های رنگی‌ای که روی سر عروس و داماد می‌پاشیدن. تالار اونقدر پر از جمعیت شده بود که نمی‌شد کسی رو اون وسط پیدا کرد.

شب پرخاطره‌ای بود، برای سعید و حتی برای پریا. سعید توی کت‌وشلوار یه دست سفید و پریا با لباس عروسی‌ای که انگار از بهشت براش آورده بودن. خوشگل و مهربون، با قطرات اشکی که هر از گاهی از گوشه چشم‌های کشیده‌اش روی صورتش جاری می‌شد.

مادر شوهرشم مرتب قریون صدقه‌اش می‌رفت و می‌گفت: خانومی، آرایش خراب میشه. گریه نکن.

من توی دلم به اونها می‌خندیدم. اونهایی که براشون هیچی مهم نبود، حتی معنی تنها بودن رو نمی‌فهمیدن. اونهایی که می‌خواستن همه چی رو، همه خاطره‌هاشون رو بذارن و برن.

حالام اومده بودن تا تنها خواهرم رو و همه مهربونی‌هاش رو با خودشون ببرن و منو میون بی‌رحمی دنیا به حال خودم رها کنن.

اون شبم اولش نه من و نه سپیده از کنار هم جم نخوردیم ولی سپیده یه ذره بعد بلند شد و با همون سرخوشی همیشگی اش شروع کرد به رقصیدن، حتی منم مجبور کرد تا بلندشم و کنار اون و همه زن‌ها و دخترهای توی سالن شاد باشم و برقصم.

منم قبول کردم و سعی کردم توی عروسی خواهرم خوشحال باشم. ما ساعت‌ها با هم میون جمعیت، حتی کنار پریا و سعید و خواهرش رقصیدیم. انگار نه انگار که اتفاقی افتاده، انگار نه انگار که یه روزی چشم‌های من و سعید میون هم گره می‌خورد و شور و شوق عاشقی خیس شون می‌کرد.

آره، راستی انگار نه انگار.

فصل سیزده

پرده آخر این نمایش عاشقی بعد از یه جشن رنگارنگ، وداع توی خونه پدری بود.

نیمه‌شب میون کوچه‌ها پریا و سعید با تموم جمعیتی که از تالار تا دم خونه ما اومده بودن وارد حیاط خونه شدن. خونه ای که حالا خیلی از آدم‌های غریبه رو به خودش می‌دید، بعد از مدت‌ها سکوت و تنهایی. جمعیتی که اومده بودن تا آخرین قدم‌های دل‌انگیز عروس رو توی خونه پدری‌اش با غصه‌ای که توی چشم‌هاشون موج می‌زد بدرقه کنن.

این بار پریا برگشته بود، با لباس سفید عروس و با اندوهی عمیق. حالا اومده بود تا با ما وداع کنه. چون مسافر بود، مسافر یه سرزمین دیگه، خیلی دورتر از ما.

فرصت برای کنار هم بودن اندک بود، برای در آغوش گرفتن. پریا حریصانه منو توی بغلش گرفت و آروم آروم اشک ریخت. بعد از من نوبت بابا شد. بابام پدرانه اون رو میون بازوانش فشرد و آروم کلماتی رو توی گوشش زمزمه کرد.

شاید خداحافظی، شاید دعا و شاید شرح دل‌تنگی‌ای که برای یه پدر تنها توی یه جمله خلاصه می‌شد: خدا به هم‌رات.

کسی نمی‌دونست توی اون لحظه چی توی قلب پدردم گذشت. پریا باید می‌رفت، زودتر از اونچه که انتظارش بره و چند روز بعدم بابام از پیشم می‌رفت. اونوقت بود که من می‌موندم و این خونه، من می‌موندم و تموم خاطرات. خاطراتی که توی حوض آب بدون ماهی و لابه‌لای پنجره‌های چوبی اتاق‌ها کم‌کم فراموش می‌شد و مثل همه آدم‌ها کهنه می‌شد. پیر می‌شد و از بین می‌رفت.

با این خداحافظی تلخ، سپیده‌ام همراه ما اشک ریخت.

دایی و خاله‌امم پریا رو یکی‌یکی بغل کردن و بوسیدن. خاله‌ام با خوشحالی گفت: عزیزم، مبارکت باشه.

با مهربونی دست منو گرفت و ادامه داد: من مراقب خواهرت هستم، نگران نباش.

سمت دیگه مادر سعید و خواهرشم گریه شون گرفت. این وداع برای اونهام بود، تنها با چند روز فاصله.

نمی‌دونم اسم این بخش از زندگی رو چی باید گذاشت؟ وقتی ساعت‌ها شادی می‌کنی و می‌رقصی و تهش به بغضی می‌رسی که قلبت رو به درد می‌آره، لحظه‌ای برای بودن دو تا آدم کنار هم احساس شعف می‌کنی و لحظه بعد از رفتن شون غصه‌دار میشی.

سعید پریا رو سوار ماشینش کرد. با بدرقه جمعیت اونها آروم و خرامان کوچه باریک رو تا انتها طی کردن و دنبالشون مهمون‌ها هم راه افتادن و رفتن. دقایقی بعد کوچه خلوت و خالی شد. اونقدر ساکت و تاریک که اصلاً نمی‌شد باور کرد تا چند دقیقه پیش همه‌جا پر بود از آدم و شور و هیاهو.

نوبت به خداحافظی خاله و شوهرخاله‌ام و پدر و مادر سپیده شد.

آخر کار سپیده و امیر بودن که توی سیاهی کوچه دنبال باباشون رفتن. درحالی‌که امیر تا لحظه آخر به من که گونه هام از اشک خیس بود نگاه می‌کرد. نگاهی که پر بود از عشق و اندوه، نگاهی که پر بود از فریاد برای موندن. موندن برای یه لحظه بیشتر بودن کنار من.

همه رفتن و من موندم و بابام. ما توی کوچه تک‌وتنها و ایستاده بودیم. دیروقت بود و باید می‌رفتیم خونه.

سعی کردم دست بابام رو بگیرم تا راحت‌تر بتونه میون تاریکی‌ای که کوچه رو پر کرده بود تا دم در خونه بره. اون حالا دیگه به‌سختی می‌تونست تعادل خودش رو حفظ کنه.

و این خیلی دردناک بود. اون داشت جلوی چشمهام از بین می‌رفت و مثل یه بچه کوچیک حتی راه رفتنش رو فراموش می‌کرد. غصه‌ام وقتی بیشتر شد که دیدم بابام گیج و سردرگم داره دنبال در خونه می‌گرده و سعی داره برخلاف مسیری که می‌بردمش بره. با مهربونی راه رو نشونش دادم. درحالی‌که بغض گلوم رو گرفته بود گفتم: بابایی، نور خونه رو می‌بینی؟
جواب داد: آره.

- خیلی قشنگه، درست مثل موقعی که بچه بودم و تو راه رو نشونم می‌دادی. یادت میاد؟

سرش رو تکون داد و با خنده دردناکی گفت: آره، آره دخترم. مگه میشه یادم بره.

- بریم بابا. من هنوز همون دختر کوچولوام، توی بغلت.

- آره، همون پرستو.

- همون پرستو که موقع بهار آواز می‌خونه.

- چی می‌خونه؟

با صدای لرزون گفتم: من که یادم نمیاد، ولی تو حتماً یادته مگه نه؟

- آره، یادمه.

بابام رو آروم بردم سمت در خونه. جایی که نور چراغ از لای در میون تاریکی کوچه قدم گذاشته بود و منو یاد بچگی هام می‌انداخت. انگار که همین دیروز بود که اون منو کمک می‌کرد تا برسم به در خونه تا نیفتم و زمین نخورم. حالا من بودم که دستهایش رو گرفته بودم تا زمین نخوره و راه رو گم نکنه.

هر دو رفتیم داخل و در بسته شد، به روی همه دقایق. به روی همه هلهله‌ها و شادی‌ها. پشت ما کوچه توی خواب‌سنگینی فرو رفت و همه چی رو از یاد برد.

اون شب خونه دل‌تنگ بود، دل‌تنگ پریایی که حالا میون ما نبود. تا صبح نه من خوابیدم، نه بابام و نه خونه مون.

فرداش ما هر دو خواب‌آلود و بی‌حوصله نشستیم سر سفره و صبحانه مونو خوردیم ولی دیگه پریا نبود تا مرتب برامون چایی بیاره و ازمون پذیرایی کنه. دیگه پریا نبود تا با نگرونی ازم بپرسه درسهات به کجا رسید و به بابام بگه قرصهات رو خوردی؟ هر چی گذشت بیشتر فهمیدیم جاش بین ما چه خالیه.

اون روز باورم شد که چقدر بهش وابسته‌ام، به بودنش، به مهربونی هاش و به دلداری هاش. حس کردم یه بار دیگه مامانم رو از دست دادم. حس کردم یه بار دیگه دلم از ترس و بی‌پناهی پرشده.

از حالا به بعد باید روی پای خودم می‌ایستادم، بدون کمک هیچ‌کس. درس خونندن تنها راهی بود که می‌تونست نجاتم بده.

برای همین بلند شدم، قرص‌های بابام رو بهش دادم و بردمش توی اتاق. بعد از اون رفتیم به اتاقم سراغ کتاب‌ها و مشغول خونندن شدم.

تا آخر شب فقط درس خوندم و به تست‌ها و نمونه سؤالات نگاه انداختم. اونقدر درهم‌شکسته و مستأصل بودم که ترجیح دادم تنها باشم و به سپیده زنگ نزنم. توی این تنهایی به خیلی چیزها می‌تونستم فکر کنم، به درس هام، به آینده‌ام و به آرزوهایم. آرزوهایی که شاید هر کدوم یه عالمه زمان می‌خواست و عمر کسی مثل من جوابگوش نبود.

چند روز در سکوت و خلوت، میون من و بابام توی خونه خواب‌زده‌ای که با بی‌حوصلگی لحظه‌ها رو می‌شمرد گذشت.

یه شب سعید و پریا اومدن خونه مون. پریا با دیدن ماها خیلی خوشحال شد و مرتب من و بابام رو توی بغل گرفت و بوسید. سعیدم با من یه سلام و احوالپرسی ساده کرد و با بابام فقط ده دقیقه‌ای صحبت کرد. درحالی‌که تموم مدتی که من مقابلش رفت‌وآمد می‌کردم نیم‌نگاهی به من داشت. نگاهی که نه پریا متوجهش بود و نه بابام.

این وادارم کرد تا گوشه‌ای بشینم و نگاهم رو ازش بدم. اون هنوز با چشم‌هایی جسور بهم خیره می‌شد و سعی می‌کرد تا با نگاه رازآلودش ازم سؤالاتی رو بپرسه، سؤالات ناگفته‌ای که هیچ‌وقت میون من و اون پرسیده نشد، همه اون چیزهایی که ذهنم رو می‌آزرد و عذاب می‌داد.

اونها به من و بابام گفتن که برای فردا غروب پرواز دارن و باید حوالی ساعت شیش توی فرودگاه باشیم. این عجله برام باورکردنی نبود. فردا عصر پریا و بابا هر دو از پیشم می‌رفتن. روزها، ماه‌ها و شایدم سال‌ها.

موقعی که اونها داشتن دم در خداحافظی می‌کردن سعید برام دست دراز کرد و گفت: میام دنبالتون.

منم بدون اینکه باهاش دست بدم گفتم: خودم بابا رو میارم، ممنون.

و در رو به روشن بستم. سعی کردم با بی‌تفاوتی و حتی بدون اینکه به سعید و رفتارهایش فکر کنم برم سراغ درس.

اون شب آخرین شام رو کنار بابام سر میز آشپزخونه خوردم. بابام که خیلی ناراحت بود درحالی‌که شماره حساب هاش رو برام هجی می‌کرد گفت: دخترم، نمی‌دونم چقدر پول توی این حساب‌ها هست ولی فکر کنم اونقدر باشه که نیازت به کسی نیفته.

با غصه دستش رو نوازش کردم و گفتم: مهم نیست، فقط می‌خوام زودتر خوب بشی و برگردی پیشم. صحیح و سالم.

رفت توی فکر و آه بلندی کشید. نمی‌دونستم که با رفتن بابام وضعیتش بهتر میشه یا نه؟ هنوز هیچ کدوم نمی‌دونستیم، تنها امیدوارم بودیم. درهرحال باید همه سعی مونو می‌کردیم حتی اگه راه به‌جایی نبریم.

اون شب تموم وسایل موردنیاز بابام رو توی چمدون بزرگش مرتب کردم و با وسواس چیدم تا فردا غروب دیگه نگرانی‌ای نداشته باشم.

لباسش رو، قرصش رو، کتاب‌هایش رو و حتی عکس مامان شهلا که توی قاب طلایی‌رنگ، سال‌های سال روی طاقچه اتاقش بود.

آخر شب سپیده زنگ زد و بهش گفتم که فردا عصر باید با بابام برم فرودگاه.

غصه‌دار و ناراحت ازم پرسید: یعنی از حالا به بعد تنهای تنهایی؟

درحالی‌که هزارتا سؤال توی سرم بود جواب دادم: آره، تنهای تنهای.

با خودم زمزمه کردم: باید دنبال کار بگردم.

شب خیلی زود با حس دل‌تنگی ما به صبح رسید. صبح تلخی که آرزو کردم هیچ‌وقت به غروب نرسه.

اون روز خونه ساکت تر از همیشه به نظر می‌رسید، نه بابام رغبتی به حرف زدن داشت و نه من. هر دومون کنار هم توی حیاط درست لب حوض آب نشستیم و لحظه‌لحظه‌های زندگی‌ام رو کنار هم چیدیم و از نو به خاطر آوردیم، قایم‌موشک بازی با پریا، بابا و مامان، توپ‌بازی گوشه حیاط و حتی وقتی که روی شونه بابام سوار می‌شدم و از اون بالا به لبه دیوار خونه دست می‌زدم.

همه اون لحظه‌ها آرام و با تأمل از ذهنمون گذشت و توی نگاه من و بابام ردوبدل شد. بدون اینکه حرفی زده بشه زیباترین قصه‌ها از پنجره دیدگان مون بیرون پرید و توی هوای خونه پیچید و هر دومونو غرق دل‌تنگی کرد. تا اون حد که یه لحظه بی‌اختیار توی بغل بابام پریدم و چند بار کلمه‌ای رو که سال‌ها نتونسته بودم بهش بگم تکرار کردم: بابا جونم دوستت دارم، اندازه یه دنیا. به‌اندازه تموم آسمون‌ها.

حوالی ظهر بود که زنگ در خونه رو زدن و خاله و شوهرخاله‌ام از راه رسیدن. اونها اومده بودن تا کنارمون باشن و احساس تنهایی نکنیم. بعد از مدت‌ها ما کنار هم ناهار خوردیم و سعی کردیم تا بخندیم و وانمود کنیم که چیزی نشده و همه چی روبه راهه.

شوهرخاله‌ام مثل همیشه جوک‌های بامزه گفت و ما هم با لبخند بهش فهموندیم که هنوز دوست داریم چیزهای بیشتری ازش بشنویم که هنوز دوست داریم بخندیم و شاد باشیم.

خاله‌ام کلی ازمون پذیرایی کرد. بعد از ناهار همه کنار هم لب‌تخت چوبی توی حیاط نشستیم و اون شروع کرد به تعریف کردن خاطراتش. خاطراتی که شنیدنش برامون خالی از لطف نبود. اینکه چه آسون با شوهرخاله‌ام آشنا شد و بعد از عروسی اومدن تهررون. شوهرخاله‌ام رفت توی یه کارخونه مشغول به کار شد، جایی که خیلی از خونه شون دور بود و اون هر شب دیروقت می‌رسید خونه.

من و بابام با علاقه به این حکایت گوش دادیم و یه جورایی همه چی رو فراموش کردیم، لاقل برای یه نیم ساعتی.

بعد از اون نوبت شوهرخاله‌ام شد که از سختی‌هایش توی اون کارخونه قدیمی بگه، کاری که مزدش از پنج هزار تومن بیشتر نمی‌شد اما با همه این‌ها زندگی شون پر از خوشی و شادی بود.

یه کم بعد دوباره زنگ در خونه رو زدن. این بار پدر و مادر سپیده و چند تا از همسایه‌ها اومده بودن به دیدنمون.

ما تنهایی مونو با آدم‌های مهربونی که دورمون جمع شده بودن فراموش کردیم. خیلی‌ها اومده بودن، حتی من تونستم امیر رو هم ببینم. اون بااحتیاط بیرون خونه مون وایستاده بود و از لای در یواشکی منو می‌پائید.

تا اینکه عصر از راه رسید. شوهرخاله‌ام علیرغم مخالفتم ما رو سوار ماشینش کرد و همراه خاله‌ام راه افتادیم به سمت فرودگاه. توی راه تموم مدت دستم توی دست بابام گره‌خورده بود و چشمم پر از اشک به خیابون‌هایی که به‌سرعت پشت سرمون می‌پیچیدن خیره مونده بود.

نیم ساعت بعد رسیدیم به فرودگاه، جایی که پر بود از مسافرهای ایرانی و خارجی.

اون جا میون جمعیت، پریا و سعید رو دیدم که اونور گیت بازرسی منتظرمون بودن. من، خاله‌ام و شوهرخاله‌ام بابام رو همراهی کردیم تا بره پیش اونها.

یه لحظه بدجور دلم خالی شد و از غصه بغضم گرفتم. بابام با اون چمدون بزرگ مثل این بود که داره همه چی اش رو می‌بره تا فراموش بشه.

پریا و من دقایقی توی آغوش هم‌گریه کردیم. اون قول داد که مراقب بابا باشه و سعیدم که کنارش وایستاده بود تأیید کرد.

آخر از همه بابام منو محکم توی آغوشش فشرد و آرام توی گوشم زمزمه کرد: بابایی همیشه به یادته، دخترکم.

این رو گفت و رفت. اونها میون نگاه‌های پرحسرت من، خاله‌ام و شوهر خاله‌ام با چمدون هاشون به انتهای سالن رفتن. درحالی که نگاهم تا لحظه آخر بین جمعیت دنبالشون می‌کرد.

و به‌زودی توی همه‌های که روبرومون بود گم‌شدن و من دیگه ندیدمشون. از خونواده سعیدم خیلی آدم اومده بود و دورمون ازدحام شده بود.

من غرق در خیالات تلخ دقایقی رو همون جا پشت گیت وایستادم و خشکم زد. دستی که روی شونه ام اومد منو به خودم آورد. خاله‌ام بود، آرام گفت: غصه نخور عزیزم، من کنارتم.

دستش رو نوازش کردم و لبخند تلخی زدم. حس کردم با رفتن بابا و پریا قلبم دوپاره شد و یه نیمه‌اش با اونها و قدم‌های سنگین و مرددشون ازم دور و دورتر شد.

ده‌دقیقه‌ای طول کشید تا هواپیما شون پرواز کنه. من اون لحظه کنار در شیشه‌ای بزرگی که به باند فرودگاه منتهی می‌شد، ثانیه به ثانیه دور شدن و اوج گرفتن هواپیما رو توی یه غروب دلگیر تماشا کردم.

تا اون جا که هواپیما با چراغ‌های چشمک‌زن به سایه‌ای تبدیل شد و میون آسمون سرخ‌رنگ لابه‌لای ابرها از نظرم محو شد.

چنددقیقه‌ای گذشت. من همون طور بهت‌زده به خط افق که کم‌کم رنگ می‌باخت خیره مونده بودم تا اونجا که حتی نفهمیدم خاله‌ام کنارم وایستاده و داره مثل من اشک می‌ریزه.

فصل چهارده

از فرودگاه که رسیدیم خونه حدود ساعت هفت و نیم بود.

به محض ورود به خونه، خونه ای که حالا تاریک و خالی شده بود دلم گرفت. خاله‌ام همونجا دم در نوازشم کرد و گفت: عزیز دلم دل تنگی نکن، به ذره تحمل کنی زود می‌گذره و بابات خوب و سلامت برمی‌گرده.

بهش لبخند زدم. شاید حق با اون بود، خیلی زود، صحیح و سالم.

هر سه مون رفتیم داخل و خاله‌ام رفت توی آشپزخونه تا ترتیب شام رو بده. خواستم بهش کمک کنم ولی نداشت و گفت: تو برو خاله، برو درسها رو بخون. چند هفته دیگه کنکور داری.

قبول کردم و رفتم توی اتاقم. در رو بستم و کتابم رو برداشتم تا شروع کنم به درس خونوندن اما هنوز بازش نکرده بودم که زنگ در خونه رو زدن. از جا پریدم و دویدم سمت در. سپیده اومده بود به دیدنم.

خیالش که راحت شد اومد داخل و گفت: پرستو جونم دلم شور می‌زد، چند بار اومدم نبود.

بغلش کردم و گفتم: آره عزیزم. راه شلوغ بود.

- خوبی؟

- آره، تو چطوری؟

- این روزها به خاطر تو غصه دارم. حتماً خیلی برات سخته که دور از پریا و بابات باشی، مگه نه؟

من که منتظر همین حرف بودم بغضم گرفت و جواب دادم: آره سپیده، خیلی سخته. خونه بدون اونها سوت و کوره.

منو توی آغوشش فشرد و با ناراحتی گفت: الهی بمیرم برات.

بردمش داخل و اون بعد از سلام و احوالپرسی با خاله و شوهرخاله‌ام یه راست اومد توی اتاقم. هر دو کنار هم روی تخت نشستیم و کتابامونو باز کردیم تا درس بخوونیم.

اما قبلش سپیده گفت: پرستو، من هنوز چیزی به امیر نگفتم. اون خیلی دل تنگی می‌کنه، باورم نمیشه این همون امیره. عشق اون رو بی‌تاب و حساس کرده.

به چشمهام خیره شد و ازم پرسید: تو دوشش داری؟

نمی‌دونستم چی باید جواب بدم. با تردید گفتم: آخه هنوز خیلی زوده، ما تازه داریم کنکور می‌دیم.

اونم لبخند زد و ساکت شد اما دیدم یه چیزی توی دستهاش مچاله شد.

سعی کرد پنهونش کنه که گفتم: اون چیه توی دستت؟

- هیچی.

- پس چرا قایمش کردی؟

من من کنان گفت: آخه، می دونی؟

- چی رو؟

آروم کاغذ تاشده رو صاف کرد و گرفتش سمت من. گفت: ببخشید که امیر دست خطش بده.

کاغذ رو که چند بار تاشده بود ازش گرفتم و آروم بازش کردم. یه نامه بود.

با دست خطی که چنگی به دل نمی زد. حتی می شد اضطراب رو توی هر خطش دید و حس کرد.

زیر لب شروع به خوندنش کردم: ((پرستو خانم سلام. ببخشید که من نامه نوشتن رو خوب بلد نیستم. چند وقتیته که موضوعی ذهنم رو مشغول کرده ولی نمی دونم گفتنش درسته یا نه و حالا با این نامه می خوام ازتون بپرسمش. سه هفته ای میشه که سرکار میرم و حقوقم بد نیست. قصد دارم یه ماشین بخرم و اگه لازم باشه عصرها هم با ماشین کار کنم. من ترسی از کار و تلاش ندارم و برای رفاه همسرم هر کاری لازم باشه انجام میدم. باید اعتراف کنم که حالا دیگه اون امیر سابق نیستم. چون حالا به آینده امیدوارم، به روزهای خوش و به ساعاتی پر از عشق و محبت اما این بدون شما برام میسر نیست. حرف آخر، آیا حاضرین با من ازدواج کنین؟ این یه سواله و بستگی به میل شما داره. اگه لازم باشه سال های سال بدون هیچ نگرانی ای صبر می کنم فقط اگه بدونم که حاضرین کنارم باشین. اگه ممکنه جواب تونو برام توی همین نامه بنویسین، فقط بله یا خیر. دوستدار همیشه گی شما ... امیر)).

نامه ساده بود. بدون کلمات پیچیده و ادبی، حتی بدون جذابیت یه نامه عاشقانه.

با خوندنش متأثر شدم و از سپیده پرسیدم: حالا چطور می تونم جواب بدم؟

- خب فقط آره یا نه. اون صبر می کنه، باور کن.

- اما شاید براش موردهای بهتری هم باشه.

لبخند زد و اعتراف کرد: ولی فقط تو رو می خواد نه هیچ کس دیگه رو. اون خیلی سعی کرد تا این نامه رو بنویسه و جرات کنه تا برسونه به تو. بهش حق بده، همون جور که علیرضا عاشق من شده و دیگه براش چیزی مهم نیست. ما که پسر نیستیم تا حس اونها رو بفهمیم، شاید اگه ما هم بودیم همین کار رو می کردیم.

مستأصل به سپیده خیره شدم.

اون موهام رو نوازش کرد و گفت: اگه نمی خوای الان جواب بدی یه مدتی در موردش فکر کن. اجباری نیست اگر هم جوابت نه ست.

آهی کشید و ادامه داد: تو بهترین دوست منی و هر چی تصمیم بگیری بهت حق میدم. به خدا راست میگم.

گفتم: ممنونم که درکم می کنی.

سپیده با اشتیاق بغلم کرد و گفت: آرزومه که تو عروسمون بشی.

اخم کردم و گفتم: خوبه، لوس نشو دیگه. بریم سر درسمون.

خودش رو جمع و جور کرد و با هم رفتیم سراغ درس. درسی که می تونست آینده هر دومانو تغییر بده. پس نباید شوخی می

گرفتیمش.

تا آخر شب بدون وقفه درس خوندیم فقط برای شام یه ربع وقت گذاشتیم و دوباره رفتیم توی اتاق.

کارمون که تموم شد برای استراحت فکری ترجیح دادم که سراغ یه تفریح خوب بریم. نمی دونم چطور شد که یه دفعه هوس کردم عکس‌های خونوادگی مونو بیارم و به سپیده نشونش بدم. خیلی دوست داشتم توی این مرور لحظه‌ها کنارم باشه و با این حس دوست‌داشتنی شریکش کنم. آلبوم بزرگ عکس‌هامونو که با جلد سفیدش هنوز زیبا و خاطره‌انگیز بود از کمد قدیمی بابام درآوردم و بردم توی اتاق. مدت‌ها بود که ندیده بودمش تا همین اواخر که عکس‌های جالب تولد مامان شهلا رو توش چیدیم.

دوست داشتم همه عکس‌های ما رو ببینه. واسه همین رفتم اول آلبوم. عکس‌های اول سیاه‌وسفید بود، پر از صورت‌های خندون. یه لحظه حس کردیم که انگار کنار اون آدم‌ها وایستادیم و داریم باهاشون توی عکس لبخند می‌زنیم.

بیشتر عکس‌ها دست جمعی بود. مامان، بابا، عموم، بابابزرگ و مامان بزرگم کنار هم. همه شون هم جوون و با موهای مشکلی. جلوتر عکس‌های تکی مامان و بابام بود که تو هر کدوم کلی تیپ زده بودن و ژست گرفته بودن.

و توی همه اونها منظره‌های پشت سرشون بکر و ناب بود. باغچه‌های پر از درخت یا رودخونه.

سپیده با شوق یکی‌یکی اون عکس‌ها رو نگاه می‌کرد و با یه حس لطیف تک‌تک شونو با انگشتهاش لمس می‌کرد. انگار که می‌خواست با اونها حرف بزنه و ازشون بپرسه که دنیاشون چه رنگیه؟

مرتب از من سؤالات مختلفی می‌کرد: این کیه؟ اونجا کجاست؟ اون اسبه مال کیه؟ این گردن بند نشونه چیه؟

تا اینکه رسیدیم به یه عکس بزرگ که همه توش بودن و پشت سرشون یه جنگل پر از درخت بود.

سپیده به اون عکس که رسید با حیرت گفت: چقدر آدم توی این عکسن. همه چقدر خوشحالن، مگه نه؟

- آره، می‌بینی؟ اون یکی که کنار بابام وایستاده عمومه که سال‌ها قبل مرد. اون یکی هم همین شوهرخاله مه.
- اون زنه کیه؟
- کدوم؟
- اینهاش ... اینجا.

اون به یه زن با لباس محلی اشاره کرد.

نمی‌شناختمش و گفتم: نمی‌دونم سپیده، من اون موقع خیلی بچه بودم. می‌بینی؟ اون که مامانم دستش رو گرفته پریاست و اونم که توی بغلشه منم. درست یادم نیست، انگار که یه جای سرسبز و پر از درخت بود، عین شمال. اون زنه به من نون محلی داد و کلی ناز و نوازشم کرد. لهجه جالبی داشت، طوری که هیچ‌وقت یادم نمی‌ره.

- چه جای قشنگیه، کاش می‌شد بریم به اون زمون‌ها، مگه نه؟
- آره، کاش می‌شد.

دیدم سپیده رفت توی فکر. اون تک‌تک آدم‌ها رو با کنجکاوی نگاه کرد و زیر لب ازم پرسید: اونها الان زنده ان؟

- نمی‌دونم ولی فکر کنم اکثراً مرده باشن. این مال خیلی سال قبله.

بعد که ورق زدم و رفتم سراغ بقیه عکس‌ها با غصه آهی کشید و گفت: چه عکس‌های قشنگی، انگار که یه دنیا حرف توشونه. با یه عالمه عشق و محبت که توی صورت همه دیده میشه.

- آره، باینکه سیاه‌وسفیدن ولی از همه عکس‌های الان بهترن.

آلبوم ورق خورد و رسیدیم به عکس‌های جدیدتر. بابا و مامانم همراه من و پریا.

توی اون عکس‌های رنگی بابا و مامانم هنوز جوون بودن و ما بزرگ‌تر شده بودیم، با لباس‌هایی که به نظر بلند و گشاد می‌اومد. عکس‌ها یکی‌یکی مرور شدن و با هر تأمل روی اونها حس کردم که زمان به عقب برگشته. حس کردم دوباره یه بچه‌ام و دستم رو توی دست مامان و بابام گره زدم. حتی تونستم نرمی عروسکی که توی دستم آویزون بود یا بوی غنچه‌های درخت سیبی که پشت سرم بود رو حس کنم.

احساس عجیبیه وقتی به عکس‌های قدیمی توی آلبوم نگاه می‌اندازی. عکس‌های پر از رنگ و خاطره. قلبت به تپش می‌افته و روحت پر می‌گیره تا بره به اون زمان‌ها، به اون موقعی که برات حالا بود و حالا شده گذشته‌ات. انگار که با دقت توی این عکس‌ها می‌تونی به گذشته‌ها بری و با همه اونهایی که حالا مردن بخندی، کنارشون وایستی و صدای نفس‌ها شونو بشنوی.

و بالاخره رسیدیم به عکس‌های آخر. عکس‌هایی که اون شب من و پریا کنار بابام به مناسبت تولد مامان شهلا از خودمون گرفتیم، با یه کیک خوش‌رنگ و شمع‌های پرنور که منتظر آرزو کردن مامانم بودن، مادری که حالا برامون توی یه قاب کهنه با یه لبخند همیشگی معنی پیدا می‌کرد.

سپیده اون عکس‌های بی‌نظیر رو دید و گفت: چه کیک قشنگی، چه جشنی گرفتین. بابات چقدر خوشحاله.

- آره، اون شب بابام از جشنی که برای مامانم گرفتیم خیلی خوشحال شد. هیچ‌وقت این‌قدر خوشحال ندیده بودمش. اون شب بی‌نظیر بود.
- چه عالی، عین یه تولد واقعیه.
- می‌دونی؟

مکثی کردم و گفتم: شاید باورت نشه ولی اون شب بوی مامانم توی خونه پر شده بود. حتی وقتی خواستیم شمع تولدش رو فوت کنیم اونم با ما فوتشون کرد. حس کردم اون شب کنارمون بود، لحظه‌به‌لحظه‌اش.

سپیده غصه‌اش گرفت و یه دفعه اشک توی چشمه‌اش جمع شد. اشک‌هایش آروم از گونه هاش پایین سرید.

دیدم گریه‌اش گرفته، با ناراحتی بغلش کردم و گفتم: وای سپیده، گریه می‌کنی؟

سرش رو روی شونه ام گذاشت و با صدای لرزونی جواب داد: وقتی گریه می‌کنم سبک میشم.

- ببخشید که ناراحتت کردم، فقط می‌خواستم عکس هامونو ببینی.
- نه. این قشنگ‌ترین عکس‌هایی بود که دیده بودم. خوب کردی نشونم دادی.
- گریه نکن، دختر.

اشک‌هایش رو پاک کرد و گفت: باشه، گریه نمی‌کنم. نمی‌دونم چرا یه دفعه دل‌م گرفت.

توی بغلم فشارش دادم و گفتم: تو چقدر پراحساسی، عزیز دل‌م.

- مرسی، پرستو جونم.
- خوش به حالت که مادر داری و پدرتم حالش خوبه.
- آره، خدا رو شکر.

یه دفعه زنگ تلفن ما رو پروند.

دویدم تا تلفن رو جواب بدم ولی خاله‌ام زودتر رفت. گوشی را برداشت و صداش پر از خوشحالی شد.

بلند صدام کرد و گفت: پریاست، اونها رسیدن و حالشون خوبه. بیا عزیزم باهاش صحبت کن.

تندی رفتم و گوشی رو ازش گرفتم. صداش ضعیف بود. من با ولع گوشی رو چسبوندم به خودم تا بهتر حرفهاش رو بشنوم.

اون حال رو پرسید و گفت که فعلاً رفتن هتل تا خونه شون برای اقامت آماده بشه. بعد گوشی رو داد به بابام.

بابام شمرده حرف می‌زد و سعی داشت بهم بقبولونه که هنوز حالش خوبه، گفت که چهار روز دیگه برای جراحی توی بیمارستان بستری میشه.

تأملی کرد و ادامه داد: از خاله‌ات و شوهرخاله‌ات و از همه اونهایی که اومدن به دیدنم تشکر کن. نمی‌دونم کار من به کجا میرسه فقط یادت باشه که بابا خیلی دوست داره.

صداش پر شد از یه بغض سنگین، بغضی که نداشت حرفش رو تموم کنه.

پریا گوشی رو ازش گرفت و کلی ناز و نوازشش کرد. بهم گفت: خواهری نگران نباش، من و سعید مراقبش هستیم.

با ناراحتی گفتم: پریا، بازم زنگ بزن. باشه؟

- باشه عزیزم.

- اون خوب میشه مگه نه؟

پریا مکث کرد و با لحنی که پر از تردید بود جواب داد: البته پرستو ... باید خوب بشه.

دلم هوری ریخت، حتی پریام به خوب شدن کامل بابا امیدوار نبود.

بعد با یه عالمه اندوه و غصه خداحافظی کردیم. رفتم توی اتاق و نشستم کنار سپیده. آخر شب بود و سپیده باید می‌رفت خونه شون.

ازش خواهش کردم تا بمونه ولی گفت: پرستو جونم، من از خدومه ولی بابام رو که می‌شناسی.

کتابهاش رو جمع کرد و آماده شد تا بره. یه ربع بعد امیر اومد دنبالش.

خواستم باهاش برم ولی از جاش بلند شد و گفت: خودم میرم. ممنون ... بابت همه چی.

بهش لبخند زدم.

لحظه آخر که داشت می‌رفت گفت: پرستو، بعضی وقتها یه آدم عشقی رو بهت هدیه میده که همه دنیام نمی‌تونن بدن، می‌دونی؟ خوشبختی همون دوست‌داشتنیه که ما نمی‌بینیم. من به این اعتقاد دارم.

رفت و از حرفی که زد توی فکر فرورفتم. صدای امیر از توی حیاط حواسم رو پرت کرد. ازش پرسید: چی شد؟ آره یا نه؟

گفت: عجله نکن.

و دوتایی توی سکوت و اندوه رفتن. من با اون حال پریشون از خودم پرسیدم: یعنی این همون خوشبختی‌ای بود که من ندیدم؟

فصل پانزده

تا زمان امتحان کنکور قرار شد خاله‌ام پیشم بمونه، هرچند که راضی نبودم تا به خاطر من و شرایطم به زحمت بیفته اما این بهونه ای شده بود تا بتونیم کنار هم باشیم.

حالا دیگه خاله‌ام باورش شده بود که مامان شهلاً واقعاً مرده و زمان رو همیشه به عقب برگردوند. حالا دیگه هممون باورمون شده بود که دنیا اصلاً مثل بازی هامون نیست و خیلی فرق داره.

من یه جورایی از بودن کنار اونها احساس خوبی داشتم. خاله شهرزاد عین مامانم بود، همون جور با صورت کشیده ولی یه کمی چاق‌تر، مهربون و دلسوز با نوازش‌هایی که منو یاد مامانم می‌انداخت. حتی وقتی آوازی رو زیر لب زمزمه می‌کرد و چشمم رو می‌بستم خیال می‌کردم که مامانمه.

اون توی هر فرصتی می‌اومد پیشم می‌نشست و برام از زمانی که کوچیک و شیطون بودم می‌گفت. موقعی که با پسرخاله هام مرتب توی هر اتاق و کنجی سرک می‌کشیدیم و با هم بازی می‌کردیم. چه اون جا و چه تو خونه خاله‌ام.

بعد از پریا برام می‌گفت که چقدر همه‌جا هوام رو داشت و هر وقت گریه‌ام می‌گرفت سریع می‌دوید و برام دستمال می‌آورد تا اشکهام رو پاک کنه.

حتی از یه غروب بارونی گفت، غروبی که ما برای بازی به کوچه رفته بودیم که یه دفعه بارون شدیدی گرفته بود. پریا برای اینکه من خیس نشم لباسش رو درآورده بود و کشیده بود روی سر من و خودش خیس آب‌شده بود. یه شبم که مریض بودم و تب شدید داشتم تا صبحش نخوابیده بود و مرتب اومده بود پیش بابا و مامان و خاله‌ام. بعد که خوب شده بودم آرام اومده بود بالای سرم، پیشونی ام رو بوسیده بود و گریه کرده بود.

اون تموم لحظه‌ها رو با دقت برام تعریف کرد. طوری که حس کردم برگشتم به اون زمون‌ها و پریا هنوز کنارمه، دستم رو گرفته و توی بغلش فشارم میده.

چه حس عجیبیه وقتی دل‌تنگ کسی میشی، کسی که این همه‌سال کنارت بوده و تو بودنش رو ندیدی.

بعد از اون حکایت‌ها، خاله‌ام دستم رو گرفت و گفت: خاله، قدر آدم‌های دور و برت رو بدون که یه روزی میرن و خیلی دیر میشه.

شوهرخاله‌ام که از راه رسید، پرید وسط حرفمون و گفت: چی دوتایی یواشکی به هم می‌گین؟

خاله‌امم با شوخی جواب داد: حرف‌های زنونه ست، دخالت نکن.

- اوه، پس نمیشه گوش داد.

- برو اکبر، لوس نشو.

اکبر آقا شکلکی درآورد و گفت: میرم نون بگیرم. چیزی نمی‌خوای؟

- نه ممنون.

- فعلاً خداحافظ، خانم‌ها.

در خونه صدایی کرد و پشت سر اکبر آقا بسته شد.

خاله‌ام تأملی کرد و گفت: اون بهترین مردیه که دیدم، همیشه خوشحاله.

- آره خاله جون، چقدر خوبه.
- توی لحظاتی که دلم پر از غصه میشه اون با مهربونی و شوخ‌وشنگی‌اش به فریادم می‌رسه و از ناراحتی درم میاره. شوهر خوب داشتن یه نعمت بزرگه.
- خاله جون، تو خودتم خوبی. واقعاً کی با اون همه مشکلات زندگی کنار یه مرد می‌مونه و باهاش پایه‌پا جلو میره؟
- آره خب، ما هم نفس بودیم. هر لحظه و هر ثانیه.

آهی کشید و ادامه داد: اکبر آقا خیلی تلاش کرد تا بتونه زندگی مونو آبرومند کنه. سال‌های سال توی کارخونه کار کرد و حتی شبهام می‌رفت یه جا نگهداری می‌داد تا مخارج من و بچه‌ها در بیاد. طوری که وقتی می‌رسید خونه ما خواب بودیم و صبح فرداش هم قبل از اینکه ماها از خواب بلندشیم رفته بود. اون با عشق زندگی کرد و برای همین هیچ‌وقت از سختی‌ها ترسی نداشت. منم سعی کردم تا اونجا که میشه این زندگی رو پر از محبت نگه‌دارم. حتی به پسرهام یاد دادم که همیشه این جور باشن، مهربون و فداکار.

یاد پسرخاله هام افتادم و پرسیدم: راستی خاله، محسن و مجید هنوز جنوب کار می‌کنن؟

- آره، فقط هرچند ماه یه بار میان و یه سری بهمون می‌زنن. دیگه اونجا جا افتادن و کار و بارشون گرفته.

لبخند زد و گفتم: توی جشن عروسی دیدمشون، دم تالار. چقدر مرد شده بودن.

- درست‌ه، بزرگ و باوقار شدن.

با تکون دادن سر حرفش رو تأیید کردم و به یاد گذشته‌ها توی فکر رفتم.

همون موقع در خونه باز شد و اکبر آقا اومد تو، با نون تازه و یه عالمه سبزی برای نهار.

خاله‌ام ازش تشکر کرد. از پیشم بلند شد و گفت: خیلی حرف زدیم خاله، برو به درس‌هات برس. ببخشید دیگه پیر شدم و پرحرف.

- نه خاله جونم، خیلی دوست داشتم بشنوم.

- برو عزیز دلم، منم برم سراغ نهارمون.

بوسیدمش و دویدم توی اتاق تا درسم رو ادامه بدم.

فقط سه هفته تا کنکور فرصت بود، سه هفته سرنوشت‌ساز. زمانی که به‌سرعت و بدون اینکه منتظرم بمونه می‌گذشت.

دو روز بعد نوبت عمل جراحی بابام شد. دل توی دلم نبود. صبح با دل‌شوره از خواب بلند شدم و به ساعت نگاه کردم.

از خودم پرسیدم: یعنی الان بابام داره آماده میشه بره اتاق عمل؟

رفتم توی آشپزخونه و خاله‌ام رو دیدم که داره پای میز غذاخوری چرت می‌زنه. آروم بهش سلام کردم.

اون با دیدنم لبخندی زد و گفت: صبحت به خیر عزیزم.

صورت رنگ‌پریده‌ام اون رو نگران کرد و پرسید: چیزی شده؟

- خاله جون، نمی دونم چرا دلم شور می زنه. امروز عمل بابامه، خیلی نگرانم.
- نترس دختر، خدا بزرگه.

اون روز هر صفحه کتابم رو که خوندم منتظر زنگ تلفن شدم. توی یه انتظار طاقت‌فرسا مرتب ساعت رو نگاه کردم و لحظه‌ها رو شمردم. زمان به‌کندی گذشت، آرام و زجرآور.

موقع ناهار با بی‌اشتهایی چند تا قاشق غذا خوردم و از خاله و شوهرخاله‌ام عذرخواهی کردم و رفتم توی اتاق.

اصلاً میل به غذا خوردن نداشتم و فقط رفتم به آشپزخونه تا کنار اونها باشم و ناراحت نشن.

حدود ساعت یک تلفن زنگ خورد. از اتاقم پریدم بیرون و بی‌معطلی گوشی رو برداشتم. انتظار داشتم پریا باشه اما سپیده بود.

با نگرونی ازم پرسید: سلام. خوبی پرستو جونم؟ چرا نفس‌نفس می‌زنی؟

- سلام، خوبی. هیچی ... منتظر یه تماسم.

- تماس کی؟

- پریا. امروز بابام عمل داره و اون باید بهم زنگ بزنه.

- راست میگی؟

- ولی هنوز خبری ازش نیست.

اون که بی‌تابی منو دید آرام گفت: فقط زنگ زدم حالت رو بپرسم. دو سه روزیه خبری ازت نیست.

- والا چی بگم؟ همش نگرانم. ببخشید تو رو خدا.

- می‌دونم، حق‌داری.

- فقط دوست دارم پریا زنگ بزنه و بگه که همه چی روبه راهه.

- آره، چقدر خوب میشه.

حرفش رو کوتاه کرد و گفت: باشه، پس بعداً دوباره زنگ می‌زنم.

- باشه سپیده جونم. مرسی.

- منو بی‌خبر نذار، ایشا الله که چیزی نیست.

با ناراحتی ازش خداحافظی کردم و رفتم توی اتاق.

اونقدر اضطراب داشتم که نتونستم حتی یه صفحه‌ام بخوونم و همش با دلواپسی عقربه‌های ساعت رو نگاه کردم. ساعتی که قصد نداشتم بگذره و منو از این ترس و دلهره راحت کنه.

حوالی عصر، توی یه غروب دل‌تنگ و ساکت تلفن زنگ خورد و من دوباره از جا پریدم و دویدم توی راهرو. دلم مثل سیر و سرکه می‌جوشید. با ترس گوشی رو برداشتم.

صدا از راه دور بود. پریا چند بار الو کرد و جواب دادم: پریا، سلام خوبی؟

- سلام عزیز دلم، خوبم. تو چطوری؟

- خوبم. بابا چطوره؟

پریا یه لحظه مکث کرد.

دلم هوری ریخت و پرسیدم: بابا خوبه؟

اون این بار گفت: خوبه، عملش فعلاً تموم شده. دکترش بهمون گفت که نهایت تلاشش رو می کنه تا مداوا بشه.

- پس الان خوبه؟

گفت: پرستو، دکتر گفت که ضایعه مغزش طولانی مدته و باید بازم تحت مراقبت باشه.

- این یعنی چی؟

- یعنی باید حداقل چند ماهی روش آزمایش بشه.

- الان چطوره؟

اون که بغضش گرفته بود جواب داد: هنوز به هوش نیومده، باید دو ساعت پیش به هوش می اومد.

قلبم تیر کشید و حس کردم بدنم یخ زد. خاله‌ام که حال پریشونم رو دید تندى اومد بغلم کرد و گوشی تلفن رو ازم گرفت. با پریا سلام و احوالپرسی کرد و جزئیات رو ازش پرسید.

حالم بد شد. سست و بی‌حال همونجا جلوی پاهای خاله‌ام و شوهرخاله‌ام روی زمین زانو زدم و چشمهام رو بستم. خاله‌ام که وضع منو دید دستپاچه از پریا خداحافظی کرد و فوری به دادم رسید.

بلندم کرد و با نوازش موهام گفت: چیزی نیست ... چیزی نیست. بریم تو اتاق.

منو برد توی اتاق. شوهرخاله‌امم دوید و یه لیوان آب‌قند برام آورد. با اینکه میل نداشتم به‌اجبار ریخت توی حلقم.

خاله‌ام شونه هام رو ماساژ داد و حالم بهتر شد. رنگم برگشت و چند تا نفس عمیق کشیدم.

گفتم: بابام هنوز بی‌هوشه، اگه دیگه به هوش نیاد چی؟

- نه عزیزم. تحمل داشته باش.

- پریا چی بهتون گفت؟

- هیچی، فقط ...

- فقط چی خاله؟ تو رو خدا بهم بگو.

آرومم کرد و گفت: تو باید قوی باشی دختر. این جورى بی‌تابی نکن.

- خاله. پریا چی گفت؟

توی چشمهام زل زد و گفتم: دکترش میگه نمیشه کامل امیدوار بود. چون مغزش سال‌هاست که آسیب‌دیده اما بازم سعی شونو می کنن.

با ناراحتی از خودم پرسیدم: یعنی معجزه‌ای در کار نیست؟

فصل شانزده

دکترها گفته بودند که اون ضعف بدنی داره و برای همین به هوش نیومده.

اما حتی پیام نمی دونست که چرا این اتفاق افتاده و چرا حال بابام علیرغم وجود دکترهای خوب امیدوارکننده نیست.

شاید اگه مامانم بود اون می تونست به ادامه زندگی اش راغب تر باشه.

اون روز پریا دوباره بهم زنگ زد و از پشت تلفن با بابام که توی بی‌هوشی بود حرف زدم. ازش خواستم که کنارمون باشه و ناامید نشه. نمی دونم که توی اون لحظه‌های تلخ صدام رو می‌شنید یا نه؟ نمی دونم التماس‌های پریا رو که توی گوشش نجوا می‌کرد حس می‌کرد یا نه؟

ساعت‌های طولانی توی ترس و وحشتی عمیق هر بار منتظر بودم تا تلفن زنگ بخوره و پریا بهم بگه که اون به هوش اومده.

حتی خودم رو برای شنیدن خبر مرگ بابام آماده کرده بودم، نه شب تونستم بخوابم و نه روزش آرامش داشتم. اونقدر گریه کردم که دیگه چشمهام درست باز نمی‌شد.

تا اینکه بالاخره دو روز طول کشید تا بابام به هوش اومد. ظاهراً اون صدای ما رو شنیده بود و از خلسه‌ای که توش گرفتار شده بود به دنیا برگشته بود.

توی این مدت کوتاه اما زجرآور اونقدر لاغر شدم که وقتی سپیده منو دید وحشت کرد و ازم پرسید: پرستو، چرا این شکلی شدی؟ چندروزه غذا نخوردی؟

فکر کردم و جواب دادم: یادم نیست کی بود.

سه روزی می‌شد که هیچی نخورده بودم و هر چی خاله‌ام بهم اصرار می‌کرد تا یه چیزی بخورم لب به غذا نزدم چون بدون بابام نمی‌خواستم زنده باشم.

وقتی بعد از ظهرش پریا زنگ زد و گفت که بابا به هوش اومده اونقدر خوشحال شدم که چند دقیقه‌ای بدون اینکه بتونم حرف بزنم فقط یه ریز گریه کردم.

چند ساعت بعدش هم با بابام حرف بزنم. اون هنوز سر حال نیومده بود ولی می‌تونست چند کلمه‌ای حرف بزنه. بابام از حال همه پرسید و من در حالی که که حسایب اشک می‌ریختم گفتم که باید خوب بشه و صحیح و سالم دوباره بیاد پیشم.

پریا جلوی بابام وانمود کرد که همه چی خوبه و می‌تونه خیلی زود برگرده ایران، اما می‌دونستم واقعیت چیز دیگه ایه، حتی دکترهای اونجا هم مطمئن نبودن که اون مداوا میشه یا نه.

اونها به سعید که حالا مترجم ما شده بود گفته بودن که تنها راه اینه که یه جراحی دیگه انجام بدن.

بعدش پریا دوباره بهم زنگ زد و این بار واقعیت رو گفت. اینم گفت که حاضره برای خوب شدن بابا هر کاری بکنه. فقط به خاطر اینکه بابا کنارمون باشه.

روزها به سرعت سپری شدن. دو هفته آخر تا کنکور، سپیده اکثر اوقات پیشم بود تا احساس تنهایی نکنم و به کمک اون بتونم بیشتر روی امتحانم متمرکز بشم. توی روزهای آخر دیگه فرصتی برای درس خوندن نبود و ما باید فقط مطالب رو مرور می کردیم.

برام سخت بود که توی اون شرایط، دور از خونواده ام بتونم برای امتحانی به این مهمی آماده بشم. هر چی به روزهای آخر می رسیدیم استرس مون بیشتر می شد و خواب و خوراکمون کمتر. حتی دیگه من از سپیده ام لاغرتر شده بودم و اون هر از گاهی شوخی اش می گرفت و با خط کش طول و عرض بدنم رو اندازه می زد و می گفت: خوبه، دیگه وقته شوهر کردنته. منم از شوخی بامزه اش خنده ام می گرفت.

حالا دیگه باورم شده بودم که معجزه ای در کار نیست. باورم شده بود که دنیا برای یه دختر به سن من چقدر می تونه تلخ و دردناک باشه.

روزها گذشت و بالاخره شب کنکور رسید. شاید بتونم بگم پراسترس ترین شب زندگی ام همون شب بود. حتی سپیده هم که بدجور ترسیده بود اون شب تا نزدیک های شام پیشم موند.

ما برای آخرین بار کتابامونو ورق زدیم و سعی کردیم کنار هم اضطرابی رو که توی وجودمون بود کم کنیم. چون اون جووری راحت تر می شد اون لحظات رو پشت سر گذاشت.

سپیده با نگرونی بهم گفت: پرستو برای فردا خیلی می ترسم، اگه قبول نشم بابام پوستم رو می کنه.

دل شوره گفتم: شاید اگه توی یه شرایط دیگه بودم کمتر استرس داشتم ولی الان فرق می کنه. خیلی نگرانم.

- اگه قبول بشم به نذر می کنم.
- چه نذری؟
- پای هزارتا قبر گل می دارم.

با لبخند گفتم: تو چقدر خوبی، بهت حسودیم میشه.

بغلم کرد و گفت: برای بابات هر شب دارم دعا می کنم تا زودتر خوب بشه و برگرده پیشت.

من که اشک توی چشمهام موج می زد محکم توی آغوشم فشارش دادم و گفتم: خدا حتماً آرزوت رو برآورده می کنه، سپیده جونم.

اون شب اگرچه پر از استرس بودیم اما کنار هم با یه حس خوب مهربونی فراموشش کردیم. نزدیک شام که شد سپیده وسایلش رو جمع کرد و موقع رفتن بهم گفت: صبح زود بابام میاد دنبالت تا با هم بریم.

خوشحال شدم و گفتم: حتماً. چه ساعتی آماده باشم؟

- ساعت پنج و نیم.
- پس می بینمت.
- تا فردا خداحافظ.

با یه لبخند از پیشم رفت. از این تنها شدن ترسیدم، انگار که این چند روز مثل سالها برام گذشته بود، طولانی و طاقت فرسا.

آخر شب قبل از خواب پریا زنگ زد و برام کلی دعا کرد: برات آرزوی موفقیت می کنم، نگران نباش و این رو بدون با اینکه من و بابا کنارت نیستیم اما لحظه به لحظه به یادتیم، عزیز دلم.

اون شب فقط یه ساعت تونستم بخوابم.

صبح زودتر از رختخواب در اومدم و آماده شدم تا اگه سپیده اومد باهاش برم. خاله و شوهرخاله‌امم بیدار بودن و علیرغم اصرارم گفتن که باهام میان.

خاله‌ام گفت: عزیز دلم، یه امتحان به این مهمی داری و من و اکبر بگیریم بخوابیم؟ ما این جوری دلمون می‌مونه. باهات میایم. تو با خیال راحت امتحانت رو بده، ما منتظرت می‌مونیم و بعدش با هم برمی‌گردیم.

خوشحال شدم و با خودم گفتم چه خوب که اونها میان.

بالینکه اشتها به صبحانه نداشتم ولی خاله‌ام با اصرار چند تا لقمه درست کرد و با زور به خوردم داد. منم فقط قورتشون دادم و از اضطراب هیچی نفهمیدم.

نیم ساعت بعد سپیده و باباش اومدن دنبالم و راه افتادیم. خاله و شوهرخاله‌امم پشت سرمون اومدن.

توی ماشین سپیده خنده‌ای کرد و گفت: پرستو، چه معروف شدیم.

- چطور؟

- یه عالمه اسکورت داریم، نمی‌بینی؟

از این شوخی کلی خنده‌ام گرفت. راست می‌گفت، وقتی برگشتم و خاله‌ام اینا رو دیدم که دنبال ماشین ما می‌اومدن به حرفش پی بردم.

نیمه‌راه از هم جدا شدیم، چون محل امتحانمون متفاوت بود. قبل از خداحافظی همدیگه رو توی آغوش گرفتیم و برای هم آرزوی موفقیت کردیم.

بعد نشستیم توی ماشین شوهرخاله‌ام و یه راست رفتیم به حوزه امتحانی.

توی ماشین کیف‌دستی کوچیکی رو که همراهم بود بررسی کردم. یه خودکار، دو تا مداد، یه تراش و پاک‌کن همه اون چیزی بود که توی کیفم گذاشت بودم. اون گوشه‌اش هم یه کاغذ تاشده دعا با دست مامانم بودم که حالا می‌تونست بهترین همراهم باشه.

ده دقیقه بعد رسیدیم به محل امتحان. جلوی در دانشگاه اونقدر شلوغ بود که به‌سختی می‌شد تشخیص داد که درب ورودی بازه یا نه. از هردوشون خداحافظی کردم و رفتم بین جمعیت.

بار آخر که برگشتم دیدم خاله و شوهرخاله‌ام هنوز دارن برام دست تگون میدن. منم بهشون لبخند زدم با اینکه دلم حسابی آشوب بود. نمی‌دونم به خاطر ضعف بدنی‌ای بود که این چند روز بهش دچار شده بودم یا به خاطر استرس، ولی تموم بدنم شروع کرده بود به لرزیدن.

از بین همه پدر و مادرها و دخترهایی که اومده بودن اونجا گذشتم و رفتم سمت در ورودی دانشگاه. اون در بزرگ رو که دیدم با خودم فکر کردم یعنی میشه منم پیام اینجا؟ عین همه دخترهای زرنگ و درس خوون؟

نفس عمیقی کشیدم و با قدم‌های مصمم رفتم داخل. توی دانشگاه دخترهای بیشتری وایستاده بودن و خیلی‌ها آشنا بودن و با هم دوبه‌دو حرف می‌زدن. اولش هر چی اطرافم رو نگاه کردم هیچ کدوم از همکلاسی هام رو ندیدم.

ولی یه دفعه اونور محوطه بزرگ درخت کاری شده، گوشه نرده‌ها سحر رو دیدم. اون با من توی یه کلاس بود و همسایه بودیم. با دیدنش قوت قلب گرفتم و از دور صدایش کردم. با دیدنم خوشحال شد و اومد پیشم.

با دیدن صورت لاغرم تعجب کرد و گفت: رژیم داری؟

خندیدم و گفتم: نه بابا.

بعدش حال بابا و پریا رو پرسید. گفتم: رفتن خارج.

- جدی؟ کجا؟
- آلمان.
- چه خوب، تو هم میری؟
- نه بابا، ما رو کی راه میده.
- به سلامتی، راستی پریا مگه دانشگاه نمی‌رفت؟
- چرا، شوهر کرد و چون باید زود می‌رفت یه ترم مرخصی تحصیلی گرفته.

سحر دست گذاشت روی شونه ام و گفت: من جای تو بودم باهاشون می‌رفتم.

- اما برمی گردن.
- کی؟
- شاید چند ماه دیگه.

موضوع رو عوض کردم و پرسیدم: خوب خوندی؟

- نمی دونم والا، هر چی می خونی بازم هست. تو چی؟
- راست می گی، تمومی نداره.

با اطمینان گفت: تو که دیگه قبولی.

دلم لرزید و زمزمه کردم: امیدوارم.

سحر دست‌های لرزونم رو که دید گفت: تو چرا می‌لرزی پرستو؟

بهش لبخند زدم، چی می تونستم بگم؟

ده دقیقه بعد توی بلندگوی دانشگاه اعلام شد که بریم به سالن امتحان. همه دخترها از پله‌های عریض ورودی رفتن تو. جلومون یه سالن بزرگ بود که همه صندلی‌ها رو توش چیده بودن. همه دنبال شماره صندلی شون گشتن.

سحر جلوتر از من بود و ده نفری شمرد و روی صندلی‌اش نشست.

من شماره‌ام رو با کارتم چک کردم، چند تا نفس عمیق کشیدم و با خونندن دعایی که هنوز توی مشتم بود سعی کردم آرامش پیدا کنم. بعد نشستم روی صندلی.

دقایق با تپش تند قلبم هم‌زمان و همراه جلو رفت. مراقب‌ها اومدن و یکی یکی دفترچه‌های سؤالات رو بین ماها پخش کردن.

با دستور شروع، صدای ورق خوردن دفترچه‌ها بلند شد. یه سکوت عمیق و ترسناک همه سالن رو پر کرد. من به صدلی‌های اطرافم نگاه کردم، همه غرق خووندن سؤالات و پر کردن برگه پاسخ‌نامه بودن.

یه دفعه حس کردم سرگیجه شدیدی دارم. کم‌کم چشمهام هم تار شد. تپش قلبم بالا رفت اونقدر که قفسه سینه‌ام شروع کرد به سوختن. مداد از میون انگشت‌های سستم لغزید و به زمین افتاد. صدای افتادن مداد توی اون سکوت چندتایی رو متوجه من کرد. داشتم به شدت نفس‌نفس می‌زدم.

یکی از دخترها بلند به مراقب جلوی سالن گفت: آقا، این خانم حالش خوب نیست.

مرد میون سالی که اون ته وایستاده بود با قدم‌های بلند اومد سمتم. سحرم فهمیدم و سرش رو برگردوند.

مرد قدبلند اومد نزدیکم و پرسید: خانم خوبین؟

بدجور سرگیجه داشتم. سعی کردم مدادم رو از زمین بردارم اما دست‌وپاهام از اختیارم خارج شده بود. اون مداد رو برداشت و آروم گذاشت کنار دستم. صدا زد تا یکی آبقند بیاره. یه کم بعد یه مرد جوون لیوان آبقند برام آورد.

با خجالت ازش گرفتم و از شدت تشنگی هم رو تا ته سر کشیدم. کم‌کم حالم جا اومد، خودم رو جمع‌وجور کردم و مدادم رو توی دستم فشار دادم.

مراقب دوباره ازم پرسید: بهترین؟

یه دفعه حس کردم پشت سر اون مرد یه شبیح سفید و پرنور وایستاده. دقت کردم و دیدم یه سایه کمرنگ و مبهم از مامانم پشت مرد داره بهم لبخند می‌زنه.

مرد گفت: خانم، اگه کاری داشتین صدام کنین.

به خودم اومدم و با دستپاچگی جواب دادم: بله چشم آقا، ممنون.

بعد از اینکه مطمئن شد رنگ و روم بهتر شده آروم آروم ازم دور شد و دوباره سکوت هم جا رو پر کرد.

من که چند دقیقه باارزش رو ازدست‌داده بودم سعی کردم تا زود برم سراغ سؤال‌ها و شروع کنم به پر کردن برگه‌ام.

طوری توی اون سؤال‌های سخت و پیچیده غرق شدم که نفهمیدم چطوری زمان گذشت و بلندگو اعلام کرد که فرصتی نمونه.

بعد از اون دفترچه‌های دوم زیر صدلی هامون چیده شد.

یه ساعت و نیم گذشت. من جواب سؤالات رو تند تند تیک می‌زدم که بلندگو گفت زمان به آخر رسیده و باید برگه‌ها تحویل بشه.

اونقدر مشغول خووندن سؤال‌ها و جواب دادن بودم که اصلاً متوجه گذشت سه ساعت پرتنش و اضطراب نشدم. آخر کار مراقب‌ها اومدن و برگه‌ها رو جمع کردن و همه چی تموم شد.

همه مثل آدم‌هایی که از یه دنیای دیگه اومدن گیج و مبهوت دور و بر رو نگاه کردن و نفس راحتی کشیدن. امتحان بزرگ کنکور به پایان رسیده بود، با همه ترس‌ها و استرس‌هاش، خوب یا بد.

به محض اینکه برگه‌ها جمع شدن و اجازه بلند شدن داده شد سحر با نگرونی اومد پیشم و دستم رو گرفت. پرسید: حالت خوبه؟

هنوز ضعف داشتم ولی گفتم: آره، سحر جون.

- وای، خیلی ترسیدم.
- چیزی نیست، خوب شدم.
- آخه چرا رنگت اینقدر پریده؟
- چی بگم؟

دستهام رو فشار داد و پرسید: اتفاقی افتاده؟

- نه مهم نیست.
- باشه، بیا بریم.

منو برد سمت در خروجی سالن. هوای بیرون آفتابی و گرم بود. چند تا نفس عمیق کشیدم و حالم بهتر شد.

کیک و شیری که سر جلسه پخش کرده بودن بهم داد و گفت: بیا بخور.

- نه اشتها ندارم.
- رنگت خیلی پریده، بخور تا حالت جا بیاد دختر.

با اصرارش همه رو خوردم.

ما با هم تا در خروجی دانشگاه رفتیم. اون بیرون پر بود از پدر و مادرهایی که منتظر دخترهاشون بودن.

سحر با دیدن باباش دست تکون داد و بهم گفت: پرستو من میرم، مراقب خودت باش.

پرسید: وسیله داری؟

- آره عزیزم، ممنون.

شونه ام رو گرفت و با مهربونی گفت: خیلی چیزها توی زندگی مطابق میل ما نیست ولی باید قبولشون کنی. چون راه دیگه ای نداری، سخت نگیر تا برات آسون تر بگذره.

دستش رو نوازش کردم و لبخند زدم. توی دلم به خودم بالیدم که چه دوستهای خوبی دارم. با هم روبوسی کردیم و اون دوید پیش باباش و کم کم میون اون جمعیت پرهیاهو محو شد. همه دخترهای دوروبرم توی بغل پدر و مادرهاشون پریدن و با ناز و نوازش اونها سوار ماشین شدن و رفتن، یکی بعد از دیگری.

و خیلی زود جلوی در دانشگاه خلوت شد. من با حسرت همونجا ایستادم و به حال همه شون غبطه خوردم.

تا اینکه صدای خاله‌ام از دور منو به خودم آورد. خاله‌ام و اکبر آقا اومدن پیشم و منو بردن تا سوار ماشین بشم.

خاله‌ام با دیدن صورت رنگ‌پریده‌ام بدجور ترسید و گفت: وای خدا مرگم بده، چرا این‌جوری شدی؟

پرسیدم: چه جوری شدم؟

شوهرخاله‌ام گفت: عین گچ سفید شدی، مگه حالت بده؟

- نه خوبم. فقط یه ذره خسته‌ام.

اونها سوالم کردن و راه افتادیم سمت خونه. من که واقعاً خسته و درمونده شده بودم همونجا توی ماشین چشمهام رو روی هم گذاشتم و خیلی زود خوابم برد.

فصل هفده

به محض رسیدن رفتم توی رختخواب و از شدت ضعف و خستگی تا غروبش خوابیدم. اونقدر توی خواب عمیق بودم که حتی نفهمیدم پریا زنگ زده و حالم رو پرسیده.

شب موقع شام با بی میلی سر میز نشستم و با اصرار خاله‌ام سعی کردم تا غذا بخورم. نمی دونم چرا اونقدر بی اشتها شده بودم، حتی خاله‌ام شک برش داشت و وقتی دست به پیشونی ام زد تازه فهمید که تب دارم. اونها با نگرانی منو بردن دکتر و برام کلی قرص و دوا گرفتن، بدون اینکه بفهمیم برای چی اون طوری شدم. تا خوب شدن کامل که سه روزی طول کشید خاله و شوهرخاله‌ام پیشم موندن و ازم پرستاری کردن.

پریام که زنگ زد بهش نگفتن حالم بده. منم پای تلفن طوری وانمود کردم که خوبم تا نگران نشن. از پریا حال بابام رو پرسیدم و اون گفت که یه عمل دیگه داره و بعد میشه براش تصمیم گیری کرد.

توی این مدت خاله‌ام روز و شب مراقبم بود و مرتب می‌گفت: مواظب خودت باش، تو امانتی دختر. اگه چیزیت بشه من جواب بابات رو چی بدم؟

از محبت اون شرمنده شده بودم. هر بار که این رو می‌گفت بغلش می‌کردم و می‌بوسیدمش. هر بارم که توی آغوشش می‌رفتم بوی مامانم رو حس می‌کردم.

روز سوم سپیده اومد دیدنم. با خاله‌ام احوالپرسی کرد و دوید توی اتاقم. منو که دید توی رختخوابم و کلی قرص کنارمه حسابی ناراحت شد و گفت: وای خیر نداشتم. کی مریض شدی؟

- از همون روز کنکور.
- چقدر ضعیف شدی پرستو جونم.
- چیزیم نیست.

اومد کنارم نشست و دستم رو گرفت.

با غصه گفتم: تنهایی خیلی آزارم میده.

- از بابات چه خبر؟
- هیچی، تازه بعد این همه تلاش معلوم نیست که حال بابام خوب بشه یا نه.
- مگه اونجا دکترهاش خوب نیستن؟
- چرا، ولی حتی اونهام نتونستن معجزه کنن.

سپیده با اندوه نگاهم کرد و سعی کرد دلداریم بده: شایدم خوب بشه، تو از کجا می‌دونی؟

قرصم رو برداشتم و با یه لیوان آب قورت دادم.

اون سعی کرد موضوع رو عوض کنه و با لبخند ازم پرسید: راستی نازنازی، کنکور چی شد؟

رفتم توی فکر و گفتم: نمی‌دونم، اول امتحان حالم بد شد.

- وای خاک به سرم، راست میگی؟
- آره، ولی بعدش شروع کردم به نوشتن.
- می دونم که قبولی.
- تو هم خیلی خوندی. مطمئنم قبول میشی.
- چقدر خوب میشه اگه قبول بشم.

و یه دفعه یاد اون روز تلخ افتادم، روزهای قبل از کنکور. روزی که نامه امیر رو بدون جواب گذاشتم و دلش رو شکستم. حالا دیگه بهونه کنکور نبود تا ازش فرصت بخوام.

به لای در اتاق نگاه کردم و یواشکی به سپیده گفتم: بابت اون روز متأسفم.

- کدوم روز؟ بابت چی؟

اخم کرد تا یادش بیاد و رفت تو فکر. یادش که اومد خنده‌ای کرد و گفت: عیبی نداره، چیزی که نشده.

- دل امیر رو شکستم مگه نه؟

یه آه بلند کشید و درحالی که با ناخن‌های بلندش بازی می کرد گفت: راستش، از اون روز تا حالا خیلی تو هم رفته، اصلاً با کسی حرف نمی زنه. بیشتر وقتها بعد از اینکه از سرکارش میاد میره توی اتاق و ساعت‌ها اون تو می مونه. تازگی یه ماشین خریده و بعضی روزها باهاش میره بیرون کار می کنه.

توی چشم‌های پراشکم زل زد و اعتراف کرد: دلم خیلی براش می سوزه.

با ناراحتی گفتم: من هنوز نتونستم با خودم کنار بیام.

دستش رو با انگشت‌های لرزونم گرفتم و ادامه دادم: باید بهم فرصت بدین تا شرایط بابام بهتر بشه.

برق شادی توی چشم‌های جذابش موج زد. گفت: باشه، بهش می‌گم. اون تا هر موقع که بگی صبر می کنه.

خاله‌ام که در زد و اومد توی اتاق حرفمون نصفه موند. هر دو ساکت شدیم و موضوع رو فراموش کردیم. خاله‌ام با یه شربت خوشمزه ازمون پذیرایی کرد و کلی از سپیده خوشش اومد. وقتی که رفت این بار نوبت من شد تا از حال و روز علیرضا بپرسم. حالا نوبت اون بود تا از راز و رمز عاشقش برام بگه.

گفت که علیرضا با درس خووندنم مشکلی نداره. حتی گفت که امیر فهمیده اون سپیده رو می خواد.

و برام از روزی که با امیر تلفنی حرف زد گفت: اون روز امیر مثل همیشه سرکار بود و بابام رفته بود خرید که یه دفعه علیرضا زنگ زد خونه مون. گوشی رو برداشتم و شروع کردم به حرف زدن باهاش، اما هنوز یه ربعی نگذشته بود که امیر اومد خونه. ظاهراً مدارکش رو برای شرکت نیاز داشت و برای همین برگشته بود. با دیدنش غافلگیر شدم. اونم اومد و گوشی رو ازم گرفت و پای تلفن بنا گذاشت به بد و بیراه گفتن، اما علیرضا فقط یه کلمه بهش گفت و اون رو آروم کرد. بعدش حتی یه تلنگرم بهم نزد. می دونی علیرضا بهش چی گفته بود؟

- نه چی گفته بود؟

- گفته بود تو هم حتماً مثل من یه عاشقی، من اون رو از ته دل دوست دارم. همین حرفش امیر رو متقاعد کرد. می دونی؟
آخه خودشم یه عاشق بود و می تونست درکش کنه.

- چه جالب.
- و یه چیز دیگه.
- چی؟
- دو هفته بعد علیرضا قراره بیاد خواستگاریم.
- راست میگی؟

با خجالت سری تکون داد و گفت: ولی بابام مخالفه و نمی دونم چی میشه.

- چرا مخالفه؟
- میگه الان زوده.
- بالاخره که چی؟ چه الان چه ده سال دیگه.
- نمی دونم والا چرا اینقدر سخت می گیره.
- باباست دیگه، نگرانته.

یه لبخند زد و دیگه چیزی نگفت.

شرایط سختی بود، اونها از یه عشق زودگذر به یه تصمیم بزرگ رسیده بودن. با اینکه سن زیادی نداشتن ولی تصمیم شون جدی بود. دلیل مخالفت باباشم همین سن کمشون بود. با خودم فکر کردم مگه میشه یه پدر بدخواه دخترش باشه؟

از سپیده پرسیدم: علیرضا کجا کار می کنه؟

- خب اون وضع باباش خوبه و پیش اون کار آزاد داره.
- هر چی قسمت باشه.

سپیدهام تأیید کرد و گفت: آره، راست میگی.

- اگه قرار باشه بهم برسین می‌رسین وگرنه ...

با ناراحتی جملهام رو کامل کرد: آره نمی‌رسیم، هیچوقت.

نیم ساعت بعد سپیده رفت و من توی تردید و دودلی تنها شدم.

هنوز نمی دونستم حرف حساب دلم چیه، دلی که بعدازاین همه مدت بازم دل‌تنگ یه عشق بی‌نتیجه بود.

چند روز بعد که حالم خوب شد با اصرار من خاله و شوهرخالهام از پیشم رفتن. چون دیگه حاضر نبودم به خاطر من از زندگی شون بیفتن. خاله‌ام هر چی گفت که تنهایی می‌ترسی قبول نکردم.

و برای اولین بار بعد از رفتن شون، توی اون خونه حس غریبی بهم دست داد. خونه ای که یه روزی پر از آدم بود حالا خالی و ساکت شده بود.

به‌زودی غروب شد. من که هنوز به این تنهایی عادت نکرده بودم همه چراغ‌های خونه رو روشن کردم، تلویزیون رو بلند کردم و رفتم توی آشپزخونه. تا بلکه با درست کردن یه غذا سر خودم رو گرم کنم و وانمود کنم که نمی‌ترسم.

ولی هر ساعت ترسم از تنهایی بیشتر و بیشتر شد. طوری که همش گوشم به تلفن بود تا زنگ بخوره و منو از ترسی که توی وجودم رخنه کرده بود نجات بده.

شب سعی کردم غذایی رو که درست کرده بودم مرتب پای میز بچینم و خودم رو مشغول کنم حتی سعی کردم چند قاشق ازش بخورم.

با همه این‌ها باز احساس ترس ولم نکرد. ساعت دیواری که زنگ خورد از جام پریدم.

حتی دنبالش یه صدایی توی حیاط اومد. خودم رو جمع‌وجور کردم و رفتم کنار پنجره و به لب دیوار خیره شدم. توی سایه‌روشن حیاط، بالای دیوار یه گربه سیاه‌رو دیدم، یه گربه بزرگ که بی‌صدا و مرموز با چشم‌های درخشانش مثل یه شبح ترسناک بهم زل زده بود. انگار که می‌دونست من توی خونه تنهای تنهام. خیالات به سرم زد که این گربه سیاه حتماً اومده منو نفرین کنه. نفرینی که شاید مدت‌ها بود توی زندگی‌ام افتاده بود و آزارم می‌داد.

با این فکرها از اون گربه بدم اومد و با ادا و اشاره سعی کردم فراری‌اش بدم. اونم که دید اینجا چیزی عایدش نمیشه زودی پا به فرار گذاشت و از دیوار خونه مون پرید توی حیاط همسایه.

اون شب فهمیدم که چقدر نسبت به همه چی حتی یه گربه سیاه بی‌آزار که روی دیوار لمیده حساس شدم.

حتی شب تا صبح چشم رو هم نذاشتم و همش توی خیالات دلهره‌آور تو رختخواب غلت زدم. تموم مدت در اتاقم رو پائیدم با این ترس که الان یه دزد میاد تو و خفه‌ام می‌کنه یا همون گربه سیاه میاد داخل و نفرینم می‌کنه. خیالاتی که هیچ‌وقت با بودن بابا و پریا به سرم نزد حتی توی تاریکی نصف شب. باورم شد که در نبودشون چقدر بی‌پناهم.

اون شب ترسناک‌ترین شب زندگی‌ام بود.

تا اینکه نزدیک‌های روشنایی صبح از شدت خستگی پلک‌هام روی هم افتاد و بی‌هوش شدم.

نزدیک‌های ظهر با صدای زنگ تلفن که بی‌تاب و مدام توی سرم می‌پیچید از خواب پریدم. اولش فکر کردم خیالاتی شدم اما وقتی صدای تلفن ادامه‌دار شد مطمئن شدم که توهم نیست. از جام پریدم و رفتم سمت تلفن و باعجله گوشی رو برداشتم.

یه مرد بود، با صدایی که دلم رو لرزوند. سعید پشت خط بود اما این بار با یه لحن مهربون.

دچار تردید شدم و در جواب سلام و احوال‌پرسی‌اش آروم گفتم: سلام. ممنونم، شما خوبی؟ پریا و بابا خوبن؟

- آره، نگران نباش. دیشب به خاطر آزمایش‌ها تا دیروقت بیدار بودن و الان خوابیدن.

- اونجا ساعت چنده؟

- هشت صبح. راستش، خیلی دلمون برات تنگ‌شده.

با تردید پرسیدم: واقعاً؟

دنبال یه واژه مناسب می‌گشت و با تعلل جواب داد: آدم‌ها وقتی از هم دور میشن تازه می‌فهمن که چقدر بهم وابسته‌ان.

چیزی نگفتم و درحالی‌که قلبم به تپش افتاده بود فقط سکوت کردم.

اون اضطرابم رو حس کرد و پرسید: چرا چیزی نمیگی؟

بغض توی گلوم پیچید و گفتم: چی باید بگم؟

- من که هنوز نتونستم فراموش کنم.

- از چی حرف می‌زنی؟

سعید مکث کرد و جواب داد: از عشقی که نابودش کردم.

خشکم زد؛ یعنی واقعاً این سعید بود که داشت این حرف‌ها رو می‌زد؟

گفتم: چرا الان داری این‌رو میگی؟

- تو که نمی‌دونی چه اتفاقاتی افتاد.

- سعید تو رو خدا، حالم اصلاً خوب نیست.

اون بدون اینکه به التماس توجه کنه ادامه داد: تو باید همه چی رو بدونی.

پریدم وسط حرفش و با گریه گفتم: به خاطر پریا تمومش کن، دیگه دیر شده.

گوشی تلفن رو محکم کوبیدم سر جاش و قطع کردم. درحالی‌که از ته دل گریه می‌کردم و نفسم تنگ‌شده بود.

آروم رفتم توی اتاق. قرصم رو برداشتم و خوردم تا لرزش بدنم کمتر بشه.

دیگه نمی‌تونستم تحمل کنم، مریضی بابام، استرس قبول شدن توی کنکور و حلالم ندامت یه عاشق پشیمون که توی این حال زارم دوباره می‌خواست فریبم بده. شاید اگه سعید یه ماه پیش این حرف‌ها رو می‌زد باورش می‌کردم اما حالا چه جوری می‌تونستم قبول کنم که راست می‌گه؟ اونم باوجود پریا که این‌همه دوسش داشت.

همون جور که اشک می‌ریختم زمزمه کردم: کاش هیچ‌وقت نمی‌دیدمت.

صدای تلفن دوباره بلند شد ... یه بار ... دو بار ... بی‌وقفه و آزاردهنده. چندثانیه‌ای ادامه پیدا کرد اما برش نداشتم. مهم نبود کی پشت خطه، فقط نمی‌خواستم دوباره صدای سعید رو بشنوم.

کم‌کم به خودم اومدم و سعی کردم فراموش کنم که چی شنیدم. رفتم توی آشپزخونه تا چیزی برای خوردن پیدا کنم، کاری که چند روزی می‌شد از خاطرم رفته بود. یه دفعه جلوی آینه کوچیک ظرف‌شویی صورت خودم رو دیدم. صورت باریک و لاغری که پر از اشک بود. اشک‌هایی که از نور آفتاب توی آینه می‌درخشیدن.

همون اشک‌هایی بودن که یه روزی از خوشحالی عشق چکیدن و حالا از یه درد تلخ و عمیق ... که بازم اسمش عشق بود.

فصل هجده

فردای اون روز برای اینکه از فکر و خیال و تنهایی‌ای که آزارم می‌داد رها بشم تصمیم گرفتم دنبال کار بگردم. بهترین جا برای گشتن، روزنامه‌های صبح بود. گیشه روزنامه‌فروشی خیلی از خونه مون دور نبود. صبح زود زدم بیرون و روزنامه خریدم تا شاید بتونم توش کار پیدا کنم. کاری که مناسب سنم باشه و البته زن بودنم.

اون دوران کمتر پیدا می‌شد که دختری با سن و سال من سرکار بره. اگر هم دنبال کار می‌گشت برای همه این سؤال پیش می‌اومد که چرا می‌خواد پول در بیاره؟ اصلاً چه معنی داره که یه دختر هیجده ساله سرکار بره؟ اما برام مهم نبود که همسایه‌ها چی میگن و حرف مردم چیه. فقط می‌خواستم اون طور که باید زندگی کنم و از بند این خرافات و قضاوت‌ها آزاد باشم.

کنار اومدن با این موضوع برای مردم سخت بود. اینکه یه دختر جوون باشی و کنار مردها کار کنی و پول در بیاری، اما من همیشه معتقد بودم که زن‌ها می‌تونن تأثیر بزرگی توی دنیا بذارن و حتی روی پای خودشون وایستن.

ایده من سپیده رو هم تشویق کرد تا علیرغم میل باباش همراهیم کنه. وقتی که پای تلفن تصمیم ام رو بهش گفتم کلی ذوق کرد و همون روز اومد پیشم تا با هم توی روزنامه دنبال کار بگردیم.

بعد هر دومون با کلی انرژی و اشتیاق شروع به ورق زدن صفحات آگهی روزنامه کردیم.

آگهی‌های رنگارنگی که همه جور آدمی می‌خواستن. مهندس، دکتر، آبدارچی، فروشنده و یا منشی تلفنی.

سپیده نصف روزنامه رو ازم گرفت و شروع کرد به نگاه کردن آگهی هاش. با مداد موردها رو یکی‌یکی علامت زد و بابت هر موضوع ازم پرسید: این خوبه؟

- نه بابا، برای این باید مدرک داشته باشی.
- این چطور؟
- نه اینم مناسب نیست. باید زمین بشوری دخترا!
- وای نه.

و رفت سراغ بعدی.

برام جالب بود که اون و خیلی دخترهای دیگه هم‌سنم چقدر دوست داشتن که مثل من روی پای خودشون وایستن. نسل جدیدی که دیگه با اون عقیده‌های قدیمی‌ای که زن رو فقط برای کار خونه می‌دیدن مخالفت بود. چیزی که حق هر زنی بود، کار کردن، توی جامعه بودن و دوشادوش مردها پیشرفت کردن.

خلاصه هر روز کارمون شده بود چرخیدن توی نوشته‌های ریز آگهی‌ها، نوشته‌های توی هم و گیج‌کننده‌ای که مثل روزگار ما مستأصل و بلا تکلیف بود. هر بار که اون آگهی‌ها رو می‌خووندم از خودم می‌پرسیدم یعنی واقعاً این قدر کار هست؟

ولی وقتی شروع به تلفن زدن به شماره‌ها شون می‌کردیم یا جوابشون نه بود یا می‌گفتن همین الان استخدام کردیم.

آخر کارم فقط چند مورد باقی موند که از شون آدرس گرفتیم و دوتایی راه افتادیم و رفتیم توی خیابون‌ها، از این تاکسی به اون تاکسی و از این شرکت به اون شرکت.

هر بارم فرم استخدام پر کردیم و بهمون گفتن: باهاتون تماس می‌گیریم، حتی خیلی جاهام وقتی سن ما رو پرسیدن همون اول بدون اینکه فرمی بهمون بدن جوابشون نه بود.

این موضوع خیلی عصبانی‌ام کرد. وقتی دیدم من و سپیده رو دست کم می‌گیرن و می‌پرسن: فقط هیجده سالتونه؟

کم کم فهمیدیم که کار پیدا کردن خیلی‌ام راحت نیست و باید براش کلی وقت بذاری و جستجو کنی، خیلی بیشتر از حد تصور. توی اون چند روز وسط گرمای تابستون جاهای زیادی رفتیم. درحالی‌که روزنامه‌ها زیر بغلمون بود و یکی‌یکی موردهایی که رفته بودیم رو خط می‌زدیم. چند تا شرکت، یه بیمارستان، دو تا مطب دکتر و حتی ... یه مهدکودک.

اون مهدکودک برام جالب بود. وقتی وارد فضای رنگارنگ و شلوغ بچه‌ها شدم حس خوبی پیدا کردم. بچه‌های زیر و درشتی که بدون هیچ دغدغهای با هم‌بازی می‌کردن و از کنار ما با شادی و انرژی می‌دویدن و پشتمون قایم می‌شدن. تا اون روز هیچ‌وقت داخل یه مهدکودک نرفته بودم و اون مورد تنها مهدی بود که من و سپیده از توی روزنامه سراغش رفتیم. اولش موافق نبودم چون فکر می‌کردم مناسب مون نیست ولی با اصرار سپیده اونم رفتیم.

با رفتن به اونجا احساس تازه‌ای رو تجربه کردم. طوری که حتی آرزو کردم ای کاش آدم همیشه یه هم‌چین جایی کار کنه، کنار این بچه‌ها که دلشون به صافی آسمون بود و دوستی شون به زیبایی قصه‌ها. روی در و دیوار اونجا پر بود از عکس‌های حیوون‌ها و شکل‌های رنگ‌ووارنگ.

حتی سپیده‌ام با یکی از دختر بچه‌ها که دو سال بیشتر نداشت همون جا دوست شد و کلی باهاش بازی کرد.

ما رفتیم توی دفتر مدیر مهدکودک، یه زن مسن با قد متوسط و لباس‌های تروتمیز.

اون فرم‌های استخدام رو داد بهمون، خودش رو معرفی کرد و از سوابق مهدکودک برامون گفت. پرسید: چرا می‌خواین با این سن کم کار کنین؟

صادقانه جواب دادم: به پولش نیاز دارم. البته دوستم این‌طوری نیست ولی من ناچارم که خرجم رو در بیارم.

سری تکون داد و گفت: منم از سن کم مجبور شدم کار کنم. زمان ما زندگی سخت‌تر بود.

سپیده ازش پرسید: خانم، اینجا بچه‌ها چه سن و سالی دارن؟

- خب، همه‌سنی داریم. از یه ساله تا پنج‌ساله.

- یعنی مادرهاشون شاغلن؟

- آره، به‌جز دوتاشون که مادر ندارن.

دلم خیلی سوخت و ازش پرسیدم: کدوم هاشون؟

بلند شد و یواشی از پشت پنجره به گوشه حیاط مهد اشاره کرد. اون گوشه دو تا بچه رو بهمون نشون داد.

یکی شون پسر بود و اون یکی دختر. هر دو کوچولو و بامزه.

اسمشون رو هم گفت: پارسا و باران. یکی زیر دو سال و اون یکی تازه رفته تو دو سال.

سپیده با دلسوزی پرسید: طفلکیا، حتماً خیلی حساسن. درسته؟

خانم کرمی تبسم دردناکی کرد و جواب داد: ما باید کسای رو بیاریم که عین مادرهاشون باشن، همون قدر مهربون و صبور. برگشت و ازمون پرسید: شماها می تونین؟ کار سخته.

نمی دونستم می تونم از پشش بر بیام یا نه. گفتم: راست می گین، واقعاً سخته. وقتی بدونی باید جای مادرشون باشی.

رفت پشت میزش و گفت: من اینجا پنج تا مربی دارم که دیگه جوابگوی بچه‌ها نیستن و باید دو نفر دیگه رو استخدام کنم. واقعیت اینه که این کار صبر و تحمل زیادی نیاز داره، باید تموم دشمنی‌ها و کینه‌ها رو پشت اون دیوارها بذاری و با یه وجود پاک بیای تو. با یه دل صاف و پر از مهربونی، اون بچه‌ها نیاز به توجه و محبت دارن نه هیچ چیز دیگه.

غرق تماشای بازی کودکانه شون شدم. دیدم چطور مربی‌ها توی حیاط کنار بچه‌ها می دون و مثل اونها می خندن. بچه‌هام طوری توی بغلشون می‌پریدن که انگار واقعاً مادرشون بودن.

سپیده رد نگاهم رو دنبال کرد. با اشتیاق اون بچه‌های کوچولو و دوست‌داشتنی رو توی حیاط شمرد و گفت: زیاده. چقدر هم مربی‌هاشونو دوست دارن.

خانم کرمی با تکون دادن سر تائید کرد و گفت: آره، اینجا مربی‌های خوبی دارم.

من رفته بودم توی نخ پارسا و باران. یه لحظه پارسا رو دیدم که داره گریه می کنه و دنبال مربی‌اش می گرده. دلم گرفت و آروم پرسیدم: یعنی اونها بوی مادرشونو میدن؟

گریه پارسا ادامه دار شد. دلم بدجور لرزید و بی‌اختیار روزنامه توی دستم افتاد پایین. از جام بلند شدم و باعجله دویدم توی حیاط. نمی دونم چطور شد که رفتم سمتش و اون بچه رو با تموم وجود توی بغلم گرفتم و میون آغوشم پناهش دادم. پارسا هم محکم چسبید به شونه ام و ساکت شد.

مربی‌اش از اونور حیاط دوید پیشم و با دستپاچی پارسا رو ازم گرفت و زیر لب تشکر کرد. این اولین باری بود که یه بچه رو توی بغلم میون قلبی که به درد اومده بود گرفته بودم. اشک توی چشمهام حلقه زد. پارسا که حس مادرانه منو درک کرده بود دست کوچولوش رو به انگشتم گره زد. چشم‌های معصومش رو دوخت بهم و آروم واژه‌های شیرینی رو که فقط خودش می‌فهمید چی بودن به زبون آورد.

انگار که می‌خواست ازم بپرسه: تو واقعاً مادرمی؟

دلم نیومد دستش رو ول کنم و همون جا کنارش ایستادم تا پیش مربی‌اش آروم بگیره. این شیرین‌ترین حسی بود که تا اون روز تجربه‌اش کرده بودم، حس مادر بودن واقعاً دل‌انگیز و دوست‌داشتنی بود.

یه کم بعد گریه‌اش بند اومد و وقتی دید همونجا کنارشم شروع کرد به خندیدن. این صحنه برای سپیده عجیب بود. اومد کنارم و ایستاد، به پارسا لبخند زد و دستش رو نوازش کرد. خانم کرمی که تحت تأثیر قرار گرفته بود پشت سر سپیده اومد توی حیاط و با نگاهی که توش اشتیاق موج می‌زد گفت: مثل اینکه پارسا خیلی ازت خوشش اومده.

آروم اشکهام رو پاک کردم و گفتم: ببخشید خانم، نتونستم جلوی خودم رو بگیرم.

سپیده دست گذاشت روی شونه ام و گفت: بین این بچه‌ها بودن چه حس خوبی.

بعد از اینکه پارسا رفت خانم کرمی ما رو دوباره برد توی دفترش و درحالی که دستمالی بهم تعارف می کرد گفت: تحت تأثیر قرار گرفتم، خانم...؟

- پرستو ام.

- پرستو دخترم، می بینی بچه ها چقدر راحت محبت مون رو می فهمن؟

لبخند زدم و دوباره به حیاط نگاه کردم.

اون ادامه داد: بچه ها فقط می خوان دوست شون داشته باشی. این توقع زیادی نیست.

سپیده ام تأیید کرد و گفت: بین این فرشته ها آدم حس می کنه توی بهشته.

بعد از پذیرایی مختصری که با چایی و شیرینی ازمون کرد گفت باهامون تماس می گیره. لحظه آخر وقتی داشتیم از پیشش می رفتیم بهم گفت: مادر یه موجود الهیه، همونی که توی آغوشش احساس آرامش می کنی. راستی، آخرین بار کی توی بغل مادرت رفتی؟

با یه لبخند تلخ جواب دادم: سال ها قبل.

تعجب کرد و پرسید: چطور؟

گفتم: مادرم خیلی وقته که مرده.

اون روز دلم رو میون اون بچه ها جا گذاشتم. آرزو کردم که ای کاش بتونم یه روز دوباره کنار اونها باشم و حسی رو که تا حالا تجربه نکرده بودم عمیقاً درک کنم.

روزهای بعد با همین روال به جاهای مختلفی رفتیم و فرم های زیادی پر کردیم. حالا دیگه می دونستیم که کدوم قسمت روزنامه رو برداریم و کجاها رو علامت بزیم، حتی دیگه می دونستیم کدوم مورد خوبه و کدوم مورد وقت تلف کرده. سپیده ام مرتب توی مهدکودک ها می گشت تا شاید مورد دیگه ای پیدا کنه اما باهاشون که تماس گرفتیم همه گفتن که باید مدرک مربی گری داشته باشیم.

یه روز با دیدن اشتیاق سپیده بهش گفتم: برام جالبه. من و تویی که هیچ وقت دوست نداشتیم یه بچه رو بغل بگیریم چه آسون به اون بچه ها علاقه مند شدیم، مگه نه؟

- پرستو، آدم تنها حساس و آسیب پذیره. برای همین تو کنار اون کوچولوها آرامش می گیری. چیزی که الان بهش نیاز داری، منم همین طور.

- راست میگی، آرامش و امنیت چیزیه که واقعاً بهش نیاز دارم.

اومد کنارم نشست و پرسید: توی خونه از تنهایی نمی ترسی؟

- راستش، روزهای اول می ترسیدم اما حالا کم کم دارم عادت می کنم. حتی به یه گربه سیاه که هر شب میاد روی دیوار مون لم میده و منو می پاد.

- خوش به حالت که نمی ترسی. اگه من بودم سخته می کردم.

- یه مدت که بگذره ناچاری باهاش کنار بیای. اونوقت می بینی اونقدرها هم بد نیست. توی تنهایی می تونی خیال پردازی کنی.

- منم خیلی دوست دارم تنهای تنها باشم اما جرات اش رو ندارم.

لبخند زدم و با لحن مهربونی گفتم: سپیده ...

- جونم؟
- بابت همه چی ممنونم.
- از چی حرف می‌زنی؟
- اینکه توی این شرایط سخت کنارمی، عین یه خواهر مهربون.
- این چه حرفیه؟ مگه دوستت نیستم؟
- تو خیلی بالاتر از یه دوستی.

با خوشمزگی قیافه گرفت و گفت: معلومه که بالاترم.

بغلش کردم و گفتم: اگه نبودى نمى تونستم این‌همه فشار رو تحمل کنم.

اون دستپاش رو دور گردنم حلقه زد و پشتم رو نوازش کرد. گفت: کاشکی می‌شد تا ابد کنارت بمونم.

پرسیدم: مگه قراره بری؟

- خب، اگه تهران قبول نشم باید برم شهرستان.
- اما قبول میشی. مگه نه؟
- نمى دونم، خدا کنه.

آهی کشیدم و گفتم: نمى تونم بهش فکر کنم.

لحن صدایش رو عوض کرد و نداشت بیشتر از این غصه بخورم: راستی می‌دونی از یه شرکت بهم زنگ زدن؟

جا خوردم و پرسیدم: چه خوب. از کجا؟

- همون شرکتی که بازاریابی کامپیوتر بود، یادته؟

رفتم تو فکر و سپیده با ادا درآوردن منو یاد مدیر اونجا انداخت، یه مرد چاق و ریشو که خیلی حرف می‌زد و مرتب عینک اش رو صاف می‌کرد. حرکات بامزه سپیده کلی منو به خنده انداخت.

یه دفعه وسط خنده ازم پرسید: تو از اون مهدکودک خوشت اومد مگه نه؟

خنده‌ام یادم رفت. به جاش یه حس دل‌تنگی توی صورتم دوید.

مکث کردم و جواب دادم: می‌دونی تا حالا توی یه مهدکودک میون بچه‌ها نرفته بودم. آره، دوستش داشتم.

- خیلی دوست دارم اون خانمه ما رو بخواد.
- منم همین‌طور.

اون روزم رفتیم و به سه جای دیگه سر زدیم و مصاحبه دادیم.

تمام مدت من و سپیده توی گرمای تند آفتاب عرق ریختیم و توی خیابون هرجایی که پیدا کردیم زیر یه درخت یا زیر سایه بون یه مغازه وایستادیم. یه بارم نوشابه خنک خوردیم و به یاد دوران دبیرستان افتادیم و کلی خندیدیم.

من با بودن سپیده دیگه تنهایی رو حس نمی کردم. اون از صبح زود تا عصر توی خیابون باهام پرسه می زد و همراه من غصه می خورد، عصبانی می شد یا می خندید. انگار که خدا یه خواهر دیگه بهم داده بود.

و اون شب با خیال پسری به اسم پارسا که دلش می لرزید و مرتب دنبال مامانش می گشت به خواب رفتم. درحالی که صدای گریه اش توی ذهنم می پیچید و دلم رو می سوزوند.

صبح روز بعد مثل همیشه با طلوع آفتاب از خواب پاشدم، صبحانه مختصری خوردم و راه افتادم تا برم و از گیشه روزنامه فروشی یه روزنامه بخرم. توی فکر و خیال داشتم برمی گشتم خونه که یه ماشین از کنارم رد شد و پشت سرم کنار جدول خیابون ایستاد. توجهی نکردم و به راهم ادامه دادم.

اما دیدم یه نفر صدام می زنه. صدای یه مرد جوون بود. برگشتم و دیدم امیره: سلام، پرستو خانم.

- سلام.
- خونه میری؟
- آره.
- بشین برسونمت.
- نه ممنون. پیاده میرم.

اون که با دیدنم سر شوق اومده بود نزدیکتر اومد و گفت: چقدر لاغر شدی، روزهای سختی داری مگه نه؟

سکوتم بهش فهموند که حرف دلم چیه. تموم غصه هام رو ازش فهمید و با ناراحتی آهی کشید.

نمی دونستم چی باید بگم برای همین ساکت ایستادم تا اون حرف بزنه. بازم اومد جلوتر و گفت: جذاب تر از قبل شدی.

اطرافم رو نگاه کردم و آروم گفتم: ممکنه کسی ببینه.

- مهم نیست، یه آدم عاشق هیچی براش مهم نیست.

سرم رو پایین انداختم و چیزی نگفتم.

قلبم به تپش افتاده بود و می تونستم صدای ضربان اش رو که توی سینه ام می کوبید حس کنم.

گفت: از سپیده شنیدم که گفتی بهت فرصت بدم.

ترسیدم شاید می خواد باهام دعوا کنه و جواب دادم: فقط به خاطر بابام، اون تنها کسیه که توی دنیا برام مونده.

امیر بازم نزدیک تر شد و یواشی گفت: اگه تا آخر دنیا هم لازم بشه صبر می کنم. حتی تا لحظه مرگم.

توی چشمه اش خیره شدم و سعی کردم تا از میون اون پنجره های درخشان عشق، به حقیقت حرفش پی ببرم. اعترافش اونقدر ساده و مردونه بود که نتونستم باورش نکنم.

بی اختیار بهش لبخند زدم. نگاه عمیق من توی چشمه اش و لبخندی که بهش هدیه دادم طوری افسونش کرد که انگار صاحب دنیا شده. پرید بالا و خوشحال گفت: امروز بهترین روز زندگیمه.

نشست پشت ماشینش و بانرژی ویراژ داد و ته خیابون از نظرم محو شد. من مات و مبهوت همون جا کنار خیابون ایستادم و دست گذاشتم روی سینه‌ام. قلبم داشت از جا در می اومد. حتی دستمم مثل روز کنکور دوباره می لرزید.

یعنی این نشونه عشق بود؟

فصل نوزده

چند روز بعد توی یه صبح گرم مردادماه، تلفن خونه توی سکوت عمیقی که همه خونه رو پر کرده بود زنگ خورد.

تصور کردم که این بارم حتماً پریا یا سپیده ست. دویدم و گوشی رو برداشتم. یه خانم مسن بود که صداش رو چند ثانیه بعد شناختم. خانم کرمی مدیر مهدکودک بود، با همون لحن مهربون و آرومش.

ازم پرسید: خواب که نبودی دختر؟

- نه. من همیشه عادت دارم سحرخیز باشم، مگه اینکه ...
- مگه چی؟
- خب، وقتی نگران باشم.
- پس امیدوارم هیچوقت نگران نباشی.
- ممنونم خانم.

اون مادرانه گفت: دخترم، یه غم تلخی توی چشمهات دیدم، غمی که به دلم نشست و حدس زدم یه مشکل بزرگ داری. مشکلی که مسلماً فقط مالی نیست. یه گوشه کوچیکش اونه. حتماً رازیه که داری باهش می‌جنگی، اما این‌رو بدون که گذشت زمان همه چی رو حل می‌کنه.

یه آه بلند کشیدم. اون ادامه داد: اینم می‌گذره، هرچقدر سخت و تلخ باشه.

و رفت سراغ حرف اصلی‌اش: بهت زنگ زدم تا بگم تو و دوستت از فردا بیاین مهد مشغول بشین.

جا خوردم و با بهت‌زدگی پرسیدم: راست می‌گین؟

- آره، البته به یه شرط.
- چه شرطی؟
- با همون حس همدردی و فداکاری کنار بچه‌هام باشی، قول میدی؟

با خوشحالی جواب دادم: چشم خانم، قول میدم.

- باریکلا، دختر خوبم.
- صبح چه ساعتی باید بیایم خدمت شما؟
- ساعت هشت بیاین تا با بقیه‌ام آشنا تون کنم. اینجا همه با هم مهربونن، کسی کاری به کسی نداره و هر کس به معنای واقعیش برای بچه‌ها از جون مایه می‌ذاره. کار سختیه و باید خیلی دلسوز باشی، درست عین یه مادر.
- چشم.

به خودم جرات دادم و ازش پرسیدم: راستی خانم ...

- بله؟
- می‌تونم بپرسم چرا ما دو تا رو انتخاب کردین درحالی‌که مدرک یا سابقه‌ای برای این کار نداشتیم؟

جواب داد: خیلی چیزها با مدرک به دست نمیاد. من چیزی توی چشمهات دیدم که تحت تأثیرم گذاشت. نمی تونم با واژه‌ها بیانش کنم فقط اینکه قدر اون حس ناب و مقدسی که توی قلبته بدون. همون چیزی که باعث شد زنگ بزخم و همه اون کسانی که با مدرک و سابقه اومده بودن رو کنار بذارم. می دونم که این اعتمادم اشتباه نیست.

گفتم: بابت این اعتماد ممنونم. قول میدم ناامیدتون نکنم.

خداحافظی کردیم و گوشی رو گذاشتم. با ناباوری از خودم پرسیدم: یعنی واقعاً از فردا سرکار میرم؟ شماره سپیده رو گرفتم و بهش خبر دادم. اونم کلی خوشحال شد و گفت فردا صبح ساعت هفت و نیم اونجا پیشمه تا با هم بریم.

اون روز خیلی سرحال بودم، نه به خاطر اینکه کار پیدا کردم بیشتر برای اینکه می تونستم کنار بچه‌های کوچولویی باشم که برای اولین بار یه حس پاک و بارزش توی دنیام آوردن. حسی که قبل از اون هیچ وقت تجربه‌اش نکرده بودم، یه حس قشنگ که فقط وقتی یکی شونو توی بغلت می‌گرفتی درکش می‌کردی. انگار که این جور می‌شد همه غصه‌ها و تنهایی رو کنارشون فراموش کرد.

عصرش مشغول آماده کردن لباسهام شدم. باید بهترین لباس‌هایی که داشتم می‌پوشیدم. توی حال خودم داشتم با وسواس و علاقه لباسهام رو اتو می‌کردم که دوباره تلفن زنگ خورد.

حدس زدم که این بار پریاست و دویدم سمت تلفن و برش داشتم ... اما صدای سعید دوباره اونور خط توی مغزم پیچید! دوباره با همون لحن وسوسه‌انگیزش بهم سلام کرد و حالم رو پرسید.

فکر کردم بی ادبیه که جوابش رو ندم. برای همین جواب سلامش رو دادم و حال همه رو ازش پرسیدم.

گفت: بابات رو بردن اتاق عمل. پریام اونقدر نگرانه که اصلاً شرایط مناسبی برای صحبت کردن نداره، برای همین من تماس گرفتم.

- لطف کردی، سعید.

پرسیدم: حال بابام خوبه؟

- نگران نباش، حالش خوب میشه.

- سعید ...

- بله؟

- تو رو خدا مواظب بابام باش. به خاطر ...

- به خاطر کی؟ پریا؟

سکوت کردم.

ادامه داد: تو هیچ وقت نداشتی حرفم رو بزخم. من همیشه ازت خواهش کردم درکم کنی ولی تو نخواستی. حالا چه جوری ازم خواهش می‌کنی؟

دبدم شرایط مناسبی برای بحث کردن نیست. با تأسف جواب دادم: سعید. ما الان دیگه نمی تونیم حرفی با هم داشته باشیم.

- ولی حرف‌های من با تو تموم نشده.

دوباره سکوت کردم. شاید لازم بود که به حرفه‌اش گوش بدم. تسلیم شدم و آروم گفتم: باشه، گوش میدم.

نفس راحتی کشید و با صدای لرزونی شروع کرد به گفتن: مدت زیادی که می خوام واقعیت رو بهت بگم. واقعیتی که مدت هاست داره آزارم میده. از عذاب وجدان یه شبم خواب راحت ندارم. نمی دونی توی این مدت چی به من گذشت پرستو.

قلبم به تپش افتاده بود، گفتم: منم کمتر از تو عذاب نکشیدم. هر لحظه و هر ثانیه.

- اما نه بیشتر از منی که احساس گناه می کردم و هنوزم می کنم.

خواستم ادامه بدم ولی بغض توی گلویم پیچید و به ناچار ساکت شدم. اون ادامه داد: من چاره‌ای نداشتم.

- که آزارم بدی؟

- تو می دونستی که من تحت فشار پدر و مادرم بودم. اونها هیچ وقت نمی داشتن تا من برای خودم تصمیم بگیرم.

- یا شایدم از ترس امیر بود.

- نه اصلاً، واقعیت اینه که ...

اما مردد شد و حرفش رو نیمه کاره گذاشت.

با بی طاقتی گفتم: من دیگه چیزی برای باختن ندارم، حتماً می خوام بیگی که من تموم مدت یه بازیچه بودم. تو رو خدا بگو و راحت کن.

- اگه بگم باور می کنی؟

بغضم ترکید و گریه ام گرفت. ازم خواهش کرد تا قطع نکنم. باینکه تموم بدنم می لرزید ولی این بار سعی کردم تحمل کنم و حرفهایم رو تا آخر بشنوم. کاری که اگه خیلی وقت پیش می کردم الان عشقمون به اینجا نمی رسید.

سعید دید گریه می کنم و با ناراحتی پرسید: خوبی پرستو؟

خودم رو کنترل کردم. نفس عمیقی کشیدم و جواب دادم: آره، خوبم.

- می دونم که گفتنش ناراحتت می کنه ولی باید بگم.

و بالاخره دلیلی رو که باعث همه این اتفاقات شده بود به زبون آورد، چیزی که از شنیدنش خشکم زد: من مجبور بودم برای مهاجرت به آلمان متأهل باشم و زخم حتماً مدرک دانشگاه مورد تأیید اونها رو داشته باشه.

نفسم بند اومد و تا چند ثانیه هر چی الو الو کرد جواب ندادم. وقتی از زبونش شنیدم که همه چی فقط یه تصمیم برای مهاجرت بوده اونم توی فشار پدر و مادرش خنده ام گرفت.

طوری که وسط گریه به خنده افتادم و مثل دیوونه ها بلند قهقهه زدم.

حرصش گرفت و پرسید: به چی می خندی؟ مگه خنده داره؟

کنترل اعصابم رو از دست داده بودم و با حرص خوردنش بازم بیشتر خنده ام گرفت.

یه دفعه حس کردم سرگیجه دارم. نمی تونستم سرپا ایستم و با درموندگی گفتم: من باید برم، حالم خوب نیست.

- نه. نرو پرستو.

- خواهش می کنم بنار برم.

- حرفم تموم نشده.
- مجبورم نکن دوباره قطع کنم، التماس می‌کنم.
- هنوز یه موضوع دیگه رو بهت نگفتم.

از ضعف به دیوار تکیه دادم و چشمهام رو بستم، ولی بازم سعی کردم باهاش بدرفتاری نکنم. اون یه جورایی تنها کمک پریا و بابام توی اون کشور غریب بود. تنها کسی که می‌تونست کنارشون باشه. به خودم مسلط شدم و گفتم: باشه بگو. گوش می‌کنم.

- خرج عمل بیمارستان بابات خیلی زیاد شده و ما یه جورایی از پشش برنمی‌آیم. بااینکه پریام داره سر کار میره ولی بازم کم آوردیم. می‌ترسم کارهای پزشکی‌اش نصف و نیمه بمونه و اونوقت ممکنه هر اتفاقی براش بیفته، چیزی که هیچ کدوممون نمی‌خوایم.

ترس تموم وجودم رو پر کرد، یعنی داشت راست می‌گفت؟

با تردید پرسیدم: جدی میگی؟

- می‌تونم از پریا بیرسی. اون تا حالا بهت نگفته چون می‌ترسه فکرت مشغول بشه، اما می‌دونم که دیر یا زود توی هزینه‌های سنگین بیمارستان کم میاریم.

دیگه طاقت نداشتم. مستأصل شدم و گوشه دیوار پهلوی تلفن نشستم روی زمین. با ناراحتی گفتم: من چیکار باید بکنم؟

- نمی‌دونم. برای همین بهت زنگ زدم تا اگه می‌تونم با پریا صحبت کنی. اون شرایط خیلی بدی داره، روز و شب داره کار می‌کنه ولی مگه چقدر می‌تونه به خودش فشار بیاره؟
- ملتمسانه گفتم: سعید، من نمی‌خوام بابام بمیره.

سعید زیر لب زمزمه کرد: پرستو، می‌دونم که چقدر دوستش داری.

گریه‌ام گرفت و گفتم: طفلی پریا به خاطر بابا خیلی تقلا کرد، نمی‌خوام همه چی خراب بشه. سعید کمکمون کن. هر کاری لازم باشه می‌کنم تا بابام خوب بشه.

یه دفعه فکری به نظرم رسید. دوروبرم رو نگاه کردم و ادامه دادم: راستی، میشه خونه رو فروخت. مگه نه؟

- پریا موافق نیست. همش میگه اون خونه همه خاطرات ماست و فروختنش بابا رو ناامید می‌کنه.

چندثانیه‌ای فکر کرد و ادامه داد: من می‌تونم یه کاری بکنم.

با امیدواری پرسیدم: چه کاری سعید؟

- از بابام پول قرض بگیرم، اونم داره میاد آلمان.
- ولی ما ازت هم‌چنین انتظاری نداریم، تو که قرار نیست ...
- ولی من می‌خوام کمک کنم تا حسن نیتم بهت ثابت بشه.
- مگه بابات قبول می‌کنه؟
- می‌تونم راضی‌اش کنم. بالاخره تنها پسرشم.

و با لحن مهربونی ادامه داد: من تنهات نمی دارم، اونم توی این شرایط سخت.

نمی دونستم که اون لحظه ازش تشکر کنم یا بابت کاری که باهام کرده بود ازش ناراحت باشم ولی به خاطر بابام همه چی رو فراموش کردم و گفتم: اگه کمکم کنی جبران می کنم، قول میدم.

لبخند زد و گفت: به چیزی رو می دونستی؟

- چی رو؟

مکث کرد. من توی نفس های تندش التهاب و شهوت رو حس کردم. بعد صدای آرومش مثل پتکی روی سرم فرود اومد: دوستت دارم، پرستو. عاشقونه دوستت دارم.

نفسم گرفت و به لحظه قلبم تیر کشید. اون چی داشت می گفت؟ چطور می تونست درحالی که متأهل بود منو دوست داشته باشه و بهم اظهار عشق کنه؟

ترسیدم. فقط تونستم یه کلمه بگم: خداحافظ سعید.

گوشی رو سر جاش گذاشتم و سعی کردم تا با فشار دادن دستهام بهم لرزش شونو کم کنم. رفتم سمت اتاق و قرصم رو با یه لیوان آب خوردم و پریشون و به هم ریخته نشستم روی تختم. فکرم کار نمی کرد برای همین تصمیم گرفتم آماده بشم تا برم بیرون. هوای خونه سنگین بود و باید از اون فضای آزاردهنده دور می شدم.

راه افتادم توی کوچه ها و دم غروب که هنوز از التهاب آفتابش کم نشده بود شروع کردم به قدم زدن، تنه های تنها.

کوچه ها شلوغ بود ولی من اونقدر توی فکر و خیال بودم که نه صدایی رو می شنیدم و نه کسی رو کنارم می دیدم. صدای سعید مرتب توی سرم می پیچید و هر لحظه بیشتر آزارم می داد: دوستت دارم ... دوستت دارم.

زیر لب مرتب اسم بابام رو زمزمه کردم تا دلم آروم بگیره. تازه فهمیدم که چرا اونقدر با رفتنش مخالفت می کرد. اون می دونست که من و پریا به دردسر می افتیم.

با خودم که فکر کردم فهمیدم چاره دیگه ای نداشتیم. نمی تونستیم دست رو دست بذاریم تا بابامون جلوی چشم مون بمیره. الانم توی راهی رفته بودیم که دیگه برگشتی نداشت و باید تا تهش می رفتیم. پریا ترسی از این کار نداشت و الان نوبت من بود تا هر کاری می تونم بکنم، به هر قیمتی.

آروم و ایستادم و به آسمون سرخ رنگی که رو به تاریکی می رفت خیره شدم. توی این فکرها بچه ها رو دیدم که داشتن توپ بازی می کردن. توپ میون پاهاشون می چرخید، لگد می خورد و آخرش سراسیمه و پریشون گوشه دیوار گیر می افتاد.

یه لحظه مردد شدم و از خودم پرسیدم: یعنی واقعاً راه دیگه ای ندارم؟

خیلی زود میون جمعیتی که بینشون احساس تنهایی می کردم به این نتیجه رسیدم که چاره ای ندارم. با اینکه احساس بدی داشتم اما خودم رو متقاعد کردم و زیر لب گفتم: عیبی نداره، حتماً پریا درکم می کنه.

فصل بیست

خونه که رسیدم هوا دیگه تاریک شده بود و صدای هیاهوی مردم فروکش کرده بود. دیگه نه بچه‌ای توی کوچه‌ها بازی می‌کرد و نه دوره‌گردی جنس هاش رو چوب حراج می‌زد.

ذهنم اونقدر درگیر بود که متوجه تاریکی ترسناکی که همه خونه رو گرفته بود نشدم، حتی زدم به دل تاریکی. درحالی که همش زمزمه می‌کردم: یعنی هنوز دوستم داره؟

با قدم‌های مردد راهرویی رو که انگار طولانی‌تر شده بود طی کردم و رسیدم به اتاقم. چراغ رو روشن کردم و نشستم روی تخت.

بی‌حرکت و افسون‌شده از میون سکوتی که همه‌جارو پر کرده بود به دوروبرم نگاه کردم. توی اون خونه تنهای تنها بودم و دیگه لازم نبود چیزی رو پنهون کنم، اینکه گوشه قلبم یه عشق زخمی بود که با حرف‌های سعید دوباره جون گرفته بود. عشقی که می‌تونست توی مغزم جولان بده و اختیارم رو به دست بگیره بدون اینکه بشه جلوش رو گرفت. یه عشق اغواگر که با همه غل و زنجیری که بهش زده بودم حالا آزادشده بود و به دل بی‌سلاحم می‌تاخت. یه لحظه دست روی سینه‌ام گذاشتم و تپش تند و بی‌وقفه قلبم رو که بی‌مه‌بابا برای قربانی شدن داوطلب شده بود حس کردم، حتی نفس‌های گرم و آتشینم که از این عشق مرگبار دوباره به شماره افتاده بود. یه سمت من بودم با قلب پاره‌پاره شده و دست‌های خالی و سمت دیگه سعید بود با قلب بی‌رحمش و دست‌های مسلح. اون توی این بازی عاشقی به‌راحتی منو مغلوب خودش می‌کرد.

توی این فکرهای دلهره‌آور چشمم به آینه بزرگ روی میز افتاد. توش چهره دختری رو دیدم که نمی‌شناختمش، با صورتی باریک و کشیده اما جذاب‌تر از همیشه. بی‌اختیار رفتم و روبروی آینه نشستم و محو تماشای خودم شدم.

اون تصویر یه دختر جوون و دلربا بود که خیلی‌ها رو عاشق خودش کرده بود و خودش خبر نداشت. اون یه دختر لاغر و رنگ‌پریده بود که به طرز رازآلودی هر چی لاغرتر و مضطرب‌تر می‌شد زیباتر به نظر می‌اومد. دلم لرزید و به یاد دومین عاشقم افتادم. من بین اون دو تا دلداده پریشون، یکی امیر و اون یکی سعید گیر افتاده بودم. یکی شون ساده و راست‌گو و اون یکی مرموز و دروغ‌گو اما نه این بار. حتم داشتم که سعید این دفعه واقعاً عاشقمه. اون بعدازاین همه مدت هنوز نتونسته بود فراموشم کنه، حتی کنار پریایی که قشنگ‌تر از من بود.

دستم رفت توی کشوی میزم. اون گوشه زیر لباس‌ها لاک و رژلب و سایه چشمی رو که هنوز استفاده شون نکرده بودم برداشتم. با خودم گفتم که این صورت دلربا با این رنگ و لعاب‌ها چه جوری به نظر میاد؟

تپش قلبم تندتر شد. یه آرایش ملایم فقط چند دقیقه زمان برد. آرایشی که چهره‌ام رو کاملاً عوض کرد. طوری که خودمم جا خوردم و ته دلم از این جذاب‌تر شدن سر ذوق اومدم.

از خودم پرسیدم: ولی مردم چی میگن؟

زیر لب زمزمه کردم: مهم نیست، حالا دیگه بزرگ شدم و مهم آینه که دلم چی می‌خواد.

بعد نوبت ناخن هام شد که با یه لاک صورتی‌رنگ پر از وسواس و دقت رنگشون بزنم. آخر کارم توی آینه به خودم نگاه کردم، به اون روی سکه‌ای که تا حالا هیچ‌کس ندیده بودش.

اون شب درونم غوغایی بود طوری که حتی یه لحظه‌ام قلبم از تبوتاب نیفتاد.

اواخر شب بود که تلفن زنگ خورد. پریا بود، با صدای خسته‌ای که نشون می‌داد حرف‌های سعید یه جورایی درسته.

دلخیزی برایش تنگ شده بود و با شنیدن صدایش کلی خوشحال شدم. از حال بابام رو پرسیدم و اون گفت که عمل دومش انجام شده و فعلاً گفتن همه چی خوبه.

- چه خبر پریا جونم؟
- خوبیم. من، بابا ... سعید.
- بابا بهتر شده؟
- آره، دکتر مهربون و خوبی داره و مرتب بهش سر می‌زنه. توی این مدت سعیدم خیلی کمک کرد.

از شنیدن این موضوع حس خوبی پیدا کردم و گفتم: می‌دونستم که اون تنهامون نمی‌ذاره.

سعی کردم تا مشکلی رو که سعید گفته بود از زیر زبون پریا بکشم: بابا تا کی باید اونجا بمونه؟

- فعلاً که معلوم نیست چون باید نتیجه عملش و اثر داروها مشخص بشه، ولی فکر کنم حدود پنج ماهی بشه.
- خب، توی این مدت باید بیمارستان بستری باشه؟
- آره، چون لازمه.
- اونجا بیمارستان معروفیه مگه نه؟
- آره، خیلی بزرگ و مجهزه.

دو دل شدم که بپرسم یا نه اما ترجیح دادم تا از زبون خودش بشنوم: پریا ...

- جونم خواهی؟
- حتماً هزینه‌هاش هم بالاست نه؟

من من کنان جواب داد: خب، بابا پس‌انداز داره و فعلاً داریم می‌رسونیم.

دوست داشتم بهم راستش رو بگه و پرسیدم: مگه بعد از این همه سال که بابا نتونسته کار کنه پس‌اندازی هم می‌مونه؟ اونم با حقوق کمی که بازنشستگی میده؟

این بار پریا جا خورد و با تعلل گفت: نمی‌دونم. ولی بابا پس‌انداز داره، مگه میشه؟

با نگرونی پرسیدم: راستش رو بگو. کم آوردیم نه؟

ساکت شد.

اصرار کردم: جوابم رو نمیدی؟

پریا با درموندگی مثل کسی که دنبال راه فرار می‌گرده جواب داد: خب ... منم دارم کار می‌کنم، اونم دو شیفت.

با دلسوزی گفتم: خواهی، برات بمیرم. آخه تا کی می‌تونی این جور خودت رو عذاب بدی؟

صدایش رو صاف کرد و گفت: نه سخت که نیست. بالاخره باید یه کاری کرد.

- آره راست میگی، ولی من نتونستم تا الان هیچ کاری برات بکنم.

- عزیز دلم، تو که قرار نیست کاری بکنی، من و سعید هستیم.
- ولی سعید که تعهدی به ما نداره، اون که نباید درگیر مشکلات ما بشه.
- حق داری ولی چاره‌ای نیست. من بهش قول دادم تا همه پولی رو که بهم قرض داده پشش بدم.
- ولی می‌تونیم خونه مونو بفروشیم.

پریا دلخور شد و گفت: نه حتی فکرشم نکن. من نمی‌خوام خونه‌ای که همه خاطرات بابا توشه از دستمون بره. اون می‌خواد برگرده و این جووری روحیه‌اش رو می‌بازه.

- ولی نمی‌تونی این قدر به خودت فشار بیاری.

شک برش داشت. کنجکاوانه پرسید: حالا کی این‌ها رو بهت گفته؟ اصلاً چرا فکر می‌کنی من کم آوردم؟

- راستش ... سعید بهم گفت.
- چرا این کار رو کرد؟
- اون ترسیده، حقم داره. منم ترسیدم، اگه پول کم بیاریم معالجه بابا بعدازاین همه زحمتی که کشیدی نصف و نیمه می‌مونه.
- نه مطمئن باش نمی‌ذارم این جووری بشه. حتی اگه شبم نخوابم و کار بکنم. من از پشش برمیام، نمی‌خواد نگران باشی.

سعی کردم آرامش کنم: پریا جونم، خیلی نگرانتم.

- لازم نیست. چرا شرایط رو درک نمی‌کنی؟

لحن تندش منو ترسوند. گفتم: ببخشید، منظوری نداشتم.

این‌رو که گفتم آرام شد و گفت: تو منو ببخش، یه دفعه عصبی شدم.

خواستم بگم راه دیگه هم هست اما ترسیدم. اون راه یه معامله بود، بین من و سعید. عشق اون در ازای هزینه‌های معالجه بابام. بعد از پریا حالا نوبت من بود که وارد این بازی تلخ بشم. همون جور که گوشی توی دستم بود از خودم پرسیدم: واقعاً چه جووری میشه این‌همه پول رو به سعید پس داد؟

دوباره حرفش پیچید توی سرم: عاشقتم.

به سرم زد حرفی رو که سعید بهم زده بذارم کف دست پریا و نذارم ادامه بده اما به خودم گفتم پس بابا چی میشه؟ اگه پریا بویی ببره همه چی بهم می‌ریزه. خودم رو کنترل کردم و به جاش گفتم: منم سر کار میرم و هر جور شده باشه کمکت می‌کنم خواهری.

خوشحال شد و گفت: آخه تو ته تا قاری منی، تو که نباید کاری کنی عسلم.

خنده‌ام گرفت و آرام جواب دادم: حالا دیگه ته تا قاری نیستم. دیگه بزرگ شدم پریا جونم.

دیگه چیزی نگفت و رفت توی فکر. سکوتش که طولانی شد ترسیدم. فکر کردم قطع شده و شروع کردم به الو الو گفتن.

به خودش اومد و جواب داد: می‌شنوم خواهری. راست می‌گی دیگه بزرگ شدی. مثل اون زمون‌ها همیشه بغلت کرد و بوسیدت. من انگار هنوز توی خیالاتم.

- پریا جونم، به خدا می‌خوام کمکت کنم.

- می دونم خواهری.

یه دفعه یادم اومد که بهش نگفتم: راستی، از فردا دارم میرم سر کار.

- جدی میگی؟ چه خوب، مبارکت باشه.

با لحن مهربونی ادامه داد: نمی دونم چه تقصیری داری که باید توی این سن این قدر استرس بکشی و اذیت بشی؟

- مگه اون بابای من نیست؟

- البته که هست.

- خب پس منم باید کنار تون باشم.

- تو همیشه کنار مایی، عزیزم. راستی از کنکور ت چه خبر؟

- فکر کنم دو یا سه هفته دیگه نتایجش اعلام بشه.

- حتماً بهم خبر قبول شدن رو بده.

- باشه، خواهری.

با لحن غمگینی گفتم: نمی دونی چقدر دلم براتون تنگ شده.

- ما هم همین طور، هممون.

از اونور خط سعید با صدای بلند حال رو پرسید و پریا گفت: می شنوی؟ سعیدم دلش برات تنگ شده.

دلم لرزید و با لبخند جواب دادم: سلام رو بهش برسون و ازش تشکر کن.

پریا یواشی اعتراف کرد: اون مرد خیلی خوبیه. فکر کنم در موردش اشتباه کرده بودیم.

آروم زمزمه کردم: آره، اشتباه کردیم.

از خودم پرسیدم: یعنی اون واقعاً خوبه؟

خداحافظی کردیم و من لحظه آخر اشک توی چشمهام جمع شد. با قطع شدن تلفن دوباره غصه و تنهایی دلم رو پر کرد.

دوباره من موندم و اون خونه، من موندم و آینه. من موندم و عشقی که هر دقیقه اش شکنجه ام می داد.

یادم افتاد که فردا صبح باید زودی بلندشوم و با سپیده برم مهد کودک. برای همین بدون اینکه شام بخورم دویدم توی رختخواب. سرم

رو روی بالش گذاشتم و به پنجره بازی که هوای دم کرده شب تابستون ازش داخل می اومد خیره شدم. به خودم گفتم: سعید هنوز

دوستم داره، مطمئنم.

غلت زدم و درحالی که نفس عمیقی می کشیدم به رنگ قشنگ ناخن هام نگاهی انداختم و آروم زمزمه کردم: خب ... منم دوستم

دارم!

چشمهام که از خستگی سنگین شد خیلی زود خوابم برد. اون شب شیرین ترین خواب زندگی ام رو تجربه کردم.

فصل بیست و یک

صبح زود، خیلی زودتر از زمانی که باید می‌رفتیم سپیده اومد سراغم. من که از قبلش بیدار شده بودم در رو برآش باز کردم. اون با دیدن چهره تازه‌ام یکه خورد. با چشم‌های درشت شده چندثانیه‌ای بهم خیره شد تا بفهمه چیزی که داره می‌بینه واقعیتیه یا نه.

پرسیدم: چی شده دختر؟

لبش رو گزید و گفت: این خوشگل خانم دیگه کیه؟

یواشی اومد توی گوشم زمزمه کرد: می‌تونم شماره تونو داشته باشم، دختر خانم؟

با بی‌حوصلگی گفتم: بریم؟

جواب داد: چراکه نه؟

دوتایی راه افتادیم و توی کوچه‌ای که هنوز از خواب بیدار نشده بود آرام آرام شروع کردیم به قدم زدن.

هوای اول صبح هنوز گرم نشده بود و حس خوبی به آدم می‌داد. حسی که وادارت می‌کرد با ولع چند تا نفس عمیق بکشی، یه حس عاشق بودن که حتی توی اون سکوت دل‌انگیز سپیده‌دم از تب‌وتاب نیفتاده بود.

توی این حس یه لحظه وایستادم و دست روی سینه‌ام گذاشتم. قلبم هنوز تند می‌زد، مثل روزهای اولی که عاشق شدم. همون جور بی‌تاب و ملتهب.

سپیده که از این کارم تعجب کرده بود وایستاد و پرسید: پرستو، چیزی شده؟

- نه. خوبم.

گفت: تو اضطراب نداری؟

- چرا، مگه میشه نداشته باشم.

قدم‌هامونو تندتر کردیم تا زودتر برسیم سر خیابون. مهدکودک خیلی دور نبود و ما با دو تاکسی رسیدیم اونجا. سعی کردیم به دل‌شوره مون مسلط بشیم و رفتیم داخل. توی مهد شلوغ بود و پدر و مادرها با بچه‌ها شون جمع شده بودن. بچه‌ها که هنوز خواب‌آلود بودن بعد از با کلی ناز و نوازش می‌رفتن بغل مربی‌هاشون. بعضی بچه‌ها بی‌تفاوت، یه سری دیگه بغض‌آلود و بعضی هام لبخند به لب.

چند دقیقه بعد یه مرد با موهای جوگندمی و کت‌وشلوار اومد دم در. به همه سلام کرد و پارسا رو که هنوز از بغض سسکسه می‌کرد سپرد دست مربی‌اش. یه مرد لاغر با موهای بلند و ژولیده که حتی فرصت نکرده بود شونه‌ای به موهایش بکشه. کسی چه می‌دونست که اون بدون مادر بچه چه جور روزگارش رو می‌گذرونه. مردی که می‌شد از نگاه سردش فهمید که بدون پارسا هیچ حرفی برای گفتن به دنیا نداره. وقتی از کنارمون رد شد تا بچه رو تحویل بده هنوز بوی سیگار می‌داد. بوی تندی که هیچ‌وقت نتونستم بهش عادت کنم.

بعدش خانم گرمی از راه رسید و اومد داخل. از دم در به همه سلام کرد. ما رو که گوشه حیاط دید اومد سمتون و به گرمی باهامون احوالپرسی کرد و ما رو برد به دفترش. یه نیم ساعتی در مورد قوانین و شرایط اونجا برامون گفت و بعد یه خانم چاق و قد کوتاه به اسم رسولی رو صدا زد. ما رو بهش معرفی کرد و سپردمون دست اون.

خانم رسولی سرپرست مربی‌های اونجا بود و زن مهربونی به نظر می اومد. مرتب کلمه دخترها رو تکرار می کرد. تند حرف می زد و گهگاه نفس کم می آورد. سپیده‌ام خنده‌اش می گرفت و من بهش خشم غره می رفتم تا جلوی خودش رو بگیره.

بهمون گفت: دخترها، شماها قراره چهارتا بچه رو نگه دارین. تو دخترم ...

اشاره کرد به من. پارسا و باران رو نشونم داد. بعد دو تا بچه دیگه رو که خیلی کوچولو بودن به سپیده نشون داد. چون باید هر دو مون آموزش‌های اساسی‌ای می دیدیم از همون اول روش نگه داشتن بچه روی دست و نحوه خوابوندن رو بهمون یاد داد.

بعد از یه ساعت که به همه مربی‌ها معرفی شدیم ما رو برد سمت کمدها و جای وسایل مونو نشون داد. برای هر نفر یه کشو کوچیک که فقط یه کیف دستی توش جا می شد. یه آینه‌ام به اندازه کف دست روی درش نصب بود و من هیچ وقت نفهمیدم به چه کاری میاد.

خانم رسولی گفت: خب، می تونین شروع کنین دخترها. فقط یادتون باشه که بچه‌ها دست ما امانتن و اگه سرسوزنی آسیب ببینن غیرقابل جبرانه.

دستم یه کمی می لرزید. با ترس پرسیدم: واقعاً؟

از حرف من سپیده نتونست جلوی خنده‌اش رو بگیره. دوباره بهش بد نگاه کردم تا دست از خنده برداره. اونم معذرت خواست و خودش رو جمع و جور کرد.

خانم رسولی خنده بامزه‌ای کرد و گفت: تو خیلی شادی دختر، این عالیه.

روش رو کرد به من و ادامه داد: عزیز دلم نترس. تو باید اینجا خیلی چیزها یاد بگیری اما فعلاً فقط بچه رو توی آغوش می گیری تا بهت عادت کنه. اون وقت بقیه کارها رو بهت محول می کنم.

دستم رو گرفت و با دلسوزی گفت: تو الان عین یه مادری. کم چیزی نیست. برو اونها رو بغل کن تا ببینی چقدر راحت عاشقت می شن و دیگه نمی خوان از بغلت در بیان.

با این حرف دلم قرص شد. یه نفس عمیق کشیدم و رفتم پیش پارسا و باران که پیش مربی شون بودن. اون خودش رو معرفی کرد: اسمم شقایقه. تو چی؟

- پرستو.

- چند سالته؟

- هیجده سال.

- چه جالب.

لبخند زدم و با خجالت گفتم: شما چی؟

- سی سال.

- خوشبختم. می تونم به اسم صداتون کنم؟

- آره عزیزم چراکه نه؟

اون پارسا رو از بغلش جدا کرد و ازم پرسید: می خوای بگیریش؟

- البته.

باحتیاط بچه رو ازش گرفتم و بردم توی آغوشم. پارسا بهت زده بهم خیره شد و یواش یواش سرش رو گذاشت روی شونه ام. زیرچشمی بهم نگاه کرد تا منو بیشتر بشناسه.

شقایق در گوش پارسا زمزمه کرد: مامانیه عزیزم، می بینی چه خوشگله.

آروم شروع کردم به تگون دادنش و موهایش رو نوازش کردم. موهای نرمش عین ابریشم بود. اون فهمید کرد که چقدر دوشش دارم. دست کوچولوش رو حلقه زد دور گردنم و محکم چسبید بهم.

شقایق لبخند زد و گفت: معلومه ازت خوشش اومده.

اون سمت، سپیده بامهارت بچه ها رو از مربی قبلی اش گرفت و شروع کرد به صدا کردن اسمشون، هر دو تا دختر بودن، اسم یکی پونه بود و اون یکی پگاه. دو تا دوقلو که صبح زودتر از همه آورده بودنشون مهدکودک و ما نتونسته بودیم پدر و مادرشونو ببینیم.

این بودن با بچه ها حس خوبی به هر دو مون داد. به خصوص به من که نیاز به تجربه این دنیای تازه داشتم، کنار فرشته هایی که نگاهاشون پر بود از تمنای عشق و محبت. با چشم های پر شوری که می شد حس ناب زندگی رو توشون دید. وقتی توی بغلت می گرفتی شون تپش تند و بی وقفه قلب هاشون بهت یاد می داد که از نو زنده بشی.

اون روز کنار پارسا، باران، پونه و پگاه به سرعت سپری شد. به شیرینی دنیای کودکانه ای که همیشه توی ذهنم کمرنگ و فراموش شده تکرار می شد، با عروسک های رنگی، با لباس های کوچولو و بامزه و با موهای فرفری و بلندی که دوست داشتنی مرتب نوازششون کنی. اونجا همه خوشحال بودن، مربی ها، بچه ها و حتی عروسک هاشون که هر گوشه و کنار، با لبخند و یا با نگاهی پر از راز و رمز بهمون خیره مونده بودن.

مربی ها که با خانم رسولی پنج نفر می شدن هر لحظه مشغول به کار بودن. یا با بچه ها بازی می کردن، یا بهشون غذا می دادن و یا با تگون دادن اونها رو توی آغوششون یا توی تخت می خوابوندن. من و سپیده ام حالا دیگه با اون کوچولوهای دوست داشتنی رفیق شده بودیم و من به لحظه باران رو بغل می کردم و لحظه بعد پارسا رو. خانم کرمی هم هر از گاهی می اومد و اوضاع رو می پائید و به وقت هایی زیر لب خنده ای می کرد. من خنده هاش رو دوست داشتم و هر وقت لبخند می زد بهم احساس آرامش می داد. زن مهربونی بود و با رفتاراش تونسته بود حس خوبی رو به این محیط پاک و رنگارنگ هدیه کنه.

و واقعاً چی بهتر از این که کنار آدم هایی باشی که همه شون مادرهای بچه ها ان. اونهایی که برایشون فرقی نکنه که یه پسر رو توی آغوش بگیرن یا یه دختر رو، بچه ای که گریه می کنه یا اونی که می خنده.

خیلی زود عصر از راه رسید. مادرها و پدرها یکی یکی اومدن دنبال بچه هاشون. مادر پونه و پگاه هم بالاخره اومد و خانم رسولی سپیده رو بهش معرفی کرد. گفت که این مربی بچه های شماست. سپیده ام با شیرین زبونی مادر بچه ها رو شیفته خودش کرد.

منم بی صبرانه منتظر دیدن پدرهای پارسا و باران موندم تا بیان و از نزدیک ببینم شون.

یه کم بعد، یه مرد چاق و ریشو که خونسرد و بی تفاوت به نظر می رسید وارد مهدکودک شد و دنبال بچه اش گشت.

خانم رسولی با یه اشتیاق خاص دوید جلو و منو که باران توی بغلم آروم خوابیده بود برد پیشش و معرفی ام کرد.

اون بابای باران بود و با دیدنم با آب و تاب حال و احوالپرسی کرد.

منم از دختر شیرین و ملوسش کلی تعریف کردم و اون رو دادم بغل باباش.

خودش رو رئیس یه شرکت معرفی کرد و گفت: فرحی هستم، شما خانم...؟

- کمالی، پرستو کمالی.
- خوشوقتتم و البته خوشحال که مربی باران شدین. اون دختر باهوشیه و نیاز به یه مربی مهربون و دلسوز داره.
- امیدوارم بتونم مربی خوبی برای این فرشته کوچولو باشم.

آقای فرحی بادی به غبغبش انداخت و گفت: حتماً می تونین.

بعد با یه لبخند جذاب ازم خداحافظی کرد و بچه رو برد.

زودی دویدم و رفتم پیش پارسا. اون حالا دیگه حسابی خواب آلود شده بود ولی هنوز دوست داشت توی بغلم بمونه. منم آروم دستش رو توی دستم گرفتم و با تکون دادن آرومش کردم.

مهدکودک از بچه‌ها خالی شد و من همون طور که توی حیاط به غروب آفتاب خیره شده بودم به در خروجی نیم‌نگاهی انداختم و منتظر اومدن بابای پارسا شدم.

دیدم شقایق اومد کنارم و گفت: هنوز باباش نیومده؟

آروم پرسیدم: همیشه این قدر دیر میاد؟

- آره.
- طفلی بچه.

دلم خیلی براش می سوخت.

اون با ناراحتی گفت: انگار که این اصلاً بچه‌اش نیست. حیف این بچه که خدا به اون داده.

- شاید کاری براش پیش اومده.
- تو چه خوش‌بینی. واسه اینکه هنوز جوونی و مردها رو نشناختی.

با کنجکاوی پرسیدم: چطور؟

- اون آدم جالبی به نظر نمیاد. من که هیچ وقت ازش خوشم نیومد.
- خب، حتماً دل تنگ مادر بچه ست.
- نه بابا. فکر می کنی، مطمئن باش چند وقت دیگه میره زنم می گیره.

دوست نداشتم پارسا حرفهامونو بشنوه و با دستم آروم گوشش رو پوشوندم.

همون موقع در مهد باز شد و همون مرد لاغری که صبح دیده بودم با صورت خسته درحالی که کتتش رو گرفته بود توی دستش از راه رسید. یه مرد چهل‌ساله چشم و ابرو مشکلی که به نظر می‌رسید با صورت پرچروکش سعی داره به‌زور بهت بخنده. اون گوشه حیاط سیگارش رو انداخت زمین و زیر پاش با غیظ خاموش کرد.

خانم رسولی از دور بلند بهش سلام کرد و تذکر داد: آقای شرف زاده، داخل سیگار کشیدن ممنوعه.

اون که انگار دیگه عادتش شده بود تا متلک‌های اونها رو بشنوه جواب داد: چشم خانم، چشم. خاموشش کردم.

شقایقم که منتظر بود برسه رفت نزدیکش و با دلخوری گفت: آقای شرف زاده عزیز، بچه خیلی وقته منتظره.

اون سلامی کرد و بدون اینکه دنبال دلیل آوردن باشه گفت: کاره دیگه، چه میشه کرد.

شقایق اون رو آورد نزدیک و منو معرفی کرد.

مرد توی چشمهام خیره شد ولی بعد نگاهش رو ازم دزدید. آروم سلام کرد و گفت: اذیت شدین؟

با لحن مهربونی گفتم: نه آقا، این پارسا کوچولو شیرینه. من خیلی دوستش دارم.

لبخند زد و گفت: آره، پسر خوبیه.

پارسا رو یواشی دادم به باباش و اونم محکم دستهایش رو دور گردن اون حلقه زد.

آقای شرف زاده پرسید: غذاش رو خورده؟

- بله آقا.

بچه رو روی شونه اش جابجا کرد و گفت: ممنون، خانم...؟

- کمالی‌ام.

- خانم کمالی.

- خواهش می‌کنم آقا، وظیفه ست.

از من و بقیه خداحافظی کرد و برگشت تا بره. دلم طاقت نیاورد و بهش گفتم: آقای شرف زاده، تو رو خدا زودتر بیاین دنبالش. پارسا خیلی حساسه و بدون مادر ...

نتونستم حرفم رو تموم کنم، لبم رو گزیدم و تندی عذرخواهی کردم.

دیدم اخم‌های مرد توی هم رفت. سری تکون داد و زمزمه کرد: می‌دونم ... می‌دونم.

اون با قدم‌های بلندش درحالی که نگاه خواب‌آلود پارسا هنوز پی من بود رفت و یه عالمه سؤال رو توی ذهنم جا گذاشت. اون آخرین پدری بود که اومده بود دنبال بچه‌اش. بعد از رفتنش همه یکی‌یکی از هم خداحافظی کردن و رفتن خونه هاشون. ما دوتا هم با رفتن بچه‌ها دلمون گرفت و آماده شدیم تا زودتر بریم. وقتی خداحافظی کردیم هنوز خانم کرمی و نظافتچی پیر مهدکودک اون جا بودن.

و صدای اذان از دور، توی آسمون گرگ‌ومیش مردادماه می‌پیچید.

فصل بیست و دو

شب که رسیدم خونه احساس سبک‌بالی می‌کردم و برای اولین بار تونستم توی تنهایی خودم به آینده‌ای بدون ترس و اضطراب فکر کنم.

فرداش صبح زود بیدار شدم و این بار من بودم که رفتم سراغ سپیده. اون روز خیلی زودتر رسیدیم به مهدکودک و هنوز خیلی‌ها نیومده بودن. نظافتچی همون پیرزنی که مرتب این و اونور می‌رفت و همه‌جارو تمیز می‌کرد اولین کسی بود که بهمون سلام کرد. اون با لبخندی که روی صورت پرچین و چروکش داشت همون اول صبح سرحالمون آورد. ما با یه چایی توی دفتر پذیرایی شدیم و آماده شدیم تا بریم سراغ دومین روز کاری مون.

و دوباره مادرها و پدرها اومدن و بچه‌ها شونو سپردن دست مربی‌ها. من و سپیده‌ام منتظر موندیم تا پونه، پگاه، باران و پارسا از راه برسند.

اون روز بهمون طرز غذا دادن به بچه‌ها رو یاد دادن. بالاخره فرشته‌هام غذا می‌خواستن.

سپیده خیلی خونسردتر از من بود و خیلی زود تونست نگهداری پونه و پگاه رو یاد بگیره. حالا اون خودش به بچه‌ها می‌رسید، غذاشون می‌داد و بدون اینکه دستش بلرزه توی بغلش می‌گرفتشون.

اونها هم حسابی بهش می‌چسبیدن و هر دو تا عاشق این بودن که برن توی بغلش.

خانم کرمی اون روز نیومد و ما با مراقبت خانم رسولی کارهای دیگه‌ای از نگهداری بچه‌ها رو یاد گرفتیم. اون بهمون یه کتابم داد و ازمون خواست تا بخوونیمش.

پارسا و باران بیشتر با هم بازی می‌کردن و حتی عروسک‌ها شونو کنار هم می‌داشتن. اونها هر از گاهی می‌رفتن سمت بچه‌های دیگه و باهاشون کلماتی رو به زبون می‌آوردن. حرف‌های نصف و نیمه‌ای که شقایق خوب می‌فهمیدش. منم از این زبون شیرین بچه‌ها کلی ذوق می‌کردم و مرتب از شقایق می‌خواستم برام معنی کنه. باران دختر بچه آرومی بود و دوست داشت فقط عروسک بازی کنه اما پارسا بیشتر دوست داشت بره سراغ وسایل بازی اونجا و تاب بخوره یا سرسره بازی کنه. منم باید چشمم به هردوشون می‌بود که پارسا زمین نخوره و باران جایی نره.

و فهمیدم مادر بودن چقدر سخته. وقتی همش دلت پیش بچه‌ها باشه و نتونی حتی یه لحظه‌ام به خودت فکر کنی.

میون اون بچه‌ها انگار که نمی‌فهمیدیم زمان کی می‌گذره و این برای من که توی تنهایی ذهنم درگیر فکرهای آزاردهنده بودم بهترین راه نجات بود.

پارسا برخلاف باران که چند تا عروسک رنگ‌ووارنگ داشت فقط یه عروسک کهنه داشت. یه آدمک با چشم‌های درشت و لباس قرمز رنگ که به‌سختی می‌شد فهمید موجود خیالی کدوم قصه ست. هر وقت که اون آدمک زشت ازش دور می‌شد هول برش می‌داشت و زودی دنبالش می‌گشت تا پیداش کنه و دستهایش رو محکم بچسبه. یه بارم که یه پسر بچه دیگه سعی داشت اون رو برداره به‌سرعت از چنگش درآورد و توی آغوش خودش گرفتش. من تنها کسی بودم که اجازه داشتم عروسک کهنه‌شو بردارم و نوازشش کنم. اون حالا دیگه بهم اعتماد کامل پیدا کرده بود.

عصر اون روز دوباره باباش دیروقت اومد.

من صبورانه پارسا رو توی بغلم وسط حیاط نگه داشتم و براش یه آواز قدیمی رو خوندم. آوازی که مادرم توی گوشم زمزمه می‌کرد تا خوابم ببره. یه کم بعد بابای پارسا که بازم مثل روز قبل آشفته و خسته به نظر می‌رسید میون غرولند همه کارکنان مهد از راه رسید. به همه سلام کرد و بی‌توجه به متلک‌های اونها اومد سمتم. بازم تنها کسی که اعتراضی نکرد من بودم.

اون بچه رو که توی خواب شیرینی بود ازم گرفت. تشکر ساده‌ای کرد و برگشت که بره اما مردد سر برگردوند و ازم پرسید: خانم کمالی، چرا همه اعتراض کردن ولی شما نه؟

لبخند زد و گفتم: برای اینکه شرایط تونو درک می‌کنم.

درد سنگینی توی قلبش مونده بود و نتونست راحت حرف بزنه. با بغض گفت: آره خیلی سخته، وقتی هم‌نفست رو از دست بدی و نتونی دنیا رو بفهمی. وقتی هیچ‌کس نباشه که درکت کنه.

با اندوه بهش خیره شدم و توی چشمه‌اش اشکی رو دیدم که غرور مردونه اش جلوی جاری شدنش رو گرفت. سری تکون داد و آرام و بی‌صدا رفت.

نتونستم جلوی ریختن اشکهام رو بگیرم. سرم رو پایین انداختم تا کسی نبینه که دیدم عروسک زشت پارسا زیر پام افتاده. برش داشتم و زودی دویدم بیرون تا بدمش به بابای پارسا. اون هنوز نرفته بود و تازه داشت سوار ماشینش می‌شد که با دیدنم جا خورد و خودش رو جمع‌وجور کرد. من عروسک رو توی دستم بالا گرفتم تا ببینه و آرام رفتم سمت ماشینش. دادمش به اون و گفتم: پارسا عروسکش رو خیلی دوست داره، بدون اون دلش تنگ میشه.

شرف زاده عروسک رو یواشی کنار پارسا گذاشت که هنوز توی خواب بود. لبخند زد و گفت: ممنون خانم. لطف کردی.

اون لبخند، لبخند یه مرد غم‌آلود، برام بارزش‌ترین چیزی بود که توی دومین روز کاریم دیدم.

از مهدکودک که برگشتیم، من و سپیده رفتیم به مغازه اسباب‌بازی‌فروشی محله و باسلیقه فروشنده برای پارسا یه عروسک پسرورونه خوشگل خریدم. فردای اون روز عروسک رو که پارسا با تعجب نگاهش می‌کرد دادم بهش. اون گذاشتش کنار عروسک زشتش و تا عصر از خودش جدا نکرد اما تموم این مدت یه لحظه‌ام عروسک کهنه‌اش رو فراموش نکرد و کنار اون عروسک تازه همه‌جا اون مردک زشت‌رو کنار خودش نگه داشت. من اون روز از پارسا کوچولو یه درس بزرگ یاد گرفتم اینکه نو که بیاد به بازار کهنه نشه دل‌آزار.

باباش که اومد با دیدن عروسک جا خورد و بابت این هدیه دوست‌داشتنی‌ای که برای بچه‌اش گرفته بودم چند بار تشکر کرد. حتی منتظر من و سپیده و ایستاد تا ما رو تا یه مسیری برسونه.

و علیرغم مخالفتم ما رو تا سر کوچه مون رسوند. درحالی‌که پارسا تا آخرین لحظه توی ماشین بغلم نشسته بود و آرام خیابان‌ها رو تماشا می‌کرد. اون روز فهمیدم که محبت به آدم‌ها چقدر می‌تونه اونها رو عوض کنه.

عصرش چون زودتر رسیده بودم تصمیم گرفتم نه سراغ تلویزیون برم و نه سراغ رادیو. ترجیح دادم کتابی رو که خانم رسولی داده بود بخوونم.

یه ساعت بعد زنگ در خون رو زدن. من با تعجب از خودم پرسیدم کی می‌تونه باشه؟ رفتم و بااحتیاط در رو باز کردم. دیدم یه مرد موتورسوار یه بسته کادو پیچی شده رو برام آورده.

با تردید ازش پرسیدم: آقا مطمئنی درست آوردی؟ من منتظر بسته‌ای نیستم.

ازم پرسید: مگه کوچه سرافراز پلاک چهار نیست؟

- بله همین جاست.

- خانم کمالی دیگه؟ پرستو کمالی؟

دیدم همه اطلاعاتش درسته و جواب دادم: بله.

- درسته خانم. دیگه هدیه‌ام بیارن نمی‌خوای؟

لبخند زدم و چیزی نگفتم. برگه‌ای که داد امضاء کردم و گیج و سردرگم رفتم تو. با کنجکاوای دور و بر بسته‌ای که با دقت و وسواس کادو شده بود و یه روبان صورتی بهش زده بودن بررسی کردم. یه جعبه بود، تکونش دادم اما صدایی نیومد. با دقت بازش کردم طوری که حتی کاغذ گرون قیمت کادویی‌اش پاره نشد. در کمال ناباوری دیدم یه جعبه بسته‌بندی شده ست که عکس یه تلفن موبایل روشه. حسابی جا خوردم و از خودم پرسیدم: کی می‌تونه هم‌چین هدیه گرون قیمتی به آدم بده؟

یه لحظه خیالات برم داشت و گفتم شاید مثل قصه‌هاست اما هنوز چندثانیه‌ای از این خیال خام نگذشته بود که زنگ تلفن خونه منو از جا پروند. رفتم و گوشی رو برداشتم. یه صدای مهربونی بدون سلام بهم گفت: رسید دستت عشقم؟ سعید بود!

ادامه داد: از بهترین دوستم خریدمش و گفتم با همون رنگی که دوست داری برات روبانش کنه.

من که غافلگیر شده بودم سلام کردم و آرام گفتم: سعید، این خیلی گرونه. چه جوری باید پولش رو بهت بدم؟

خنده‌ای کرد و گفت: خوشگل خانم، این هدیه ست. قرار نیست که پولش رو بدی.

- ولی ...

- هیس، هیچی نگو. از حالا به بعد من حرف می‌زنم و تصمیم می‌گیرم.

- سعید ...

- نگران نباش، تو درهرحال مدیون منی. چه با این هدیه و چه بدون این. نکنه یادت رفته که قراره چیکار کنم.

از این موضوع ناراحت بودم و گفتم: نه سعید. مگه میشه یادم بره. من کمکت رو هیچ‌وقت فراموش نمی‌کنم.

- پس قبولش کن و حرف نزن.

- آخه ...

دوباره تکرار کرد: گفتم حرف نزن.

ساکت شدم و با اصرارش جعبه رو باز کردم. قدم‌به‌قدم جلو رفتم و روشنش کردم. یه تیکه کوچیک فلزی‌ام کنار جعبه توی یه پاکت بود که توی گوشی با زحمت جاش دادم. یه گوشی، باطری، چیزی که اسمش سیم‌کارت بود و آخرش یه کابل که اون گوشی عجیب رو شارژ می‌کرد.

اون طرز استفاده‌اش رو یاد دادم و گفتم: خوبه، خیلی سخت نبود. مگه نه؟

خوشحال شدم و پرسیدم: سعید، با این می‌خوای چیکار کنم؟

- عاشقانه‌ترین پیام هامونو به هم میدیم. چیزی که آرزوی هر عاشقیه.

دلم لرزید. با ترس گفتم: اما ...

- اما چی؟

- پریا رو یادت رفته؟

اون که دیگه تحمل این حرف‌ها رو نداشت کلافه شد و صدایش بالا برد: همه چی رو که برات توضیح دادم. چرا باور نمی‌کنی؟

ساکت شدم و از ناراحتی بغضم گرفتم.

دلش به حالم سوخت و این بار با لحن نرمی گفت: من فقط تو رو می‌خوام. می‌دونی؟

نمی‌دونستم چیکار باید بکنم، اگه بهش نه می‌گفتم از کمک به ما پس می‌کشید و اگه آره می‌گفتم به پریا، به مهربون‌ترین خواهرم خیانت کرده بودم.

موندم بین این دودلی. حس کردم دست‌های عشق از یک سمت و دست‌های خیانت از سمت دیگه به گردنم حلقه شدن و دارن خفه‌ام می‌کنن. گفتم: سعید، می‌داری برم؟

- چرا می‌خوای بری؟

- خسته‌ام.

- از چی؟

- از زنده‌بودنم. از اینکه تو داری بهم فشار می‌داری و من نمی‌تونم پریا رو فراموش کنم.

- اما ...

حرفی زد که دلم رو به درد آورد: من دوستش ندارم پرستو. این ازدواج یه اجبار بود!

گریهام در اومد و از غصه نفسم تنگ شد. گفتم: بهم فرصت بده، خواهش می‌کنم.

اون حرف آخرش رو با صدای بلند فریاد زد: تو مال منی پرستو، نمی‌تونی ازم فرار کنی.

گوشی رو گذاشتم. اونقدر پریشون و مستأصل بودم که تلفن نو و خوش‌رنگ موبایل میون انگشت‌های لرزونم سنگینی کرد و از دستم سرید. هدیه‌ای که در ازای خیانت به خواهرم بهم تقدیم شده بود. گوشی درست کنار روبان صورتی‌رنگی که پیچ‌وتاب خورده بود روی زمین افتاد. روبانی که از یه عشق حرف می‌زد. عشقی که از توی قلبم درست موقعی که داشت جون می‌داد و فراموش می‌شد دوباره جوونه زده بود. حالا دیگه کنار گذاشتن این عشق افسونگر برای سعید معنایی نداشت. اون مرد خودخواه حاضر بود برای تصاحب دوباره من دست به هر کاری بزنه.

آخر شب پریا زنگ زد، بی‌خبر از همه‌چیز. خسته بود اما به روی خودش نمی‌آورد که از سخت کار کردن چی داره به سرش میاد.

حالم رو پرسید و گذاشت تا با بابام حرف بزنم. حال بابام بهتر به نظر می‌اومد ولی تا زمان جوابگویی داروهاش باید توی بیمارستان می‌موند و این یعنی هزینه بیشتر و فشار بیشتر.

درحالی که همش حرف‌های عاشقانه سعید توی سرم بود با عذاب وجدانی که زجرم می‌داد با پریا حرف زد: خواهری دلم برات یه ذره شده.

- منم همین‌طور. با تنهایی‌ات چیکار می‌کنی؟
- دیگه بهش عادت کردم. شب یا با صدای تلویزیون ترسم رو فراموش می‌کنم یا کتاب می‌خونم. ولی خودت می‌دونی که چقدر سخته.
- برات بمیرم عزیزم.

دلم می‌جوشید. می‌خواستم پیشش فریاد بزنم که دارم وادار به خیانت می‌شم. می‌خواستم همه چی رو بهش بگم تا بدونه که شوهرش چیکار داره باهامون می‌کنه ولی ترسیدم و باز مثل یه قربانی غصه‌ام رو که توی سینه‌ام سنگینی می‌کرد فروخردم.

گوشی تلفن رو توی دستهام فشار دادم و سعی کردم رازم رو توی اعماق دلم پنهون کنم. به جاش صدای مهربونش رو شنیدم و پای تلفن آروم و بی‌صدا اشک ریختم. حتی نداشتم بفهمه که دارم گریه می‌کنم.

چون اگه کوچک‌ترین حرفی می‌زد همه آرزوها مون خراب می‌شد. زنده موندن بابا و برگشتن اون به وطنش. باینکه دلم بدجور شرمسار بود نتونستم لب بازکنم.

حتی دوباره تلاش کردم تا پریا رو به انجام تنها راهی که پیش پامون بود راضی کنم: پریا جونم ...

- جانم؟
- چرا نمی‌داری خونه رو بفروشیم؟

مکث کرد و با دلخوری جواب داد: ما که این صحبت رو به نتیجه رسوندیم. چرا دوباره تکرارش می‌کنی؟

- آخه ...
- بهت گفتم که حتی فکرشم نکن. من همه هزینه‌ها و پولی که از سعید قرض کردم پس میدم. تو نگران چی هستی؟

توی دلم گفتم: این آخرین راه ماست و اگه انجامش ندیم به چنگ عشق ناپاکی می‌افتم که دیگه راه نجاتی ازش نیست.

ولی حرف دلم رو چه جوری می‌شد بهش بگم؟ به اونی که خبر از هیچی نداشت و فکر می‌کرد سعید بهترین مرد دنیاست. شایدم بود اما نه برای من. نه برای عشقی که سوزوندش تا به آرزوهاش برسه.

با تلخی جواب دادم: خب ... باشه، هر چی تو بگی خواهری.

- مگه مشکل چیه که این‌قدر اصرار می‌کنی؟
- هیچی ...
- چرا نمیگی؟
- هیچی به خدا.
- پس نگرانی‌ات بی‌مورده.

آروم لبخند زدم و سعی کردم تا صدام با طوفانی که توی دلم بود نلرزه. گفتم: می‌خواستم مدیون کسی نباشیم.

- نه. سعید مشکلی با این جریان نداره.

پای تلفن از سعید که کنارش وایستاده بود پرسید: عزیزم، تو با پولی که بهمون دادی مشکلی داری؟

سعید با صدای بلند طوری که منم بشنوم جواب داد: البته که نه.

از پریا پرسیدم: پریا، ما چه جوری می‌خوایم این همه پول رو پسش بدیم؟

اونم با اصرار حرف قبلی‌اش رو تکرار کرد: کار می‌کنم و تا هر موقع که بشه کم‌کم بهش پس میدم.

وقتی دیدم نمی‌تونم نظر پریا رو عوض کنم همه چی رو پذیرفتم، ازش خداحافظی کردم و گوشی رو گذاشتم.

چند دقیقه‌ای توی حال خودم همون جا کنار تلفن به دیوار تکیه دادم و فکر کردم.

چون خیلی گرسنه بودم به خودم اومدم تا برم آشپزخونه و یه چیزی بخورم.

که دیدم صفحه‌نمایش گوشی موبایل روشن شد و یه پیام اومد. آروم برداشتم تا بخوونمش.

چند تا پیام توش بود: ((پرستوی دل من، شاید برای تو این عشق هیچ معنایی نداشته باشه ولی برای من همه‌چیزه. سعی نکن به پریا یا کس دیگه چیزی بگی.

من دوستت دارم و به هر قیمتی شده باشه به چنگت میارم و اگه نخوای، مجبورم زیر قولم بزنم و تو و پریا و بابات رو رها کنم. مسلماً این چیزی نیست که تو بخوای. نه تو و نه هیچ کس دیگه. پس خوددار باش.

من هر لحظه با این عشق کنارتم و یه ثانیه‌ام فراموش نمی‌کنم. دوست دارم توام یادت باشه این همون عشق آتشینیه که دنیات رو زیبا کرده بود. ازت خواهش می‌کنم همون جور که من می‌پرستم تو هم منو دوست داشته باشی. دلداده مجنون تو سعید)).

سعی کردم تا جوابش رو تایپ کنم اما انگشتهام اونقدر می‌لرزید که نتونستم. اعصابم بدجور بهم ریخته بود و بی‌اختیار گوشی موبایل رو پرت کردم گوشه راهرو.

اما بعد حسایی ترسیدم و رفتم تا ببینم گوشی آسیبی ندیده باشه. اونوقت به خودم مسلط شدم و آروم بردم گذاشتمش روی میزم.

فصل بیست و سه

فردای اون روز با ترس از پیام‌های عاشقانه سعید از خواب بلند شدم. قبل از هر کاری گوشی موبایل رو برداشتم و چک کردم. خوشبختانه چیزی نفرستاده بود و ترسم ریخت.

سردرد شدیدی داشتم. آروم بلند شدم، قرصم رو خوردم و کم‌کم آماده شدم تا برم سر کار. به‌محض بیرون اومدن از خونه سپیده رو دیدم که دم در خونه مون وایستاده و منتظرمه.

اون با کلی شوق و ذوق سلام کرد و من که چشمهام هنوز قرمز بود با یه لبخند بهش جواب دادم.

پرسید: می دونی آخر هفته قراره علیرضا بیاد خونه مون؟

من که اصلاً یادم نبود با خوشحالی گفتم: راست میگی؟

- آره دیگه دختر، مگه یادت رفته؟

- ببخشید، این روزها حواسم نیست.

شونه ام رو مالید و گفت: درست میشه، پرستو.

- آخه پس کی؟ دیگه خسته شدم.

- قربونت برم. تو داری خودت رو از بین می‌بری.

- چیکار کنم؟

- تو هر روز داری لاغرتر میشی. نکنه مریضی و نمیگی؟

- نه به خدا.

نگه‌م داشت و توی چشمهام خیره شد. گفتم: چرا چشمهات قرمزه؟ هنوز قرص می‌خوری؟

- آره. آخه شب خوابم نمی‌بره. الانم سردرد دارم.

- کاش می‌تونستم یه کاری برات کنم.

- تو همیشه کنارمی. دیگه چه جوری باید کمکم کنی؟

- نمی‌دونم.

سعی کردم موضوع رو عوض کنم و گفتم: حالا پنج‌شنبه میان یا جمعه؟

- پنج‌شنبه.

- پس نتیجه‌اش رو بهم بگو.

- راستش، می‌ترسم.

- واسه چی؟

- آخه بابام همش میگه نه.

- علیرضا که منتظرت می‌مونه. ناراحت چی هستی؟

- این جوری خیالم راحت‌تره، یا آره یا نه دیگه.

دستش رو گرفتم و با دلسردی گفتم: اول و آخر زنش میشی و همه چی عادی میشه.

آروم خندید و گفت: آره راست میگی. واقعاً چه دنیای عجیبیه. اونى که یه روز براش می‌مردی تهش میشه یه مرد تکراری. طوری که بعضی وقت‌ها نمی‌خوای دیگه ببینیش.

- خب، این جورى‌ام نه. ولی دیگه مثل روز اول عاشق نیستین و برای همدیگه تازگی ندارین.

از حرف‌هام رفت تو فکر. با خودم گفتم: ای کاش این حرف رو نمی‌زدم.

سپیده که دید زیاد سر حال نیستم اون روز خیلی ازم حرف نکشید. هر دو رفتیم سوار تاکسی سر خیابون شدیم و توی ترافیکی که اون روز بیشتر شده بود رسیدیم به مهدکودک. خانم کرمی توی حیاط بود و با دیدنمون سلام و احوالپرسی کرد. گفت: دخترها، توی این دو سه روز خوب بودین. برای همین باید یه سری مدارک برام بیارین تا توی پرونده کاری تون بذارم.

قرار شد تا فردا مدارک مونو براش بیاریم. بعد از رفتنش سپیده کلی ذوق کرد و یواشکی چند تا بشکن زد. برای منم اون لحظه می‌تونست بهترین اتفاق زندگی‌ام باشه اما با همه نگرونی‌هایی که توی فکرم بود مگه می‌شد خوشحال باشم؟

ما کیف هامونو گذاشتیم توی کشو وسایلمون و من مطمئن شدم که گوشی موبایل سر جاش باشه. تموم مدت اون روز، نگران پیام‌های عاشقانه سعید بودم، کلماتی که برای من دلهره‌آور و برای اون هوس‌انگیز بود. از طرفی جرات نداشتم توی محیط مهدکودک سراغ گوشیم برم و از جهت دیگه جلوی سپیده نمی‌تونستم به اون گوشی دست بزنم. اگه می‌فهمید حتماً شک برش می‌داشت و معلوم نبود کارم به کجا برسه.

حس کردم تبدیل به یه دختر دروغ‌گو و خیانت‌کار شدم، کسی که باید همه حرف‌ها و حرکاتش رو پنهون کنه. دختری که عشقش رو به یه مرد هوس‌باز باخته و حالا اسیر دست‌های اون شده. یه اسیر که در حال قربانی این بازی ترسناکه و فرقی نداره که عاشق باشه یا نباشه. حتی حس کردم بچه‌های دوروبرم ازم فاصله می‌گیرن. انگار که حتی اونهام می‌دونستن که یه دروغ‌گو ام. فقط پارسا و باران بودن که درکم می‌کردن، هنوزم توی بغلم آروم می‌گرفتن و می‌خوابیدن.

اون روز شقایق نیومد. خبر دادن که دیگه نمیاد مهدکودک. من جا خوردم و با ناراحتی از خانم رسولی دلیلش رو پرسیدم.

فقط یه کلمه بهم گفت: بداخلاق بود.

ولی من نظر دیگه ای داشتم. اون مهربون بود، رفت چون درکش نکردن.

عصر اون روز، علیرغم میلیم که دوست نداشتم هیچ‌وقت برسه خیلی زود رسید. پدرها و مادرها همه ریختن توی حیاط و هیاهو همه‌جارو پر کرد. بابای بارانم اومد، مثل هر روز کلی ازم تشکر کرد و این بار با مهربونی گفت: کاش همه‌جا مربی‌ای مثل شما داشت.

من که دیگه از همه می‌ترسیدم هول برم داشت که مبادا اونم دوستم داره!

بابای پارسا یه کم زودتر اومد و با سر و وضعی که مرتب‌تر از قبل بود پسرک شیرین‌اش رو تحویل گرفت. من و سپیده‌ام با اصرار اون دوباره سوار ماشینش شدیم تا ما رو برسونه سر خیابون محله مون. پارسا طبق معمول توی بغلم نشست و درحالی‌که آب‌نبات‌چوبی رنگی رو می‌مکید غرق تماشای ماشین‌های دور و برش شد.

یه کم بعد رسیدیم به سر خیابون. خواستیم پیاده بشیم که یه دفعه یه ماشین پیچید جلومون. آقای شرف زاده خیلی تعجب نکرد و یه بوق زد تا ماشین کنار بره، اما راننده پیاده شد. من و سپیده رنگمون پرید و با دیدن امیر جا خوردیم. اون با اشاره به من و سپیده

فهموند که زودتر پیاده بشیم. من تشکر کردم و خواستم پیاده بشم که دیدم امیر پرید جلو و شروع کرد به دادو فریاد: با این دخترها چیکار داری؟ تو کی هستی مردک؟

خجالت کشیدم و به سپیده گفتم: تو رو خدا برو آروم کن. چرا این جور می کنه؟

سپیده پرید پایین. امیر رو کشید به گوشه و با کلی قربون صدقه سعی کرد جلوی عصبانیت اش رو بگیره. این جور بهم فرصت داد تا بچه رو بذارم کنار و پیاده بشم.

آقای شرف زاده که مات و مبهوت مونده بود بدون اینکه چیزی بگه فقط داشت امیر رو نگاه می کرد.

با شرمندگی ازش عذرخواهی کردم.

گفت: می خواید نه؟

- چی باید بگم؟

- خب معلومه. خوشگل بودن تاوان سنگینی داره. همون تاوانی که زن من داد.

با کنجکاوای نگاهش کردم اما جرات نداشتم ازش بپرسم داستان زندگیا ت چیه؟ دوباره خداحافظی کردم و بدون اینکه چیزی بگم کنار و ایستادم تا رد بشه. درحالی که تا لحظه آخر، رفتنش رو دنبال می کردم.

اونور خیابون ماشین امیر وسط کوچه بود و سپیده هنوز داشت باهاش حرف می زد. ترجیح دادم جلو نرم و آروم پیچیدم توی کوچه تا از نگاههای آزاردهنده مردمی که دورمون جمع شده بودن فرار کنم. هنوز چند قدمی داخل کوچه مون نرفته بودم که دیدم امیر داره صدام می کنه. توجهی نکردم و به رفتنم ادامه دادم.

دیدم امیر داره دوون دوون میاد سمتم. طوری که فکر کردم الان میاد و حسابی کتکم می زنه. و ایستادم سر جام. اونقدر از خودم و دنیای خودم متنفر شده بودم که دلم نمی خواست فرار کنم.

به من که رسید خودش رو کنترل کرد. نه کتکم زد و نه فریادی سرم کشید. فقط و ایستاد کنار سپیده و گفت: اون مرد زن نداره. درسته؟

سلام کردم و گفتم: امیر، اون چهل سالشه. چهل سال برای مردی مثل اون یه عمره. عمری که به آدمها یاد میده خوددار باشن.

- چرا هر روز شماها رو می رسونه؟ اون ازت چی می خواد؟

- من فقط پرستار بچه اشم. نه هیچ چیز دیگه.

- دوست ندارم دوباره یکی مثل سعید بیاد و سر راهم قرار بگیره.

خواستم بهش بگم که دیر جنیبیده اما جرات نکردم و ساکت به چشمهای پر از خشمش نگاه کردم. اون که تا حالا به صورتم دقیق نشده بود با زل زدن به من دلش لرزید و آروم شد. دست سپیده رو گرفت و گفت: من هر کی سر راحت باشه نابودش می کنم.

اما من دیگه رمقی برای عاشق بودن نداشتم. سعی کردم تا یه جور بهش بفهمونم که دنبالم نباشه که از من دل بکنه. برای همین دنبال کلمات گشتم: امیر ...

بهم خیره شد و منتظر حرفم موند. من من کنان ادامه دادم: به خدا نمی دونم از کجا بگم. هیچ کس نمی دونه توی دلم چی می گذره.

سپیده رنگش پرید و امیر با تعجب پرسید: از چی حرف می زنی؟

- نمی دونم من ... این من لعنتی کی به شرایط عادی برمی‌گردم.
- کدوم شرایط؟ منظورت چیه؟

گریه امونم نداد و بدون اینکه بتونم حرف دیگه ای بزنم رفتم سمت خونه. سپیده اومد دنبالم و سعی کرد آرومم کنه اما من تندتر از اون دویدم توی خونه و در رو به روش بستم. هر چی در زد باز نکردم. توی اون شرایط زجرآور ترجیح دادم هیچی نگم و ساکت بمونم. دوست نداشتم امیر برای خیانتی که باید بهش تن می‌دادم ازم متنفر بشه. منی که باید قربانی بازی عشق می‌شدم.

رفتم توی اتاق و کیفم رو انداختم روی تختم. تلفن خونه یه ریز داشت زنگ می‌خورد. می‌دونستم کیه. می‌تونستم جوابش رو ندم اما با خودم فکر کردم بهتره باهاش در نیفتم. وقت لج بازی نبود و باید به خاطر بابام کوتاه می‌اومدم. درست عین پریا که همه زندگی‌اش رو برای او گذاشته بود.

چند تا نفس عمیق کشیدم و آروم گوشی رو برداشتم.

سعید سلام کرد و با لحن غضب‌آلودی پرسید: از صبح تا حالا دارم برات پیام می‌فرستم، چرا جوابم رو نمیدی؟

قلبم به شدت می‌تپید. گفتم: توی محل کار اجازه نمیدن گوشی جواب بدیم.

با تردید گفت: واقعاً؟

- به خدا راست می‌گم.
- مگه کجا کار می‌کنی؟
- توی مهدکودک.
- آخه چرا باید کار کنی؟
- تنهایی داشت دیوونه ام می‌کرد.
- فقط همین؟

خونسردی‌اش آزارم داد. جواب دادم: خب این برای من چیز کمی نیست، نمی‌تونم تحملش کنم.

- عشق من، نگران نباش. فقط حرف‌هام رو گوش بده.
- آخه چه جووری نگران نباشم؟
- عین قبل که همدیگه رو دوست داشتیم. یادته؟
- سعید ...
- یادته که می‌رفتیم کافی‌شاپ. ساعت‌ها کنار هم می‌نشستیم و از آرزوهایمون می‌گفتیم.
- سعید، همه چی یادمه. مگه میشه فراموشش کرد؟

یه دفعه داد زد: پس چرا این قدر ازم فرار می‌کنی؟

- آخه ...
- آخه چی پرستو؟
- تو الان زن داری، نکنه یادت رفته؟

خنده‌ای کرد و با عصبانیت جواب داد: خب ... البته، زن دارم.

قبل از اینکه بتونم چیزی بگم ادامه داد: راست میگی، مشکل همینه. مگه نه؟

من که اشکهام تموم صورتم رو پر کرده بود با بغض گفتم: تو همه چی رو خراب کردی ... وگرنه من که مال تو بودم.

عصبانی تر شد و با حرص گفت: عیبی نداره.

چند بار این کلمه رو تکرار کرد.

بعد با لحن ترسناکی گفت: پس پریا رو از این عشق کنار می‌زنیم. تو و من بدون اون.

نفسم تنگ شد. پرسیدم: سعید، منظورت چیه؟

- طلاقش میدم.

- یعنی چی؟

- همین که شنیدی.

یه لحظه طوری قلبم گرفت که حس کردم نمی‌تونم روی پاهام وایستم. همون جا افتادم روی زمین و با گریه گفتم: بسه سعید، تو رو خدا بسه.

- مگه چه اشکالی داره؟ اون کنار میره و من و تو به هم می‌رسیم.

- پریا بهت اعتماد کرده. چرا این قدر بی‌رحمی؟

اون که از خشم به خودش می‌پیچید داد زد: تو بگو چیکار کنم تا راضی بشی.

گفتم: التماس می‌کنم بهم فرصت بده.

- تا چیکار کنی؟

این بار من فریاد زدم: که بتونم دل لعنتی‌ام رو به این کار راضی کنم.

- تا کی؟

- فقط چند روز.

با شنیدن این حرف تا حدی آرام شد و گفت: گوشه‌ی تو از خودت دور نکن. اگر هم نمی‌خواهی جوابی بدی فقط پیام‌ها رو بخوون.

و با همون لحن وسوسه‌انگیز همیشگی ازم خداحافظی کرد. این بار اون بود که گوشه‌ی رو قطع کرد. من که دیگه هیچ راهی پیش روم نبود خودم رو جمع‌وجور کردم و با بدنی سست و ازهم‌پاشیده روی پاهام وایستادم. سردردم شدیدتر شده بود و حالا سرگیجه‌ام داشتم.

رفتم توی اتاق و دراز کشیدم روی تخت. همون تختی که یه روز، وقتی می‌خواستم از پریا قهر کنم توش قایم می‌شدم. روزهایی که فکر می‌کردم پریا بهم خیانت کرده. حالا من بودم که ناچار به خیانت شده بودم. توی یه عشق نافرجام، عشقی که آخرین نفس هاش رو می‌کشید ... و اگه می‌مرد بقیه زنده می‌موندن.

با این خیالات دست بردم به قوطی قرص‌های اعصاب. صدای دکتر توی سرم پیچید: مراقب باشین ساعت‌هاش رعایت بشه، اگه پشت سر هم خورده بشه کشنده ست.

قلبم به تقلا افتاد. همه رو خالی کردم کف دستم و با یه لیوان آب قورت شون دادم!

دراز کشیدم روی تخت. یه دفعه یاد بابام افتادم و همه اونهایی که توی ذهنم بودن. مامان شهلا، پریا، سپیده و ... امیر.

درست وقتی که پلک هام سنگین شد طنین صدای بابام توی گوشم پیچید: دخترم، بابایی همیشه به یاد تو زنده ست.

حس کردم پشیمونم، بابت همه چی ... دست هام شروع کردن به لرزیدن. تپش تند قلبم که بی تاب صدام می زد منو به خودم آورد.

سرم به شدت گیج می رفت ولی هر جور بود روی پاهام ایستادم و خودم رو رسوندم به تلفن.

نفسم به سختی بالا می اومد و حتی نمی تونستم شماره ها رو روی تلفن بخوونم. یه کم فکر کردم و اولین شماره ای که به ذهن سردرگمم رسید یکی یکی گرفتم ... شیش ... چهار ... چهار ...

چند ثانیه بعد صدای خاله ام بیدارم کرد: الو ... الو؟

توی گیجی کامل بهش گفتم: خاله، دارم می میرم ... بیا پیشم.

دیگه چیزی نفهمیدم. افتادم روی زمین و همه جا تاریک و سیاه شد. توی توهم میون تاریکی یه سایه رو دیدم ... یه شبخ کمرنگ سرتاپا سفید. شبخی که بهم لبخند می زد و آواز می خووند. همون آوازی که بچگی موقع خوابیدن، مامان شهلا برام زمزمه می کرد.

فصل بیست و چهار

وقتی به هوش اومدم خاله‌ام بالای سرم بود.

با بیدار شدنم خوشحال شد و بلند داد زد: به هوش اومد، دکتر... دکتر...

دکتر اومد بالای سرم، توی چشمهام نور انداخت و پرسید: خوبی؟

- بله.

- درد که نداری؟

- گلوم می سوزه.

- مال موادیه که برای شستشوی معده‌ها استفاده شده.

یه ذره فکر کردم و یادم اومد که چیکار کردم. خاله‌ام اومد کنارم. دستم رو محکم توی دستهایش گرفت و از ناراحتی سر تکون داد.

نمی دونستم چی باید بگم. لبخند زدم و گفتم: ببخشید خاله.

- این چه کاری بود؟

دکتر ازش پرسید: پدر و مادرش کجان؟

- مادرش که مرده و باباشم برای مداوا رفته خارج.

- خانم، باید تا برگشتن به حالت طبیعی اینجا بمونه.

با ناراحتی پرسیدم: ساعت چنده؟

خاله‌ام گفت: حدود نه صبح.

نگران رفتنم به مهدکودک بودم و گفتم: من باید برم سر کار.

دکتر با لحن سرزنش آمیزی گفت: اصلاً فکرشم نکن. اینجا باید تحت مراقبت باشی.

- ولی ...

- واقعاً چرا این کار رو کردی؟ نگفتی اطرافیان چی به سرشون میاد؟

دوباره تکرار کردم: ببخشید.

لحن صدایش رو تغییر داد و گفت: می بینی خاله‌ها چقدر نگرانته؟ از دیشب تا حالا نخوابیده و همش بالای سرت بوده.

با خجالت لبم رو گاز گرفتم و یواشی به خاله‌ام گفتم: غلط کردم.

دکتر که رفت اومد کنارم روی تخت نشست و گفت: الان خوبی؟

- آره، خاله جونم.

- فقط می خوام بدونم برای چی؟
- بعضی وقتها تحملم تموم میشه.
- من که گفتم پیشت باشم تنهایی اذیت میشی.
- راست میگی.
- چرا لج می کنی؟

شوهر خاله‌ام اومد جلو و با شوخی گفت: هان؟ فکر کردی مثل داستان‌ها الان یه شاهزاده با اسب تک‌شاخ میاد نجات میده؟ نخیر واقعیت جور دیگه ست خانم خانما. یه پیرمردی مثل من میاد سراغت. کلی خنده‌ام گرفت.

خاله‌ام تائید کرد و گفت: آره، دیدی منو نگفت. چون می دونه هنوز پیر نشدم.

اکبر آقا تندى جواب داد: بله. کی جرات داره بگه شما پیر شدی؟ شهرزاد خانم.

- از دست تو اکبر.
- بابا، این دختره می‌خواسته خودکشی کنه. چرا از دست من؟

خاله‌ام اشاره کرد تا ساکت باشه. گفت: هیس، همه فهمیدن. تو مگه آبرو نداری؟

اکبر آقا چشم‌هایش رو برامون چپ کرد و لبش رو گاز گرفت. اون قدر قیافه‌اش خنده‌دار شد که دوباره زدم زیر خنده. یه لحظه یاد حرف خاله‌ام افتادم که می‌گفت مرد خوب یه نعمته. اون لحظه معنای این حرف رو با اعماق وجودم لمس کردم. اکبر آقا، بابای من و حتی آقای شرف زاده نمونه‌ای از اون مردها بودن. مردهایی که هر زنی آرزوش بود کنارشون باشه.

چند دقیقه بعد پرستار اومد و سرمی که به دستم وصل بود عوض کرد و نبضم رو گرفت.

به اکبر آقا گفت: بیاین دکتر کارتون داره.

اکبر آقا هم پشت سرش رفت.

از خاله‌ام پرسیدم: کسی که خبردار نشد؟

- نه دختر. خیلی کار خوبی کردی حالا به همه‌ام بگم؟ پریا و بابات اگه بفهمن که دق می کنن.

خیالم راحت شد. نمی‌خواستم این حماقتم به گوش کسی برسه. مخصوصاً سپیده و امیر، حتی سعید.

دنبال کیفم گشتم. خاله‌ام گفت: پیش منه.

یواشی گذاشتم کنار میزم. اکبر آقا یه ذره بعد برگشت درحالی‌که یه کاغذ توی دستش بود.

خاله‌ام پرسید: دکتر چی گفت؟

- هیچی، مواخذه‌ام کرد که چرا تنه‌اش گذاشتیم و شماره یه روانشناس رو بهم داد. تأکید کرد که حتماً ببریمش پیش اون.
- باید هر هفته تحت مراقبت باشه تا دوباره اشتباهی ازش سر نزنه.
- جدی؟

خاله‌ام برگه رو ازش گرفت و گفت: آره، خیلی خوبه.

با ناراحتی گفتم: وای نه.

اکبر آقا گفت: وای آره. حتماً خودم می‌برمت تا دیگه دردرس درست نکنی.

خاله‌ام گفت: چیزی نیست که. برات خوبه عزیز دلم.

اکبر آقا یواشی گفت: تازه تعهدم دادم.

پرسیدم: بابت چی؟

- بابت اشتباه شما تا دیگه تکرارش نکنی.

خجالت‌زده شدم و گفتم: به خدا شرمندهام. نمی‌دونم چرا هم‌چین غلطی کردم.

خاله‌ام دستم رو گرفت و گفت: قربونت برم خاله جون. فکر جونت نیستی.

با غصه آه کشیدم.

ادامه داد: پریا اگه زنگ بزنه چی باید بهش بگم؟

- نمی‌دونم، فقط بهش نگوین چی شده. تو رو خدا.

هر سه مون رفتیم تو فکر اما من به چیز دیگه ای فکر می‌کردم. به کیف‌دستی‌ای که گوشی موبایل توش بود و دیر یا زود پیام‌های دلربای سعید توش می‌اومد، داغ و آتشین. علاوه بر اون ذهنم پی‌سپیده و امیر بود. مطمئن بودم که تا حالا اونها بدجور نگرانم شدن.

خاله‌ام اینا تا حدود ساعت یازده پیشم موندن و بعدش که ساعت ملاقات تموم شد رفتن. من که هنوز بی‌حال بودم بعد از رفتنشون خوابیدم. وقتی بیدار شدم غروب شده بود و هیچ‌کس توی اتاق نبود. دوروبرم رو نگاه کردم و آروم رفتم سراغ کیفم و گوشی موبایل رو برداشتم. دودل بودم اما با خودم گفتم چاره دیگه ای ندارم. گوشی رو باز کردم و شروع کردم به خونندن پیام‌ها. از اول تا آخر، یکی‌یکی.

دوشنبه عصر.

((پرستوی دل من، شاید برای تو این عشق هیچ معنایی نداشته باشه ولی برای من همه‌چیزه. سعی نکن به پریا یا کس دیگه چیزی بگی.

من دوستت دارم و به هر قیمتی شده باشه به چنگت میارم و اگه نخوای، مجبورم زیر قولم بزنم و تو و پریا و بابات رو رها کنم. مسلماً این چیزی نیست که تو بخوای. نه تو و نه هیچ‌کس دیگه. پس خوددار باش.

من هر لحظه با این عشق کنارتم و یه ثانیه‌ام فراموش نمی‌کنم. دوست دارم توام یادت باشه این همون عشق آتشینیه که دنیات رو زیبا کرده بود. ازت خواهش می‌کنم همون جور که من می‌پرستم تو هم منو دوست داشته باشی. دلداده مجنون تو سعید)).

سه‌شنبه صبح.

((عشق من، تو ازم فرار می کنی ولی من روز و شب با فکرت می خوابم و بیدار میشم، تو نمی دونی چه حس دردناکیه که تنها توی عشق بسوزی و معشوقهات رهات کنه))

((من اشتباه کردم و حالا می خوام جبرانم کنم، برای همین هر کاری می کنم تا دوباره به دستت بیارم))

((چطور می تونی این قدر بی رحم باشی و منو با عشقی که داره آتیشم می زنه به حال خودم رها کنی؟ مگه تو همون پرستوی عاشق قصه مون نیستی؟))

سه شنبه ظهر.

((زیبای من، چرا دل به من نمی سپری؟ دل دادن راحت فقط کافیه عاشق بشی))

((حداقل جواب پیامها رو بده، تو اون جایی؟))

سه شنبه عصر.

((از صبح تا حالا برات چند تا پیام فرستادم اما تو هیچ جوابی ندادی. نگه باز قول و قرارمون یادت رفت؟))

((بدون تو زندگی برام بی معنیه، برای همین اگه کنارم نباشی زندگی همه رو نابود می کنم))

چهارشنبه صبح.

((اگه عاشق باشی باورم می کنی، این بار دروغی در کار نیست))

((ای کاش هیچ وقت عاشقت نمی شدم تا این جوری ویران نشم. تا این جوری نفس کشیدنم رو فراموش نکنم، تو به راحتی از این عشق دردناک گذشتی اما من تا زنده ام راه گریزی ازش ندارم، گریز از چشمهات، اون چشمهای اغواگری که دلم رو اسیر خودش کرد))

چهارشنبه ظهر.

((جات کنارم بدجور خالیه))

((شاید باورت نشه. هر بار به یاد عشقی می افتم که قربانی آرزوهای پدر و مادرم کردم خودم رو سرزنش می کنم))

چهارشنبه عصر.

((تو اون جایی؟))

((چرا تلفن رو جواب نمیدی؟))

((پرستو، تو خوبی؟ نگرانتم. کجایی؟))

و پیامها که آخری اش نیم ساعت پیش بود همین جا به پایان می رسید. سعید هنوز منتظر جوابم بود. فقط می خواست بدونه من خوبم یا نه. قلبم تند می تپید و دستهام سرد و کرخت شده بود. سعی کردم کلمات رو با دقت توی گوشی تایپ کنم.

((سعید، من خوبم. نگران نباش))

بلافاصله جواب اومد.

((تو کجایی؟ چرا جواب تلفن رو نمیدی؟))

دلم لرزید و نتونستم جلوی این عشق‌بازی رو بگیرم.

دستهام به‌تندی و بی‌اختیار کلمات رو نوشتن و براش فرستادن.

((من توی تختخوابم و ترجیح میدم پیام بدم))

((اما دوست دارم صدات رو بشنوم دلبر من))

((فرقی نمی‌کنه، اینم صدای قلبمه ...))

درحالی‌که نفسم تندشده بود ادامه‌اش رو تایپ کردم.

((برای تو))

((خوشحالم که این‌رو می‌شنوم، حالا همون پرستوی هوس‌انگیز منی))

((حالا راضی شدی؟))

((هنوز نه. تا زمانی که واقعاً مال من بشی))

اشک توی چشمهام جمع شده بود. نفس عمیقی کشیدم تا بغضی که توی گلویم بود خفه‌ام نکنه و با دست‌های لرزون تایپ کردم.

((تو با من چیکار کردی سعید؟))

((این همون بلاییه که عشق تو سرم آورده. حالا می‌فهمی چه تلخه؟))

اشکهام رو که انگار تمومی نداشت با گوشه آستین ام پاک کردم و ادامه دادم.

((تو برنده شدی، مثل همیشه))

((چون یه عاشقم))

((اما گناهی که بهش دست زدیم چی میشه؟))

((عشق من، دنیا بدون گناه ما آدم‌ها دنیا نیست))

((آخرش چی؟ این‌جوری زندگی‌ای که ساختی و پرداختی خرابش می‌کنی))

((برام مهم نیست))

((پریا چی؟))

((اون مهریون و دوست‌داشتنیه، اما نه برای من که تو دلم رو بردی))

((از حالا به بعد چی باید بشه؟))

((من چند ماه دیگه با پریا و بابا برمی‌گردم و اون وقت کنارمی))

((اما من که دیگه نمی تونم کنارت باشم))

((اگه بخوای می تونی))

((به چه قیمتی))

((به هر قیمتی))

((حتی به قیمت فروختن یه عشق و خیانت به خواهرم))

((این خیانت نیست، این اسمش عشقه. عشقی که هیچ چیز جلودارش نیست))

دچار تردید شدم و با ترس تایپ کردم.

((واقعاً؟))

((البته. تو نمی خوای باورم کنی ولی بدون که عاشق شدن یعنی این))

((آخه من...))

یه لحظه پرستار اومد داخل و منو دید که چشمهام پر از اشکه، اما ندید که گوشی موبایل دستمه و دارم پیام می فرستم. یه پرستار قدبلند سی و چندساله. به سروصورتتم با دقت نگاه کرد و ازم خوشش اومد.

اومد کنارم و گفت: درد داری؟

- نه.

- چرا گریه می کنی؟

دستپاچه شدم و گفتم: هیچی، فقط دلم گرفته.

با کنجکاوی ازم پرسید: همکارم گفت می خواستی خودکشی کنی؟

سرم رو انداختم پایین و چیزی نگفتم.

موهام رو نوازش کرد و ادامه داد: آخه برای چی دختر؟ برای کی؟

- حکایت من عین یه قصه تلخه.

پرستار خنده پرمعنایی کرد و گفت: مگه غیر از اینه که برای یه پسر این کار رو کردی؟

سرم ام رو چک کرد و تذکر داد: دیگه از این کارها نکن.

عین بچه‌های خوب جواب دادم: چشم، خانم.

دستم رو نوازش کرد و از اتاق رفت. دوباره گوشی موبایل رو که زیر لحاف قایم کرده بودم بیرون آوردم و آخرین پیام سعید رو خوندم.

((تو چی؟ من بهت میگم: تو هوس‌انگیزترین دختری هستی که توی تموم زندگی‌ام دیدم))

توی اون حال پریشون از خودم پرسیدم: یعنی هوس‌انگیز بودنم جزئی از عشقه؟

تایپ کردم.

((فقط چون هوس انگیزم عاشقمی؟))

دیگه جوابی نیومد.

صدای دکتر که داشت توی راهرو بیمارستان صحبت می کرد منو ترسوند و زودی گوشی موبایل رو توی کیفم انداختم و آرام گرفتم.

اومد بالای سرم و نبضم رو گرفت. پرسید: خوبی؟

- بله. آقای دکتر.
- اگه دختر خوبی باشی و دیگه فکرهای بد به سرت نزنه امشب می دارم بری خونه تون.

ذوق کردم و پرسیدم: راست می گین؟

- البته به یه شرط.
- چه شرطی؟
- که خالهات پیشت بمونه و مراقبت باشه.
- چشم، هر چی شما بگین.
- آفرین دختر خوب.

چند دقیقه بعد خاله ام از راه رسید درحالی که با اکبر آقا سر اینکه کجا پارک کنه و به کی بوق بزنه چونه می زد.

اون شب خاله و شوهرخاله ام منو بردن خونه مون. بعد از مدت ها، با رسیدن به خونه و رفتن توی حیاط بزرگش احساس شوق و شادی تموم وجودم رو پر کرد.

تازه فهمیدم که خونه مون چقدر دوست داشتنیه که چقدر آرامش بخش و دل پذیره.

فصل بیست و پنج

وقتی بیدار شدم هنوز ماشین تو راه بود. حالا افتاده بود توی یه جاده کاملاً تاریک خاکی. بارونم تندتر شده بود.

دود سیگار با یه بوی تند آمیخته شده بود و همه فضای ماشین رو گرفته بود. طوری که به سختی می تونستم نفس بکشم.

اونی که می روند گفت: حالا این بارون چی می گه؟

اون یکی پرسید: تو مگه اینجاها رو می شناسی؟

- دو سه باری با بچه ها اومدم. یه ویلا اون بالا هست که جای خلوت و دنجیه.

- آخه اینجا جاست ما رو آوردی؟

من از اون دود غلیظ گیج و گنگ شده بودم. با صدای لرزونی پرسیدم: کجا داریم میریم؟

یکی شون برگشت و گفت: به به می بینم که بیدار شدی.

- اینجا کجاست؟

اون یکی با تمسخر جواب داد: گفتم که یه جای خوب.

نیشخندی زد و ادامه داد: تو یا خیلی ماهری یا خیلی ساده.

بی خبر از همه جا پرسیدم: من ... نمی فهمم.

- چه بامزه ست.

- ازش خوشم میاد.

- چند سالته؟

- راستی از مهمونی میای؟ خیلی شیک و پیکتی.

- نه بابا. سر قرار بوده و طرف نتونسته راضی اش کنه.

دلم لرزید. آره سر قرار بودم اما نه برای عشق و عاشقی. می خواستم همه چی رو تموم کنم و خودم رو از این بازی خیانت آمیز نجات بدم، اما موضوع راضی شدن رو نفهمیدم و آروم پرسیدم: منظورت چیه؟

با جسارت جواب داد: خب با ما حتماً راضی ای که سوار شدی؟ مگه نه؟

و تازه فهمیدم توی چه دردسری افتادم. سعی کردم تا در ماشین باز کنم، اما در قفل بود و ترسم بیشتر شد.

اونی که رانندگی می کرد با شیطنت گفت: در قفله. فکر کردی می دارم به همین راحتی در بری؟

دومی بلند خندید.

نمی تونستم باور کنم توی چه مخمصه ای افتادم. گفتم: من اونی که فکر می کنین نیستم.

- آره خب، تواز آسمون اومدی.
- شوخی نمی‌کنم، به خدا راست می‌گم.
- ما هم می‌دونیم راست میگی.

برگشت و نگاهم کرد. نگاهی که ناپاکی ازش می‌بارید. به‌ناچار با تموم قدرتی که داشتم جیغ زدم و کمک خواستم. با این کار دستپاچه شدن و اون‌ی که رانندگی می‌کرد و ایستاد و با عصبانیت گفت: چه خبرته؟ ساکت باش. دومی گفت: صدات رو ببر و گرنه خففات می‌کنم.

دیدم یه چاقو توی دستشه. چاقویی که توی نور کمرنگ ماشین می‌درخشید. با توقف ماشین چرخ‌ها توی گل موندن و دیگه نتونست راه بیفته. یکی شون پیاده شد تا بره و ماشین رو هل بده. همین کافی بود تا قفل درها باز بشن.

به‌سرعت در رو باز کردم و پریدم پایین. اون قدر وحشت‌زده بودم که کفش هام رو پرت کردم کنار و با همون پاهای لخت میون خرده‌سنگ‌های تیز شروع کردم به دویدن. توی اون بارون شدید وسط جاده‌ای که دو ستمش با درخت‌های بلند و ترسناکی احاطه شده بود سمت سراسیبی‌ای جلوم فرار کردم. فرار از همه اون چیزهایی که به سرم اومده بود.

اما جاده خیس بود. خیلی زود تعادل رو از دست دادم و میون گل‌ولای به زمین افتادم. پهلوام به شدت درد گرفت و دیگه نتونستم از جام بلندشم. دیدم اون پسر بهم رسید و اومد بالای سرم. دوباره شروع کردم به جیغ زدن. صدام توی اون فضای تاریک و خوفناک پیچید و توی طوفان گم شد.

اون از خشم به موهام چنگ زد. وحشیانه دهنم رو گرفت و با صدای خفهای تهدیدم کرد: دهنه رو ببند لعنتی.

با حرص گلوم رو فشار داد تا وادارم کنه تسلیمش بشم. راه نفسم بسته شد و بی‌اختیار آروم گرفتم. توی گوشم زمزمه کرد: باهام میای. فهمیدی؟

همون جور که گلوم رو گرفته بود منو کشوند سمت ماشین. کم‌کم بی‌حال شدم و بی‌رمق میون دست‌های حریصش افتادم رو زمین. ترسید و فکر کرد که مردم. با دستپاچگی دوستش رو صدا زد تا بیاد کمکش کنه.

یه دفعه میون پیچ‌های پریشون اونها، از دور دست‌ها جایی که آواز باد با صدای قطره‌های بارون هم‌آوا شده بود، از جایی توی قلب تاریکی، همون جا که نمی‌شد فهمید بهشته یا جهنم، صدای پاهای اسبی که باعجله توی سراسیبی جاده سم به زمین می‌کوبید توی گوشم طنین انداخت. اون وقت نور کورسوی فانوسی که شعله‌اش توی طوفان افسارگسیخته به خودش می‌لرزید از همون جا، جاده بالا پیدا شد.

اون دو تا جوون دستپاچه شدن. نشستن توی ماشین و با تموم قدرتی که داشت گاز دادن و رو به پایین فرار کردن.

من به نوری که اون بالا پشت اسب تکون تکون می‌خورد نگاه کردم. اون غریبه نزدیکم شد. بارون اون قدر شدید بود که نتونستم چیزی ببینم. فقط یه سایه‌رو دیدم که از اسب بلندقامتی پیاده شد و اومد بالای سرم. با یه پوستین ضخیم روی تنش.

باهام حرف زد، یه پیرزن بود که سعی داشت تن پوشش رو بندازه روم. با بزبون محلی‌ای که من نفهمیدمش.

دیگه رمقی برام نمونه بود. بدون اینکه چیزی بگم لب‌های پر از خونم رو بستم تا بیشتر از این تلخی اشک‌هایی که صورتم رو پر کرده بود نچشم. تلخی‌ای که اون شب زجرآور به تلخی زهر توی کامم ریخته شد.

پیرزن سوار بر اسب درحالی که منو محکم نگه داشته بود به سمت جاده بالا تاخت. اسب هوشمندانه ما رو از میون گل ولای، توی پیچ و تاب راهی باریک تا بالای یه تپه برد و اونجا کنار یه کلبه بزرگ چوبی، پهلوی اسطبل که نیمه روشن بود آروم گرفت.

اون منو از اسب پایین آورد، توی آغوشش گرفت و درحالی که توی چشمهام زل زده بود به داخل خونه اش برد.

چشم‌های پراشکم به صورتش خیره موند، به صورت اون پیرزن مهربون.

منو روی تخت چوبی بزرگی خوابوند. لباس‌های خیس و گل‌آلودم رو درآورد و با لحاف گرمی بدنم رو پوشوند.

موهای آشفته‌ام رو نوازش کرد و به فارسی گفت: اسمم حلیمه ست. نمی دونم اهل کجایی و کی هستی. ولی اینجا پیش من در امانی.

من که هنوز می‌لرزیدم کم‌کم با صدای آرومش همه چی رو فراموش کردم: الان باید بخوابی عزیزکم ... نترس. اینجا روستای شالما ست. تو توی خونه بی‌بی حلیمه مهمونی.

کم‌کم پلک هام که از شدت گریه می‌سوخت روی هم افتاد. اون دست‌های لاغرم رو میون دست‌های بزرگ و ستبرش گرفت و آروم نوازشم کرد. نوازشی که منو یاد مادرم انداخت. حتی برام آوازی رو زمزمه کرد، یه آواز محلی که منو به دنیای زیبای اون برد.

دنیایی که برام تازه و ناشناخته بود.

فصل بیست و شش

وقتی بیدار شدم نزدیک‌های ظهر بود. من هنوز توی تخت چوبی، کنار پنجره‌ای بودم که می‌شد از شالیزارهای برنج رو دید.

اون برنجزارهای سرسبز از پایین دشت شروع می‌شدن و روی هم پله‌پله بالا می‌اومدن تا جایی که توی دامنه کوه همون جا که مه هنوز از زمین جدا نشده بود توی سایه درخت‌ها محو می‌شدن.

آبی که میون بوته‌های سربریده برنج گیر افتاده بود توی پرتو آفتاب کم جون پاییزی می‌درخشید و تصویر ناپایداری از آسمون لابلایش انعکاس پیدا می‌کرد. تصویری آبی‌رنگ که با وزش باد هر لحظه تغییر چهره می‌داد.

هوا حالا صاف‌شده بود و می‌شد پاره‌های ابری که از دیشب باقی مونده بودن توی افق شمرد.

سرم رو کج کردم تا بتونم همه اون فضای ناآشنایی رو که اطرافم بود ببینم. جایی که دور از جاده اصلی بالای یه تپه بلند میون درخت‌های کوچیک و بزرگ انار و زیتون احاطه‌شده بود. یه محیط سرسبز و بکر که همه‌جاش پر بود از سرسبزی و طراوت.

اون بیرون پیرزن داشت برای مرغ و خروس‌های گرسنه‌اش دونه می‌پاشید و با هر مشت دونه ای که به زمین می‌ریخت یه عالمه جوجه و مرغ حریص و پر اشتیاق دورش جمع می‌شدن.

کنارش چند تا بوقلمون رنگی و درشت باوقار خاصی حرکت می‌کردن. اون‌ها حتی باوجود گرسنگی آروم آروم دونه‌ها رو برمی‌داشتن. هر از گاهی ام صدای اعتراض دسته‌جمعی شون بلند می‌شد. صدایی که با جیک‌جیک مداوم جوجه‌ها آمیخته می‌شد.

یه سگ بزرگم دورش می‌پلکید و مرتب دم تکون می‌داد. اون بامحبت خاصی براش غذا می‌ریخت و صداش می‌زد برفی.

اونورتر از این هیاهوی پراز و رمز زندگی، یه راه باریک خاکی بود که از جاده بالا می‌پیچید و به دروازه چوبی حیاط می‌رسید.

از اون بالا می‌تونستی همه‌جارو ببینی. حتی مردی که با بار چوبی پشت قاطرش از سرایشی جاده اصلی پایین می‌دوید.

همه‌جای اون روستا با یه سادگی ژرف عجین شده بود. من دوروبرم رو نگاه انداختم، نه از تلفن خبری بود و نه از تلویزیون. نه حتی از برق. سقف اون اتاق بزرگ با چوب‌های تیره‌رنگ و کهنه پوشیده شده بود و دیوارش به رنگ سفید ساده‌ای بود که می‌شد زبری کاه‌گل رو از زیرش دید. در چوبی و ترک‌خورده اتاق نیمه‌باز بود و دستگیره‌اش با وزش باد روی اون تلوتلو می‌خورد. من لحظه‌ای بو کشیدم و بوی برنج و کاه‌گل رو از اون فضای بکر حس کردم. بویی که منو یاد بچگی هام انداخت اون موقع که با بابا و مامانم رفته بودیم به یه خونه گلی روستایی. به مهمونی زنی که برامون نون تازه تنوری پخت. دوباره توی مرور اون خاطرات یاد پریا افتادم. اون مرتب منو از لب تنور داغی که پر از آتیش بود دور می‌کرد و توی بغلش می‌گرفت. بی‌اختیار از یادآوری اون لحظه‌ها و اسم زیبایی که حالا نمی‌تونستم به زبون بیارمش دلم لرزید.

و چهره خون‌آلود پریا یادم افتاد. درست لحظه‌ای که جلوی چشمهام روی برانکارنداختنش.

با یادآوری اون لحظه‌های دردآور گلوم شروع کرد به سوختن و بغض نفسم رو تنگ کرد اما با خودم فکر کردم که دیگه برای این عجزولابه کردن دیر شده.

به خودم اومدم. دیدم پیرزن اومده توی ایوون خونه اش و دوباره داره یه آواز رو زمزمه می‌کنه.

بی‌رمق سرم رو روی بالش چرخوندم تا اون رو از لای در نگاه کنم. پیرزن داشت حصیر نازکی رو به هم می‌بافت و دامن بلندش روی زمین پهن شده بود. موهای سفید و بلندش باوجود پیری هنوز بلند و پرپشت بود و از پشت شالش پرچینش بیرون زده بود.

دستهایش تند و بی‌وقفه رشته‌های حصیر رو توی هم گره می‌زد و با هر گره زدن صدایش اوج می‌گرفت. من با صدای دل‌انگیز آوازش سرم رو سمت پنجره چرخوندم. پنجره‌ای که پشت شیشه‌های بخار گرفته‌اش لحظه‌ها و ثانیه‌ها به رنگ خاطره‌ها نقش بست و منو توی خیالات تلخ خودم فروبرد.

و خیلی زود گونه‌ها با اشک‌هایی که به پایین می‌سریدن خیس شد.

یه کم بعد در اتاق با صدای ملایمی باز شد و پیرزن آروم اومد بالای سرم. خم شد تا چهره‌ام رو بهتر ببینه. دید که عین دیوونه‌ها مات و مبهوت به بیرون زل زدم، اشک می‌ریزم و از گوشه لبم داره خون میاد. هول برش داشت و تندی رفت و یه پارچه تمیز آورد تا خونم رو بند بیاره. صورتم رو برگردوند و با لحن دلسوزانه‌ای گفت: خدا لعنتشون کنه، لب‌ت رو پاره کردن.

گلووم هنوز می‌سوخت. بهش خیره شدم. اون آروم موهام رو از روی شونه‌ام کنار زد و گفت: گلوتم که زخمی شده طفلکم.

و ادامه داد: اسمت چیه؟

هیچی نگفتم.

پرسید: اهل کجایی؟

این بار چشمهام رو بستم. نتونستم جلوی غصه‌ای که توی دلم جمع شده بود بگیرم و گریه‌ام گرفت.

پیرزن ناز و نوازشم کرد و با صدای مادرانه‌ای گفت: گریه کن عزیزکم، با گریه غصه از دلت میره.

سرم رو چسبوندم به بازوش. اون با دست‌هایی قوی بدن لاغر و تکیده‌ام رو در آغوش گرفت. نمی‌دونست که من کی ام و از کجا میام که شاید اگه می‌فهمید منو با دستهای خفه می‌کرد.

دید نمی‌تونم حرف بزوم و گفت: خودت رو اذیت نکن. برام مهم نیست که کی هستی و از کجا میایی. منم غصه زیاد دارم. غصه‌هایی که توی این دل وامونده گیر کرده اما با همه این‌ها زندگی رو دوست دارم.

از پنجره به دوردست خیره شد و ادامه داد: دیشب که صدای جیغ ات رو توی جاده پایین شنیدم خیلی ترسیدم. گفتم شاید گرفتار گراز شدی. آخه اینجا هرچند روز یه بار یه گراز به مزرعه‌ها حمله می‌کنه، اما وقتی دیدم که اون وحشی‌ها دارن اذیت می‌کنن خون جلوی چشمهام رو گرفت. حتی چوب‌دستی‌ام رو آماده کرده بودم تا بهشون حمله کنم که دیدم فرار کردن.

با افسوس سری تکون داد و گفت: توی ده از این اتفاق‌ها نمی‌افته. جوون‌های اینجا پاک و سالم‌ن. توی این دیار همه عاشق هم‌ن. حتی دو تا روستا اون طرف ترم بری بازم اگه باری از دوش بیفته کمکت میان و خم به ابرو نمی‌ارن، عین پسر من.

صدایش از بغض لرزید و بند اومد. به‌ناچار زیر لب دعایی خووند و آروم گفت: برم یه چیزی بیارم بخوری، رنگ به روت نمونده.

رفت و در رو پشت سرش بست. من اونجا توی رختخواب مثل کسایی که گم‌شدن و هیچی به یاد نمی‌ارن به پنجره‌ای که حالا با نور آفتاب روشن شده بود زل زدم.

دور از همه بودم ... بابام، سپیده، امیر، پارسا و باران و حتی ... پریا. پریایی که دیگه هیچ‌وقت نمی‌دیدمش.

فصل بیست و هفت

اون شب خاله‌ام یه شام خوشمزه برام درست کرد. حتی شوهرخاله‌امم سنگ تموم گذاشت و برام تازه‌ترین جکی که بلد بود تعریف کرد و من کلی خندیدم.

اما گوشه ذهنم پر از اضطراب بود.

به محض اینکه فرصتی پیدا کردم رفتم توی اتاق و دور از چشم اونها گوشی موبایل رو از کیفم درآوردم.

درحالی که قلبم تند و تند می‌زد یواشکی پیام‌های تازه رو باز کردم تا بخوونم شون.

چهارشنبه‌شب.

((آهوی دل فریب من، هوس‌انگیز بودنم جزئی از عشقه و تا زمانی که مال من نشی می تونه برات خطرناک باشه))

((ضمناً می‌خواستم بدونم کی باید تماس بگیرم تا از زبون شیرینت این رضایت‌مندی رو بشنوم))

با جواب ندادن من دوباره پیام داده بود.

((من منتظرتم، به من زمان بگو))

شروع کردم به تایپ کردن.

((سعید، خاله و شوهرخاله‌ام یه مدتی پیش من می موندن تا تنها نباشم. میشه فعلاً به همین شکل در تماس باشیم؟))

دیدم پیامش یه دقیقه بعد اومد.

((پرستو، چرا بهشون گفتم بیان؟ نکنه به عمد این کار رو کردی؟ یا نکنه خونه تون نیستی.))

سریع جواب دادم.

((نه باور کن این‌طور نیست. واقعیت اینه که من دیشب شرایط جسمی مناسبی نداشتم و اونها برای همین اومدن پیشم))

((اگه راست میگی همین الان بلند شو و تلفن رو جواب بده. من تماس می‌گیرم))

ترس همه وجودم رو پر کرد. اون دیوونه شده بود!

از تختم بلند شدم و گوشی رو قایم کردم. آروم اومدم توی راهرو و کنار تلفن شروع کردم به قدم زدن.

تلفن زنگ خورد، با زنگ دوم به سرعت برش داشتم.

خاله‌ام از توی آشپزخونه اومد توی راهرو تا تلفن رو جواب بده که دید من برداشتم. بدون اینکه شک برش داره پرسید: پریاست؟

- آره خاله. سلام می‌رسونه.

- سلامت باشه. بابات خوبه؟

- آره خوبه، ممنون.

و با یه لبخند همه چی رو فیصله دادم. خاله‌ام خیالش راحت شد و برگشت توی آشپزخونه.

سعید اونور خط با لحن شیطنت‌آمیزی گفت: می‌بینم که دروغ‌گو شدی؟

- سلام.

- سلام عزیزم. بعد از اون جنگ تمام‌عیار این اولین مکالمه عاشقانه ماست. درست میگم؟

از گفتنش واهمه داشتم. با شرم گفتم: شاید.

- خوبی عشقم؟

- ممنون.

- حالم رو نمی‌پرسی؟ یا حال پریا و بابا رو؟

- ببخشید، اصلاً حواسم نبود. تو خوبی؟

- عالی.

- پریا و بابا چطور؟

- اونهام خوبن. پریا هنوز نیومده، فکر کنم پیش بابات توی بیمارستانه.

- سعید ...

- جانم عزیزم.

- بابام واقعاً حالش خوبه؟ تو رو خدا اگه مشکلی هست بگو.

- نه مشکلی نیست. تحت مراقبت و دکترشم فعلاً از شرایطش راضیه. امشب میرم دنبال پریا تا از بیمارستان باهاشون حرف

بزنم و از نگرانی در بیایم.

- راست میگی؟

- آره. فقط به خاطر تو.

- ممنون سعید. جبران می‌کنم.

اون که انگار منتظر بود آروم زمزمه کرد: هر وقت مال من شدی اون وقت جبران میشه.

با غصه جواب دادم: من که راه دیگه ای جز این ندارم. مگه دارم؟

سعید که دلش با هر بار حرف زدنم می‌لرزید گفت: این تازه اولشه خوشگل من.

گفتم: اگه پریا بفهمه تیکه تیکه‌ام می‌کنه.

- بهش اجازه نمیدم هم‌چین کاری بکنه.

- ولی حق داره. من وارد زندگی‌اش شدم و دارم شوهرش رو ازش می‌گیرم. تو بودی چیکار می‌کردی؟

- به راه عاشقیتم ادامه می‌دادم. به هر شکل ممکن.

- سعید، من توانش رو ندارم. اگه الانم راضی به این کار شدم به خاطر بابامه و اون عشق نیمه جونی که توی دلم مونده.

دلم طاقت نیاورد و با حماقت به حس پاکی که از اون توی قلبم جا خوش کرده بود اعتراف کردم: شاید گفتنش برای دختر مغروری

مثل من سخت باشه.

سعی کردم لرزش صدام رو پنهون کنم. ادامه دادم: تو قلبم رو زیر پاهات انداختی و آزارم دادی اما من فراموشت نکردم. هر بار به یاد تو نفس کشیدم و غصه خوردم. حتی تا لحظه آخر وفادار موندم و دلداهه کسی نشدم.

با صدای خاله‌ام که از توی آشپزخونه بلند شد هول شدم و با ناراحتی به سعید گفتم: دارم صدام می‌کنن. من باید برم الانه که شک برشون داره.

- ولی حرفمون تموم نشده عزیزم.
 - می‌ترسم، اگه کسی بفهمه روزگارم سیاه میشه.
 - چرا این قدر می‌ترسی؟
 - سعید، خواهش می‌کنم. دوباره فردا صحبت می‌کنیم. من هیچ جا نمی‌رم تا تو زنگ بزنی.
 دلش به رحم اومد و زودی خداحافظی کردیم. نفس راحتی کشیدم و تلفن رو قطع کردم. زودی دویدم پیش خاله‌ام تو آشپزخونه و باهاش گرم صحبت شدم. اون عادت نداشت موقع کارهاش تنها باشه و من باید پیشش می‌موندم.
 نیم ساعت بعد رفتم تا به سپیده زنگ بزوم. می‌دونستم از رفتارم ناراحت شده. با خودم فکر کردم اون تنها دوستیه که برام باقی مونده و درست نیست که اونم از دستم بره. ته دلم خالی شده بود و نمی‌تونستم باهاش حرف بزوم.
 به خونه شون زنگ زدم. دیدم امیر گوشه‌ی رو برداشته!
 جا خوردم و تا چند ثانیه نمی‌دونستم حرف بزوم یا نه اما بعد با خودم گفتم درست نیست که دلش رو بشکونم.
 گفتم: سلام.

- سلام پرستو. خوبی؟
 - ممنونم. می‌تونم با سپیده صحبت کنم؟
 - البته.
 خواست خداحافظی کنه که با شرمندگی گفتم: راستش، می‌خواستم بگم بابت دیروز متأسفم.
 - نمی‌دونم چی باید بگم ولی یه چیزهایی هست که داری پنهونش می‌کنی.
 نمی‌دونستم چی باید جواب بدم و ساکت موندم.
 ادامه داد: ظاهراً داری تموم تلاشت رو می‌کنی تا بهم بفهمونی دوستم نداری.
 - نه امیر، به خدا این جور نیست.
 - اما من کنار نمی‌کشم تا زمانی که بهم بگی برم.
 با لحن سرزنش‌آمیزی گفت: سعید که فریب داد. دیگه منتظر کی هستی؟
 - هیچ کس.
 - پس چرا تردید داری؟
 - امیر خواهش می‌کنم بهم فرصت بده.
 - باشه، ولی حق نداری سرکارم بذاری و بری سراغ یکی دیگه.

- ولی یه چیزهایی هست که از اختیارم خارجه. به خدا نمی خوام فریبت بدم. باور کن.

با دلخوری گفت: باشه، الان میگم سپیده بیاد.

سپیده یه ذره بعد اومد. گوشی رو ازش گرفت و با یه سلام سرد بهم فهموند که ازم ناراحته.

گفتم: سپیده، زنگ زدم بگم ...

- بگی چی؟ که دیوونه شدی؟

- نه خب بذار برات توضیح بدم.

- تو هر بار یه چیز میگی. یه بار میگی آره، یه بار میگی نه. ببین همیشه با احساسات کسی بازی کرد.

اون صداس رو آروم کرد و با عصبانیت ادامه داد: دادشم مثل اون سعید سر کارت نمی ذاره. می فهمی؟ اگه رفتارهای بچگونه‌ام ازش سر میزنه ...

بازم صداس رو پایین تر آورد و گفت: به خاطر عشقیه که به تو داره. اگه واقعاً دوسش نداری چرا یه نه نمیگی تا تمومش کنی؟ من که گفتم ازت ناراحت نمی شم. خب توام حق داری هر کی رو می خوای انتخاب کنی. دیگه نمی دونم چرا این کارها رو می کنی و هر دفعه یه جور دل دادشم رو می شکنی. ببینم، پای کس دیگه ای وسطه؟

هیچی نگفتم. آخه چی می تونستم جز دروغ بهش بگم؟

صداس منو از جا پروند: پرستو، نمی شنوی؟

- چی؟

- پرسیدم پای کس دیگه ای وسطه؟

و مجبور شدم دوباره دروغ بگم: نه سپیده.

- خوبه. پس چی رو داری قایم می کنی؟

- به خدا هیچی.

با دلخوری ادامه داد: عوض شدی. خیلی ام عوض شدی. این روزها همیشه شناختت.

- راست میگی.

- آخه یه چیزی بگو ...

- خب چی بگم؟ باشه، بابت همه چی متأسفم.

صداس می لرزید. گفت: تو داری خودت رو از بین می بری. نه خواب داری نه چیزی می خوری. آخه چرا این قدر نگران باباتی؟ مگه تو چیکار می تونی براش بکنی که نکردی.

- نمی دونم، فقط دلم می خواد نفسم ببره و همه رو راحت کنم.

- عزیزم، این چه حرفیه می زنی؟

- سپیده جونم. تو رو خدا درکم کن. واقعیتش اینه که معالجه بابام هزینه زیادی رو دستمون گذاشته. پولی که نمی دونیم از کجا باید تأمینش کنیم.

با ناراحتی پرسید: راست میگی؟

- پریا داره روز و شب کار می کنه ولی نمی تونه برسونه. داره مریض میشه. منم کاری از دستم بر نمیداد.
- خب، خونه رو بفروشین.
- پریا نمی داره. اون وقتی لج بازی گل کنه نمیشه راضی اش کرد.
- چقدر بد.
- برای همینه دارم سعی می کنم یه راهی پیدا کنم تا بتونم کمکش کنم.

خواستم همه چی رو اعتراف کنم اما جرات نکردم.

سعی کردم موضوع رو عوض کردم و پرسیدم: از مهدکودک چه خبر؟

- هیچی، امروز اومدم دنبالت ولی نبودى و خودم راه افتادم و رفتم. خانم کرمی از تو پرسید و گفتم سرما خوردی و داری استراحت می کنی. بعدشم چهارتا بچه رو ریختن سرم. پونه و پگاه کم بودن پارسا و بارانم اضافه شدن. خلاصه وضعی بود. یکی رو جمع می کردم اون یکی گریه می کرد. یکی رو می خوابوندم اون یکی گرسنه اش می شد. نپرس سپیده خانم.
- وای عزیزم، ببخشید که برات دردرس شدم.
- نه بابا. من که همیشه دوست دارم کمکت کنم. مگه تا حالا غیر از این بوده؟
- نه به خدا. من کجا بهتر از تو دوست پیدا می کنم؟
- آره پس چی؟
- سپیده جونم، زنگ زدم بگم ...

خنده بامزه ای کرد و گفت: وای تو رو خدا هیچی نگو. هر چی بیشتر میگی دل آدم بیشتر می سوزه.

خنده ام گرفت و گفتم: نه می خواستم بگم که ... هیچ وقت تنهام نذار.

سپیده با دقت گوش داد. من که دیگه چیزی به اسم غرور برام نمونه بود با تموم عشقی که توی صدام بود گفتم: بدون تو نمی تونم تحمل کنم. تو که کنارمی غصه هام قابل تحمل تره.

آروم گفتم: پرستو، چه حرف های قشنگ قشنگی می زنی.

گفتم: دیگه چیزی برام نمونه که اعتراف نکنم.

اما هنوز یه موضوع تلخ نمونه بود که توی ذهنم می پلکید و شکنجه ام می داد. باوجود همه اون آدم هایی که کنارم بودن باز احساس تنهایی می کردم و نمی تونستم راز دلم رو بگم. حتی با داشتن یه بابای خوب، یه خواهر مهربون، یه دوست فداکار و ... دو تا عاشق دلباخته که هر کدوم حاضر بودن به خاطر من دنیا رو بهم بریزن.

بعدش با هم خداحافظی کردیم و قرار شد شنبه صبح دوباره بیاد دنبالم و با هم بریم سرکار.

آخر شب پای تلویزیون نشسته بودیم و اکبر آقا داشت داستان سریال موردعلاقه اش رو با آب و تاب تعریف می کرد. می گفت اون مرده قهرمانه و اون یکی آدم بده ست.

که یه دفعه تلفن زنگ خورد. حدس زدم پریا باشه همون جور که سعید بهم قول داده بود.

دویدم و گوشی رو برداشتم. پریا از اونور با خستگی سلام کرد: خوبی عزیز دلم؟

- من خوبم. تو خوبی خواهی؟ بابا خوبه؟
 - خوبم قربونت برم. بابام خوبه. عملش ظاهراً بد نبوده و دکترش راضیه.
 - چه خوب.
 - داروهاش هم داریم تهیه می‌کنیم و اگه جواب‌گویی‌اش خوب باشه می‌تونیم زودتر برگردونیمش ایران.
 - وای راست میگی؟ عالیه.
- از شدت خوشحالی اشکم در اومد.
- اون ادامه داد: خیلی دوست دارم با بابا برگردم ایران. اینجا خوبه ولی آدم دلش می‌گیره. آخه هم زبون که نداریم.
- آره تنهایی سخته.

رفتم توی فکر و حواسم نبود که پریا چی گفت. واسه همین دوباره پرسیدم: چیزی گفتی؟

- پرسیدم سرکار می‌ری؟
 - آره.
 - کجا هست؟
 - یه مهدکودک. جای دوست‌داشتنی‌ابه.
- با تعجب پرسید: ولی تو که هیچ‌وقت حوصله بچه نداشتی؟

- آره، ولی حالا انگار روحیاتم عوض شده.
- قربونت برم خواهر مهربونم.

دل‌م به درد اومد و با زبون بی‌زبونی خواستم یه چیزهایی رو بهش بگم. هرچند که اون هیچ‌وقت نفهمید منظورم چیه. هنوزم که یادم میاد با خودم میگم ای کاش همون لحظه همه چی رو بهش می‌گفتم. کاش همه چی رو اعتراف می‌کردم.

با لحن غم‌آلودی ادامه دادم: خواهی. یه موقع‌هایی توی زندگی به بن‌بست میرسی. انگار که تموم دنیا می‌خوان وادارت کنن تا اون کاری که دوست‌نداری انجام بدی ... حتی خدا. اون‌کی که خیلی مهربونه ولی یه وقت‌هایی ما رو یادش میره.

- ولی تو که گفتی مهدکودک رو دوست داری؟ این‌که کار بدی نیست.
- آره، منظورم این بود که ...
- که چی؟
- ولش کن. فقط خواستم یه حرف گنده بزنم.

با تعجب رفت توی فکر.

نمی‌خواستم فکرش بیشتر از این با اتفاق‌هایی که برامون افتاده بود آزار ببینه. لحن صدام رو عوض کردم و گفتم: راستی، می‌دونی برای سپیده‌داره خواستگار میاد؟

- جدی؟ کی هست؟
- علیرضا. پسر همسایه، همون که همیشه با ما روی شاخه‌های درختی که توی باغ‌های سیب بود همبازی می‌شد.
- آخی. یادش به خیر، یعنی این‌قدر بزرگ‌شده؟

- آره، بزرگ و خوش تیپ.
- چه دورانی بود خواهری. آدم دلش پر از غصه همیشه وقتی بهش فکر می کنه.
- همیشه یادمه که چه جوری منو بین اون بچه‌ها توی بغلت می گرفتی تا اذیتم نکنن.
- آخه خواهری موشه بودی دیگه.

از این لحن بامزه‌اش خنده‌ام گرفت و گفتم: هنوزم همون خواهری موشه خودتم. همونی که آرزوشه توی بغلت بگیریش. اون روز بهت گفتم دیگه بزرگ شدم، ولی راستش دروغ گفتم. خدا می دونه که چقدر دلم اون زمون ها رو می خواد تا بیام توی آغوشت و دلم آروم بگیره.

پریا که حرفهام دلش رو سوزوند بغضش گرفت و گفت: پرستو، تو رو خدا دلم رو آتیش نزن. کاش الان کنارت بودم تا هزار بار توی بغلم بگیرمت و فدات بشم.

صدای خاله‌ام دوباره بلند شد. اون مرتب منو می پائید تا مبادا دست از پا خطا کنم. بلند جواب دادم: ببخشید خاله، با پریا دارم صحبت می کنم.

دیدم این بار اوامد پیشم و آروم گفت: شماها سیر نمی شین این قدر با هم اختلاط می کنین؟ چی می گین شما دو تا خواهر؟ سریع جواب دادم: خب، دلمون تنگ میشه دیگه.

پریا با تعجب پرسید: ولی ما که دو سه روزی هست با هم حرف نزدیم.

موضوع رو عوض کردم و گفتم: خاله سلام می رسونه.

حواس پریا پرت شد. اون وقت پرسیدم: راستی بابا هست؟ همیشه باهات صحبت کنم؟

ازم خداحافظی کرد و گوشی رو داد به بابام: سلام، دختر گلم. خوبی بابا؟

- فدات بشم بابا جونم. من خوبم. شما خوبی؟

- آره، ظاهراً که بهتر شدم. دست همه تون درد نکنه.

- من که کاری نکردم. پریا همه کارها رو کرده.

بابام با صدای بلند تأیید کرد و ادامه داد: خدا اون رو واسه سعید حفظ کنه. به پای هم پیر بشن که این قدر برام زحمت کشیدن.

صدای سعید رو از اونور شنیدم که بی خیال و خونسرد جواب داد: چه زحمتی بابا، وظیفه ست. من به خاطر عشق همه کاری می کنم.

و یه لحظه نه از اون که از خودم متنفر شدم. اون راست می گفت. برای عشق همه کار می کرد اما من این وسط چه نقشی داشتم؟ یه عاشق، یه دختر فداکار ... و یا یه خیانت کار؟ نمی دونم.

مستأصل شدم و ترجیح دادم زودتر خداحافظی کنم. حتی بابام فهمید که حال خوب نیست و نگران پرسید: دخترکم. چیزی شده؟

حالم اصلاً خوب نبود. چشمهام رو بستم و با لحن پردردی گفتم: بابا جونم، تو رو خدا زودتر بیا پیشم. خیلی دلم گرفته.

- عزیزم بی تابی نکن. فکرم می مونه.

- چشم.

- مواظب خودت باش.

- چشم.

باهاش خداحافظی کردم. دیگه حالا چه فایده داشت که کی باشم و توی این بازی چه نقشی اجرا کنم. باید حالا که واردش شده بودم یه کاری می‌کردم. کاری که با تسلیم شدن من به سعید مشکل مونو حل می‌کرد.

وقتی رفتم توی اتاق خاله‌ام و شوهرخاله‌ام هنوز داشتن سریال موردعلاقه شونو می‌دیدن. شوهرخاله‌ام رو به خاله‌ام کرد و گفت: بابا این دختر رو بپا. دوباره نره خودکشی کنه.

من که از حرف بامزه اکبر آقا خنده‌ام گرفته بود بی‌اختیار گفتم: خاله جونم؟

آروم جواب داد: جانم عزیزم.

بی‌مقدمه رفتم و پریدم توی بغلش. با غصه گفتم: خیلی می‌ترسم.

اون که جاخورده بود خودش رو جمع‌وجور کرد، با دلسوزی توی بغلش فشارم داد و گفت: آخی، فدات بشم عزیز دلم. نترس ما کنار تیم.

اکبر آقا هم با شوخی گفت: وای ببین چه دلبری‌ای می‌کنه. بی‌خود نیست پسرها عاشقش میشن.

دوباره از دستش خنده‌ام گرفت.

فصل بیست‌وهشت

فردای اون روز مثل همیشه صبح زود از خواب بیدار شدم. بالاینکه کاری نداشتم اما خوابم نبرد. برای همین شروع کردم به خواندن کتابی که خانم رسولی بهم داده بود. کتاب خوبی بود، روانشناسی کودک.

همین‌که می‌خواندمش با خودم فکر کردم چطور میشه یه آدم به بیراهه کشیده میشه و از انسانیت خودش فاصله می‌گیره. مگه توی دنیا چی هست که ما آدم‌ها رو تبدیل به اونی می‌کنه که می‌خواد نه اونی که ما می‌خوایم باشیم؟

درحالی‌که غرق خواندن کتاب بودم خاله‌ام اومد دم در اتاق، در زد و پرسید: پرستو، خوابی خاله؟

رشته افکارم پاره شد و از توی رختخواب بلند شدم. جواب دادم: سلام، نه خاله جون. بیدارم.

اومد داخل و گفت: سلام به روی ماهت عزیز دلم. توام که بدتر از من سحرخیزی.

لبخند زد و گفتم: راستش، خوابم نمی‌بره.

اومد نزدیک‌تر. با اشتیاق ازش خواستم کنارم بشینه. اونم اومد و بغلم نشست. با حسرت سرم رو روی شونه اش گذاشتم. آهی کشیدم و ادامه دادم: امروز باید بریم دکتر روانشناس نه خاله؟

- آره دخترکم.
- یعنی من دیوونه شدم؟
- نه دختر. این چه حرفیه؟ اون باهات حرف می‌زنه و دردت رو می‌فهمه.
- آخه اون چه جوری می‌خواد دردم رو بفهمه؟ مگه علم غیب داره؟
- نه خاله جون. دکترن دیگه چه می‌دونم، برات برنامه‌ریزی فکری می‌کنه و برای غصه‌ها راه چاره میده.
- واقعاً؟

شوهرخاله‌ام اومد پشت در و یواشی گفت: خانم‌ها، باید کم‌کم آماده بشیم.

دل‌نگرون بودم و گفتم: خاله. نمیشه نریم؟

- نه. برای اینکه باید کنترل بشی. تو کار خطرناکی کردی و من اصلاً دوست ندارم تکرار کنی.
- چشم.
- حالام آماده شو و راه بیفت.

تردید منو که دید آروم دستهام رو گرفت و گفت: نترس دختر، تو دیگه بزرگ شدی. این کار به نفعته.

راضی شدم و باهاشون راه افتادم تا برم. اکبر آقا توی راه کلی برامون حرف زد و از فواید دکترهای روانشناس گفت. اون طوری جدی حرف زد که باورم شد واقعاً این کار برام مفیده. چهل دقیقه بعد رسیدیم به مطب دکتر. یه خانم دکتر روانشناس که یه تابلوی بزرگ دم در مطبش زده بود.

هیچ‌کس اون وقت صبح اونجا نبود و ما به‌صورت ویژه و با سفارش دکتر بیمارستان رفته بودیم.

دکتر بعد از حرف زدن خصوصی با خاله و شوهرخاله‌ام منو صدا کرد توی اتاقش و باهام تنها شد. یه زن میون سال و خوش تیپ که آدم‌رو یاد ناظم‌های مدرسه می‌انداخت، طوری که حس می‌کردی الان باید بهش جواب پس بدی.

خودش رو معرفی کرد و از همون اول با یه نگاه کنجکاو بهم خیره شد. دید ترسیدم برای همین با لحن مهربونی شروع کرد به پرسیدن اسمم. از سنم، از علاقه هام، حتی از رنگی که دوست داشتم.

- اسمت چیه دخترم؟
- پرستو.
- چه اسم قشنگی، چند سالته؟
- هیجده سال.
- چه رنگی دوست داری؟

بدون معطلی جواب دادم: صورتی.

- درس می‌خونی یا که سر کار میری.
- نه تازه سرکار رفتم.
- کجا کار می‌کنی؟
- تو یه مهدکودک.
- آفرین. با این سن چه زرنگی، حسودیم شد.

با خنده‌اش یه ذره ترسم ریخت.

ادامه داد: ببین دخترم. تو اینجایی فقط برای اینکه حساسی، همین. نه مریضی و نه مشکلی داری.

با لبخند بهش فهموندم که از این استدلال خوشحالم.

گفت: دختر خوشگل چه چیزی موردعلاقه‌اته؟

فکر کردم و جواب دادم: بچگی هام.

- اگه یه روز خواب ببینی، دوست داری چی باشه؟

دوباره رفتم توی فکر و درحالی‌که با انگشت هام بازی می‌کردم گفتم: خانم دکتر، می‌تونم راحت حرف بزنم؟

- البته عزیزم. اصلاً برای همین اینجایی تا بتونی راحت و آسوده حرف‌هایی رو که نمی‌تونی به همه بگی توی این اتاق بزنی.
- این جور دلت سبک میشه. آخه تا حرف نزنی که نمی‌تونیم با هم رفیق بشیم.
- راستش ...
- راحت باش، بهم بگو.
- مادرم مرده.
- می‌دونم، خاله‌ات بهم گفت.
- من هنوز توی خونه دنبالش می‌گردم. بعضی وقت‌ها فکر می‌کنم شاید دیوونه شدم. نمی‌دونم، از وقتی بابام رفته خارج تنهاتر شدم. اگه یه روز خواب ببینم، آرزومه که وقتی می‌خوابم مامانم بیاد توی خوابم و دوباره بتونم توی بغلش برم و دیگه هیچ‌وقت ازش جدا نشم.

- ولی خودت می دونی که مرگ برای همه هست. برای من، حتی برای تو که جوونی و شاداب. همه می میرن اما دلیل نمیشه که ما از زندگی ناامید بشیم. تا بوده همین بوده. یکی می میره و یکی جای اون به دنیا میاد.
- آخه مامانم خیلی زود مرد. موقعی که من هنوز کوچیک بودم.
- عزیزم. هر آدمی سرنوشتی داره که براش مقدر شده و همیشه تغییرش داد. ما آدمها هممون یه داستان زندگی داریم که فقط مال خودمونه. یه داستان پرراز و رمز که توی دفتر ذهنمون ثبت و ضبط میشه. از اون موقع چی یادت میاد؟
- من هشتساله بودم. توی یه زمستون سرد و برفی، آخرهای شب نزدیک مون بمب بارون شد و یه عالمه آدم زیر آوارها موندن. بابام رفت برای کمک به اونها و مامانم که خیلی نگران بود رفت دنبالش. بابام دکتر بود و رفته بود مردم رو مداوا کنه و توی این جریان سر از یه بیمارستان درآورده بود. مامانم آخر کار رسیده بود به همون جا ... اما وقتی دوباره عراقیها بمبارون کردن اون توی آوار بیمارستان مدفون شد و دیگه هیچوقت ندیدمش.

با تأسف سری تکون داد و گفت: جنگ به زندگی خیلیها لطمه زد و خیلی از آدمها رو کشت. ولی کم کم فراموش شد و همه چی برگشت به حال عادی اش. این قانون دنیاست که بدترین تلخیها و غصهها رو فراموش کنی تا بتونی امیدوار بمونی و ادامه بدی. دنیا برای همه ما عین یه دفتر خاطراته.

ازم پرسید: دفتر خاطرات داری؟

- آره، خیلی رنگی رنگیه.
- عالییه، دفعه بعد که اومدی اگه دوست داشتی برام بیارش. من عاشق خاطرات زندگی آدمهام.

باذوق گفتم: چه خوب. حتماً براتون میارم.

- تو چه دختر دوست داشتنتی ای هستی. خیلیها اصلاً هیچ چیز رو رو نمی کنن.
- ولی من دوست دارم از گذشتههام بگم. البته اگه بخواین و حوصله تون سر نره.
- من آدم پر حوصله و شنوایی ام. هرچقدر از خاطرات برام بگی خسته نمیشم.
- ممنون.
- فقط می تونم یه چیز کوچولو ازت بخوام؟
- چی خانم دکتر؟
- یه لیست از کسانی که دوستون داری برام بنویس و با دفتر خاطرات برام بیار.

با لبخند گفتم: چشم، همه کسانی که ...

آروم تکرار کرد: همه اونهایی که دوستون داری. دختر گلم.

- بله متوجه شدم.

یه ذره بعد جلسه اولمون به پایان رسید. ترسم ازش ریخت و حتی حس کردم اون همون کسیه که به حرفهام گوش میده. همونی که می تونم براش درد دل کنم و از چیزی نترسم، اما با خودم گفتم یعنی باید همه چی رو بهش بگم؟

برگشتیم سمت خونه. من توی کشمکش این بودم که واقعاً باید همه کسانی رو که دوست دارم براش بنویسم؟ یعنی می تونستم اسم سعیدم توی این لیست بیارم؟

صداش توی سرم پیچید که می گفت: تو اینجایی که حرفهای ناگفتهات رو بهم بگی.

به خونه که رسیدیم رفته توی اتاق و یواشکی از کشو میزم گوشی موبایلم رو برداشتم و با اضطراب پیام هاش رو باز کردم.
پنج‌شنبه صبح.

((سلام عشق من، یه خبر خوب برات دارم))

چون جوابش رو نداده بودم نوشته بود.

((ظاهراً نمی تونی حدس بزنی))

((بهت زنگ می‌زنم ولی تلفن خونه رو جواب نمیدی))

((نکنه دوباره از دستم فرار کردی؟))

((پرستو، منتظرم))

آخرین پیامش یک ساعت و نیم پیش بود.

با نگرونی از خودم پرسیدم: یعنی واقعاً یه خبر خوب برام داره؟

و پیام دادم.

((سلام. بهم میگی؟))

منتظر شدم تا جوابش بیاد.

اما هر چی صبر کردم خبری نشد. هول برم داشت که مبدا مشکلی پیش اومده باشه.

دوباره پیام دادم: ((سعید، مگه باهام قهری؟ بهم نمیگی چی شده؟))

ولی بازم خبری نشد.

سعی کردم به خودم مسلط بشم و حرف‌های اون دکتر رو یادم آوردم، حتی کتابم رو برداشتم و شروع کردم به خونندن. درحالی‌که همش چشمم بی‌تاب و نگران به صفحه آبی اون گوشی موبایل دوخته‌شده بود. این انتظار طولانی تا موقع ناهار ادامه پیدا کرد تا زمانی که خاله‌ام برای غذا صدام زد. من باعجله گوشی رو توی جاش قایم کردم و با ترسی که تموم وجودم رو پرکرده بود بلند شدم و سعی کردم وانمود کنم تپش قلب ندارم.

رفتم پیش شون. غذای خوشمزه‌ای بود اما من هیچ لذتی ازش نبردم. انگار که اصلاً قرار نبود آرامش داشته باشم و نفس راحت بکشم.

طفلی خاله‌ام که دید باشته‌ها غذا نمی‌خورم فکر کرد که غذاش رو دوست ندارم اما من با عذرخواهی بهش اطمینان دادم که فقط حالم خوب نیست. اون دوباره سر تا پام رو چک کرد تا مبدا تب داشته باشم. وقتی دید چیزیم نیست گذاشت برم تو اتاق.

دویدم توی اتاق و یه قرص خواب‌آور دیگه خوردم. حالا دیگه پناهم شده بود اون قرص‌های خواب‌آور و آرام‌بخش. حتی کم‌کم باورم شد که واقعاً نفرین شدم. یه نفرین تلخ و بی‌انتهای که قرار بود تا موقع زنده‌بودن همراهم باشه.

یه کم بعد، درست موقعی که پلک هام سنگین شده بود و داشت خوابم می‌برد تلفن خونه زنگ خورد. از جام پریدم ولی قبل از اینکه بتونم برم سراغ تلفن خاله‌ام رفت و گوشی رو برداشت. با یه نفر رسمی و جدی حال و احوالپرسی کرد.

بعدش بلند صدام زد: پرستو، خاله بیا آقا سعیده.

خودم رو جمع و جور کردم و با ترس رفتم پیشش. توی چشمه‌هاش یواشی نگاه کردم و گوشی رو ازش گرفتم. اون بی تفاوت بهم گفت: به پریا و بابات سلام برسون.

سعی کردم تا وانمود کنم سعید هنوز برام یه غریبه ست. طوری باهاش سلام و احوالپرسی کردم که شک برانگیز نباشه تا خاله‌ام آروم از پیشم بره و بتونم راحت صحبت کنم.

تا رفتنش قلبم داشت از سینه‌ام می‌زد بیرون. وقتی که رفت با صدای آروم و لرزونی گفتم: چرا این کارها رو می‌کنی؟ با خونسردی گفت: خب، ناچار شدم.

- سعید، چرا آزارم میدی؟ این بلاهایی که سرم آوردی برات کافی نیست؟
- ولی من دوستت دارم. تموم این‌ها به خاطر عشقه. صبح زنگ زدم جواب ندادی.
- خونه نبودم.

با دلخوری گفتم: چند بارم پیام دادم جواب ندادی.

- بارها هم تو جواب ندادی. نکنه یادت رفته؟ این بار خواستم عذاب انتظار کشیدن رو بچشی.
- ولی ...
- ولی چی؟
- ببخشید که اون لحظه شرایط اش رو ندارم. تو می‌دونی که توی دلم چی می‌گذره. من تو فشار روحی‌ام. خواهش می‌کنم درکم کن.

لبخند زد و گفت: عشق من، من دنیا رو با تو درک می‌کنم. حالا نمی‌خوای بپرسی سورپرایزم چیه؟

- چرا دوست دارم بدونم. خب چی هست؟
- بابام و مامانم اومدن آلمان تا برای همیشه بمونن.
- مبارکه. به سلامتی.
- طبق قولی که بهت دادم در اولین فرصت با بابام صحبت می‌کنم، فقط به خاطر تو.
- راست میگی؟ چه خوب، یعنی دیگه مشکل مالی نداریم؟ دیگه لازم نیست پریا روز و شب کار کنه؟
- اما همه این‌ها به تو بستگی داره.

نمی‌دونستم چی باید بگم و پرسیدم: حالا چیکار باید کنم؟

- با پریا صحبت کن و بگو که ماجرا چیه. من میان ایران، اون رو طلاق میدم و تو برای همیشه مال من میشی.

بهت زده به حرف‌هاش گوش دادم. واقعاً نمی‌فهمید چی داره میگه و من باید بهش می‌فهموندم که نباید زندگی‌اش رو به خاطر یه عاشق ناپاک خراب کنه.

سعی کردم متقاعدش کنم: سعید، بهت گفتم که نمیشه. راستش، می‌خواستم حرف دلم رو بهت بزنم. البته اگه بخوای حرفه‌ام رو بشنوی و مثل من نباشی. چیزهایی که من توی این مدت کوتاه از اتفاقاتی که برام افتاد یاد گرفتم.

- خب ... گوش میدم.

آهی کشیدم و ادامه دادم: می دونم که توی تموم مدت آشنایی با تو هیچ وقت درست بهت گوش نکردم و خودخواه بودم. می دونم که خیلی وقتها تو عاشقم بودی و غرور من هیچ وقت بهم اجازه نداد بهت بگم که چقدر دوستت دارم و ... می دونم اون شب توی بارون وقتی به دروغ گفتم با یکی دیگه دوست شدم چقدر دلت شکست، اما بذار یه چیزی رو اعتراف کنم. برخلاف من که دلت رو شکستم و باورت نکردم پریا با مهربونی و شنیدن حرفها باورت کرد. کاری که من نتونستم انجام بدم. چون عاشق واقعی نبودم. پریا هر شب که زنگ می زدی به درد دلت گوش می داد، حتی به خاطرت ناراحت می شد و ازم گله می کرد. بالینکه اصلاً تو رو نمی شناخت ولی هر بار اومد و راز تازه ای ازت بهم گفت. چیزهایی که من اون همه مدت ازت نشنیده بودم. می دونی چرا؟ چون نتونسته بودم توی قلبت راه پیدا کنم. اون اصلاً نمی خواست وارد این عشق بشه، ولی حالام که شده طوری بهت انس گرفته و اسم تو رو میاره که انگار سالهاست برات آشنایی. پریا این زندگی رو باور کرده و تو رو دوست داره. اون وقت چه جوری دلت میاد این کار رو باهاش بکنی؟ من که قبول کردم کنارت باشم. ولی تو رو خدا به خاطر مردونگی ات، به خاطر وابستگی ای که هنوز بین مونه این زندگی با ارزش رو از بین نبر. با پریا خیلی بیشتر از من عشق رو درک می کنی، باور کن.

دلم داشت آتیش می گرفت. به حرفهایی که می زدم باور داشتم، با اعماق وجودم. پریا پاک ترین دختری بود که توی زندگی ام در کنارش بودم. اون فقط خواهرم نبود، فرشته فداکاری بود که در نبود مادرم برام مادری کرد و همیشه پشت و پناهم بود.

بغضم دوید توی گلوم و درحالی که صدام می لرزید گفتم: سعید، شاید باور نکنی ولی با اون می تونی به همه چیزهایی که دنبالش برسی. من هیچ وقت نتونستم مثل اون مهربون و فداکار باشم. اون اونقدر ساده و پاک عاشقت شده که نمی تونم باور کنم که یه زن تا این حد بتونه مردی رو دوست داشته باشه. التماس می کنم این باور عمیق رو لکه دار نکن. اگه آرامش همیشگی می خوای منو فراموش کن و به فکر اون باش. شاید برای تو مثل من هوس انگیز نباشه اما عشق واقعی ای که بهت هدیه می کنه به دنیات رنگ دیگه ای میده. این زندگی رنگین رو از بین نبر. بابام اول و آخرش بر می گرده و خوب یا بد، راحت یا سخت پیش من زندگی اش رو می کنه، اما پریا کنارت می مونه و تو می تونی راحت و بی دردسر فراموشم می کنی. باور کن تو با اون به خوشبختی می رسی. فکرش رو بکن که چقدر شیرینه.

غصه ای که توی دلم بود با اشکهام چکید روی گونه هام. گفتم: من خیلی زود برات عادی و خسته کننده میشم چون نمی تونی با یه حس پرهوس تا آخر عمرت کسی رو که فقط جسمش مال توئه دوست داشته باشی، ولی با پریا همه چی فرق می کنه. با اون این عشق می مونه چون از روی هوس نیست. اون روح و جسمش رو به تو داده و دلباختگی از این بالاتر نمیشه. می تونی ازش بپرسی اگه باورم نمی کنی. اون خواهرمه و خوب می شناسمش. برای همین اولین و آخرین تمنای من ازت اینه که دست نگه داری و عشقی که پریا بهت داده رو این جوری زیر پا نداری.

اشکهام رو پاک کردم و گفتم: بابت پولی ام که برای بابام دادی و بعد از این میدی همه رو من و پریا پس میدیم. اگه لازم باشه تا آخر عمر کار کنیم. قبوله؟

- اما تو قول دادی. یادت رفته؟
- نه یادم نرفته.
- حرفهاش قشنگ بود ولی وقتی عشق و هوس رو با هم بخوای دیگه به این چیزها راضی نمیشی.

مستأصل شده بودم و ازش خواستم: پس به خاطر همونی که خودت بهش باور داری به پریا کاری نداشته باش. اگر هم کاری می خوای برای بابا بکنی به خاطر اون انجام بده. چون که من لیاقتش رو ندارم. یه زن ناپاک نمی تونه فداکاری کنه.

سعید با تردید گفت: باشه. به پریا کاری ندارم.

بعد از ش خداحافظی کردم.

خاله‌ام که اومد با دیدن اشک‌هام غصه‌دار و نگرین گفت: دختر، چرا همش گریه می‌کنی؟ اونها زود بر می‌گردن. چیزی نگفتم. فقط یه لبخند تلخ زدم و رفتم توی اتاق. دیگه ام نه به گوشی موبایل نگاه کردم و نه دل‌ودماغ کتاب خونندن داشتم. دراز کشیدم تا بخوابم و توی خیالات از خودم پرسیدم: یعنی الان سپیده چیکار می‌کنه؟ حتماً امروز روز عالی‌ای برای اونه. و با دل‌تنگی زمزمه کردم: من که به عشقم نرسیدم، امیدوارم اون برسه.

فصل بیست‌ونم

بی‌بی حلیمه با یک ظرف قدیمی که روش نقش و نگارهای زیبایی بود اومد تو اتاق و کنارم نشست. توی ظرف پر بود از یه سوپ داغ که بخارش میون پرتو نیمه جون آفتاب به تندی محو می‌شد.

بهم لبخند زد و گفت: می‌خواهی خودت بخوری یا اینکه ...

و ادامه داد: نه بذار خودم بهت بدم. تو که دیگه جونی نداری دخترکم.

آروم قاشق نقره‌ای‌اش رو از سوپ پر کرد و گرفت جلوی دهنم. شاید اگه هر زمان دیگه ای بود از خوردن اون غذای خوش‌بو که بوش همه‌جارو پرکرده بود غرق لذت می‌شدم اما اون لحظه، فقط می‌خواستم بمیرم.

لبهام رو به هم فشار دادم و چشم‌های اشک‌آلودم رو دوختم بهش. تأملی کرد و گفت: بخور دختر. خوشمزه ست.

خواستم با زبون بی‌زبونی بهش بفهمونم که مشکل از اون یا از غذای خوشمزه‌اش نیست. خواستم فریاد بزنم که بدونه چقدر مدیونشم اما گلویم می‌سوخت و صدام میون بغضی که توی سینه‌ام رو چنگ می‌زد گیر افتاد. نتونستم حتی کلمه‌ای به زبون بیارم.

اون اصرار کرد و من بازم لبهام رو بهم دوختم، اون قدر که از زخم لبم دوباره خون جاری شد.

بی‌بی دستمالی رو که کنار ظرفش بود برداشت و گذاشت روی لبم. گفت: نمی‌دونم چرا این‌طوری می‌کنی؟ اگه این‌رو دوست نداری چیز دیگه ای برات بیارم. اصلاً شاید هوس نون کرده باشی؟ من نون‌های خوشمزه‌ای توی تنور می‌پزم. همین دیشب تازه پختمش. بذار برات بیارم عزیز دلم.

پا شد تا بره و برام نون تازه بیاره. دست‌های سستم رو به دامنش چنگ زدم و بی‌اختیار صورتم رو میون اون لباس بلند و سفید فروبردم ... و غرق بوسه‌اش کردم. این کارم اون رو غصه‌دار کرد، منو توی بغل گرفت و با تموم قدرتی که داشت میون بازوهای مهربونش پناهم داد، درحالی‌که ناراحت و پریشون زمزمه می‌کرد: آخه تو که دلم رو آتیش می‌زنی، عزیزکم. چه بلایی سرت اومده که حتی غذا هم نمی‌خوری؟

من توی اون آغوش مادرانه بوی سادگی و مهربونی رو حس کردم.

چنددقیقه‌ای گذشت و ما قلب هامون هم‌آوا شد. دو قلبی که نه هم زبون بودن و نه آشنا. یکی از یه نسل و اون یکی از نسل دیگه.

با ایما و اشاره ازش خواستم تا برام یه قلم و کاغذ بیاره. بلند شد و از طاقچه گچی دیوار برام یه مداد کوتاه با یه تیکه کاغذ آورد و اون مداد و کاغذ شد زبون من برای اون.

با دست‌های لرزون شروع کردم به نوشتن همه اون چیزهایی که باید بهش می‌گفتم. همه اون واژه‌هایی که نوشتنش روی کاغذ برام دشوارترین کار دنیا بود. دستهام با همه لرزشی که داشت و مداد با همه کوتاهی و کهنگی‌اش منو یاری کردن و چندخطی کوتاه و روشن میون خطوط کمرنگ پاره کاغذ نوشتم تا اون بدونه که من کی ام و برای چی آرزوی مردن دارم.

((اسمم پرستوه. من از خودم و گناهی که مرتکب شدم فرار کردم اما نمی‌دونستم که توی خیابون‌های شهرم کسایی هستن که یه دختر رو میون بارون به حال خودش رها می‌کنن و میرن. اون دو تا جوون نبودن که غصه‌دارم کردن اون راننده تاکسی دلم رو شکست))

کاغذ کوچیک بود و چون دید که درد دلم طولانیه با مهربونی گفت: ایستا عزیزکم، الان برات یه کاغذ دیگه میارم. رفت و از لابه‌لای کتابی که روی طاقچه بود بازم برام کاغذ آورد ... و من ادامه دادم.

((من از خیانتی که کردم گریختم اما عذاب وجدان هیچ‌وقت راحت نمی‌ذاره و برای همین میلی به غذا خوردن ندارم. شما بزرگ‌ترین زنی هستی که در زندگی‌ام دیدم. عین مامانم که در آرزوی دیدار بابام مرد و حتی عین خواهرم ... دستم لرزید و سست شد. ترسیدم ... که اگه می‌دونست با خواهرم چیکار کردم منو از خونه اش بیرون می‌انداخت یا که توی همون اتاق ولم می‌کرد تا بمیرم.

اما دیگه نمی‌خواستم چیزی رو پنهون کنم و ادامه دادم.

((... که گرفتار بازی هوس آلود خواهرش شد. خواهری که تا لحظه آخر نتونست جنازه خونی اون رو توی آغوش بگیره. چون باور نمی‌کرد که جلوی چشمش شاهد مرگ عزیزترین موجود دنیاش باشه))

یه لحظه، درست لحظه‌ای که مداد میون انگشت‌های لاغرم لغزید و به زمین افتاد، اشکهام قطره‌قطره به رنگ خون در اومد و از گوشه لبم چکید روی کاغذ. طوری که حتی اون نوشته‌هام به رنگ و بوی خون در اومد. خونی که به ناحق ریخت و حالا جزای سنگینی داشت. جزایی که عذاب و شکنجه ابدی بود.

بی‌بی نوشته‌ها رو ازم گرفت، آرومم کرد و با چشم‌های خسته و پیرش شروع کرد به خووندن شون. جملاتی که با خطوط پریشون و درهم روی کاغذی که حالا خون‌آلود شده بود مقابل نگاه کنجکاوش نقش بستن و صدای فریاد من شدن.

اون خط به خط خووند. به‌تندی پلک هاش رو بهم زد تا موج اشک‌هایی که نمی‌داشت نوشته‌ها رو بخوونه کنار برن.

این من بودم، پرستو ... پرنده زیبا و خوش‌آواز. اونی که نه توی بهار که توی یه پاییز سرد و بارونی از دل پرمهر خونه اش به سرزمینی ناشناخته کوچ کرده بود. با بال‌های شکسته و زخمی. دختری که از شدت ندامت و پشیمونی به یه پیرزن مهربون پناه آورده بود. یه زن که بی‌بی حلیمه صداش می‌زدن.

تا چندثانیه‌ای جرات نداشتم به صورتش نگاه کنم. آخه خیانت نابخشودنی بود و اگه منو نمی‌خواست باید همین حالا از پیشش می‌رفتم، اما بعد دل به دریا زدم و با ترس بهش خیره شدم. توی چشمه‌هاش نه نفرتی دیدم و نه خشمی.

اون سری تکون داد و آروم گفت: خب قصه تلخیه دخترم، اما هر چی که بوده گذشته و حالا نمی‌شه کسی رو زنده کرد.

بی‌بی حلیمه با نگاه رازآلودش به اون سوی پنجره چشم دوخت و با صدای مهربونی گفت: بعضی وقت‌ها کارهای ما تقاص سنگینی داره. اون قدر سنگین که نمی‌شه تحملش کرد، اما تو باید زنده بمونی. تو باید باشی و به دنیایی که آرزوش مردننه بفهمونی که این بار نوبت تو نیست.

آه بلندی کشید و دنبال مدادش که روی زمین افتاده بود گشت. اون رو برداشت، کنار کاغذهام گذاشت و داد بهم.

لبخند زد و گفت: مال خودت تا هر موقع دلت گرفت برام بنویسی. فقط می‌خواستم بدونم اسمت چیه که فهمیدم. بی‌بی حلیمه هیچی براش مهم نیست چون مهمونش همه‌چیزشه. اون شب توی بارون وقتی دیدمت انگار کردم که دختر خودمی. حتی اسبم فهمیده بود و تندتر از همیشه می‌تاخت. اون موقع فقط آرزو کردم زنده بمونی. حالا تو می‌خوای به همین راحتی بمیری؟ ملاحظه من پیرزن رو نمی‌کنی که دلم می‌لرزه وقتی که مهمونم غذای خونه ام رو نمی‌خوره؟

حرفه‌اش منو متعجب کرد.

بی تفاوت از همه اون چیزهایی که براش نوشته بودم ظرف غذا رو آورد و گفت: تا از دهن نیفتاده بخورش. عصر می خوام ببرمت جاده پایین. جایی که به جاده اصلی شالما وصل میشه. اونجا یه چشمه هست که می‌گن دم غروب، موقعی که خورشید به سرخی می زنه اگه گناهی کرده باشی و یه مشت از آبش به صورتت بزنی، زود بخشیده میشی.

لبخند زد و گفت: نمی دونم والا. اگه اعتقادداری میریم.

چشمهام پر از شوق شد و اون فهمید که دوست دارم منو ببره.

ظرف غذا رو ازش گرفتم و از شدت گرسنگی همه‌اش رو تا آخر خوردم.

فصل سی

آخر شب دلم طاقت نیاورد و زنگ زدم خونه سپیده. باباش برداشت و با لحن جدی‌ای بعد از سلام و احوالپرسی از همه، گوشی رو داد بهش.

بدون معطلی رفتم سر اصل مطلب: سلام، سپیده جونم. خوبی؟ چه خبر؟
سپیده با سردی سلامی کرد و آرام گفت: هیچی.

- یعنی چی؟
- گفتم که هیچی.
- کسی نیومد؟ ... منظورم اینه که اگه یادم باشه امشب باید می اومدن.
- نمی تونم ...

صداش رو پایین آورد و ادامه داد: راحت صحبت کنم.

- راست میگی؟

لحن صداش رو عوض کرد و بلند گفت: بیا عزیزم. چراکه نه.

گیج شدم و اولش نفهمیدم که چی داره میگه ولی بعدش متوجه شدم که می خواد یه چیزهایی رو یواشکی بهم بگه.

آماده شدم تا برم خونه شون. لباس که پوشیدم خاله‌ام پرسید: به سلامتی، کجا خاله؟

- میرم خونه سپیده اینا.
- این وقت شب؟
- کار واجب باهام داره. میشه برم؟
- آخه دیروقته دختر. مردم چی میگن؟
- همین یه بار. اکبر آقا منو می بره، میشه؟

اکبر آقا ابرویی بالا انداخت و گفت: دستور رو رئیس میده.

خاله‌ام پرسید: این قدر موضوع مهمیه؟

- دوست نزدیکمه دیگه. امشب اومده بودن خواستگاری‌اش.
- آهان، پس فضولی‌های دخترونه ست.

و با تردید گفت: باشه برو ولی زودی باید بیای. با اکبر آقا هم دوباره برگرد.

- چشم.

من و اکبر آقا از خونه زدیم بیرون. کوچه تاریک و خلوت بود و صدای جیرجیرک‌ها از میون درخت‌ها بلند شده بود. چند تا در اونورتر گوشه یه باغ قدیمی رسیدیم به خونه سپیده. گفتم: همین جاست.

اکبر آقا زنگ زد و یه پسر جوون پرسید: کیه؟

جواب داد: پرستو اومده. دختر همسایه.

امیر اومد و در رو باز کرد. سلام کردیم و اون ازمون دعوت کرد بریم داخل. اکبر آقا پرسید: دوست ایشون هست؟

لبخند زد و رفت تا بگه سپیده بیاد.

بعد سپیده با امیر هر دوتا اومدن دم در. من با یه محافظ و اون با یه محافظ. بعدازاینکه هم اکبر آقا خیالش راحت شد و هم امیر من اجازه پیدا کردم تا برم خونه شون.

اکبر آقا همون جا دم در وایستاد و گفت: من همین جا وایستادم. زود بیا، باشه؟

- چشم.

با سپیده رفتم توی حیاط شون. خواستیم اون جا حرف بزنیم که دیدم باباش اومد و سرکی توی حیاط کشید. با دیدن ما که اون جا وایستاده بودیم گفت: دخترها اونجا چرا؟ بیاین تو.

سلام کردم و گفتم: چشم الان میایم.

چون دیدیم راه دیگه ای نداریم هر دو رفتیم توی خونه. اونها داشتن یه سریال از تلویزیون می دیدن و فرصتی خوبی بود تا من و اون حرفهامونو بزنیم.

من با همه احوالپرسی کردم و بعد از فارغ شدن از پرس و جوها با سپیده رفتم توی اتاقش.

اون نشست رو تخت و محکم دستم رو کشید و منو انداخت کنار خودش. گفت: اون موقع نمی تونستم حرف بزنم.

- خب، حالا میگی چی شد؟

- هیچی. علیرضا با بابا و مامانش اومدن. درست سر ساعت هشت. خلاصه اول بزرگها حرف زدن و سر صحبت رو باز کردن. بعدش نوبت علیرضا شد. اون طفلی ام درحالی که خیس عرق شده بود شروع کرد به نطق کردن. از خودش گفت بابام چشم و ابرو اومد. از کارش گفت بابام اخم کرد. خلاصه هر چی گفت بابای عزیز من یه جور قیافه اش برگشت.

- مامانت چی؟

- نه اون که راضیه. ولی بابام نه.

- آخه چرا؟

- همش میگه زوده.

خودم رو روی تخت جابجا کردم و با مهربونی چسبیدم بهش. گفتم: می دونی، یه بابا خیلی خاطر دخترش رو می خواد. دختر براش عزیزه. اون قدر که می ترسه از پیشش بره. می دونی چقدر سخته یه دختر رو بزرگ کنی و نذاری آب تو دلش تکون بخوره؟

با ناراحتی گفت: می دونم پرستو. ولی آخه درست نیست که جای آدم تصمیم بگیره.

- خب، دیگه چی شد؟

- هیچی، خلاصه علیرضا تموم حرفهایی رو که لازم بود گفت و آخرش بابام ازش پرسید چند سالته؟ اونم گفت بیست و سه سال. بابامم نه گذاشت نه برداشت جواب داد الان زوده. بابا و مامان امیرم بهشون بر خورد و گفتن تو دور و بر ما چون همه

دستشون به دهنشون می رسه پسرهاشونو زود زن میدن. بابامم گفت باید آدم‌ها عقلشون برسه تا زن بگیرن. بابای علیرضا گفت یعنی می گین پسر من عقلش ناقصه؟ خلاصه درگیری لفظی بالا گرفت و هر کی حرف یکی دیگه رو برعکس معنی کرد. ولی ...

- ولی چی؟

- مامان هامون که کنار هم نشستیم بودن برای خودشون یواشکی بریدن و دوختن. فکر کنم اسم بچه‌امم تعیین کردن.

از این شوخی‌اش بلند خندیدم. اون جلوی دهنم رو گرفت و با عشوهِ توپید بهم: ایش ... توام. همه فهمیدن.

خودم رو جمع‌وجور کردم و یواشی گفتم: وای ببخشید، حواسم نبود.

اونم مثل مامان‌بزرگ‌ها چشم‌غره‌ای رفت و جواب داد: خدا ببخشه.

اما مگه خنده ولم می‌کرد؟ اون تعریف کرد و من از خنده اشک‌هام در اومدم.

ظاهراً آخر کار بابای اون با بابای علیرضا دعواش شده بود و به این نتیجه رسیده بودن که علیرضا ناقص العقله و سپیده دختر دبستانی.

اما مامان‌های دو طرف دیده بودن و پسندیده بودن. واقعیت این بود که اگه مادرها پسند می‌کردن هشتاد درصد ماجرا حل بود. اون بیست درصد مامان‌ها خودشون از باباها رضایت می‌گرفتن.

فکر کنم نیم ساعتی شد تا حرف‌های سپیده تموم بشه. یادم نمی‌بره که اون شب چقدر خندیدم. چیزی که مدت‌ها بود به لب‌هام نیومده بود.

که یه دفعه یادم افتاد اکبر آقا هنوز اون بیرون دم در وایستاده. هول برم داشت و گفتم: وای خاک تو سرم، اکبر آقا دم در منتظرمه. قرار بود زود برم.

سپیده‌ام سری تکون داد و گفت: بیچاره به امید کی مونده.

پاشدم و زودی جمع کردم تا برم و سپیده‌ام دنبالم اومد. از همه خداحافظی کردم و تندی باهانش رفتم توی حیاط. بوسیدمش و گفتم: من برم، شنبه می‌بینمت.

اونم همون جا وایستاد و جلوتر نیومد. من دویدم بیرون و در رو باز کردم ولی اکبر آقا رو ندیدم. قلبم به تپش افتاد. یواشی گوشه و کنار کوچه رو نگاه انداختم. دیدم یه ذره اونورتر با یکی داره حرف می‌زنه و ترسم گرفت، اما وقتی نور کم‌رنگ چراغ کوچه افتاد روی صورت هاشون خیالم راحت شد. امیر بود و داشت براش از عشق و عاشقی می‌گفت. اکبر آقا هم مرتب سر تکون می‌داد و تائید می‌کرد.

صدا زد: اکبر آقا، ببخشید دیر کردم.

منو که دید امیر رو دست‌به‌سر کرد و گفت: اومدم ... اومدم.

امیرم خودش رو جمع‌وجور کرد. اومد دم در خونه شون و باهام خداحافظی کرد.

کنار اکبر آقا راه افتادم سمت خونه.

وقتی رسیدیم در رو برام باز کرد و دعوتم کرد داخل اما قبلمش یواشی گفت: پسره خیلی دلش پره. چی به سرش آوردی؟

با حیرت پرسیدم: من؟

- آره، تو دختر شیطون.
- وای از این پسره. چی بهتون گفت؟
- هیچی بابا. عاشقته و داره می میره.

با شرم سرم رو انداختم پایین و جواب دادم: یه چیزهایی هست که همیشه گفت و باید توی دلت نگهش داری. عشق یکی شه، مگه نه؟

اکبر آقا لبخند زد و جواب داد: البته دخترم. بین خودمون می مونه.

و رفتیم داخل.

اون شب آخرش نفهمیدم که خوشحال باشم یا ناراحت.

بالینکه سپیده و علیرضا بهم نرسیده بودن ولی حتم داشتم که عاقبت کار عاشقی شون خوب و شیرینه. اون مهربون و خوش قلب بود و دنیا باهاش راه می اومد. طوری که اگه یه روز بهم می گفت که از زندگی خسته شدم اون موقع حتم پیدا می کردم که توی خوابم. روز بعدش جمعه بود. همیشه روزهای جمعه کسل می شدم و دم غروب دلم می گرفت. اون روزم مثل همیشه دل تنگ شدم و غروب که شد رفتم سراغ خاله ام. اکبر آقا پای تلویزیون لم داده بود و با ولع سرگذشت قهرمان فیلمش رو دنبال می کرد. خاله ام توی آشپزخونه داشت غذا می پخت. از غذا که فارغ شد اومد و نشست روی میز غذاخوری و وسایل سالاد رو آورد تا درستش کنه. به محض اینکه نشست منم روبروش نشستم و دست بردم به چاقو تا کمکش کردم.

همون جور که خیار و کاهو رو خرد می کردم ازش پرسیدم: خاله جون ...

- جانم خاله.
- اگه یه روزی ازت بخوان اسم تموم آدمهایی رو که دوست داری بنویسی کی ها رو می نویسی؟
- اول اکبر آقا و پسرهام، بعدش مامانت رو، بعد بابات رو، بعدم شماها رو.
- خب، حالا اگه بخوای اسم یکی رو که خوب بوده بعد یه دفعه بد شده ولی تو هنوز قبول نداری که بده، بنویسی چی؟

رفت توی فکر و گفت: نمی دونم خاله. چه سؤالهای سختی می پرسی.

منم دیگه چیزی نگفتم. به جاش از پریا و بابا برای اون تعریف کردم و اینکه چی جوری باید با مشکلات مالی مون کنار بیایم. اونم که کموبیش می دونست گفت: وقتی پای بابا و مامان وسط باشه بچه ها کم نمیارن. اونم یکی مثل پریا.

حرفش رو با جون و دل قبول داشتم و گفتم: آره خاله. اون بهترین آدمیه که دیدم. مهربون، فداکار و صبور. درست عین مامانم.

خاله ام دستم رو نوازش کرد و گفت: آره عین مامانتون. هر چی از خوبی خواهرم بگم کمه.

بعدش زل زد به پنجره و رفت توی فکر.

من که دستهای خسته اش رو فشار دادم به خودش اومد. آهی کشید و آروم گفت: نمی دونم چرا یه دفعه دل تنگ پسرها شدم.

از همون جا بلند گفت: اکبر آقا میری یه زنگ به بچه ها بزنی ببینی چیکار می کنن.

اونم پا شد و زنگ زد بهشون. خاله ام به محض اینکه صدای اکبر آقا رو شنید که صدایش می زد از پیشم بلند شد و رفت.

با خودم فکر کردم خوش به حال پسرخاله هام که یه مادری مثل اون دارن که هر وقت دل تنگ بشن بهشون زنگ میزنه و حالشون رو می پرسه.

منم با حسرت زمزمه کردم: عوضش منم یه خواهر مثل پریا دارم. مگه نه؟

شنبه صبح زود بیدار شدم و رفتم دنبال سپیده تا با هم بریم مهدکودک.

به محض ورودم نظافتچی پیر حالم رو پرسید و برام یه چایی بزرگ و شیرین آورد. طوری که سپیده حسودی اش شد و بهش گفت: مهتاج خانم، پارتی بازی می کنی؟

اونم با خنده ای که از میونش دندون های زرد و خرابش رو می شد دید جواب داد: اون مریض بوده باید بهش برسیم.

لبخند زدم و گفتم: ممنونم. شرمنده نکنین.

یه کم بعد خانم کرمی اومد توی دفترش و با دیدن ما توی آشپزخونه خوشحال شد. قبل از اینکه ما بریم احوالپرسی اومد و ازم حالم رو جويا شد.

ما خیلی زود وسایلمونو گذاشتیم توی کمدهامون و آماده شدیم تا از اومدن بچه ها استقبال کنیم.

بابای باران و مامان پونه و پگاه زودتر اومدن و بچه ها رو دادن به ما. من باران رو که چند روز ندیده بودمش کلی ناز و نوازشش کردم. اونم کلی منو بغل کرد و بهم عروسک های تازه اش رو نشون داد. چند تا ظرف غذای جورواجور و چند دست لباسم توی ساکش بود. معلوم بود که باباش خیلی دوسش داره. عین همه باباهای دیگه.

آقای فرحی که ترسیده بود مشکلی برام پیش اومده باشه ازم پرسید: خانم کمالی، خدای نکرده ...

- نه جناب فرحی. یه ذره کسالت بود ... رفع شد. ممنونم.
- اگه مشکلی بود بهم بگین و رو در وایستی نکنین. باشه خانم؟
- چشم.

اون تا لحظه آخری که داشت می رفت واسه من و باران دست تکون داد و نمی دونم چرا یه لحظه فکر کردم داره فقط برای من دستش رو تکون میده!

دیرتر از همه پارسا و باباش اومدن. آقای شرف زاده که اومد توی مهد با دل نگرونی دنبال گشت و به محض اینکه منو دید خیالش راحت شد. اومد جلو و خواست سلام کنه که پیش دستی کردم و گفتم: سلام، آقای شرف زاده. پارسا رو بدید به من.

پارسا رو که انگار توی این چند روز منو یادش رفته بود گرفتم توی بغلم و آروم بهش گفتم: عزیز دلم، دلم برات تنگ شده بود.

بابای پارسا گفت: شما برگشتین؟

- جایی نرفته بودم، ولی هر جام باشم دلم اینجاست. پیش این فرشته ها.
- آخه چهارشنبه نبودین.
- فرای همون روزی که اون آقا پسر آبروم رو برد؟

خندید و گفت: شاید منم بودم همین کار رو می کردم.

چیزی نگفتم.

ادامه داد: پارسا شما رو خیلی دوست داره. این چند روز خیلی بهونه گرفت.

صداش کرد و پرسید: مگه نه پارسا؟

پارسا هم که تازه فهمیده بود اومده بغل من ذوق کرد و پرید بالا و پایین.

باباشم گفت: دیدین؟

با خوشحالی به پارسا گفتم: ممنون عزیز دلم. تو چقدر مهربونی.

آقای شرف زاده بعد از اینکه خیالش راحت شد که پارسا رو سپرده بهم خداحافظی کرد و با لبخند از پیشم رفت.

یاد اون روزهای اولم افتادم، موقعی که هنوز بابای پارسا رو درست نمی‌شناختم. یه مرد عبوس و اخمو که سیگار از لبش نمی‌افتاد.

حالا اون لبخند می‌زد و تشکر می‌کرد. چیزی که شقایق هیچ‌وقت ازش ندیده بود.

من تا لحظه آخری که اون رفت با پارسا براش دست تکون دادم.

اما یه دفعه با خودم گفتم مبادا اون مرد فکر کنه که من برای اون دست تکون میدم؟

تندی دستم رو آوردم پایین تا مبادا حرف و سخنی درست بشه. هر چی باشه من یه دختر جوون بودم و اون یه مرد بی‌زن.

اون لحظه با خودم گفتم: چقدر مهربون بودن و عاشق بودن می‌تونه یه آدم رو به اشتباه بندازه.

از این فکر ترسناک به خودم لرزیدم.

فصل سی ویک

یه هفته‌ای گذشت. من و سپیده هر روز صبح زود می‌رفتیم مهدکودک و با بچه‌ها تموم وقت مونو سپری می‌کردیم. حالا دیگه طرز غذا دادن به بچه‌ها رو یاد گرفته بودیم، هرچند که سپیده کارها رو بهتر از من بلد بود.

پارسا بیشتر از باران غذا می‌خورد و من حتی بعضی وقت‌ها براش از خونه مون غذای جداگانه‌ای درست می‌کردم و توی یه ظرف کوچولو می‌آوردم تا بخوره و کامل سیر بشه.

من و سپیده مدارک مونو دادیم به خانم کرمی تا بذاره توی پرونده کاری مون.

خانم رسولی هم طبق معمول بالای سرمون بود و بهمون همه چی رو یاد می‌داد.

حالا دیگه با مربی‌های مهد دوست شده بودیم و هر وقت فرصتی پیدا می‌شد می‌رفتیم و به اونها توی کارشون کمک می‌کردیم. با رفتن شقایق شده بودیم شیش نفر. یکی شون یه دختر بیست‌وهشت‌ساله قدبلند به اسم زهرا بود. بهش نمی‌اومد دانشگاهی باشه و منم هیچ‌وقت ازش نپرسیدم. سه تای دیگه زن‌های شوهردار بودن. یکی سی‌وشیش‌ساله، یکی چهل‌ودوساله و اون یکی سی‌ساله. ناهید، غزال و فاطمه. یکی شون چاق و قد متوسط، اون یکی لاغر و قد کوتاه‌تر و آخری یه چیزی بین لاغر و چاق. همه شون مهربون بودن ولی ناهید هر از گاهی یه ذره عصبی می‌شد و من همیشه می‌رفتم و کمکش می‌کردم.

اون بچه‌دار نمی‌شد و همیشه فکر می‌کردم که شاید برای همین بعضی وقت‌ها بد اخلاق میشه. روزهای اول که رفتم پیشش و کمک کردم فکر کرد شاید می‌خوام فضولی کنم ولی بعد که دید این جور نیستم باهام رفیق شد.

غزال زن ساکت و توداری بود. نه اینکه مهربون نباشه ولی کمتر حرف می‌زد و اگه ازش سؤالی می‌پرسیدی به حرف می‌اومد. درس خورونده و باکلاس بود و فوق‌لیسانس داشت. فاطمه دانشگاه می‌رفت و از مهد که در می‌اومد تا آخر شب کلاس درس بود. عین سپیده شوخ‌وشنگ بود و وقتی اون دو تا بهم می‌رسیدن شروع می‌کردن به خندوندن ما. محیط خوبی بود و همه با هم رفیق بودیم. اونها همشون چهارتا بچه رو تر و خشک می‌کردن و فقط ما بودیم که دو تا بچه دستمون بود.

من و سپیده حالا دیگه زودتر می‌رفتیم خونه. چون آقای شرف زاده‌ام زودتر می‌اومد دنبال پارسا. بعد از اون کاری هم که امیر کرد دیگه نداشتیم که من و سپیده رو برسونه. سپیده‌ام همش غرولند می‌کرد و با شوخی، من و امیر رو لعنت می‌کرد: خدا بگم تو و اون امیر رو چیکار نکنه. راحت داشتیم می‌رفتیم خونه‌ها. عجب بابا. دوتای دیگه عاشق میشن من باید ضرر ببینم؟

منم همش می‌خندیدم و اون ریز فحشم می‌داد و چپ‌چپ نگام می‌کرد.

اون روزها کمتر نگران سعید و پیام‌هاش بودم. چون فکر می‌کردم بعد از اون حرف‌هایی که بهش زدم تا حدودی قانع شده و حداقل دیگه کاری به پریا نداره.

اما اون دست از پیام دادن برنمی‌داشت و مرتب بهم یادآوری می‌کرد که باید به خواسته اون تن بدم. منم که می‌دیدم واقعاً راه دیگه ای برام نمونده با یه جواب کوتاه قانعش می‌کردم. اون کلمات عاشقانه برام می‌فرستاد و من با شرم زنونه ای طفره می‌رفتم. سعی می‌کردم نه ناراحت بشه و نه فکر کنه که از این تسلیم شدن راضی‌ام.

واقعیتش این بود که هیچ‌وقت فکر نمی‌کردم مردی که عشقمه یه روزی بشه مایه عذاب و شکنجه‌ام.

حتی یه بار خواستم این رو برایش بنویسم و بفرستم ولی زود پیشمون شدم و دلم نیومد. اون لحظه نمی دونستم که با تموم اون بلاهایی که داره سرم میاره چرا هنوز نمی تونم ازش دل بکنم؟ چرا نمی تونم ازش متنفر باشم و اون رو مقصر همه این خیانتها بدونم؟

یه روز برام پیام فرستاد: ((تو هنوز دوستم داری؟))

غصه دار شدم. حتی نمی دونستم چی باید جواب بدم.

نوشتم: ((خودت می دونی که جوابم چیه. تو رو تا پای جون دوست دارم و امیدوارم دیگه این سؤال رو ازم نپرسی. چیزی که باید مدتها قبل بهت اعتراف می کردم، نه حالا و نه اینجا که عشق مرده و هوس جاش رو گرفته. من ازت ناراحت نیستم و هر بلایی سرم بیاری می دونم که خودم باعثش شدم. حالا دنیا مال توئه و می تونی انتقام دلت رو ازم بگیری))

نوشت: ((منم همیشه دوستت دارم و انتقام رو با این عشق ازت می گیرم)).

یه جواب که نشون داد اون به خودش حق می ده. من درست نوشته بودم و این همه اون چیزی بود که می خواست بهش برسه. اون یه عشق ناتمام و سرخورده توی دلش بود که عذابش می داد و باید با تصاحب کردن و ناپاک کردن من نابودش می کرد.

آخر هفته که رسید صبح پنجشنبه، موقع رفتن مون پیش دکتر روانشناس شد.

دوباره خاله و شوهر خاله ام منو بردن اون جا. دکتر منو برد توی اتاقش و بعد از سلام و احوالپرسی ازم پرسید: دخترم، این هفته چطور بود؟

- خوب بود. کمتر اضطراب داشتم و بعضی وقتها حرفهای شما رو یادم آوردم و آرام تر شدم.

- آفرین عزیزم.

دوستانه ازم پرسید: پرستو، دفتر خاطراتت و اون فهرستی که ازت خواستم برام آوردی؟

با لبخند دفتر خاطرات و کاغذی که توش لیست آدمهای خوب ذهنم رو نوشته بودم دادم بهش.

تشکر کرد و اول رفت سراغ دفتر خاطراتم: اجازه هست دخترم؟

- البته خانم دکتر.

دفتر رو باز کرد و شروع کرد به خواندن. از اول ... خط به خط، با دقت روی همه عکسهایی که توش چسبونده بودم.

برای هر نوشته و عکس ازم سؤالاتی پرسید و با اشتیاق همه رو یادداشت کرد. یه دفتر کودکانه و پر از رنگ که هنوز خونده نش برام جذاب و خاطره انگیز بود. اونم می دونست که من چقدر به اون خاطرات علاقه مندم و با هر حکایتی که برایش تعریف می کردم سری تکون می داد و کلی کنجکاو می شد تا بقیه اش رو بشنوه و می رفت صفحه بعد.

کم کم حس کردم که می تونم بهش اعتماد کنم اما نه تا حدی که راز دلم رو بهش بگم. رازی که توی دلم سنگینی می کرد و هر لحظه آزار می داد.

دوساعتی زمان برد تا دفتر به انتهایش برسه. دفتری که سالها بود دیگه چیزی توش ننوشته بودم.

ازم پرسید: چرا دیگه چیزی توش ننوشتی؟

با ناراحتی گفتم: راستش، دیگه مثل قبل سرحال نیستم. می خوام بنویسم ولی نمی تونم.

- خب، پیشنهاد من اینه که دست به کار بشی و توش اتفاقاتی که برات می افته رو بنویسی.
- چشم.
- حالا بریم سراغ لیست آدم خوبها.

تپش قلبم بالا رفت. اون خیلی زود فهمید که اضطراب دارم و پرسید: اگه آمادگی اش رو نداری هفته بعد در موردش حرف بزنیم. دل تو دلم نبود و ملتمسانه گفتم: میشه بذاریم هفته بعد؟

قبول کرد و راحت شدم. بقیه حرف هامون خیلی مهم نبود. من براش از دوستهام گفتم و از اینکه توی مهدکودک چه کارهایی می کنم و اون جا با چند نفر دوست شدم.

یه ساعت بعد، جلسه دومم به آخر رسید و با خاله و شوهرخاله ام برگشتیم خونه.

شب جمعه بود که پریا زنگ زد و حال و احوالمونو پرسید. منم مثل همیشه از اتفاقاتی که افتاده بود، حتی از ماجرای خنده دار خواستگاری سپیده گفتم. با بابام صحبت کردم و حتی فرصتی شد تا بابا با خاله و اکبر آقا هم حرف بزنه.

اما این دفعه سعید بینشون نبود. نه سلام و احوالپرسی ای از دور کرد و نه نظری داد. از پریا پرسیدم سعید کجاست و اون گفت که هنوز از سر کار برنگشته، اما فکر کردم که شاید مشکلی پیش اومده باشه. آخرش دلم طاقت نیاورد و موقع خداحافظی از پریا پرسیدم: پریا جونم، سعید خوبه؟

- آره، چطور؟
- آخه امشب بین شماها نبود، برای همین نگران شدم.
- نه فقط چندروزه مشغله کاریش بیشتر شده. نگران نباش عزیز دلم.

یه کم خیالم راحت شد و یواشی گفتم: خواهری، اون مرد خوبیه. باور نمی کردم این قدر دوست داشته باشه و برای بابا این همه کمکت کنه.

- آره، خیلی کمک کرد. واقعاً بهش مدیونم. تازه دوباره برای بیمارستان بابا پول جور کرده و این طوری همه خرج بابا رو می تونم بدم.

از این حرف پریا جا خوردم و با ناراحتی زمزمه کردم: پس بالاخره به قولش عمل کرد؟

پریا ازم پرسید: چیزی گفتی؟

جواب دادم: نه فقط گفتم چه خوب.

زودی خداحافظی کردم و چون نمی تونستم با تلفن خونه صحبت کنم رفتم سراغ موبایلم و آخرین پیامها رو چک کردم.

آخریش همونی بود که نوشته بود: ((منم همیشه دوستت دارم و انتقام رو با این عشق ازت می گیرم)).

پیامی که دیروز برام فرستاده بود و دیگه هیچی.

نمی دونم چطور شد که دلم سوخت و شروع کردم به پیام دادن.

((سلام. خوبی؟))

زمان زیادی نبرد تا جوابم رو بده.

((سلام، خوبم عشقم))

((پریا بهم گفت که برای بابا پول زیادی بهش دادی. اون قدر که دیگه نگرانی ای نداره))

((درسته))

((از بابات گرفتی؟))

((آره))

((راستش، خوشحالم از اینکه این خبر رو پریا بهم داد نه تو. این نشون میده که اون عشق پاکی که می‌گفتم توی وجودش دیدی. بودن شماها کنار هم بهم آرامش میده. آرامشی که ازت می‌خوام هیچ‌وقت ازم نگیری))

((آرامش من با تو کامل تر میشه))

((وقتی به دستم بیاری می‌فهمی که این چیزی نیست که آرزوش رو داشتی))

((یا برعکس))

((می‌دونم که مثل قبل نمی‌تونم داشته باشی. پس چرا انکار می‌کنی که دیگه نمیشه به اون حس ناب عشق رسید؟))

((سعی نکن با این حرفها فریبم بدی))

((نه باور کن چنین خیالی ندارم))

((حالا راضی شدی؟))

((ممنونم. بابت همه چی، تو به قولت عمل کردی و علاوه بر این به خواهشتم گوش دادی. حالا پریا تا ابد کنارته))

((تو چی؟ نکنه یادت رفته که باید چیکار کنی؟))

((نه یادم نرفته. هیچ‌وقت یادم نمیره))

((پس ایران که اومدم بهم ثابت کن که هنوز عاشقمی))

پیامش همه چی رو برام تموم کرد.

فقط نوشتم: ((بازم ممنونم. بابت لطفی که به بابا و پریا کردی))

از فکر اینکه می‌بایست به چه راهی می‌رفتم تنم لرزید. فهمیدم که قول دادن چه کار راحتی و عمل کردن بهش چه قدر سخت.

گوشی موبایل رو توی کشوی میزم قایم کردم و رفتم سراغ لیست آدم‌های خوبی که باید به دکترم می‌دادم. برگه رو برداشتم و با تردید خودکار رو میون انگشت هام فشار دادم. دودل بودم که چیکار کنم اما آخرش نوک خودکار روی کاغذم لغزید و بی‌اختیار اسمی رو که باید می‌نوشتم اضافه کردم.

یه اسم دوست‌داشتنی که نمی‌دونستم به یادش بخوابم یا که ازش فرار کنم اما این‌رو مطمئن بودم که اگه قلبم از سینه بیرون می‌کشید بازم دوسش داشتم.

برگه رو تا زدم و با احتیاط گذاشتمش لای دفتر خاطراتم. حتی سعی کردم دفتری رو که سال‌ها توش چیزی ننوشته بودم پرکنم.

شروع کردم به نوشتن. از جشن تولد سیما خواهر سعید که به اصرار سپیده و سحر رفتیم اون‌جا.

این آغاز آشنایی من با سیما و برادرش سعید شد. همون شب سعید ... من، سپیده و سحر رو با ماشین تا دم‌خونه هامون رسوند. اول سحر، بعد سپیده و چون خونه ما ته کوچه بود آخرین نفر من بودم.

لحظه آخری که داشتم پیاده می‌شدم دستکش هام افتاد کف ماشینش. سعید تندی خم شد تا برشون داره و بهم بده. منم هم‌زمان دستم رو بردم پایین.

و یه لحظه دست هامون بهم خورد و این تماس دو تا دست هر دومانو شوکه کرد. من با خجالت دستکش هام رو از سعید گرفتم و درحالی‌که توی فکر بودم رفتم خونه.

فرداش تو زنگ تفریح، سیما اومد پیشم. از بقیه دورم کرد و یواشکی توی گوشم گفت: یکی ازت خوشش اومده.

بعدش یه کاغذ مچاله شده رو کرد توی جیب مانتوم. برش داشتم و دیدم یه شماره تلفن و اسم توشه.

چشمکی بهم زد و زمزمه کرد: ملوسک نترس، داداشمه.

شبش سیما زنگ زد و منو هم‌کلاسی‌اش معرفی کرد. از همون موقع هر بار که سعید می‌خواست باهام حرف بزنه سیما کم‌کم می‌کرد ... و کم‌کم منی که همش سرم توی کتاب و درس بود فهمیدم که یه چیزی به اسم عاشقی هست که با دیدن یه پسر توی دلت زنده میشه و تا زنده‌ای همراهت می‌مونه.

و بالاخره یه شب دلم رو به دریا زدم و با سعید تماس گرفتم ... و این رابطه عاشقانه دوسویه شد.

هرچند که هیچ‌وقت این دوستی رو جدی نگرفتم و باورش نکردم. چون سنم کم بود و فکر می‌کردم هنوز برای عاشق شدن و متعهد بودن زوده، اما سعید نظر دیگه‌ای داشت و مرتب توی حرفه‌اش سعی می‌کرد بهم بقبولونه که عشق می‌مونه و از بین نمیره. ما از همون اول عاشق بودیم ولی نه هم‌فکر. من به نامه‌های عاشقانه و حرف‌های وسوسه‌انگیز میلی نداشتم اما سعید خلق‌و‌خوی گرم و آتشینی داشت. اون عشقی زنده و پرتپش می‌خواست، اما من برای درک این عشق نیازمند زمان بیشتری بودم. ماه‌ها گذشت ... مثل همه دخترها و پسرهایی که عاشق هم میشن بهم وابسته شدیم. وابستگی‌ای که من ازش هراس داشتم و هر بار با یه بهونه سعی می‌کردم تا این عشق افسارگسیخته رو که داشت وجودم رو می‌گرفت تحت اختیار بگیرم. حتی یه بار سعی کردم به سعید دروغ بگم تا دست از سرم برداره ... اما اون عقب نکشید، باینکه دلش شکسته بود. هنوز اون شب بارونی رو یادم نرفته. شبی که با اصرار سعید به ملاقات عاشقانه توی یه پارک خلوت رفتم. اون با اشتیاق برام یه گل زیبا آورد اما من توی چشمه‌هاش نگاه کردم و گفتم که عاشق یکی دیگه‌ام، اما واقعیت نداشت و این کار من باعث شد تا احساسات اون جریحه‌دار بشه. از اون به بعد دیگه بهم اعتماد نکرد. حتی دو سه باری با چند تا دختر دیگه دیدمش. ولی اول و آخر اون نتونست ازم دل بکنه و منم بعدازاین همه مدت هنوز بهش دل بستم. عشق ما حالا تبدیل به یه پیچک هرز شده که باید رشد کنه و همه چی رو بگیره و زیر برگ‌های سمی‌اش تموم آرزوها مونو نابود کنه. انگار که دیگه این عشق به یه عادت کشنده تبدیل شده. عادتیه که هر دومانو وادار می‌کنه تا همدیگه رو تا سر حد مرگ دوست داشته باشیم. به خاطر اینکه فقط این‌جوری می‌تونیم زنده بمونیم.

خودکار رو کنار گذاشتم و دفتر خاطرات رو که حالا دیگه کودکانه و رنگارنگ نبود بستم.

مابقی ماجرا قصه تلخی بود که هیچ‌کس باورش نمی‌کرد و آگه می‌نوشتم همه می‌گفتن دیوونه شدم.

دفتر رو با فهرستی که توش بود و با همه غصه‌ها و دردهایی که توی دلم سنگینی می‌کرد گذاشتم توی کشوم. درست کنار موبایل صورتی‌رنگی که توش پر بود از پیام‌های دو تا عاشق شکست‌خورده. عشقی که آگه یه لحظه ازمون جداش می‌کردن می‌مردیم و آگه باهامون می‌موند نابودمون می‌کرد.

با خودم فکر کردم: پس چرا باید ازش فرار کنم؟ من که دره‌حال قربانی می‌شیم.

فصل سی و دو

شنبه صبح، من و سپیده زودتر از خواب بلند شدیم. قرار بود لیست قبول شده‌های کنکور توی روزنامه‌ها اعلام بشه. روز ترسناکی بود. من از استرس نه شبش درست خوابیم و نه صبحش چیزی خوردم. با اینکه اگه قبولم نمی‌شدم هیچ اتفاقی قرار نبود بیفته اما می‌خواستم قبول بشم و این خبر خوب رو به پریا و بابا و حتی سعید بدم. یه جورایی انگار که این یه عقده درونی بود که حالا سر باز می‌کرد. حسرت دانشگاه رفتن نه برای درس خونندن که برای عقب نمودن از بقیه. برای ثابت کردن اینکه منم می‌تونم.

رسیدیم دم دکه روزنامه‌فروشی محله. من که نفسم درست بالا نمی‌اومد به سپیده گفتم: قربونت برم، تو میری روزنامه بگیری؟ اون که بدتر از من می‌لرزید با اعتراض گفت: آخه چرا من برم؟ نامرد.

- تو رو خدا.

- ولی تو شجاع‌تر بودی‌ها.

دست لرزونم رو بهش نشون دادم و گفتم: آخه تو که قرص نمی‌خوری، من می‌خورم.

جواب داد: اصلاً فکرشم نکن.

- سپیده؟ منو ببین.

- نه.

- تو رو خدا.

- نه.

- حالم بده.

- نه.

آخرشم بعد از کلی بحث و جدل بازم من رفتم و روزنامه خریدم. رفتیم گوشه پیاده‌رو و دوتایی خم شدیم روی لیست اسامی.

اسم‌ها اون قدر ریز بود که پیدا کردن هر اسم بین اون همه قبول شده خودش یه ماجرا بود.

اول من ... ک. شروع کردیم به گشتن.

ک ... کو ... نه برو عقب‌تر ... کم ... آهان برو ... کما ... آهان کمالی ... کمالی پرستو! کد ... و با دستپاچگی کدم رو چک کردم. دندانپزشکی ... تهران. عالیه!

با تموم قدرتی که داشتم پریدم هوا و جیغ زدم. قبول شده بودم دندانپزشکی اونم توی تهران.

اونوقت رفتیم سراغ سپیده ... ف.

و دوباره غرق شدیم توی حروف الفبا.

ف ... فا ... برو پایین ... فت ... آهان برو ... برو ... فتا ... فتاح زاده ... فتاح زاده سپیده! کد ... و سریع رفتیم سراغ کدش.

پرستاری و مامایی تبریز!

دوباره هر دو جیغ زدیم و شادی کردیم. هر دومون قبول شده بودیم.

اما یه دفعه خنده روی لبم خشکید و به خودم اومدم. تبریز؟ یعنی چی؟

سپیده‌ام که تازه فهمیده بود چی میگم ابرویی بالا انداخت و آروم گفت: خب، تبریز یعنی تبریز دیگه. هر جی هست تهران نیست.

این بار از شوخی‌اش خنده‌ام نگرفت، حتی لبخندم نزد. اون تهران قبول نشده بود و این همون چیزی بود که ازش می‌ترسیدم.

درحالی که روزنامه دستمون بود راه افتادیم و رفتیم مهد. توی راه چند بار اسم سپیده رو خوندم و هر بار کد قبولی‌اش رو چک کردم. اشتباه نکرده بودیم، اون تبریز قبول شده بود.

اون روز از ناراحتی اصلاً دل‌ودماغ نداشتم. جالبه اون قدر که من ناراحت بودم سپیده ناراحت نبود یا شایدم به روش نمی‌آورد.

از ناراحتی حتی قبول شدن خودم رو فراموش کرده بودم. فقط داشتم فکر می‌کردم که از این به بعد چه جور باید روز و شب‌ها هم رو بدون اون تحمل کنم. اونیه که سنگ صبورم بود و در نبود پریا جای خالی اون رو برام پر می‌کرد. توی مهد چند بار از شدت غصه رفتم توی دستشویی و زدم زیر گریه.

اما سپیده ناراحتی‌اش رو با بودن کنار بچه‌ها پنهون کرد و اصلاً به روی خودش نیاورد. من گریه کردم و اون توی خودش ریخت. حتی اون روز بیشتر از همیشه خنده و شوخی کرد و کلی با فاطمه مزه ریخت و همه ما رو خندوند.

عصر بعد از تحویل دادن بچه‌ها و تموم شدن کارمون وسایلمونو جمع کردیم تا آماده رفتن بشیم.

اما قبلش باید سپیده موضوع رو به خانم کرمی می‌گفت. برای همین با هم رفتیم توی دفترش. اون داشت کارهایش رو جمع‌وجور می‌کرد تا بره. با دیدن ما جا خورد. من دم در موندم و سپیده رفت جلو و روزنامه قبولی مونو بهش نشون داد. خیلی خوشحال شد ولی با دیدن اسم سپیده با کد قبولی تبریز، اخم‌هایش رفت تو هم.

آروم گفت: تبریز قبول شدی؟ چه بد. هنوز نیومده باید بری.

- دیگه چه میشه کرد.
- تازه بهت عادت کرده بودم دخترم.
- چه خوب، یعنی ازم راضی بودین؟
- آره یه عالمه. تازه می‌خواستم دو تا بچه دیگه ام بهت بدم.
- حیف شد.

اشک توی چشم‌های سپیده جمع شد و یواش‌یواش سرید روی گونه هاش.

منم که دلم پر بود با دیدن اشک‌های اون بغضم ترکید و نتونستم جلوی خودم رو بگیرم. خانم کرمی‌ام با ناراحتی بلند شد و هر دو مونو نشوند روی صندلی. اون از نظافتچی خواست دو تا چایی برامون بیاره و اونم که ظاهراً شنیده بود ماجرا چیه بهت‌زده به ما خیره مونده بود. بار دوم که خانم کرمی ازش چایی خواست به خودش اومد و سلانه‌سلانه رفت توی آشپزخونه.

یه کم بعد با یه سینی که دو تا چایی بزرگ توش بود با یه عالمه شکلات رنگ‌ووارنگ برگشت تو دفتر.

قرار شد که سپیده دیگه از فردا نیاد.

خانم کرمی ازم پرسید: دخترم تو که نمی خواهی بری؟

گفتم: نه خانم. من نمی تونم از اینجا دل بکنم.

خیالش یه کم راحت شد.

خداحافظی سپیده و خانم کرمی زیاد طول نکشید و بعد از خوردن چایی ما جمع کردیم تا بریم. از دفترش اومدیم بیرون. درحالی که می شد ناراحتی رو تو چهره اون زن مهربون دیدم.

موقع رفتن دم در مهدکودک نظافتچی از اونور حیاط آروم صدامون زد و گفت: دخترها، یه لحظه وایستین.

رفت و چند دقیقه بعد برگشت. دیدم یه شال بزرگ پشمی رو گرفته تو دستش و داره نفس زنون میاد پیشمون.

شال رو گرفت سمت سپیده و با صدای خسته اش گفت: عزیزکم. من که چیز باارزشی ندارم هدیه بدم. این رو خودم بافتم و می خواستم استفاده کنم ولی فکر کردم دیگه ما پیرها عمرمونو کردیم. حالا دیگه شما جوون ها باید مراقب خودتون باشین. تبریز حتماً خیلی سرده و لازمت میشه. بیا دخترم، ببخشید اگه رنگش خیلی جوون پسند نیست.

سپیده شال رو گرفت و پیچید دور گردنش، شال گرمونرم بود. خیلی سعی کرد تا گریه نکنه ولی بغضش ترکید و پیرزن رو محکم توی بغلش گرفت.

اون صحنه زیباترین خاطره من از اون مهدکودک شد. سپیده توی آغوش یه پیرزن مهربون با یه شال بلند و پشمی توی مردادماه!

نظافتچی تا موقعی که ما از در مهد بیرون زدیم و توی تاریکی کوچه فرورفتیم، داشت برامون دست تگون می داد.

خیلی زود رسیدیم به خونه و به محض رسیدن چند تا از همسایه ها توی راه بهمون تبریک گفتن.

دم در خونه که رسیدم، خاله ام و اکبر آقا از قبل منتظرم بودن و واسه قبول شدنم همه جا شیرینی پخش کرده بودن، اما من ته دلم خالی شده بود. سپیده باید می رفت و این برام باورکردنی نبود. انگار همه داشتن کم کم از پیشم می رفتن.

شب پریا و بابا زنگ زدن و وقتی بهشون گفتم از شدت خوشحالی گریه شون گرفت. حتی سعیدم از پشت تلفن بهم تبریک گفت.

فرداش از خانم کرمی تلفنی اجازه گرفتم تا با سپیده برم ترمینال برای بدرقه کردنش. من، اون، بابا و مامانش سوار ماشین امیر شدیم و رفتیم ترمینال اتوبوس ها. ساعت حدود ده صبح بود.

من و اون کمی دورتر از پدر و مادرش و امیر، روی صندلی جلوی اتوبوس هایی که منتظر رفتن بودن نشستیم و از خاطراتمون گفتیم.

گفت: یادته موقع عید با لباس های نو می اومدیم خونه همدیگه و به هم یز می دادیم؟

- آره، کفش من بنده اش رنگی بود و همش بهت نشون می دادم و قیافه می اومدم.
- منم به جاش می رفتم نوار رنگی می انداختم جای بند کفشم تا بگم مال منم فسفریه.
- یا اون شبش که با هم یواشکی رفتیم به آجیل های توی اتاق پذیرایی تون چنگ زدیم.

سپیده لبخند شیرینی زد و گفت: یادمه، اون قدر پسته خوردیم که دل درد گرفتیم و بابات ما رو با یه شربت خوب کرد.

دستش رو گرفتم و گفتم: آخه من بعدازاین چه جوری تنهایی رو تحمل کنم.

- من چه جوری دوری تو تاب بیارم؟ بی‌انصاف.

هر دومون گریه مون گرفت. تلخ بود ... خداحافظی با یه دوست قدیمی. دوستی که نفسم بهش بسته بود و هرلحظه زندگی‌ام با اون بودم. از موقعی که توی کوچه‌ها، جیغ زدن و بازی کردن رسم کودکانه ما شد تا حالا که بزرگ‌شده بودیم و دیگه این دوستی فقط هم‌بازی بودن نبود. یه قول بود ... یه قرار بود.

لحظه‌ها به‌سرعت سپری شد. انگار که دیگه زمان هم نمی‌خواست بیشتر از این ما رو کنار هم ببینه.

اتوبوس اعلام رفتن کرد: مسافره‌های تبریز سوار شن. کسی جا نمونه.

من و سپیده با هم تا دم اتوبوس رفتیم. اون مامانش و امیر رو توی آغوش گرفت و کلی با هم گریه کردن. حتی امیرم اشکهایش در اومد. باباش سپیده رو آروم کرد، اون قرار بود با سپیده بره و خیالش راحت بود. آخرسر نوبت به وداع ما دو تا رسید. وداعی پر غصه که هیچ‌وقت یادم نمیره. توی بغلم گرفتمش و با تموم وجود بودن در کنارش رو حس کردم و قدر دوستم. لحظه‌به‌لحظه، نفس به نفس. واژه‌ها برای بیان اون همه دل‌تنگی کم‌آوردن و ما به‌ناچار توی چشم‌های هم خیره شدیم.

چشم‌هایی که از شادی کودکانه دو تا دختر لوس کنار دیوار باغ تا لحظه جدایی شون کنار اتوبوس‌های پرسروصدا به هم گره خورد. شاید از تبریز تا تهران خیلی دور بود اما این فاصله حتی ذره‌ای از این دوستی عمیق رو کم نمی‌کرد. دوستی‌ای که تا آخر دنیا ادامه داشت.

سپیده آخرین حرفهایش رو زد: به همه توی مهد سلام برسون. مخصوصاً پونه و پگاه رو از طرف من ببوس. نذار کس دیگه ای مربی شون بشه و خودش اونها رو قبول کن. به بابات و پریام سلامم رو برسون و بدون که هنوز دارم برای بابات دعا می‌کنم.

یه دفعه یادش افتاد که یه نذر داره و گفت: راستی، یادت نرفته که نذرم چی بود؟

زودی جواب دادم: هزارتا شاخه گل برای هزارتا قبر.

- آره، خوب یادته.
- خدا نگهدارت سپیده جونم. رسیدی بهم زنگ بزنی.
- باشه. قبل از هر کاری بهت زنگ می‌زنم.
- دلم بدجور برات تنگ میشه رفیق نیمه‌راه.
- چه میشه کرد، یه روز باید بیای و یه روز باید بری.

سوار شد و نشست روی صندلی کنار پنجره.

و اتوبوس راه افتاد.

من تا لحظه آخر دنبال اتوبوس رفتم و چهره اشک‌آلود سپیده رو که با دست‌های پرحسرتش روی شیشه فشار می‌داد نگاه کردم.

با رفتنش درست مثل روزی که پریا و بابا از پیشم رفتن دلم شکست و غرق اندوه شدم.

اتوبوس تا انتهای ترمینال رفت و پشتش با غباری از دود و خاک پر شد. وقتی گردوخاک فرونشست اتوبوس رفته بود ... من زمزمه کردم: یه روز باید بیای و یه روز باید بری.

فصل سی و سه

سپیده که رفت، امیر و مامانش منو تا مهدکودک رسوندن. مامانش بابت قبول شدنم کلی بهم تبریک گفت و امیرم که بی خبر بود یه عالمه خوشحال شد.

موقعی که رسیدیم مهد هر دوشون با کنجکاوای پرسیدن: همین جاست؟

- بله. جای قشنگیه. من خیلی دوستش دارم.

امیر لبخند زد و گفت: آره. وقتی کنار بچه‌ها باشی دنیات شیرین میشه.

تشکر کردم و زودی دویدم توی مهد. همه اومده بودن و سر مربی‌ها خیلی شلوغ بود. با دیدن خانم کرمی و رسولی بهشون سلام کردم. بعد از عذرخواهی کیفم رو گذاشتم توی کتو و دویدم پیش پارسا و باران.

اما حس کردم که با نبود سپیده چقدر احساس تنهایی می‌کنم، حتی کنار اون زن‌های مهربون.

نیومدن سپیده رو خانم کرمی به مربی‌هاش اطلاع داده بود. من فقط سلامش رو به همه رسوندم. فاطمه بیشتر از همه ناراحت شد.

دم ظهر رفتم دفتر خانم کرمی و ازش پرسیدم: خانم، پونه و پگاه رو کی نگه می‌داره؟

- فعلاً که دادم شون به فاطمه. چطور؟

- میشه من نگه شون دارم.

یه ذره تردید داشت و پرسید: می‌تونم از عهده چهارتا بچه بر بیای؟

- سعی خودم رو می‌کنم.

- باشه دخترم. منم می‌دونم که می‌تونم. پس به خانم رسولی میگم هماهنگ کنه.

از اون روز پونه و پگاه هم دست من سپرده شدن. حالا منم مثل بقیه چهارتا بچه رو به عهده گرفته بودم. کار سختی بود و هر از گاهی اون قدر گیج می‌شدم که نمی‌دونستم به کدوم برسم. پارسا و باران بزرگ‌تر بودن و خیلی نیاز به مراقبت شدید نداشتن ولی اون دو تا بچه خیلی کوچولو بودن و سعی کردم تا به اونها توجه بیشتری بکنم.

اون روز حتی ناهارمم باعجله خوردم و زودی رفتم سراغ کارم. غزال که دید کارهام زیاده هر جا که تونست اومد کمکم. این کارش برام خیلی باارزش بود. من اون قدر درگیر کارم بودم که اصلاً فرصت نکردم تا حال و احوال مهتاج خانم نظافتچی رو بپرسم. پیرزن مهربونی که از اون روز به بعد برام خیلی عزیز شد.

حدود چهار بعدازظهر سپیده زنگ زد مهد و منو پای تلفن خواستن. منم کلی خوشحال شدم و رفتم باهاش صحبت کردم و از حال و احوالش پرسیدم. بقیه مربی‌ها هم همون جا بهش سلام رسوندن و من گوشه‌ی رو دادم فاطمه تا باهاش صحبت کنه. ناهیدم که اون رو به خاطر شوخ‌وشنگی‌هاش خیلی دوست داشت کلی باهاش حرف زد.

بهش گفتم که جاش خیلی خالیه و همه دل‌تنگش. ازش خواستم که مرتب بهم زنگ بزنه. حتی شماره خوابگاه اش رو گرفتم تا از خونه مون باهاش تماس بگیرم. اون ثبت‌نام دانشگاه اش رو انجام داده بود و کنار باباش خیالش راحت بود.

حتی گفت که همین اول کار، توی خوابگاه دو سه تا دوست پیدا کرده که باهاش هم کلاس و قراره توی یه زمان با هم برن سر کلاس‌های دانشگاه. اینم گفت که تو کجا و اونها کجا.

اما این رو می دونستم که وقتی درگیر مشکلات و کارهای زندگی بشیم دیگه کم کم همه چی یادمون میره. شاید یه دوستی کهنه نشه ولی کمرنگ میشه.

عصر که رسید موقع اومدن مادر و پدرها، خانم رسولی منو برد و به مادر پونه و پگاه معرفی کرد. بهش گفت: خانم صدوقی، سپیده جون به خاطر دانشگاهش دیگه نمیاد ولی به جاش دوستش بچه‌ها رو نگه می داره.

اون زن با وسواس بهم خیره شد و پرسید: دوست بود؟

با ناراحتی گفتم: بله خانم. خیلی دوست خوبی بود. حیف شد که رفت.

- آره عزیزم. خیلی خوش زبون و سرحال بود.
- امیدوارم بتونم این دو تا فرشته رو به خوبی نگهداری کنم.
- توام هیجده سالته؟
- بله.
- ماشاءالله. شما دخترهای این دوره زمونه چه زبر و زرنگین، آفرین.
- ممنونم.

اولین برخورد ما خوب بود و ازم خوشش اومد.

بعدش بابای باران اومد و بچه رو گرفت و پرسید: صبح نبودین خانم.

- بله شرمنده. رفته بودم بدرقه دوستم.
- به سلامتی.

خنده‌ای کرد و گفت: خلاصه هر بار که ما شما رو نبینیم باید دلمون بلرزه که مبادا دیگه نیای.

- نه آقای فرحی. من دیگه به این بچه‌ها وابسته شدم.
- خدا رو شکر. این نشون میده که دختر مهربون و خوش قلبی هستی.

من با خجالت و زیر لب تشکر کردم.

بعد از اون یه ذره دیرتر بابای پارسا اومد. حالا دیگه سیگار نمی کشید و کسی نمی تونست بهش متلک بندازه.

سلام بلندی کرد و اومد پیشم.

سلام کردم و گفتم: امروز عصر غذاش رو کامل نخورد. خونه بهش میدین بخوره؟

- چشم خانم.
- ممنون.
- صبح نبودین؟
- چیز مهمی نبود. البته، برای من چرا.

- خیر باشه.
- دوستم سپیده همونی که همیشه با من بود به خاطر دانشگاهش از تهران رفت. متأسف شد و گفت: حیف شد. دوست خوبی براتون بود.
- با غصه جواب دادم: فکرش رو بکنین، هر لحظه زندگی‌ام رو با اون گذروندم.
- آقای شرف زاده سری تکون داد و گفت: سخته می دونم. یه دوست خوب همه چیزه.
- لبخند زدم و به خودم اومدم. داشتم وقتش رو با حرفهام می گرفتم.
- خودم رو جمع‌وجور کردم و گفتم: ببخشید، شما خسته‌این و من دارم درد دل می کنم.
- نه خانم. این چه حرفیه، بالاخره آدم باید یه جورى ناراحتی‌اش رو خالی کنه. چی بهتر از درد دل کردن.
- ممنون که صبر دارین و گوش می دین.
- خنده آرومی کرد و گفت: من صبر رو از این بچه یاد گرفتم وگرنه ما کجا و صبر و تحمل کجا؟
- بعدش رفت. من تا لحظه‌ای که پارسا چشمش بهم دوخته‌شده بود از اون جا تکون نخوردم.
- اون وقت فرصت پیدا کردم و رفتم گوشه حیاط. مهتاج خانم رو دیدم که داره زیر لب دعا می خوونه. رفتم نزدیک‌تر و صداش کردم: مهتاج خانم ...
- یه ذره طول کشید تا منو پشت سرش پیدا کنه. بعد که دید منم با خوشحالی لبخند زد و گفت: آهان، پرستو خانم. خوبی دخترم؟
- ممنون. شما خوبی؟
- بد نیستم. دیگه پیری و هزار درد.
- ایشا الله که همیشه سرپا باشین.
- اومد جلو. با مهربونی صورتم رو آورد پایین و پیشونی ام رو بوسید.
- از اون روز به بعد دیگه اون زن فقط برام یه نظافتچی نبود. به محض اینکه می‌رسیدم بهش سلام می‌کردم و موقع رفتن حال و احوالش رو می‌پرسیدم و با یه خسته نباشید سر حال می‌آوردمش.
- فردای اون روز با دل‌تنگی نبودن سپیده از خواب پاشدم. لباسهام رو پوشیدم و از خاله‌ام که مثل همیشه روی میز غذاخوری توی آشپزخونه چرت می‌زد خداحافظی کردم.
- توی کوچه، آفتاب گرم صبح می‌تابید و حس و حال خوبی به آدم می‌داد. با قدم‌های آروم تا دم خونه سپیده رسیدم. وایستادم و زیر لب صداش کردم: سپیده، بدو دیگه دیرمون شد دختر.
- جاش غرولند کردم: ای بابا، وایستا دیگه مگه هفت‌ماهه‌ای بچه؟
- جواب دادم: نه سپیده جونم، من نه‌ماهه‌ام.
- یه لحظه حس کردم دیوونه شدم. وسط کوچه دم خونه مردم وایستاده بودم و داشتم با خودم حرف می‌زدم.

سری تکون دادم و آه کشان راهم رو گرفتم و رفتم.

اون روزم با یه عالمه کار و نگهداری بچه‌ها به عصر رسید و حتی نفهمیدم کی روزم گذشت و کی بچه‌ها از پیشمون رفتن.

و هر روز مثل قبل بابای باران سؤال پیچم می‌کرد و بابای پارسا بهم لبخند می‌زد. مامان پگاه و پونهام همش هیکلیم رو برانداز می‌کرد و توی دلش آرزو می‌کرد که مثل من باشه.

یه روزم چندساعتی مرخصی گرفتم تا با شوهرخاله‌ام برم برای ثبت‌نام دانشگاه. دانشگاه تهران اون قدر بزرگ و پر از درخت بود که وقتی رفتیم داخل توی اون فضای زیبا و دل‌انگیز تا یه چنددقیقه‌ای راه رو گم کرده بودیم. اون روز خیلی شلوغ بود و خیلی از دخترها و پسرها اومده بودن برای نام‌نویسی. فرم پر می‌کردن، واحد برمی‌داشتن و ساعت کلاس هاشونو تعیین می‌کردن.

به خاطر کارم باید ساعت‌های عصر رو برمی‌داشتم. چون کمتر توی این ساعت‌ها اسم می‌نوشتن اکثر اون زمان‌ها خالی بود و این کارم رو راحت‌تر کرد. قرار شد کلاس هامون از اواخر شهریور شروع بشه.

کار دانشگاهم که تموم شد باعجله رفتم مهدکودک. دوباره از همه کلی عذرخواهی کردم و رفتم سراغ بچه‌ها. خوشبختانه هر وقت دیر می‌اومدم فاطمه یا غزال بچه‌ها رو نگه می‌داشتن و نیاز نبود نگران باشم.

اون روزها دیگه واقعاً وقت نفس کشیدنم نداشتم. صبح باعجله می‌رفتم سراغ بچه‌ها. باهاشون بازی می‌کردم، اگه خوابشون می‌اومد ناز و نوازش شون می‌کردم و اگه گرسنه بودن غذاشونو می‌دادم. حتی خیلی وقت‌ها خودم تا عصر گرسنه می‌موندم چون فرصت غذا خوردن پیدا نمی‌کردم.

غروب که می‌رسیدم خونه، خاله‌ام و اکبر آقا کلی بهم می‌رسیدن و می‌گفتن: دختر، تو قراره دانشگاه بری و باید مواظب سلامتی‌ات باشی.

منم کلی خنده‌ام می‌گرفت.

قبل از شام دوساعتی برای کارهای شخصی‌ام فرصت داشتم. کتاب بخوونم، حکایت روزم رو توی دفتر خاطرات یادداشت کنم و یا به موبایلم نگاهی بندازم.

و این دلپره‌آورترین کاری بود که می‌کردم. کاری که نمی‌تونستم بهش فکر نکنم. به سعید، به مردی که عشقش سوزنده و آتشین توی دلم شعله‌ور شد و زندگی‌ام رو به هم‌ریخت. دردناک اما دل‌انگیز. از یک‌سو آزارم می‌داد و از سویی دیگه وقتی صداش رو می‌شنیدم دلم جون می‌گرفت و از نو زنده می‌شد. از یه طرف آرزوم بود که بابا و پریا برگردن و کنارم باشن و از یه طرف می‌ترسیدم که اگه من و سعید رودررو بشیم چه اتفاقاتی خواهد افتاد.

حتی بعضی وقت‌ها با خودم می‌گفتم: ای کاش دیگه برنگردن!

اما زودی زبونم رو گاز می‌گرفتم و آخرش سعی می‌کردم بهش فکر نکنم.

آخر هفته که رسید نوبت رفتن پیش دکتر روان‌شناس شد. این بار اضطرابم کمتر شده بود، دفتر خاطراتم رو با نوشته‌های تازه پر کرده بودم و لیست آدم‌های خوب قلبم رو کامل نوشته بودم. وقتی رفتم توی اتاقش مؤدبانه سلام کردم و نشستم جلوش.

اونم دوباره از هفته‌ای که گذشت ازم پرسید: خوبی دخترم؟ چه خبر؟

من که دل‌پری داشتم شروع کردم به تعریف کردن اتفاقاتی که توی اون هفته افتاده بود: خانم دکتر، این بار خیلی اتفاق‌ها افتاد. عیبی نداره همه رو بهتون بگم؟

- نه دختر. این چه حرفیه. من سر تا پا گوشم عزیزم.

و همه رو براش لحظه‌به‌لحظه تعریف کردم: من و دوستم سپیده، همونی که توی دفتر خاطراتم ازش نوشتم توی دانشگاه قبول شدیم.

- چه خوب. مبارک باشه دختر زرنگ. کجا قبول شدی؟

- دندونپزشکی دانشگاه تهران.

- آفرین، پس درس خونم که هستی.

لبخند زدم و ادامه دادم: خب آره، من همیشه عاشق درس خوندن بودم. با کتاب برگ شدم و هنوزم از خوندن یه کتاب جدید غرق لذت میشم.

- بهت حسودیم شد. دختر به این خوبی کجا میشه پیدا کرد؟

- اما از قبول شدنمون اصلاً خوشحال نشدم.

- چرا عزیزم؟

- سپیده تبریز قبول شد. ما سال‌های سال کنار هم بودیم و این اتفاق منو غصه‌دار کرد. اون اوایل هفته رفت تبریز و بعد از اون همه‌سال، ما از هم دور شدیم. دلم خیلی شکست و از اون روز به بعد خیلی احساس تنهایی و بی‌پناهی می‌کنم اما خب بعد از رفتنش توی مهدکودک اون قدر کارم زیاد شده که یه جورایی فرصت غصه خوردن ندارم. حس می‌کنم که شاید من دوست ناسپاسی‌ام که دارم زودی اون رو فراموش می‌کنم.

- نه. این‌طور نیست. فراموشی قانونیه که خدا برای انسان مقدر کرده. اگه نباشه غصه‌ها و دردها نابودت می‌کنن. اتفاق‌های تلخ با فراموشی کمرنگ میشن و تو می‌تونی توی ذهنت پنهون شون کنی. اگه چه هیچ‌وقت کامل از یادت نرن.

- واقعاً؟

- البته.

بعدش از دانشگاه و مهدکودک و خاطرات شیرینی که هر شب خاله‌ام برام تعریف می‌کرد گفتم.

پرسید: دفتر خاطراتت رو کامل کردی و اون لیست آدم خوب‌ها رو؟

این بار بهونه‌ای نیاوردم و برعکس هر دو رو دادم بهش. با رضایت سری تکون داد و اول رفت سراغ دفتر خاطراتم. دفتر از تولد سیما خواهر سعید ادامه پیدا کرده بود.

اون باعلاقه خونندن خط به خط اون نوشته‌ها رو شروع کرد. از لحظه‌ای که دستم به دست سعید تماس پیدا کرده بود، از تلفن‌هایی که به هم می‌زدیم و از عشقی که کم‌کم توی دلم جوونه زد. با رسیدن به اون نقطه حساس کنجکاو شد و پرسید: این آقا سعید هنوزم توی زندگیته؟

رفتم توی فکر و چیزی نگفتم.

آروم گفت: دخترم، این خیلی مهمه. می‌دونم که تصمیم تو به خودکشی، اونم با شناختی که از تو پیدا کردم فقط می‌تونه از یه ترس عمیق لحظه‌ای نشاء گرفته باشه. لطفاً نترس و بهم اعتماد کن.

درحالی‌که نفسم به شماره افتاده بود بهش گفتم: خانم دکتر، اون هنوزم توی زندگیمه.

اشکهاام جاری شدن روی گونه هام. با دیدن اشکهاام بلند شد و کنارم نشست. اونها رو پاک کرد و درحالی که دستهاام رو نوازش می کرد گفت: نمی خوام تحت فشار باشی. اگه گفتنش اذیتت می کنه هفته دیگه بگو. منم که دوست نداشتم در موردش حرف بزنم سری تکون دادم و لبخند زدم. بلند شد و رفت پشت میزش و گفت: بسیار خب، فعلاً این رو بذاریم کنار. رفت سراغ لیست آدم های خوب. شروع کردن به خووندن ... یکی یکی. هر کدوم رو که نمی شناخت ازم پرسید که کیه. آخرش رسید به اسم سعید. همون پسری که همه جا بود. توی دفتر خاطرات، توی ذهنم، توی قلبم و حتی توی لیست آدم های خوبم. لبخندی زد و گفت: خب، وقتی تو میگی خوبه ما هم باور می کنیم که خوبه. اون روز دیگه خیلی ازم سؤال نپرسید و گذاشت تا ذهنم با اون چه که آزارم می داد کنار بیاد. نیم ساعت بعد از هم خداحافظی کردیم و من با شوهرخاله ام برگشتم خونه. به محض رسیدن به خونه خاله ام دوید پیشم و ازم پرسید: وای خاله. آقا سعید زنگ زد. قلبم تیر کشید و یه لحظه خشکم زد. با خودم گفتم نکنه حرفی زده باشه. با ترس توی چشم های خاله ام خیره شدم و آرام پرسیدم: چیزی می خواست؟

- نه حال و احوالم رو پرسید ولی ...

جرات نکردم ازش بپرسم مشکل چیه؟

خاله ام با دلخوری گفت: حواس که ندارم. از توام پرسید، من از دهنم پرید و گفتم رفتین دکتر روان شناس.

دستپاچه شدم و گفتم: بهش که نگفتین چیکار کردم؟

- نه. اون رو که نگفتم.

دوباره تپش قلبم شروع شد و رنگم پرید. خاله ام ترسید و گفت: چرا رنگت پریده؟

گفتم: هیچی خاله، یه ذره خسته ام. باشه ممنون.

رفتم توی اتاق و با ترس زمزمه کردم: وای خدا. چرا این طوری شد. حالا چی بهش بگم؟

گوشی موبایل رو برداشتم.

پیام اومده بود: ((سلام، عزیزم. حالت خوبه؟ می بینم که خیالت راحت شده و دیگه سراغی ازم نمی گیری یا شاید خاصیت دانشگاه رفتنه که آدم رو مغرور می کنه؟))

نیم ساعت بعدش نوشته بود: ((می خوام زنگ بزنم خونه تون. خودت بردار))

آخری ده دقیقه قبل بود: ((مثل اینکه سرت شلوغه. به تازگی دکتر روان شناس میری؟ نکنه عشق من دیوونه ات کرده؟))

حالم بد شد و موندم که چی جواب بدم. نفس عمیقی کشیدم و نوشتم: ((سلام. من خوبم. تو خوبی؟ ببخشید که بی خبر رفتم بیرون))

پیام اومد: ((بالاخره جواب دادی؟ چرا دکتر روانشناس میری؟))

((سعید، موضوع مهمی نیست. به خاطر دوری از بابا احساس تنهایی می‌کنم و برای همین رفتم. باور کن چیزی نیست که فکرت رو مشغول کنه))

((بعید می‌دونم دلیلش این باشه. تو این اواخر داری چیزهایی رو ازم پنهون می‌کنی))

((چرا باید این کار رو بکنم؟))

((نکنه یادت رفته که قبل از اینم بهم دروغ گفتی))

((اما اون موقع فرق داشت. من حالا پشیمونم و بارها این رو بهت اعتراف کردم))

((پس راستش رو بگو و گرنه ناچار به کارهایی میشم که هیچ کدوم دوست نداریم))

نمی‌دونستم چیکار باید بکنم و با دست لرزون آروم آروم تایپ کردم: ((باشه میگم. فقط تو رو خدا به پریا و بابا نگو))

((منتظرم))

((من سه هفته پیش قصد داشتم با قرص خودکشی کردم اما خاله‌ام به فریادم رسید و نجاتم داد))

((خوبه. می‌بینم که واقعاً دیوونه شدی یا شایدم داری وانمود می‌کنی که دیوونه ای))

((تو ناراحت نشدی؟))

((مگه میشه ناراحت نشم؟ در مورد من چی فکر کردی؟))

((کل ماجرا همین بود))

((چرا به این کار احمقانه دست زدی؟))

((چون تهدیدم کردی که پریا رو طلاق میدی))

((یعنی اون قدر که بابا و پریا برات مهمن، منم مهمم ام؟))

این بار بدون درنگ نوشتم: ((خدا می‌دونه که این جوریه))

((پس چرا عشقت رو به زبون نمیاری؟))

من با شرم نوشتم: ((دوستت دارم))

((پس اگه واقعاً عاشقمی دیگه پیش اون دکتر روان‌شناس نرو. اون ذهنت رو خراب می‌کنه و عشقی که توی وجودته ازت می‌گیره))

((سعید، خواهش می‌کنم. اون داره کمکم می‌کنه تا از این بحران روحی خارج بشم))

((اما تو ناچاری دیر یا زود به همه اون چیزهایی که هست اعتراف کنی. موضوعاتی که شخصیه و به اون هیچ ارتباطی نداره))

((من در مورد رابطه مون چیزی بهش نگفتم))

((وادارت می کنه بگی چون کارش اینه))

((اما من با گفتن خاطراتم به اون آرامش پیدا می کنم))

((تو فراموشش کن منم به تو هر شب آرامش میدم وگرنه همه آرامشی که سعی داری بهش برسی رو نابود می کنم))

((ولی این در اختیار من نیست و باید برم. توی بیمارستان ازمون تعهد گرفتن))

((هیچ کس نمی تونه وادارت کنه بری پیش اون. خیلی راحت به همه میگی که دیگه نمی خوام بری پیشش))

به ناچار از ترس و بی پناهی پذیرفتم. نوشتم: ((باشه، اگه این جور می راضی میشی من حرفی ندارم))

اشکم رو پاک کردم و دراز کشیدم روی تخت. احساس کردم که یه زندانی ام. اسیر دست شکنجه گری که هیچی جز آزار من دلش رو آروم نمی کنه. رفتم سراغ دفتر خاطراتم و با نوشتن همه اون چیزهایی که زجرم می داد تلاش کردم تا دلم رو سبک کنم.

نوشتم: سعید حالا داره انتقام همه اون بی توجهی ها و کم محلی ها رو ازم می گیره، اون نمی دونه عشقی که به سرعت توی وجود اون شعله گرفت و زبونه کشید توی دل من اندک اندک اما پایدار زنده شد و وجودم رو تسخیر کرد. اون نمی دونه که هر چی بگذره این عشق من به اون عمیق تر میشه و حالام هر چی به سرم بیاد بازم از ته قلب دوسش دارم.

فصل سی و چهار

بالاخره مردادماه به پایان رسید. یه ماهی که توش اتفاقات زیادی افتاد. از تصمیم من به خودکشی تا رفتن سپیده به تبریز و در تموم این مدت ... فکر کردن به سعید و عشقی که بینمون بود. حالا دیگه باورم شده بود که بدون اون نمی تونم زنده باشم.

روز اول شهریور مثل همه روزها رفتم مهدکودک و مشغول به کار شدم.

و همون طور که دکتر روان شناس بهم گفته بود کم کم دوری از سپیده برام قابل تحمل تر شد. هرچند که مرتب با هم در تماس بودیم اما حالا دیگه اون دل تنگی و حس نیاز شکل دیگه ای شده بود و هر دوی ما بهش عادت کرده بودیم.

کارم اون روز خیلی زیاد بود. غزالم نیومده بود و من مجبور شدم به دستور خانم رسولی نگهداری یکی از بچه‌هایی که به عهده اون بود انجام بدم.

و تا عصر فرصت نفس کشیدن نداشتم اما با تموم این‌ها نهایت تلاشم رو کردم تا کارم رو درست انجام بدم. بچه‌ای که بهم سپرده بود سه‌ساله بود. یه پسر شیطون به اسم طاهار. اون مرتب اسباب‌بازی بقیه بچه‌ها رو می‌گرفت و باهاشون دعوا می‌کرد. منم سعی می‌کردم با آرامش بیمارمش پهلوی خودم و از بقیه دورش کنم اما بازم فایده‌ای نداشت و مجبور شدم از ناهید و فاطمه برای آروم کردنش کمک بگیرم. اون جا بود که فهمیدم نگهداری یه بچه اون قدرها هم که فکر می‌کردم راحت نیست. اون وقتی عصبانی می‌شد حتی سعی می‌کرد منم بزنه. آخر کار رفتم و براش چند تا کتاب از قفسه مهد آوردم، نشوندمش و یکی‌یکی اون قصه‌ها رو درحالی‌که باران توی بغلم خوابیده بود براش خوندم. این‌جوری آروم شد و با کنجکاوای همراه من حکایت گرگ سیاه و خرس شکمو رو دنبال کرد.

قصه‌های زیبایی بود و من با خونندن هر خطش حس کردم واقعاً یه دختر بچه‌ام که داره یه داستان رنگارنگ رو خط به خط هجی می‌کنه. دختر بچه ساده‌ای که باورش شده آقا گرگه دیگه دورغ نمی‌گه و خرس چاق دیگه پرخوری نمی‌کنه.

خیلی زود عصر اون روز رسید. همه رفتن و من آخر از همه جمع کردم تا برم که دیدم خانم کرمی صدام می‌کنه.

رفتم توی دفترش و بعد از احوال‌پرسی نشستم روی صندلی.

اون دست کرد توی کشوی میزش و یه پاکت کاغذی رو داد بهم. با لبخند گفت: دخترم. این حقوق این ماهته. با توجه به اینکه ازت راضی بودم و با توجه به اخلاق خوبت تصمیم گرفتم مبلغ بالاتری بهت بدم.

پاکت رو ازش گرفتم و تشکر کردم.

ادامه داد: توی این مدت زحمت زیادی کشیدی. می‌دونم کارت سخته ولی در عوض با این سختی‌ها تجربه پیدا می‌کنی. درهرحال بابت زحماتت ممنونم. فردا می‌بینمت عزیزم.

- راستش، این منم که باید ازتون تشکر کنم. شما بهم اعتماد کردین و این فرصت رو دادین تا پیام و اینجا کنار این بچه‌ها باشم. شما خیلی زود آرزوم رو برآورده کردین و این هیچ‌وقت یادم نمیره.

زودی خداحافظی کردم و با کلی شوق و ذوق رفتم خونه.

به محض ورود به خونه و دیدن خاله‌ام پریدم توی بغلش و گفتم: وای خاله، بگو امروز چی شد.

- چی شده دختر؟
- اولین حقوقم رو گرفتم.
- آفرین، مبارک باشه.

از اونورم اکبر آقا اومد و از سرخوشی شروع کرد به هورا کشیدن. جایزه‌ام اون شب غذای موردعلاقه‌ام شد.

آخر شب پاکت پولی که از خانم کرمی گرفته بودم از کیفم برداشتم، شمردم و بدون اینکه بهش دست بزنم گذاشتمش توی کشوی میز.

فرداش با سرخوشی از خواب پا شدم و بعد از خوردن صبحانه‌ای که خاله‌ام آماده کرده بود راه افتادم و رفتم سر کار.

به محض رسیدن با همه سلام و احوالپرسی کردم و زودی آماده شدم. اون روز غزالم اومد و همه طبق روال، کار خودشونو انجام دادن. حتی سپیده‌ام به مهدکودک زنگ زد و از حال همه پرسید.

ناهدید خانم اون روز یه ذره عصبی بود. دم ظهر که بچه‌ها خوابیده بودن رفتم پیشش تا اگه دلش خواست باهام درد دل کنه. اونم که انگار منتظر همین بود زودی سر صحبت رو باز کرد: راستش، دیشب با شوهرم رفتیم دکتر. آزمایش داده بودیم که ببینیم کدومون مشکل داریم.

- هر دوتون؟
- آره.
- خب؟
- هیچی دیگه. دکترم نه گذاشت نه برداشت توی روی شوهرم گفت مشکل از خانمته. اونم ناراحت شد و خونه که رفتیم باهاش دعوا شد.
- آخه چرا؟
- چه می دونم. به قولی دست پیش گرفتم پس نیفتم. خیلی ناراحتم، اگه نتونم هیچ وقت بچه‌دار بشم چیکار کنم؟
- نه بابا. مگه دوا و درمان نداره؟
- چرا، ولی خیلی گرون در میاد.

ناراحت شدم و گفتم: غصه نخور ناهید خانم. نذر کن ایشالله درست میشه.

- والا همه چی نذر کردم تا الان که فایده‌ای نداشته.

دستش رو گرفتم و آه کشیدم. راست می‌گفت، برای یه زن خیلی سخت بود که بچه‌دار نشه.

اون که اشک توی چشمه‌هاش جمع شده بود گفت: شوهرم حرفی نداره ولی من خودم ناراحتم.

- عیبی نداره، عوضش یه شوهر خوب داری. یکی که هوات رو داره. مگه نه؟

لبخند زدم و گفتم: فکرش رو نکن، درست میشه.

یه ذره آرام شد. رفت تا بره و به کاره‌هاش برسه. منم برگشتم سراغ بچه‌ها که بیدار شده بودن و باید کم کم غذاشونو می‌دادم.

آخر هفته که رسید دل تو دلم نبود. سعید وادارم کرده بود که دیگه دکتر نرم. نمی‌دونستم که چه جور ی باید خاله‌ام رو راضی کنم.

شب چهارشنبه که رسیدم خونه، رفتم توی اتاق و روبروی آینه نشستم. کلی تمرین کردم که چی بهش بگم و چه جوری بگم. حتی سعی کردم نظر سعید رو عوض کنم.

((سلام. خوبی سعید؟ می‌خواستم ازت یه خواهش کنم))

((سلام عزیزم. چه خواهشی؟))

((میشه من فردا برم پیش دکتر روان‌شناسم؟))

((ما قبلاً در این مورد صحبت کردیم. این به نفع تو نیست پس اصرار نکن))

((نمی‌دونم چه جوری به خاله‌ام بگم))

((چرا سعی نمی‌کنی که حرفهات رو راحت بزنی؟))

((نمی‌تونم))

((باید بتونی، اگه مدت‌ها قبل عشقت رو به زبونی می‌آوردی الان این‌جوری از هم دور نشده بودیم))

رفتم توی فکر. حق با اون بود، من باعث این اتفاقات تلخ شدم و حالا راه‌گیزی ازش نداشتم.

نوشتم: ((باشه. هر چی تو بخوای))

((عشقم. بدون ترس برو و تصمیمت رو بهشون بگو))

با ناراحتی ازش پرسیدم: ((سعید، تو از دانشگاه رفتنم خوشحال نشدی. درسته؟))

((برای من خودت مهمی نه هیچ‌چیز دیگه))

پرشون و دل‌نگرون‌گوشی موبایل رو انداختم توی کشوی میزم. چند تا نفس عمیق کشیدم و سعی کردم به خودم مسلط بشم و به خاله‌ام بگم که دیگه نمی‌خوام برم دکتر.

رفتم توی آشپزخونه و دیدم داره تدارک شام رو می‌بینه. گفتم: خسته نباشی خاله.

- مرسی عزیزم، خوبی؟

- ممنون.

اون که هنوز از قبول شدنم توی کنکور خوشحال بود گفت: تو که قبول شدی خیالم راحت شد.

- آره، خیلی استرس داشتیم.

- راستی دفتر خاطراتت رو کامل کردی؟

- یه چیزهایی توش نوشتم.

- دادی به خانم دکتر.

- آره، کلی از نوشته‌هام خوشش اومد.

بعد من‌کنان دنبال یه بهونه گشتم تا بتونم موضوع رو بهش بگم.

- خاله ...
- جان خاله.
- راستش من ...
- تو چی؟

حواسش به کارش بود و خیلی بهم توجه نداشت. تپش قلبم تندشده بود و همش با خودم پچ پچ می کردم: آخه چه جورى بگم؟ خاله‌ام که دید غیرعادی‌ام کارش رو گذاشت کنار. برگشت سمت من و پرسید: چیه پرستو؟ چیزی می‌خواهی بگی؟

قیافه معصومانه‌ای گرفتم و با التماس گفتم: میشه فردا نریم پیش دکتر؟

دیدم رنگ خاله‌ام برگشت و با دلخوری گفت: چرا نریم؟

دیدم بدجور عصبانی شد. آرام گفتم: خب ...

- خب چی؟

نتونستم بگم و به من من افتادم.

حرصش گرفت و گفت: میگی یا نه؟

هر چی فکر کردم بهونه‌ای به ذهنم نرسید و گفتم: چشم می‌گم. آخه اون ازم یه کاری خواسته که هنوز انجامش ندادم.

- چه کاری؟
- یه لیست خواسته از آدم‌های خوب توی ذهنم.
- خب این که خیلی ساده ست.
- تو رو خدا خاله، التماس می‌کنم. فقط همین هفته نریم. باشه؟
- خب اگه زنگ زدن و پرسیدن چرا نیومدین چی بگم؟ بگم یه دختر باهوش با رتبه سیصد بلد نیست یه لیست آدم‌های خوب بنویسه؟
- بگین حال خوب نیست.

غرولندی کرد و با دلخوری گفت: نمی‌دونم والا توی سر شما جوون‌ها چی می‌گذره. فقط می‌دونم آدم‌رو دیوونه می‌کنین.

با خجالت گفتم: ببخشید خاله، فقط همین یه بار نریم.

گفت: باشه. چی کارت کنم آخه تو رو؟

بغلش کردم و گفتم: حق‌داری، این مدت خیلی اذیتت کردم.

دلش نرم شد و گفت: تو عزیزمی پرستو. دل خوشی من بعد از مامانت شما دو تا دخترین. اگه چیزی تون بشه دق می‌کنم.

- قربونت برم خاله جونم.
- برو دیگه زبون نریز ولی هفته بعد حتماً باید بریم.
- باشه، هر چی شما بگین.

رفتم توی اتاقم و کلی خودم رو مواخذه کردم. آخه چه جوری می‌خواستم تا یه هفته دیگه نظر سعید رو برگردونم؟ ولی ترجیح دادم فعلاً بهش فکر نکنم.

فردا صبح زود از خواب پاشدم و چون کار خاصی نداشتم خونودن کتاب روان‌شناسی کودک رو ادامه دادم.

یه دفعه حدود ساعت نه و نیم صبح از مطب دکتر زنگ زدن خونه مون. خاله‌ام گوشی رو برداشت و باهاشون صحبت کرد. مجبور شد به خاطر من دروغ بگه. رفتم کنارش و ایستادم و حرفهاشونو گوش دادم. منشی دکتر تأکید کرد که هفته بعد حتماً باید بریم پیش شون. چون اگه نمی‌رفتیم با تعهدی که اکبر آقا داده بود برای همه بد می‌شد. خاله‌ام قبول کرد و گوشی رو گذاشت.

با کلی شرمندگی یواشی بهش گفتم: تو رو خدا ببخشید.

اونم سری تکون داد و رفت.

دوباره رفتم توی اتاق و به خونودن کتاب ادامه دادم. جمع‌ه‌اش برای اینکه حال و هوامون عوض بشه به پیشنهاد اکبر آقا رفتیم یه گردش شبونه و توی پارک قدم زدیم. من خیلی از این قدم زدن سرحال اومدم. حتی ازشون خواهش کردم که آخر هفته‌ها بازم با هم بریم شب‌گردی و قدم زدن.

و شنبه صبح از راه رسید. من روزهای کاری رو بیشتر دوست داشتم و از پنج‌شنبه و جمعه خیلی خوشم نمی‌اومد. توی اون روزهایی که کار می‌کردم اون قدر سرم گرم می‌شد که کمتر فکر و خیال آزارم می‌داد.

اون روز زودتر رفتم سر کار. اول هفته بود و من انرژی بیشتری داشتم برخلاف بقیه که اول هفته دل‌ودماغ نداشتن. اونها حتی گاهی وقت‌ها ازم حرصشون می‌گرفت و می‌گفتن: بذار توام شوهر کنی حوصله خودتم نداری چه برسه به کار کردن.

منم فقط می‌خندیدیم. واقعاً نمی‌تونستم درکشون کنم ولی وقتی یه ذره فکر می‌کردم با خودم می‌گفتم شاید حق با اونهاست. شاید دنیا برای دو تا عاشق خیلی زودتر از اونچه که فکر می‌کنن خسته‌کننده و عادی بشه. یاد حرف‌های خودم افتادم که به سپیده زده بودم و نسبت به علیرضا دل‌سردش کرده بودم.

ولی بعد به این نتیجه رسیدم که: نه مگه میشه عشق واقعی توی دل آدم‌ها کهنه بشه؟

اون روز طبق معمول همه به‌صاف شده دم ورودی مهد، توی حیاط و ایستادیم تا یکی‌یکی بچه‌ها رو تحویل بگیریم. چند دقیقه بعد بچه‌ها رو آوردن. اول مامان پگاه و پونه با کلی ناز و اطوار و توصیه‌های خاص برای بچه‌هاش. بعد بابای باران که دوباره اصرار داشت تا اگه کاری داشتیم بدون تعارف بهش بگم.

اما هر چی صبر کردم بابای پارسا نیومد. نیم ساعتی گذشت و نگران شدم. رفتم به خانم رسولی گفتم. اونم با خونسردی گفت: خب، حتماً بچه مریض شده.

گفتم: میشه زنگ زد و پرسید؟

- این معمول نیست. اونها خودشون زنگ می‌زنن.

منم دیگه چیزی نگفتم. ولی تموم مدت روز دل‌نگرون بودم. تا ظهر خبری از پارسا و یا حتی تلفنی که خبری ازش بهمون بده نشد. دوباره رفتم پیش خانم رسولی و گفتم: ببخشید که دوباره اومدم. ظهر شده و کسی زنگ نزده. درسته؟

تائید کرد و گفت: الان میرم و به باباش زنگ می‌زنم.

اونم به خونه آقای شرف زاده زنگ زد تا از حال بچه پرسه، حتی به محل کارش. نه خونه کسی جواب داد و نه محل کار. کم کم خانم کرمی ام نگران و پیگیر ماجرا شد.

اونها رفتن سراغ پرونده اطلاعات والدین و از توی اون شماره تلفن خواهر آقای شرف زاده رو پیدا کردن و بهش زنگ زدن. اونم گفت که دیشب حال پارسا به شدت بد شده و باباش شبونه بچه رو برده بیمارستان اطفال.

من تموم مدت چشمم به پگاه و پونه و باران بود و گوشم به تلفن و حرفهایی که می زدن.

تا عصرش دلم پیش اون طفل معصوم موند. دو دل بودم ولی به خودم جرات دادم و رفتم از خانم کرمی اسم و آدرس بیمارستان رو گرفتم.

وقتی داشتیم از دفترش می رفتم ازم پرسید: می خوام بری دیدن بچه؟

- دلم قرار نمی گیره. فقط یه سر بهش می زنم.

لبخند زد و گفت: تو دختر فوق العاده ای هستی. مهربون و پاک ولی مواظب رفت و آمدت باش تا مردم خیال برشون نداره. متأسفانه خیلی ها این محبت رو به حساب چیز دیگه ای میذارن.

- خانم به خدا این جور نیست، شما خودتون منو می شناسین ولی دلم قرار نمی گیره.

- باشه برو ولی بین خودمون بمونه.

- چشم.

خدا حافظی کردم و باعجله رفتم به آدرسی که گرفته بودم. سر راهم نزدیک بیمارستان یه کتابفروشی بود که ازش یه کتاب داستان کودکانه برای پارسا خریدم. گفتم کتاب رو کادو کرد و روش یه عالمه نوارهای رنگی و فرفری پیچید. بیمارستان اون وقت عصر شلوغ بود و خوشبختانه موقعی رسیده بودم که ساعت ملاقات بود. رفتم سراغ پذیرش و اسم شرف زاده رو گفتم. اونم از بین لیست بلند بالاش گشت و بالاخره پیداش کرد.

ازم پرسید: پارسا ... شرف زاده. درسته؟ نسبت تون چیه؟

یه لحظه موندم ولی بعد تندی گفتم: عمه اشم.

اونم آدرس داد تا برم توی اتاقی که بستری بود.

راه افتادم توی راهرو طولانی بیمارستان و از بین اتاقهایی که ازش صدای گریه بچه های کوچیک می اومد با نگرونی رد شدم. ته راهرو اتاقی بود که شماره اش یازده بود. در بسته بود و آروم در زدم.

یه صدای مردونه پرسید: بله؟

در رو باز کردم و یواشکی سلام کردم و رفتم توی اتاق. پارسا خوابیده بود و آقای شرف زاده بالای سرش هنوز داشت قصه می گفت.

منو که دید خواست بلند بشه که گفتم: تو رو خدا از پیشش بلند نشین. بیدار میشه.

نوک پا رفتم روی صندلی ای که اون سمت تختش بود نشستم و هدیه اش رو دادم به باباش.

خوشحال شد و گفت: چه هدیه قشنگی. دستتون درد نکنه. بیدار بشه حتماً یه عالمه ذوق می کنه.

- چی شده؟
 - نمی دونم والا. دیشب درست غذا نخورد و یه ساعت بعد موقع خواب دیدم تب داره. دست‌وپام رو گم کردم و به عمه‌اش زنگ زدم. اونم که وضعیتش رو دید گفت بیاریمش بیمارستان.
 - خب، دکترها چی گفتن؟
 - آزمایش نوشتن. هنوز جوابش نیومده.
- آروم دست کوچولوش رو نوازش کردم و با دلسوزی گفتم: آخی طفلک.

- ممنون که اومدین.
 - دلم قرار نگرفت. ببخشید که مزاحم شدم.
 - نه خانم. خیلی لطف کردین.
 - انشالله که چیزی نیست.
 - امیدوارم.
- با مهربونی گفتم: کاش زودتر خبر می‌دادین می‌اومدم کمک.

- تا همین‌جا که اومدین خیلی کمکه.
- قبلاً این‌جوری شده بود؟
- نه. اولین باره.

برای اینکه سوءتفاهمی پیش نیاد گفتم: آقای شرف زاده، یه موقع فکر نکنین من کوتاهی‌ای کردم. به خدا خیلی مواظبم. غذاش، خوابش، بهداشتش. تازه اون‌جا خانم رسولی حواسش به همه چی هست.

- نه خانم. من که از شما مطمئنم.

سعی کردم درد دل نکنم اما طاقت نیاوردم و گفتم: راستش، این بچه خیلی برام خاصه. دلیل اینکه خانم کرمی منو قبول کرد پارسا بود. اون روز که رفتیم پیشش برای مصاحبه، پارسا موقع بازی یه دفعه گریه‌اش گرفت. نه اینکه کسی بی‌توجهی کنه، نه. منم با گریه‌اش دلم لرزید و ناخودآگاه دویدم و بغلش کردم. این حس من خانم کرمی رو تحت تأثیر گذاشت و قبول کرد من پیام اون‌جا. گفتم: چه صادقانه همه چی رو می‌گین.

با لحن اندوه باری جواب دادم: آخه یه بار دروغ گفتم و هنوز عذابش همراهمه.

- چه بد.

به خودم اومدم و یاد حرف خانم کرمی افتادم.

برای همین ترجیح دادم پاشم و کم‌کم برم. گفتم: آقای شرف زاده حقیقتش من یه کم دیرم شده و باید برم. ببخشید که نمی‌تونم بمونم.

اون با من بلند شد و گفت: باز ممنون که اومدین دیدن پارسا.

دوباره دست پارسا رو نوازش کردم و گفتم: برای من بودن کنار این بچه‌ها عین بودن توی بهشته. خوشحالم که کنارشونم.

آخرسر گفتم: اگه کاری داشتین حتماً بهم بگین. منم عین خواهرتونم، فرقی نداره.

بدون اینکه تفاوتی توی نگاه مهربونش ایجاد بشه گفت: لطف دارین. خواهرم میاد و شب پیشش می مونه. اگر هم که مشکلی نباشه فردا می بینمتون.

پیشونی پارسا رو بوسیدم. خداحافظی کردم و رفتم. توی راه به این فکر کردم که یه مردهایی چقدر خوب و پاک ان، حتی اگه زنشون مرده باشه و با یه بچه کوچیک نیاز به زن دوم داشته باشن.

با حسرت توی دلم گفتم: خدا نصیب کنه.

فصل سی و پنج

عصر که شد بی بی اومد پیشم. حالم بهتر شده بود و دلم می خواست از توی رختخواب بلند بشم. بی بی نگاهی به زخم لبم و کبودی روی گلوم انداخت و با ناراحتی سر تکون داد. لحاف رو از روم کنار زد و گفت: مجبور شدم لباسهات رو دربیام. چون همه خیس و گل آلود بود.

حواسم رفت به تن پوشی که توی دستش بود و می درخشید. اون برام یه لباس سفید و بلند آورده بود که یه دامن چین دار داشت و روش با پارچه های توری قشنگی تزیین شده بود. با بهت زدگی به اون لباس زیبا خیره شدم.

لبخند زد و گفت: این رو داده بودم برای عروسم بدوزن.

آهی کشید و ادامه داد: حالا دیگه عروسی در کار نیست، برای همین مال تو میشه.

منو نشوند لب تخت و گفت: پاهات به خاطر سنگ هایی که توی جاده بودن زخمی شده. مراقب باش.

کمکم کرد تا روی پاهام و ایستم. درد داشتم اما لباس اون قدر با وسواس و ظرافت دوخته شده بود که تموم حواسم رو پرت کرد.

بی بی با دقت لباس رو روی شونه هام اندازه زد و گفت: خوبه. مطمئنم اندازه ست. البته یه کمی بلنده ولی میشه درستش کرد.

باعلاقه ازش گرفتم و به شونه هام چسبوندم. ذوق زده شدم و خواستم دور بزنم تا چرخش اون دامن پرچین رو با پولک های براق روی زمین ببینم. یه دفعه پاهام سست شد و نزدیک بود زمین بخورم. منو توی هوا گرفت و با نگرونی گفت: دختر، مواظب باش.

و آروم روی پاهام نگهم داشت.

نوبت پوشوندن لباس شد. لباس سفید و بلند رو با دست های مهربونش به تنم کرد، درحالی که اشک توی چشمه اش موج می زد. وقتی پوشوندش رفت عقب و با دقت سر تا پام رو برانداز کرد. لباس به زیبایی توی تنم رفته بود و دامنش که بلندتر از قد من بود روی فرش میون نور کمرنگ آفتاب شامگاه می درخشید.

با پوشیدن اون لباس حس عجیبی بهم دست داد. انگار که حالا همه مشغول تماشای من بودن. حتی حس کردم شبیح یه مرد جوون سوار بر اسب، توی حیاط خونه بی بی به من نگاه می کنه.

با اشتیاق به بی بی اشاره کردم که می خوام برم بیرون.

گفت: باید آروم راه بری. هنوز زخمت خوب نشده.

با کمک بی بی رفتم سمت در چوبی اتاق و با دلهره از لای در به اون سمت نگاه کردم. کنجکاو بودم تا ببینم پشت این در و پنجره چوبی چی در انتظارمه.

آروم در رو باز کردم و قدم به ایوون بزرگ خونه گذاشتم. خونه ای که با ستون های بزرگ چوبی از چهار طرف احاطه شده بود و با پله های کوچیکی به حیاط خونه راه داشت. اون سمت یه اسطبل چوبی بود و کنارش لونه دست ساز مرغ و خروس ها.

سگ گوشه حیاط روی زمین لمیده بود و با دیدنمون به وجد اومد. دوید جلوی پله‌ها. صدای بی‌بی اون رو از چرت درآورده بود و حالا داشت با وفاداری براش دم تگون می‌داد. حتی اسبی که داخل اسطبل بود با صدای مهربون اون شیععه کشید.

اون سمت کنار دروازه چوبی خونه، یه گاو بزرگ مشغول نشخوار بود و گوساله‌اش با ولع از سینه هاش شیر می‌خورد.

با اشتیاق درحالی‌که دست بی‌بی منو می‌پایید جلوتر رفتم و لب حفاظ چوبی ایوون وایستادم. با چشم‌های حریص به همه اون چیزهایی که اطرافم بود خیره شدم و با دقت همه بوهای دل‌انگیز طبیعت رو استشمام کردم.

بوی کاه‌گل، بوی شالیزار و بوی علف تازه اون فضای ساکت و بکر رو پر کرده بود.

لحظه‌ای باد وزید و دامن سفید و چین‌دار لباسم انگار که جون گرفته باشه مست و از خود بیخود شروع به رقصیدن کرد و از لبه ایوون میون آسمون تگون خورد. من بی‌هیچ ترسی خودم رو به اون باد وحشی سپردم و سبک‌بال مثل پرنده‌ها دستهام رو به‌سوی آسمون باز کردم. حس بی‌نظیری بود، انگار که قدم روی ابرها گذاشته بودم و زیر پاهام خالی بود. بی‌بی ترسید، اومد جلو و منو محکم گرفت. من که از هیجان قلبم به‌شدت می‌زد توی آغوش اون آروم گرفتم و از خیالات در اومدم.

اشاره کردم که می‌خوام برم اون پایین. توی جاده، همون جایی که قرار بود به دست اون جوون‌ها بمیرم.

بی‌بی گفت: این قدر عجله نکن دخترکم. باید سوار اسب بشیم.

به حالت التماس دستهام رو روی هم گذاشتم. اون می‌ترسید اما خواهش‌م رو که دید راضی شد تا با اسب منو ببره کنار چشمه.

ازم قول گرفت تا آروم باشم و رفت سراغ اسبش. اسب مشک‌اش رو که بلندقد و قوی‌هیكل بود آورد تا لب پله‌ها و به من اشاره کرد تا برم پایین. بااینکه پاهام درد داشت اما پله‌های چوبی رو یک‌به‌یک پایین رفتم و یه ذره بعد رسیدم به بی‌بی. اون آروم خم شد و بهم گفت: نترسی دختر. فقط محکم دستم رو بگیر.

دستش رو دراز کرد و من دست قوی‌اش رو چسبیدم. با یه دست منو بلند کرد و انداخت توی بغلش روی زین اسب. این اولین باری بود که سوار اسب می‌شدم. از اون ارتفاع بلند ترسم گرفت و بازوهاش رو که دورم حلقه‌زده بود محکم گرفتم. سر اسب رو برگردوند و بلند داد زد: محکم بگیر. می‌خوام از روی دروازه بپریم.

هول برم داشت و چشمهام رو بستم. اسب شیععه بلندی کشید و با صدای بی‌بی شروع کرد به تاختن سمت دروازه. با یه حرکت پرید توی آسمون و اونور دروازه به زیبایی پایین اومد. خاک و گل با سم قدرتمند اسب به هوا پاشید و زمین از قدم‌های محکمش لرزید.

از هیجان جیغ زدم و بی‌بی بلند گفت: دختر، پیش بی‌بی نترس.

اسب به‌سرعت از جاده بالا با شیب و خمی که میون تپه سرخ به پایین می‌رفت تاخت و کمی بعد رسید به جاده پهن‌تری که بهش می‌گفتن جاده پایین. جاده‌ای که از دو سمت با درخت‌های بلند احاطه‌شده بود. برخلاف اون شب طوفانی، حالا این جاده به نظرم خیلی زیبا و رؤیایی می‌اومد.

اون گوشه درست پای تپه‌ای که جاده بالا روی اون دیده می‌شد از دل سنگ و خاک، آب زلالی به کنار جاده پایین فرومی‌ریخت و از ریزشش صدای دل‌انگیزی شنیده می‌شد. آبی که با شیب تند جاده پر سنگ، پیچ‌و‌تاب می‌خورد و به رودخونه بزرگ شالما می‌رسید.

اسب درست به لب چشمه که رسید وایستاد و بی‌بی حلیمه ازش پایین پرید. آروم آروم دهنه اسب رو به گوشه جاده هدایت کرد.

خودم رو روی اسب محکم نگه داشتم. از یه طرف می‌ترسیدم و از طرف دیگه عاشق این هیجان بی‌نظیرش شده بودم.

گفت: اینجا همون چشمه ایه که گفتم.

من به اون آب زلال که به شکلی معجزه‌آسا از دل کوه بیرون می اومد خیره شدم. اون مشتی از آب برداشت و گفت: صورتت رو بیار جلو و آرزو کن.

نمی دونستم چه آرزویی بکنم و رفتم توی فکر. بی بی خنده‌ای کرد و گفت: آخه دختر دیگه یه آرزو که این قدر فکر کردن نداره. صورتت رو گرفتم جلو و اون پاشید توی صورتت. خنک بود و حالتم رو جا آورد.

سر اسب رو چرخوند و ادامه داد: اینجا غروب‌های قشنگی داره. من هر از گاهی میام و با آفتاب حرف می‌زنم.

من محو تماشای اون قرص سرخ‌رنگ شدم که توی آسمون خودنمایی می‌کرد. خورشیدی که میون درخت‌های سرو و زربین اونور جاده پنهون می‌شد.

یه دفعه دو تا پرنده کوچولو، تند و فرز از لابه‌لای شاخه‌های بهم تنیده درخت‌ها پر کشیدن و بالای سرمون شروع کردن به پرواز. صدای آوازشون نشون می‌داد که چقدر از بودن کنار هم خوشحالن.

با دیدن اونها جا خوردم و با نگاهم توی آسمون دنبالشون کردم.

بی بی با شوق گفت: می‌بینی شون؟ اینها پرستو ان.

فصل سی و شش

سه روزی گذشت و خبری از اومدن پارسا نشد. خیلی نگرانش بودم و تموم طول روز فکرش از سرم نمی‌رفت. طوری که تو مهد همه فهمیده بودن که من سر حال نیستم. منم از ترس اینکه کسی فکری بکنه نتونستم به هیچ کدومشون چیزی بگم.

عصر تصمیم گرفتم دوباره برم دیدنش. بیمارستان این بار خلوت‌تر بود و چون وقت ملاقات رسیده بودم بدون نیاز به هماهنگی رفتم توی بخش.

دم اتاق که رسیدم یواشکی در زدم و دیدم این بار یه زن پرسید: بله؟

یه کم جا خوردم ولی حدس زدم که حتماً از فامیل هاشونه. آروم در رو باز کردم و رفتم تو. دیدم یه خانم حدود سی‌وهفت هشت سال کنار تخت پارسا نشسته. از شباهتش به آقای شرف زاده مطمئن شدم که اون عمه پارساست.

سلام کردم و گفتم: کمالی‌ام. مربی پارسا توی مهدکودک.

یه کم فکر کرد و با لبخند گفت: آهان، خوشبختم خانم کمالی.

به گرمی باهام دست داد و خودش رو معرفی کرد: من عمه پارسام.

- خوشبختم خانم شرف زاده.

- تعریف تو خیلی شنیدم.

لبخند زدم و جواب دادم: ممنونم.

بعدش حواسم رفت به پارسا که یه سرم توی دستش بود. رفتم کنارش و با مهربونی گفتم: پارسا عزیزم، منم.

منو زود شناخت و با هیجان صدام کرد: ماما.

دستش رو گرفتم و گفتم: آره فدات بشم. خوبی پارسا؟

با همون شیرین زبونی‌اش یه چیزهایی گفت که من فقط سین و غین رو ازش فهمیدم. دیدم کتابی که براش گرفتم توی بغلشه و داره عکس‌هاش رو نگاه می‌کنه.

عمه‌اش با ناراحتی گفت: این چند روز خیلی ضعیف شد.

با غصه گفتم: بمیرم براش. راستی معلوم نشد چه اش شده بود؟

- نمی‌دونم میگن ویروسه. من که سر در نمی‌ارم.

- الان بهتر شده؟

- آره خدا رو شکر. فکر کنم فردا مرخصش کنن.

- ایشالله.

وسط حرفمون، پارسا به یه گربه سفید توی کتاب اشاره کرد و بهم نشونش داد. با اشتیاق جواب دادم: آره، پیشی. چی میگه؟

و اونم سعی کرد تا صدای گربه‌رو در بیاره.

عمه‌اش هم با کلی تشویق گفت: آفرین پارسا.

رو کرد به من و گفت: این نفس عمه‌اشه.

- خدا نگهش داره. ماشالله خیلی شیرینه.

- عین منه دیگه.

آروم خندیدم و گفتم: عین شما مهربون و خوش اخلاقه.

اون چهره‌اش رو جدی کرد و پرسید: خب، از حال و احوالت بگو.

- خوبم. ممنون.

با کنجکاوای براندازم کرد و پرسید: چند سالته؟

- هیجده سال

- خب پس ... هیچی.

پرسیدم: چطور؟

- والا ازت چه پنهنون، یه چند وقتیه دارم برای احمد دنبال یه زن خوب می‌گردم.

رفت توی فکر و ادامه داد: از وقتی زنش مرد دیگه اون آدم سابق نشد.

- حق با شماست، خیلی سخته.

- نه برای خیلی مردها. ولی احمد زنش رو خیلی دوست داشت.

- خدا بیامرز دش.

- البته اشتباهات خودش این بلا رو سر زندگی‌اش آورد.

کنجکاو بودم حکایت زندگی‌اش رو بشنوم ولی روم نشد ازش بپرسم. فقط با تأسف سر تکون دادم.

یه دفعه یادم افتاد دست‌خالی اومدم و با ناراحتی گفتم: وای، ببخشید. اصلاً یادم نبود یه چیزی بگیرم بیارم.

- نه بابا. ما که انتظار نداریم. اون کتابم که گرفتی خیلی لطف کردی.

- شرمنده‌ام. حواسم نبود.

دستم رو گرفت و منو کنار خودش روی صندلی نشوند. گفت: دشمنت شرمنده باشه. والا هیچ‌کس نیومد دیدن این بچه ولی تو که غریبه بودی اومدی. باز معرفت تو.

دلم خیلی برای پارسا و آقای شرف زاده سوخت و با دل‌تنگی پرسیدم: واقعاً؟

- آره، فامیلی که سراغ از آدم نگیره به هیچ دردی نمی‌خوره. آخه این بچه چه گناهی کرده که شماها با هم دشمنی داشتین؟

- طفلی.

با دلخوری ادامه داد: هر چی بهش گفتم این خانواده اذیتت می کنن به گوشش نرفت. درسته زنش باهاش بود ولی خانواده اش نداشتن اونها زندگی شونو بکنن.

با نگاهم بهش فهموندم که چقدر دوست دارم بدونم ماجرا چیه. اونم گفت: از کجا بگم آخه؟

آهی کشید و ادامه داد: راستش، ما وضعمون خوب نبود. داداشم کار می کرد ولی اون قدر نداشت که بگیم برای زن گرفتن آماده ست. زد و عاشق زنش شد. اون از یه خانواده پولدار و ما از یه خانواده دست پایین. تو دانشگاه همدیگه رو دیده بودن. اون موقع داداشم سر و وضع بهتری داشت و این جور به هم ریخته نبود. خلاصه عشق اومد وسط و دیوونه شون کرد. زنش پا کرد توی یه کفش که من فقط همین مرد رو می خوام. خانواده اش هم هر چی تقلا کردن منصرفش کنن نشد. ما هم خیلی به احمد گفتیم که باید دو تا خانواده بخوان تا عاقبت کار خوب در بیاد. ولی کو گوش شنوا؟ نه احمد راضی شد و نه معصومه. زنش خوشگل بود عین تو. اولین بار که دیدمش به احمد حق دادم که چرا عاشقش شده. بالاخره جوون بود و مهیای عاشق شدن.

پارسا که حوصله اش سر رفته بود بی قراری کرد و حرف های اون قطع شد.

خم شد رو بچه و با ناز و نوازش آرومش کرد. یه ده دقیقه ای طول کشید تا پارسا با تکون خوردن تختش خوابش ببره.

خیالش که راحت شد دوباره اومد کنارم نشست و بقیه داستان رو تعریف کرد: آره دیگه ... اولش خیلی درگیر کینه و دشمنی با خانواده معصومه نشدن، آخه هنوز مونده بود تا روزهای مبدا برسه. کم کم زندگی فشارش رو آورد. اجاره خونه، قرض و وام. احمد برای اینکه معصومه کم نداشته باشه و دهن خانواده اش رو ببندد وام های سنگین گرفت. آخرشم کم آورد و نتونست پول ها رو پس بده و زندگی اش رو بانک و طلب کارها حراج کردن. معصومه ام که دید این جوریه مجبور شد بره سر کار. دوتایی تا سر حد جون دادن کار می کردن ولی دیگه کار از کار گذشته بود. بالاخره داداشم همین اواخر سر از زندون در آورد. معصومه بدجور ترسیده بود و توی اون شرایط دل به دریا زد و رو انداخت به خانواده اش ولی حتی حاضر نشدن یه قرونم کمکش کنن. اون موقع باردار بود، فکر کنم توی ماه سومش می رفت. اون نامردها حتی دلشون به حال این بچه ام نسوخت.

درحالی که آروم آروم اشک می ریخت آهی کشید و گفت: خیلی بده که یه زن از خانواده طرد بشه، اونم با یه بچه. ما خیلی سعی کردیم کمکش کنیم و احمد رو از زندون در بیاریم ولی پولی نداشتیم که به بانک و طلبکارها بدیم. یه مسلمونم پیدا نشد دو زار کف دستمون بذاره و نجاتمون بده. معصومه خیلی حساس بود و نتونست این همه فشار رو تحمل کنه. یه جورایی وقتی دید که پدر و مادرش نمی خوانش بدجور خرد شد. پارسا رو که به دنیا آورد ...

صداش با بغضی که توی گلوش پیچید قطع شد.

با ناراحتی دستش رو نوازش کردم و سعی کردم آرومش کنم.

گریه اش رو ریخت توی دلش و با غصه ادامه داد: ... سر زاییدن مرد و این بچه بی مادر شد. هنوز دلم می سوزه وقتی یادم میاد. خیلی باید آدم نامرد باشه که بچه و نوه اش رو نخواد. به جاش ما همه جوره دوشش داشتیم. آخه مگه میشه آدم داداش و زن داداشش رو کنار بذاره؟

از ته دلم برای اونها متأسف شدم. یاد حرف آقای شرف زاده افتادم. اون روز که امیر پیچید جلوش و ترسوندش. اون روز که موقع رفتن بهم گفت زنم تاوان زیبایی اش رو داد.

تازه فهمیدم که منظورش چی بود. زیبایی زنش باعث شده بود اون مرد بره سراغش و تاوانش دوری زنش از خانواده اش بود. تاوانی که جونش رو ازش گرفت.

اما من جور دیگه ای دیدم. این یه عشق زیبا بود که به خاطر خانواده زنش نابود شد و از بین رفت. با شنیدن اون حکایت تلخ دلم گرفت. شاید اگه عمه پارسا بهم می‌گفت که مادر بچه از یه مریضی سخت مرده کمتر ناراحت می‌شدم. توی این خیالات پارسا از خواب پرید و با گریه هر دومونو دستپاچه کرد. این بار من رفتم کنارش و با کلی قربون صدقه آرومش کردم. یه کم بعد پرستار اومد توی اتاق و گفت: وقت ملاقات تمومه. فقط همراه بمونه.

وسایلم رو جمع کردم تا برم. گفتم: می‌خوااین من امشب بمونم؟

- نه عزیزم، من هستم. فردام داداشم میاد و اگه مشکلی نباشه می‌بردش خونه.
- اگه کاری داشتین تو رو خدا رو در وایستی نکنین. هر موقع که باشه میام.

اون دستم رو محکم گرفت و گفت: قربونت برم خانمی که این قدر مهربونی. حیف که کم سن و سالی و گرنه زن داداشم می‌شدی.

لبخند زدم و ازش خداحافظی کردم. تندی راه افتادم سمت خونه. با خودم گفتم: الانه که خاله‌ام نگران بشه.

خونه که رسیدم دیدم مهمون داریم. دایی‌ام اینا اومده بودن و خونه پر شده بود از آدم. کلی خوشحال شدم و تا آخر شب پا به پای همه گفتم و خندیدم. سعی کردم برای دو ساعت که شده همه ناراحتی‌های دوروبرم رو فراموش کنم و به خودم بقبولونم که مشکلات من در مقابل مردم هیچه.

بعد از رفتن مهمون‌ها اونقدر خسته بودم که یه راست رفتم توی اتاقم و خیلی زود خوابم برد.

فصل سی و هفت

فردای اون روز حدود ظهر آقای شرف زاده پارسا رو آورد مهدکودک. حالش بهتر شده بود و به محض اینکه فهمیدم اومده با کلی ذوق رفتم تا تحویلش بگیرم.

باباش با دیدنم سلام گرمی کرد و بچه رو داد توی بغلم. گفت: یه مختصر غذایی خورده. فکر کنم الان موقع خوابش باشه، درسته؟
تائید کردم و گفتم: چشم می خوابونمش. خوب شده؟

- بله خوشبختانه.

- خدا رو شکر.

موقع رفتن با خجالت گفتم: خانم کمالی. توی این چند روز خیلی لطف کردین اومدین دیدن پارسا.

لبخند زد و جواب داد: بالاخره همه انسانیم دیگه.

- بله. حق با شماست.

چون می خواست بره صحبت رو کوتاه کردم و ازش خداحافظی کردم. پارسا رو هم بردم بین بچه‌ها تا بعد از عادت کردن به اون فضا، آماده خوابیدن بشه.

روزها به سرعت گذشت. روزهایی که با رسیدن به کار بچه‌ها توی مهد تمومی نداشت. با رسیدن به آخر هفته دوباره همون ترس همیشگی اومد سراغم. این بارم باید می رفتیم پیش دکتر روان‌شناس و من هنوز به سعید چیزی در این باره نگفته بودم.

به عصر چهارشنبه که رسیدم اصلاً دلم نمی خواست خونه برم. با دلخوری وسایلم رو جمع کردم و رفتم سمت خونه. وقتی رسیدم به کوچه مون، اون قدر با تعلق قدم هام رو برداشتم که بیست دقیقه‌ای طول کشید تا برسم. چون تا شام خیلی فرصت بود تصمیم گرفتم برم و یه سری به گوشی موبایل بزنم.

گوشی رو که باز کردم دیدم چند تا پیام اومده. آخرین نیم ساعت پیش بود.

((سلام، عشقم. چندروزه که کارم زیاد شده و کمتر بهت پیام میدم. تو خوبی؟))

پیام فرستادم: ((سلام، من خوبم. تو چطور؟))

جواب اومد: ((خوبم. می بینم که خانم دکتر سرش شلوغ شده و دیگه چند روز یه بار جواب منو میده))

((نه سعید. به خدا این جور نیست. من دیگه چیزی از غرورم نمونه. همه رو گذاشتم زیر پام و فراموشش کردم. باور کن بعضی وقت‌ها اون قدر خسته‌ام که فقط می خوام برم بخوابم))

((ما تا دو سه ماه دیگه میایم ایران. وضع بابا خوبه و میشه مرخصش کرد))

((راست میگی؟))

((و به محض اومدنم عشق مونو از سر می گیریم. تو هم ثابت می کنی که روح و جسمت مال منه))

((ازم توقع داری چیکار کنم؟))

((نگران نباش. اومدم می فهمی))

((فقط با پریا کاری نداشته باش. هر کاری بگی می کنم))

((حالا شدی پرستوی دلربای من))

با ترس سعی کردم تا موضوع دکتر رو برایش توضیح بدم.

((سعید، من هفته قبل دکتر نرفتم. از مطب دکتر زنگ زدن و گفتن که باید بریم. خاله‌امم مجبور شد دروغ بگه و موکولش کنه به این هفته. منم روم نشد بهش بگم دیگه نمیرم. تو رو خدا بهم فشار نیار و بذار فردا برم. قول میدم فقط فردا رو برم و دیگه نمیرم))

((من عادت ندارم حرفم رو تکرار کنم. اگه گوش ندی همه راه‌رفته رو برمی‌گردم و قول هام رو زیر پا می‌ذارم))

دیدم فایده‌ای نداره. از اصرار کردن منصرف شدم و با خودم گفتم مگه چی می‌خواد بشه؟ دکتر که نمی‌تونه وادارم کنه برم.

پیام دادم: ((باشه، نمیرم. عصبانی نشو))

((فردا صبح زنگ می‌زنم و چک می‌کنم. اگه نباشی بینمون شکر آب میشه و اون وقت تویی ضرر می‌کنی نه من. خداحافظ))

با اعصاب به‌هم‌ریخته گوشی رو گذاشتم توی کشو و با حال پریشون دراز کشیدم تا بلکه یه ذره بخوابم، اما خوابم نبرد و رفتم توی آشپزخونه سراغ خاله‌ام.

اون به محض دیدنم فهمید که بازم یه مشکلی دارم. پرسید: چیه خاله؟ بازم دمقی که.

- آره خاله. اصلاً حالم خوب نیست.

- دیگه چی شده؟

- راستش، به خاطر این دکترست.

با تردید پرسید: یعنی چی؟ مگه با هم حرف نزدیم؟ نکنه دوباره می‌خوای نری؟

از التماس کردن خسته شده بودم. با درموندگی نشستم روی صندلی و گفتم: خاله، آخه چه جوری بگم؟

- بگو بینم مشکلک چیه؟

من من‌کنان ادامه دادم: خب، یه مسئله‌ای هست که همیشه گفتم. اگه بگم همه به دردسر می‌افتن. حرفهام رو باور کن و بذار نرم. تو رو به جون هر کی دوست داری.

با دلخوری گفتم: اگه دوباره زنگ بزنی و ما بگیم نه اونهام به بیمارستان می‌گن و برای اکبر بد میشه. می‌فهمی؟

- نمی‌دونم چه جوری بابت این دردسرهایی که براتون درست کردم معذرت بخوام. ولی نمی‌تونم برم اون جا. خاله تو رو به

مقدسات کمکم کن. دارم از استرس و فشار می‌میرم.

- نمی‌دونم والا. پس اگه فردا زنگ زدن باید خودت جواب شونو بدی.

ترسیدم و خواستم اعتراض کنم که قیافه تو هم و اخمو خاله‌ام زبونم رو بند آورد و قبول کردم.

فردا صبح زود بیدار شدم. چشمم به ساعت بود و نگران بودم. هر آن با خودم می‌گفتم: الان تلفن زنگ می‌خوره.

حدود ساعت نه بود که زنگ خورد. قلبم شروع کرد به تند زدن طوری که دلم آشوب شد.

خاله‌ام رفت و گوشی رو برداشت. از مطب زنگ‌زده بودن و منشی با دلخوری پرسید که چرا دوباره نرفتیم. اونم صدام کرد و گوشی رو گرفت سمت من.

زیر لب با دستپاچگی گفتم: وای، تو رو خدا. آخه چی بگم؟

اونم با صدای بلند گفت: پرستو. بیا دیگه. دکتر منتظرته.

ناچار شدم گوشی رو بگیرم. دکتر پای تلفن بود و با شنیدن صدام گفت: سلام دخترم. خوبی؟ ظاهراً حالت خوب نیست نه؟

با خجالت سلام کردم و جواب دادم: راستش نه.

- خب دختر گل یه نیم ساعت می‌اومدی بینمت و بعد زودی می‌رفتی. دلم برات تنگ‌شده.

- ببخشید تو رو خدا. این قرص‌هایی که می‌خورم اذیتم می‌کنه.

- خب دیگه نخور. چرا اصلاً باید بخوری شون؟ دیگه مشکلت چیه؟

- هیچی. فقط ...

- حرفت رو راحت بزن. نترس.

بدنم می‌لرزید. سعی کردم تا یه جور بهش بفهمونم که نمی‌تونم پیام اون جا. آروم گفتم: شما خیلی مهربونین. مشکل از شما نیست. ولی من نمی‌تونم پیام، چون تحت فشارم.

با تعجب پرسید: جدی میگی؟

- بله خانم دکتر.

- خب این سؤالی که ازت می‌کنم واضح جواب بده.

- چشم.

- کسی داره تهدیدت می‌کنه؟

ترس برم داشت و گفتم: آخه ... اگه بگم همه چی به هم می‌ریزه.

- نترس دختر. بین خودمون می‌مونه.

- بله. کسی هست که نمی‌ذاره پیام.

- خب دوره یا نزدیکه؟

- خیلی نزدیک نیست. ولی مثل یه برده در اختیارشم.

- چرا این‌جوری شده؟

- خانم دکتر، تو رو خدا.

اون به‌شدت ناراحت شد. آهی کشید و گفت: خب، پس اگه نمی‌توننی بگی مشکلی نداره، ولی ... یه فکری دارم. ما می‌تونیم تلفنی با هم در تماس باشیم. چون منم در قبالت مسئولم. نمی‌تونم به همین راحتی موضوع رو رها کنم. الانم که دیگه مطمئن شدم واقعاً جدیه.

بغض گلوم رو گرفته بود. ملتمسانه گفتم: تو رو خدا، به هیچ کس چیزی نگین ... حتی خاله‌ام.

- باشه عزیزم. خیالت راحت باشه.

فکری کرد و ادامه داد: پس یه قراری می داریم.

- چه قراری؟

- موقعی که می تونی حرف بزنی بهم تلفن بزن. کی راحت‌تری؟

- چهارشنبه غروب یا پنج‌شنبه‌اش.

- باشه. برای امروز کافیه. هفته بعد غروب چهارشنبه یا پنج‌شنبه منتظر تماسم.

- چشم.

- مواظب خودت باش.

- ممنونم.

قرار شد تلفنی و بدون مراجعه باهاش در تماس باشم. خیالم راحت شد.

بعد از اون یه ربع بعد سعید تماس گرفت. من زودتر از خاله‌ام گوشی رو برداشتم و به محض شنیدن صدای سعید به خاله‌ام گفتم که پریاست.

صدام رو پایین آوردم و گفتم: سلام، خوبی؟

- سلام. آفرین، می بینم که خونه ای.

- تو این طوری خواستی و منم قبول کردم.

- خوبه. داری کم کم رام میشی.

یواشی پرسیدم: بابا و پریا خوبن؟

- آره، بابات خیلی زودتر از موعد رو به بهبودی رفته. پریام از این بابت خیلی خوشحاله.

- چه خوب.

- دیدی بهت گفتم با من باشی بهت آرامش میدم؟

- خب، منم گوش دادم دیگه.

- ولی هنوز خیلی بهم مدیونی.

- می دونم، همین آزارم میده.

با شیطنت خنده‌ای کرد و جواب داد: راست میگي؟

- به خدا.

- پس وقتی اومدم ایران جیرانش کن.

بدون اینکه چیزی بتونم بگم تنم لرزید.

با تلخی ازش خداحافظی کردم. اون قدر فکرم ناراحت بود که چنددقیقه‌ای گوشی رو توی دستم نگه داشتم و خودم نفهمیدم. تا اینکه بوق بلند و ممتد تلفن منو به خودم آورد و گوشی رو گذاشتم سر جاش.

هنوز باورم نشده بود که توی چه دردسر بزرگی افتادم. بدون اینکه بتونم حرفی به کسی بزنم. چون اگه لب باز می‌کردم سعید همه زندگی مونو آتیش می‌زد.

توی دلم خودم رو قانع کردم: عوضش پریا و بابا راحتن و این خیلی عالیه. مهم نیست که چه بلایی سرم بیاد، فقط می‌خوام اونها خوب باشن. حتی با خودم گفتم سعید هم‌چین آدمی نیست و داره اذیتم می‌کنه تا انتقام بگیره.

با این تصورات رفتم توی اتاق و تا ظهر دیگه بیرون نیومدم.

فصل سی و هشتم

به زودی آخر شهریور از راه رسید. حالا دیگه هوا سرد شده بود و از اون گرمای طاقت فرسای تابستون خبری نبود. وقتی صبح از خونه بیرون می زدم می تونستم باد خنکی رو که خبر از اومدن پاییز زیبا می داد حس کنم. پاییزی که همیشه دوسش داشتم. یه فصل پر از رنگ و جلوه. خزانیه که با ریختن برگ های درخت آروم آروم به خواب می رفت. وقتی برگ های خشک درخت ها زیر پاهام خرد می شد حس خوبی بهم می داد.

با نزدیک شدن به فصل مدرسه بچه ها شلوغی خیابون ها بیشتر شده بود و مردم از اول صبح برای خرید مایحتاج مدرسه می اومدن بیرون. منم همیشه دوست داشتم دوباره برگردم به اون زمان ها و مثل یه بچه دبستانی راحت و بی خیال بچگی ام رو بکنم. حسی که با هیچی نمی شد عوضش کرد.

هنوز سه روز به مهرماه مونده بود و از اون روز باید عصرهاش می رفتم سر کلاس های دانشگاهم. اون روز عصر موقع رفتن، خانم کرمی صدام زد که برم توی دفترش.

اون حقوقم رو زودتر بهم داد و گفت: بیا دخترم، دانشگاه میری لازمت میشه.

از این کارش خیلی خوشحال شدم.

اولین روز دانشگاه استرس داشتم. واحدی که کلاسش رو برداشته بودم آسیب شناسی عمومی بود. همه یه جورایی هنوز توی حال و هوای دبیرستان بودیم و برامون سطح دانشگاه یه ذره نا آشنا بود. استادمون که یه مرد سن دار بود جلسه اول به معرفی خودش و تک تک دخترهای کلاس اختصاص داد و کلیتی از درس برامون گفت. منم که دیدم بقیه دارن حرفه اش رو می نویسن دفترم رو باز کردم و از همه حرفه اش نت برداشتم. نفرات کلاس زیاد بودن ولی صندلی های پلکانی به ما این امکان رو می داد که راحت تر تخته کلاس رو ببینیم. قیافه اکثر دخترهای کلاس ساده و عادی بود. معلوم بود همه دنبال درس خونندن بودن تا جوونی کردن.

سمت راستم یه دختر چادری نشسته بود که به نظر مذهبی می اومد و اونورم یه دختر با قیافه راحت تر و خودمونی تر. اون داشت مباحث درس رو می نوشت که خودکارش از کار افتاد. هر چی سعی کرد باهاش بنویسه نتونست. منم که حواسم بهش بود یواشی خودکار اضافه ام رو دادم بهش. لبخند زد، گرفتش و به نوشتن ادامه داد.

نیمه کلاس برای تنفس رفتیم بیرون و اون فرصت پیدا کرد تا ازم تشکر کنه. این جور سر صحبت مون باز شد. اسمش فرانک بود. یه سال ازم بزرگ تر بود و این سال دومی بود که کنکور می داد و قبول شده بود. مجرد بود و قیافه عادی ای داشت ولی به نظر می رسید دختر مهریون و خونگرمی باشه.

اون روز فرانک شد اولین دوست دانشگاهیم. کلاسمون تا حدود هشت شب ادامه داشت و تا من برسم خونه ساعت نه و ربع شد. وقتی رسیدم نزدیک خونه بارون نم نم شروع شده بود.

خاله ام اون شب کلی بهم رسید درحالی که مرتب می گفت: تازه رفتی سر کلاس خسته شدی. باید تقویت کنم.

آخر شب از دل تنگی رفتم و به سپیده زنگ زدم. کلی خوشحال شد و برام از همه اتفاقاتی که براش افتاده بود تعریف کرد. هم اتاقی هاش از همه شهرهای ایران بودن. اونم که خیلی اهل خنده بود تونسته بود با همه شون رفیق بشه. حتی گفت با یکی شون اون قدر صمیمی شده که این دو سه روز با هم سر کلاس رفتن، اما بازم تکرار کرد: تو کجا و اونها کجا.

منم از دوست جدیدم که تازه پیدا کرده بودم برایش گفتم.

در مورد علیرضام ازش پرسیدم و اونم با لحن خنده‌داری جواب داد: آره، هنوز دلش تو دستمه. از تلفن خوابگاه بهم زنگ می زنه.

خنده‌ام گرفت و گفتم: آخه دختر، بفهمن که پوستت رو می کنن.

صدایش رو یواش کرد و جواب داد: نترس بابا. به همه گفتم برادرمه. کی می فهمه؟

منم از خنده غش کردم.

بعدش اون سؤال پیچم کرد: از داداشم چه خطر؟

- والا ... سپیده. من باید بدونم؟
- آره دیگه، مگه دوست دخترش نیستی؟
- امیر دیگه آقا شده. دوست دختر یعنی چی؟
- آخرش ما نفهمیدیم دوستش داری یا نه.

ساکت شدم و موندم که چی بگم. اونم جای من جواب داد: آره ... آره، می دونم. فرصت می خوای.

خنده‌ای کردم و گفتم: تو رو خدا ناراحت نشو.

- چیکارت کنم آخه تو رو؟
- حق داری به خدا.
- خلاصه ما رو سر کار نذار.
- چشم.
- آفرین دختر خوب. از مهد چه خبر؟
- خوبه. چهارتا بچه دستمه. پارسا، باران، پگاه و پونه.
- چه خوب.
- سپیده جونم، یادته بهت گفتم مهد به درد نمی خوره؟
- آره، الان دیگه دلت نمیداد ولش نمی کنی.
- دقیقاً، بودن با بچه‌ها رو خیلی دوست دارم.
- دعا به حال من بکن.
- همیشه دعوات می کنم، عزیزم.
- خوش زبون شدی؟
- خاصیت دانشگاه دیگه.

از شوخی‌ام این بار اون بود که خنده‌اش گرفت.

بعد حال بابا و پریا رو پرسید، حتی سعید رو. منم که نمی تونستم حرف دلم رو بزنم گفتم همشون خوبن.

حتی ازم پرسید: سعید با پریا راحت‌ه؟ مشکلی ندارن؟

جواب دادم: آره، خوبن. سعید و پریا خیلی به هم میان.

- تو سعید رو فراموش کردی. نه؟

مکت کردم و جواب دادم: آره خب. دیگه زن داره.

و حرف‌هامون ادامه پیدا کرد، از همه‌جا و همه‌کس.

نزدیک‌های یازده و نیم شب کارهام تموم شد و رفتم تا بخوابم.

اما قبلش پاکت پولی رو که خانم کرمی داده بود از کیفم درآوردم، فقط یه ذره ازش برداشتم و مابقی رو گذاشتم کنار حقوق قبلی‌ام.

اون شب تا صبح بارون بارید. بارون دل‌انگیزی که حال و هوای تازه‌ای به کوچه‌ها داد.

صبح وقتی رسیدم سر کوچه ناخودآگاه یاد اون روزی افتادم که من و سپیده قهر کرده بودیم. همون روز که اون با مهربونی اومد و برام چتر گرفت. از دل‌تنگی اشکم در اومد ولی زود پاکش کردم و طوری که کسی نفهمه راه افتادم و رفتم.

شب خیلی دیر رسیدم. رفتم توی اتاقم و گوشی موبایل رو از توی کیف درآوردم تا بذارمش توی کشو. دیدم چند تا پیام برام اومده.

بالینکه خسته و گرسنه بودم اما گفتم درست نیست که جواب سعید رو ندم. ترسیدم دوباره دلخور بشه. هنوز مطمئن بودم که اون دوستم داره همون جور که من دیوونه اش بودم.

گوشی رو باز کردم و پیام هاش رو خوندم.

((سلام عزیزم. خوبی؟ چه خبر؟))

((برای روزی که برسم ایران لحظه‌شماری می‌کنم. تو چطور؟))

((دوست دارم دستت رو بگیرم و اون حسی که اولین بار توی ماشین با لمس دستت بهم دست داد دوباره تجربه کنم))

((اما این بار خیلی بیشتر می‌خوام. چون عشقم به تو بی‌نهایت شده))

((و تو هنوز عشقت رو بهم ثابت نکردی))

((چرا دوباره جواب پیام هام رو نمیدی؟))

آخرین پیامش این بود.

جواب دادم: ((سلام، من خوبم. تو خوبی؟ ببخشید، تازه رسیدم و هنوز حتی غذا هم نخوردم))

جواب داد: ((چقدر دیر اومدی؟))

((کلاس دانشگاهم تا دیروقت بود. بازم شرمندهام که جواب پیام هات رو ندادم))

((خب، دانشگاه چطور بود؟))

((خوب بود. یه دوست جدیدم پیدا کردم))

((پسر که نیست؟))

((نه دختره، اسمش فرانکه))

((خوبه. تبریک میگم))

با یه ذره تأخیر ادامه داد: ((پرستو به سرت نزنه که با پسری دوست بشی))

((نه مطمئن باش))

((قسم بخور))

((قسم می خورم. سعید، در مورد من چی فکر کردی؟))

((بعد از اون کاری که باهام کردی ازت ترسیدم))

((به خدا پشیمونم. باور کن))

((پشیمونی ات الان خیلی دیره))

((درسته))

((ما دیگه نمی تونیم مثل قبل با هم باشیم))

((درسته))

((اما وقتی اومدم می بینی که حتی کنار یکی دیگه میشه عشق واقعی ات رو به چنگ بیاری))

((ولی روحم چی میشه؟))

((اونم همراهت میشه))

((ولی اسم این خیانته))

((نه عشقه. اگه این جور بود من حریص رسیدن بهت نبودم))

((واقعاً؟ یعنی حرفهات رو باور کنم؟))

((البته))

یه لحظه به سادگی دچار تردید شدم. با دستهایی که می لرزید نوشتم: ((می دونم که بهم دروغ نمیگی))

((پس نگران هیچی نباش))

منم مثل یه افسون شده نوشتم: ((تو رو می پرستم سعید، باور کن))

فصل سی و نه

کار و دانشگاه کنار هم سختی‌های خودش رو داشت. خیلی از لحاظ جسمی خسته‌ام می‌کرد ولی یه جورایی با این مشغول بودن دیگه فرصت فکر و خیال کردن نداشتم.

و این برای من که شرایط روحی مناسبی نداشتم کمک بزرگی بود تا بتونم با اون چه پیش روم بود و دیر یا زود باهاش روبرو می‌شدم راحت‌تر کنار بیام.

بعضی شب‌ها پریا زنگ می‌زد و حالم رو می‌پرسید. منم از دانشگاه و کارم براش می‌گفتم. بعد از گذشت این سه هفته توی دانشگاه دوست‌های خوبی پیدا کرده بودم. دوست‌هایی که اکثر اونهام مثل خودم شاغل بودن.

من با اینکه سعی می‌کردم به موقع برسم همیشه یه ربع بیست دقیقه‌ای با تأخیر می‌رسیدم سر کلاس هام. دیگه همه استادها یه جورایی منو می‌شناختن و به دیر اومدنم عادت کرده بودن. چون سن و سالم کمتر از بقیه دخترهای شاغل بود باهام راه می‌اومدن و خیلی کاری به کارم نداشتم.

فقط یکی از استادها بود که همیشه از دیر اومدنم عصبانی می‌شد. هر چی هم ازش معذرت می‌خواستم اصلاً برخوردش عوض نمی‌شد. یه مرد چهل‌ساله بد اخلاق. بعضی از بچه‌ها همیشه می‌خندیدن و بهم می‌گفتن: حتماً ازت خوشش اومده، این کارها نشونه عشقه.

منم که اصلاً حوصله این حرف‌ها رو نداشتم با یه خنده ازش رد می‌شدم. چون نمی‌خواستم یه دردرس دیگه به زندگی‌ام اضافه کنم. دل من پر بود از عشقی که آزارم می‌داد و همین برام کافی بود. حتی هنوز نتونسته بودم با خودم کنار بیام تا سعید رو کنار بذارم و برم سراغ امیر. حلالم مونده بودم توی دوراهی سردرگمی و بلاتکلیفی.

هر بارم حس می‌کردم پسری از بین دانشجویها می‌خواد باهام سر صحبت رو باز کنه زودی کنار می‌کشیدم و بهش می‌فهموندم که علاقه‌ای به دوستی ندارم.

حتی دوستانم فهمیده بودن که من از پسرها فراریم و گاهی وقت‌ها مسخره‌ام می‌کردن.

یکی از دوست هام به اسم سمیرا که بیست و هفت ساله بود با چند تا پسری تو دانشگاه دوست بود و خودشم نمی‌دونست دنبال چیه. اونم مثل سپیده آدم خوشی بود و مرتب بهم پیشنهاد می‌کرد که برم با فلان پسر توی فلان کلاس و فلان رشته دوست بشم. ولی من همیشه بهش می‌گفتم برام خیلی زوده.

ولی واقعیت این بود که حق انتخابی نداشتم. سعید دست و پام رو بسته بود و منو اسیر عشقش کرده بود. من اسیری بودم که نمی‌دونست آخرش چه سرنوشتی در انتظارشه. وقتی اونها رو می‌دیدم که با خوش خیالی توی اون سن و سال هنوز دنبال دوست پسرن حسودیم می‌شد که چرا من باید با این سن کم توی فشار و دلهره زندگی کنم. از یه طرف نگرونی بابام و از طرف دیگه بدهی مالی مون به سعید. این وسطم وابستگی شدید من بهش شده بود گل و بلبل.

آخر شب که می‌رسیدم خونه به جای اینکه برم و راحت شامم رو بخورم باید جواب پیام‌های سعید رو می‌دادم. اگه یه روز جوابش رو نمی‌دادم ترس برم می‌داشت که مبادا باهام سر لج بذاره و فرداش همه چی رو خراب کنه. وقتی هم پریا بهم زنگ می‌زد به جای اینکه خوشحال بشم دلواپس می‌شدم و همش توی لحن صداس دنبال این می‌گشتم که نکنه فهمیده و داره ازم پنهون می‌کنه.

این ترس‌های مداوم، این استرسی که ولم نمی‌کرد سوهان روحم شده بود.

توی اون مدت طبق قولی که به دکترم داده بودم هر هفته چهارشنبه یا پنجشنبه دم غروب بهش زنگ می‌زدم و تلفنی باهاش در تماس بودم. اون برام از خیلی چیزها می‌گفت. از امیدواری، از زندگی، از عشق و هزارتا حرف قشنگ دیگه که توی واقعیت برام معنی دیگه ای پیدا کرده بود. من هنوز جرات نکرده بودم چیزی در مورد دردسری که توش افتاده بودم بهش بگم چون می‌ترسیدم که این جواری همه چی بدتر بشه. اونم خیلی اصرار به این موضوع نداشت و با مهربونی و همراهی سعی می‌کرد بهم آرامش روحی بده. شاید بتونم بگم همین حرف‌های اون هرچند دور از واقعیت، تونسته بود منو سرپا نگه‌داره.

اون حتی یه بار باهام هماهنگ کرد و اومد خونه مون به دیدنم. اون روز خاله‌ام خیلی خوشحال شد و ازش کلی تشکر کرد. برام قوت قلب بود که یه دکتر روان‌شناس با اون همه اسم‌ورسم بیاد به دیدن یه دختر کم سن و سال مثل من.

ما دوساعتی توی اتاقم تنها بودیم. آخرش وقتی داشت می‌رفت ازش پرسیدم: خانم دکتر، میشه بپرسم چرا این قدر براتون مهمم؟ لبخند زد و جواب داد: من یه دکترم. برای کسی مثل من کمک به کسانی که بهم نیاز دارن یه وظیفه ست. من می‌دونم توی شرایط خوبی نیستی و اگه تنهات بذارم ممکنه دوباره دست‌به‌کارهای خطرناک بزنی. جون تو برای من مهمه دخترم. این روال ادامه پیدا کرد. به‌صورت تلفنی دور از چشم سعیدم.

روزها گذشت و مهرماه به آخر رسید. اون ماه برام خیلی سخت بود تا به شرایط کار و دانشگاه عادت کنم. آخر ماه دوباره حقوقم رو که گرفتم بدون اینکه چیزی ازش بردارم همه رو بردم و گذاشتم توی پاکت پولی که توی کشوی میزم بود. و بالاخره آبان ماهم با روز و شب‌های سرد و بارونی اش از راه رسید. حالا دیگه روزها زودتر تاریک می‌شد. من تا به خودم بجنیم شب بود و باید زودی از سر کلاس برمی‌گشتم خونه.

دو سه باری هم صبح موقع رفتن سر کار یا بعضی عصرها که کلاس نداشتم، امیر رو توی خیابون دیدم. من هر بار که می‌دیدمش سعی می‌کردم زودی برم تا منو نبینه اما اون هر بار با مهربونی و لبخند بهم سلام می‌کرد و یا از راه دور سر تکون می‌داد. من دلم می‌گرفت و از اینکه اون رو منتظر گذاشتم از خودم متنفر می‌شدم، بدون اینکه بدونم آخرش چی میشه. با خودم می‌گفتم که اگه اون بدونه به چه کاری دست زدم حتماً میره و پشت سرشم نگاه نمی‌کنه.

شرایط بدی بود و من واقعاً نمی‌دونستم چیکار باید بکنم. تا اینکه یه شب دیرتر از همیشه توی بارون نم‌نم رسیدم خونه. کلید انداختم توی در و رفتم تو. در کمال ناباوری دیدم خونه مون تاریک تاریکه.

یه دفعه هول برم داشت و گیج شدم. حتی ساعت رو نگاه کردم و از خودم پرسیدم: یعنی خوابیدن؟ قلبم شروع کرد به تند زدن. یواشی رفتم توی حیاط و از اونجا پنجره‌ها رو نگاه کردم ولی همه‌جا ساکت و تاریک بود.

کم‌کم رفتم جلو و آروم صدا کردم: خاله، بیدارین؟ اکبر آقا؟

اما ممکن نبود اونها ساعت ده شب خوابیده باشن. دوباره صدا زدم و هیچی جوابی نیومد. چراغ حیاط رو روشن کردم و به خودم جرات دادم تا برم توی خونه. در راهرو نیمه‌باز بود و تا من در رو کامل بازکنم مردم و زنده شدم. و رفتم توی راهرویی که سیاه و ظلمات بود.

یه دفعه ... چراغ روشن شد و دیدم خاله‌ام و شوهرخاله‌ام جلوم ایستادن. اونم با یه کیک بزرگ!

شروع کردن به جیغ کشیدن: تولدت مبارک.

من که خیالم راحت شده بود نفس عمیقی کشیدم و با خوشحالی گفتم: وای، داشتم سخته می کردم.

خاله‌ام منو توی بغلش گرفت و با خنده گفت: ببخش خاله جون. تقصیر این اکبره، می خواست غافلگیرت کنه.

اکبر آقا با شیطنت گفت: ولی بدجور رنگت پریده‌ها.

- آره، اصلاً یادم نبود امروز تولدمه.

- مبارک باشه دخترم.

- ممنونم.

اون کیک و شمع نوزده سالگی‌ام رو آورد جلو و گفت: فوتش کن.

کلی ذوق گفتم: وای، مرسی.

و فوتش کردم.

اون شب باینکه فقط دو نفر مهمون جشن تولدم بودن ولی با شوخی‌های اکبر آقا کلی بهم خوش گذشت و خندیدم. اون یه کلاه‌بوقی روی سرش گذاشته بود و خیلی باهوش بامزه به نظر می اومد. اونها برام یه کادو تولد گرفته بودن. یه کیف چرمی قهوه‌ای رنگ برای دانشگاهم. چیزی که واقعاً بهش نیاز داشتم. این بارزش ترین هدیه‌ای بود که گرفته بودم و کلی ازشون تشکر کردم.

شام با تزئین خاص خاله‌ام سرو شد و با کلی تشریفات خوردیمش.

بعد از اونها نوبت پریا و بابام بود که زنگ بزَنن و تولدم رو تبریک بگن. پریا که دلش خیلی برام تنگ شده بود گفت: عزیزم ما تا یه ماه و نیم دیگه میایم پیشت و من کادو تولدت رو برات میارم. ببخش که کنارت نیستم.

- ممنون خواهری که به یادمی. خاله و شوهرخاله امشب سنگ تموم گذاشتن.

- خدا حفظ شون کنه که این قدر هوات رو دارن.

با بابام حرف زدم.

- سلام، خوبی دخترم؟ تولدت مبارک عزیز دل بابا.

- سلام، مرسی بابا جونم. خیلی خوشحالم کردی.

- دوست دارم زودتر این روزها تموم بشه و بیام پیشت.

- بابایی، دلم یه ذره شده. زودتر بیا پیشم.

آخرش صدای سعید اومد که ازشون خواست تا گوشی رو بدن بهش و این بهونه ای شد تا دوباره صدام رو بشنوه.

- خوبی پرستو؟

- ممنونم.

- تولدت مبارک خواهرزن عزیزم.

- مرسی، خیلی لطف داری.

- خواهش می کنم. پریا حواسش بود که امروز تولدته.

- بالاخره خواهر منه دیگه.
- البته.

ما کاملاً عادی رفتار کردیم. انگار که هیچ اتفاقی بین ما نیفتاده و اون عاشق ترین مرد زمینه.

بعد از اونها نوبت سپیده بود که بهم زنگ بزنه و تبریک بگه. اونم با کلی عذرخواهی، صحبتی که آخرش به گریه و دل تنگی ختم شد. و موقع خواب دوباره تلفن زنگ خورد. حدس زدم یکی از دوست‌های قدیمم باشه که یادش افتاده تولدمه. دویدم و تلفن رو برداشتم. اما یه صدای آروم پشت خط دلم رو لرزوند. امیر بود!

سلام کرد و یواشی گفت: ببخشید که نمی‌تونم بلند صحبت کنم. زنگ زدم تا بهت تولدت رو تبریک بگم. نفسم تندشده بود. جواب دادم: امیر، تویی؟

- آره منم، کسی که همیشه به یادته.
- ممنون که زنگ زدی.
- خب، این کمترین کاریه که می‌تونستم انجام بدم.

بغض گلوم رو گرفته بود. سعی کردم تا لرزش صدام رو پنهون کنم و گفتم: تو خیلی به من لطف داری.

آهی کشید و جواب داد: نمی‌دونی بدون تو چقدر روزهام تلخ و طولانیه.

من که توی دلم آشوبی بود فقط گوش دادم.

ادامه داد: آبان ماهی یعنی مغرور ... ولی عاشق، مگه نه؟

اشکم در اومد و گفتم: چه خوب منو می‌شناسی.

- یه اردیبهشتی عاشق نمیشه و اگرم بشه تا تهش میره. باور کن.
- می‌دونم.
- خوشحالم که می‌دونی.

با دل تنگی گفت: ببخشید که مزاحمت شدم.

- این حرف رو نزن. برام خیلی مهمه که به یادم بودی.

لبخند تلخی زد و با صدای آرومی خداحافظی کرد. گوشی رو گذاشتم و بغضی رو که نمی‌داشت نفسم بالا بیاد ریختم توی دلم.

زیر لب زمزمه کردم: خدایا، ای کاش آبان ماهی نبودم.

فصل چهل

اون روزها من باید بیشتر مراقب بچه‌ها توی مهدکودک می‌بودم. هوا دیگه سرد شده بود و بچه‌ها نمی‌تونستن توی حیاط بازی کنن و هممون مجبور بودیم اونها رو توی اتاق‌ها سرگرم کنیم. این کار خیلی سختی بود چون بچه‌ها می‌خواستن با هم بازی کنن و هر از گاهی دعواشون می‌شد. ما هم باید این وسط مداخله می‌کردیم.

حالا دیگه پارسا یه ذره راحت‌تر حرف می‌زد و می‌تونست اسم بعضی چیزها رو بگه. بارانم بیشتر عروسک بازی رو یاد گرفته بود و اونها رو حتی موقع خواب توی بغلش می‌گرفت. پگاه و پونه‌ام تازه غذا خوردن رو شروع کرده بودن و اینم خودش یه ماجرای بود.

اما با همه این‌ها از بودن کنار اون فرشته‌های بی‌گناه خسته نمی‌شدم. انگار که با این کار می‌خواستم دل گناهکارم رو آروم کنم.

خانم رسولی‌ام دیگه خیالش از بابت من راحت شده بود و گهگاه فقط یه سر می‌زد و می‌رفت سراغ کارهای خودش. مربی‌ها هم حسابی باهام دوست شده بودن و منو باربی صدا می‌کردن. روزهایی که آقای شرف زاده می‌دونست باید سر کلاس برم زودتر می‌اومد و پارسا رو می‌برد. گاهی وقت‌ها هم که پدر و مادرها دیر می‌اومدن ناهید و غزال بچه‌ها رو قبول می‌کردن و من می‌تونستم برم.

این روال ادامه داشت. صبح مهدکودک، عصر دانشگاه و شب توی خونه با پیام‌های عاشقانه سعید و فکر و خیال کردن به امیر. یکی عشقش به جونم افتاده بود و اون یکی صداقتش. یکی صدای اغواگرش و اون یکی لحن مهربونش. من بین اون دو تا گیر افتاده بودم و داشتم ذره‌ذره آب می‌شدم.

خانم دکتر هم چنان باهام در تماس بود. اواخر آبان ماه بهش گفتم که بابام و پریا به‌زودی میان ایران و این‌جوری امیدوارم شرایط روحی‌ام بهتر بشه. اونم خوشحال شد و گفت که بی‌صبرانه منتظره تا اونها رو ملاقات کنه؛ اما بازم بهش نگفتم که مشکل اصلی‌ام چیه.

هر چی به آذرماه نزدیک‌تر می‌شدیم ترس و اضطرابی که مثل خوره به جونم افتاده بود بیشتر و بیشتر می‌شد. هنوز نمی‌دونستم که با سعید و حسی که از اون توی دلم مونده چیکار باید بکنم. درست زمانی که می‌تونست بهترین روزهای زندگی‌ام باشه شده بود ترسناک‌ترین لحظه‌هام.

و بالاخره آبان ماهم تموم شد.

حقوقم رو که گرفتم دوباره بردم و گذاشتم پیش بقیه پولهام توی پاکت و با وسواس درش رو بستم.

شب چهارم آذرماه، آخر وقت پریا زنگ زد و بهم خبر داد که دکترها اجازه مرخص شدن بابا رو برای نیمه‌های آذرماه دادن. اون گفت که دو سه روز بعد می‌تونن بیان ایران. از خوشحالی گریه‌ام گرفت و گفتم که بی‌صبرانه منتظرم بیان پیشم. اون گفت که توی این سفر سعیدم هم‌امون میاد تا کارهای رفتنش رو تکمیل کنه و برای همیشه آلمان بمونه.

با خودم فکر کردم با این حساب سعید و پریا بعد از این مدت میرن و برای همیشه کنار هم زندگی می‌کنن. این باعث میشه که من و اون همدیگه رو فراموش کنیم و بریم دنبال زندگی‌مون. این خبر منو خوشحال کرد اما دلم گرفت. فراموش کردن سعید برام سخت بود اما بهتر از این بود که وادار به خیانت بشم. خودم رو راضی کردم که اون دیگه متعلق به من نیست و باید از ذهنم بیرونش کنم.

اما خود سعید چی؟ اون چه تصمیمی داشت؟ و هر بار که خواستم از سعید این‌رو بپرسم ترسیدم و منصرف شدم.

آخرش این بود که من و پریا تا هر موقع که لازم بود کار می‌کردیم و پولش رو بهش پس می‌دادیم. این جوری دیگه مدیونش نبودم و خیالم راحت می‌شد. اونم می‌رفت سراغ کار و زندگی‌اش، همون چیزی که من می‌خواستم. بودنش کنار پریا و عشق ورزیدن به اون. منم این وسط سعی می‌کردم همه چی رو فراموش کنم، باینکه سخت بود ولی باید می‌شد.

اون شب باینکه دیروقت بود رفتم سراغ پیام‌هایی که سعید داده بود.

((سلام پرستوی قشنگم. ما دو هفته دیگه میایم ایران))

((دل‌م برات یه ذره شده و واقعاً مشتاقم دوباره ببینمت. به خصوص الان که بزرگ‌تر شدی و مسلماً دل‌ریاتر))

((این عشق چند روز دیگه دوباره از نو زنده میشه و می‌خوام این بار کنارم باشی. می‌خوام بهم ثابت کنی مثل قبل توی این رابطه دودل نیستی))

((مطمئن باش اگه این بار کنارم بذاری مثل دفعه قبل راحت ازش نمی‌گذرم))

((حالا انتخاب با توئه که کنارم باشی یا نه))

((البته می‌دونم که تو تا آخرش باهامی. چون این دفعه یه عاشق واقعی هستی، می‌بوسمت عشقم))

از تهدیدش دوباره استرس گرفتم. شروع کردم به تایپ کردن.

((سلام. خوبی؟ از شنیدنش خیلی خوشحال شدم))

((ای کاش ما واقعاً می‌تونستیم کنار هم باشیم، اونم تا ابد ولی خودت می‌دونی که نمیشه))

((منم دوست دارم دوباره ببینمت و می‌دونم که حالا خوش‌تیپ‌تر و جذاب‌تر شدی))

((خودت می‌دونی که من تردید نداشتم ولی می‌ترسیدم. تو توی رابطه مون همه چی رو می‌خواستی و من موافق نبودم. برای یه دختر عاشق بودن سخته اگه طرف مقابلش درکش نکنه))

((قبول دارم که با اون دروغ دلت رو شکستم. حلالم بارها عذرخواهی کردم. پس خواهش می‌کنم دوباره بهم یادآوری‌اش نکن))

((من تا زمانی که ایرانی در کنارتم اما بعدش دیگه نمی‌تونم این انتظار رو داشته باشی))

((دوباره ازت می‌خوام به خاطر همه عشقی که داری پریا رو با تموم وجودت دوست داشته باشی. اون خیلی بهتر از من می‌تونه معشوقه‌ات باشه. بدون اینکه اذیت کنه و مثل من دلت رو بشکنه. تو رو خدا حرفهام رو گوش بده و زندگی زیبای خودت و پریا رو خراب نکن. منو خیلی زود می‌تونم فراموش کنی چون نباید توی دلت که متعلق به پریاست جایی داشته باشم))

اون یه ذره بعد دوباره همون جواب همیشگی رو داد.

((با تموم این حرف‌ها بازم بهت میگم که من تو رو می‌خوام))

منم که دیگه طاقت بحث بیشتری نداشتم گوشی رو انداختم توی کشو. همون جا با دلخوری دراز کشیدم و لحاف رو کشیدم روی خودم.

حتی به سرم زد که اون گوشی لعنتی رو از بین ببرم تا دیگه بهونه‌ای برای این رابطه نباشه.

ولی دوباره پشیمون شدم و با خودم گفتم: فقط یه چند تا پیامه. هیچ اتفاقی نیفتاده و من بی خود نگرانم. و دوباره دلم نیومد.

با این روال روزها توی کار و گرفتاری به سرعت سپری شد و نیمه آذرماه رسید. یه شب پریا بهم زنگ زد و یه دفعه خبر داد که برای پس فردا بلیت گرفتن تا بیان ایران.

این خبر اون قدر برام ناگهانی بود که نزدیک بود قلبم وایسته. هم از این خبر بی‌نهایت خوشحال شدم و هم ترسم به اوج خودش رسید. این یعنی همون روزهایی که ماه‌ها منتظرش بودم. چی بهتر از دیدن پریا و بابام ... و حتی سعید؟

اما این بار سعید مثل قبل نبود. سعید حالا با عشق و کینه‌اش به سراغم می‌اومد. یه مرد لجوج و یه دنده که فقط اصرار داشت منو به دست بیاره و با حربه‌هایی که داشت وادارم می‌کرد تا تسلیمش بشم.

عصر روز قبلش از خانم کرمی مرخصی گرفتم. بهش که گفتم خونواده ام دارن میان ایران خیلی خوشحال شد و موافقت کرد.

شب قبل از اومدن اونها دوباره با پریا تلفنی صحبت کردم و گفت که حدود ساعت یازده صبح می‌رسن ایران. خاله‌امم که سر از پا نمی‌شناخت بهم گفت که همه با هم میریم فرودگاه.

اون شب سعید هیچ پیامی نفرستاد و منم توی خیالات خودم ساعت‌ها توی تخت دراز کشیدم و غرق فکر و خیال شدم. درست نتونستم بخوابم. اون قدر استرس داشتم که مرتب غلت زدم و آخرش نزدیک‌های صبح خوابم برد.

و یه دفعه با صدای مداوم زنگ ساعت بلند شدم و دیدم نه صبحه.

زودی بلند شدم و بعد از شستن دست و صورتم رفتم سراغ خاله‌ام. اون توی آشپزخونه داشت با اکبر آقا حرف می‌زد. منو که دید سلام کش‌داری داد و گفت: بیا، بشین خاله صبحانه‌ات رو بخور.

- خاله، میلیم نمی‌کشه.

- آخه برای چی؟ هنوز وقت داریم.

- می‌دونم، ولی میشه فعلاً نخورم؟

اونم سری تکون داد و گفت: خیلی کم لاغری همش گرسنه بمون.

- گرسنه‌ام نیست. خاله، میشه زودتر بریم؟

- دوست داری زودتر بریم؟

- آره، دلم خیلی براشون تنگ‌شده.

- قربون اون دلت مهربونت برم. باشه برو لباس بپوش.

اکبر آقا هم با شوخی گفت: آره، زودتر راه بیفت. ما میریم یه دفعه جا می‌مونی‌ها.

- وای تو رو خدا، زودی آماده میشم.

اونم خندید و خاله‌ام گفت: اذیتش نکن اکبر.

- چشم خانم.

رفت تا خودشم آماده بشه.

هر سه مون یه ربع بعد حاضر شدیم و راه افتادیم. حدود ساعت ده و ربع توی فرودگاه بودیم. فرودگاه خیلی شلوغ نبود و ما دم در گیت خروجی روی صندلی‌های انتظار نشستیم.

توی این مدت از تپش قلب دوباره قرص خوردم. خاله‌ام بهم گفت: چه خبره دختر؟ باز می‌خوای خودکشی کنی؟

اما نمی‌دونست که چی توی دلم می‌گذره. اون قدر دلم آشوب بود که فقط قرص تونست آرامم کنه. اکبر آقا هم که دید رنگم پریده رفت و برام خوراکی خرید و با اصرار داد تا بخورم. واقعاً چه به‌موقع بود، اون قدر گرسنه بودم که همه‌اش رو خوردم و حالم بهتر شد. اونجا روی صندلی، تموم مدت چشمم به صفحه‌نمایش پروازها بود تا ببینم کی می‌رسن. حدود ساعت یه ربع به یازده بود که ساعت فرود پرواز دوسلدورف به تهران اعلام شد، با ده دقیقه تأخیر.

توی اون مدت فقط می‌خواستم عقربه‌های ساعت زودتر جلو برن و این انتظار به آخر برسه. مشتاق بودم بدونم حال بابام بعد از این عمل بهتر شده یا نه و اینکه قیافه پریا و سعید توی این چند ماه چه تغییری کرده؟

می‌ترسیدم که اونها با دیدن من که لاغرتر شده بودم جا بخورن. حتی از خودم پرسیدم: یعنی اگه سعید منو این‌جوری ببینه بازم ازم خوشش میاد و این قدر بهم اشتیاق داره؟

آخرشم به این نتیجه رسیدم که چه‌بهتر اگه ازم بدش بیاد و دیگه کاری بهم نداشته باشه. این‌جوری خیالم راحت می‌شد و دیگه دغدغه‌ای نداشتم.

ساعت یازده و بیست شد. هواپیمای بزرگی از راه رسید و توی باند فرودگاه نشست و آرام گرفت.

ما بلند شدیم و همراه ما یه عالمه خونواده دیگه ام که منتظر اومدن کس و کارشون بودن دم گیت خروجی مسافرها جمع شدن. ازدحام شد و صدای مردم توی هم پیچید. من جلو بودم و خاله و شوهرخاله‌ام پشت سرم.

لحظه هیجان‌انگیزی بود و تموم بدنم می‌لرزید. دیدن اونها بعد این‌همه مدت برام تازگی داشت. انگار که اولین بار بود می‌خواستم ببینم شون.

چند دقیقه بعد مسافرها یکی یکی با چمدون‌های بزرگشون از راه رسیدن و از انتهای سالن اومدن به سمت ما. من پریا رو دیدم که داره از میون جمعیت می‌دوئه به سمت مون. اون اول از همه رسید به گیت و ازش در اومد و با اشتیاق پرید توی بغل من و خاله‌ام.

این دوست‌داشتنی‌ترین لحظه‌ای بود که به یادش دارم. خواهر مهربونم حالا توی آغوشم بود. صحیح و سالم اما مثل من لاغر شده بود. اون به‌محض دیدنم تموم سر و صورتم رو غرق بوسه کرد و درحالی‌که اشک می‌ریخت گفت: عزیز دلم تا برسم قلبم از جاش در اومد.

منم که اشکهام رو نگه‌داشته بودم یه دفعه بغضم ترکید و دستهام رو دورش حلقه زدم. اون قدر دلم پر بود که نتونستم حرف بزنم و یه ریز‌گریه کردم.

بعدش بابام اومد و من بدون معطلی خودم رو مثل یه دختر لوس انداختم توی بغلش و با تموم وجود بودنش رو حس کردم. بابام خوب شده بود و حالا می‌تونست عین بقیه راه بره، حتی دیگه راحت‌تر حرف می‌زد.

آخر کار، درست موقعی که بابا و پریا گرم حرف زدن و احوالپرسی از خاله و اکبر آقا شدن سعید از راه رسید و جلوم ایستاد.

نگاهم رو دوختم بهش و اونم توی چشم‌های اشک‌آلودم خیره شد. با اشتیاق گفت: سلام پرستو.

- سلام.
- خوبی خواهرزن عزیز؟
- ممنون، تو خوبی؟
- عالی، بهتر از این نمیشه.

من من‌کنان گفتم: خب، خوشحالم که اومدی.

اون دستش رو دراز کرد تا باهام دست بده. یه لحظه تردید کردم اما بعد با لبخندش دلم لرزید و دستم رو بردم جلوش. اونم محترمانه و به آرومی دست داد.

قلبم بدجور می‌زد و دستم می‌لرزید. سعی کردم تا نگاهم رو ازش بدزدم.

پرسید: چرا می‌لرزی؟

- دیدن شماها برام هیجان انگیزه.
- برای منم همین‌طور.

حواسم رفت به بابا و پریا. گفتم: ببخشید، من برم.

- البته، بفرمایید.

زودی ازش دور شدم تا بیشتر از این عشق تندش توی دلم زبونه نکشه. اون هنوز خوش‌تیپ و وسوسه‌انگیز بود.

رفتم روی صندلی کنار پریا که داشت با خاله و بابام حرف می‌زد نشستیم. اون دوباره منو چسبوند به خودش و این بار با نگرونی ازم پرسید: پرستو، چرا این‌قدر لاغر شدی؟

- چیزی نیست. دوری از شماها خیلی اذیتم کرد.

خاله‌امم تائید کرد و گفت: طفلی این مدت غذا نمی‌خورد و همش توی استرس بود.

پریا گفت: قربونت برم که نگران بودی.

من که دلم آروم گرفته بود با خیال راحت سرم رو گذاشتم روی شونه اش و گفتم: کی دوباره برمی‌گردی؟

- خب، یه ماهی هستیم تا سعید کارهایش رو بکنه. حالا به اون جا فکر نکن عزیزم.
- چشم خواهری، کاش می‌شد تا ابد پیشم بمونی.

اون دلش نمی‌خواست از رفتن حرف بزنم. موهام رو نوازش کرد و گفت: تا اون جا که سعید بذاره می‌مونم.

بلند شدیم و همه راه افتادیم سمت خونه. من و بابا و خاله‌ام اینا با ماشین و پریا و سعید با آژانس.

یه کم بعد رسیدیم خونه. خونه ای که توی اون وقت روز روشن و دل‌باز شده بود. به‌محض ورود اونها خونه با حوض پر از آب، با حیاط تازه بارون زده و با پنجره‌ای که رو به آفتاب باز بود ازشون استقبال کرد. حالا دیگه خونه هم سر شوق اومده بود و مثل ما سر از پا نمی‌شناخت.

پریا و بابا دویدن توی حیاط و تموم در و دیوارها رو با دست لمس کردن. بابا درحالی که اشک توی چشمه‌هاش بود گفت: خیلی دل‌تنگ این خونه شده بودم.

من و پریا رفتیم توی آغوشش و همه با هم غرق خاطرات شیرین مون شدیم. خاطراتی که بدون هیچ حرفی میون نگاه هامون می‌چرخید و به گذشته‌ها می‌رفت. دیوارهای آجری قرمز، حیاطی که پر بود از گل و گیاه و تخت چوبی‌ای که توی شب‌های گرم تابستون روش خوردن هندوانه خنک خیلی مزه داشت.

پریا و بابا رفتن تا لباس‌هاشونو عوض کنن و آبی به دست و صورت شون بزنن. سعیدم با اکبر آقا گرم صحبت شد و از آلمان و گرفتاری‌های اونجا براش گفت. خاله‌امم رفت تا با شربت از مون پذیرایی کنه.

حس کردم دیگه خیلی استرس ندارم و با رفتار جدی و محترمانه سعیدم یه ذره خیالم راحت شد، حتی با خودم گفتم: مگه میشه یه مردی با این کلاس و وقار بیاد و زندگی‌اش رو به خاطر من خراب کنه؟ اون دیگه حالا بزرگ‌تر از اونه که بیاد سراغ من. منی که یه دختر لوس و خجالتی بودم و حتی بلد نبودم عاشق بشم.

ترجیح دادم برم توی آشپزخونه و به خاله‌ام برای درست کردن ناهار کمک کنم. یه کم بعد پریام به ما اضافه شد و با شوق اومد کنارمون سر میز غذاخوری نشست و با هم مشغول حرف زدن شدیم. بابامم رفت پیش اکبر آقا و سعید و با اونها وارد صحبت شد.

سر میز دست پریا رو گرفتم و با حسرت بهش نگاه کردم. خاله‌ام به شوخی گفت: چرا این جور یه نگاهش می‌کنی؟

- آخه می‌خوام حسابی ببینمش تا دلم خنک بشه.

- چقدر تو لوسی دختر.

پریام دستم رو فشار داد و گفت: نمی‌خوام به یه ماه دیگه فکر کنم. فقط می‌خوام الان خوشحال باشم.

- منم همین‌طور.

- پس اون جور یه نگاهم نکن.

- چشم.

با دلخوری پرسید: چرا خاله رو اذیت کردی و غذا نخوردی؟

- نه به خاطر فشار کار و دانشگاهمه. برای همین لاغر شدم.

با ناراحتی ادامه دادم: به خدا این مدت اذیتش نکردم.

- نه قربونت برم. شوخی کردم.

خاله‌امم سری تکون داد و گفت: تو عزیز دلمی خاله. چرا اذیت بشم؟

مابین همین حرف‌ها یه دفعه تلفن زنگ خورد. من که از همه به تلفن نزدیک‌تر بودم بلند شدم و دویدم توی راهرو. گوشی رو برداشتم و دیدم بابای سپیده ست. بابام رو صدا کردم تا باهاش حرف بزنه. لحظه‌ای که خواستم برگردم به آشپزخونه، چشمم افتاد به اتاق پذیرایی. دیدم سعید تنها نشسته. با خودم گفتم بهتره برم و ازش پذیرایی بکنم. این جور درست نیست که تنها باشه و این برای ما دور از ادبه. رفتم توی اتاق و آروم ظرف شیرینی رو گرفتم سمتش و گفتم: بفرمایید.

اون یه دونه برداشت و با نگاهش بهم زل زد. آروم گفتم: خیلی خوشگل تر شدی.

با ترس لبخند زدم و گفتم: ممنون.

خواستم برم که ادامه داد: نرو عشقم. چقدر زود یادت رفت که دل تنگ هم بودیم.

پشت سرم رو نگاه کردم و یواشی گفتم: می ترسم یکی بیاد.

- نترس، یه حرف زدن عادیه. بین داماد و خواهرزن. مگه اشکالی داره؟
- نه ولی ...
- ولی چی؟

چیزی نگفتم و خواستم ظرف شیرینی رو بذارم پایین که اون دستم رو نگه داشت و با مهربونی گفت: نگهش دار. این جور شک نمی کنن.

منم همون طور که ظرف شیرینی توی دستم بود موندم. اون ادامه داد: باورم نمیشه که آهوی من توی چنگمه.

- سعید، اینجا نه.
- کسی نمی شنوه.
- پریا الان میاد.
- اون فکرشم نمی کنه.

حال بدی داشتیم. بهش نگاه کردم و گفتم: به خاطر پریا این کار رو نکن. اون بهت اعتماد داره.

- برام تو مهمی.

به ناخن هام نگاه کرد و گفت: لاک صورتی چه بهت میاد عزیزم.

سعی کردم دستهام رو عقب بکشم. گفتم: سعید، عشق این نیست.

- پس چیه؟
- اگه منو دوست داری اذیتم نکن.
- فقط دارم ازت تعریف می کنم.
- ولی از نگاهت می ترسم.
- این نگاه یه عاشقه. چرا باید بترسی؟
- راست میگی؟
- آره، بهم اعتماد کن. پرستوی من.

دوباره دلم رامش شد. با لحن آرومی گفتم: یه شیرینی دیگه بردار.

یه دفعه اکبر آقا اومد توی اتاق. با دیدن من گفت: خانم یه ذرهام به ما برس.

من جا خوردم و خودم رو جمع و جور کردم. برگشتم و شیرینی رو گرفتم سمتش. ظرف رو گذاشتم روی میز و درحالی که قلبم تند می زد دوباره دویدم توی آشپزخونه.

سفره بزرگمون که توی خونه پهن شد همه برای غذا خوردن سر ذوق اومدن. یه سفره پر از غذاهای خوشمزه و رنگارنگ، به مناسبت خوب شدن بابام. سر سفره پریا کنار سعید نشست و بامحبت کلی ازش پذیرایی کرد. با دیدن این صحنه خیلی خوشحال شدم و فقط ته دلم غصه دار شد، از اینکه باید عشقی که توی دلم ریشه دوونده بود فراموش می کردم. وقتی صحبت از آلمان و دکترهای اون جا به میون اومد پریا با مهربونی دست سعید رو گرفت و به همه گفت که سعید چقدر کمکش کرده.

بابامم گفت که بابت این لطفش چقدر به اون مدیونه. هممون این رو می دونستیم که اون چه کار بزرگی برای ما کرده و تک به تک ازش تشکر کردیم.

اما پریا هیچ حرفی از هزینه های بیمارستان بابام نزد تا مبادا غصه بخوره و ناراحت بشه. منم لب باز نکردم و ترجیح دادم این موضوع یه راز باشه بین من و پریا و سعید. حالا دیگه یه جورایی رازهایی که بین من و سعید بود بیشتر شده بود و این منو در برابرش به زانو درمی آورد. انگار که حتی دنیام برای تنبیه من با اون همکاری می کرد.

همون جا سر ناهار پریا، بابا و سعید منو سورپرایز کردن و هدیه تولدم رو بهم دادن. من حسابی غافلگیر شدم. عین اون شبی که خاله و شوهرخاله ام منو شوکه کردن. اونها برام چند دست لباس به روز و دخترونه گرفته بودن.

لباس های قشنگی بود. پریا با سادگی گفت: به سلیقه خوب آقا سعید خریدیم.

منم بدون اینکه به روی خودم بیارم کلی از همشون قدردانی کردم.

فصل چهل و یک

اون شب خونه شلوغ شد و همه فامیل و همسایه‌ها اومدن دیدن بابام. دایی‌ام، زن عموم، خونواده سپیده و سحر، خونواده سعید و حتی کسایی که من اصلاً نمی‌شناختم و اکثرشون از دوست‌های قدیمی بابام بودن.

این برای من که مدت‌ها به‌تنهایی و سکوت اون خونه عادت کرده بودم تازگی داشت. هر جا که می‌رفتم سروصدا بود و رفت‌وآمد. حتی توی اتاقم که می‌رفتم صدای مهمون‌ها می‌اومد ولی باوجود همه این‌ها و خستگی شدیدم، خوشحال بودم که دوباره زندگی به خونه مون برگشته و بابام حالش خوب شده و اینکه همه اون آدم‌ها چقدر بابام رو دوست داشتن.

امیر هم جز مهمون‌ها بود و تموم مدت کنار باباش نشسته بود و فقط هر از گاهی زیرچشمی منو می‌پائید.

سعیدم که اون رو توی مهمونی دیده بود کفرش در اومده بود و کوچک‌ترین حرکات مونو زیر نظر داشت. منم برای اینکه مشکلی پیش نیاد و هیچ کدوم ازم دلخور نشن نه به امیر توجه می‌کردم و نه به سعید. فقط اگه نیاز بود موقع پذیرایی و تعارف شیرینی و چایی می‌رفتم سمتشون.

توی هر فرصتی که سرم خلوت می‌شد کنار سحر می‌نشستم و از حال و احوالش می‌پرسیدم. اونم دانشگاه قبول شده بود ولی یه رشته دیگه.

حتی وسط اون شلوغی سپیده‌ام بهم زنگ زد و کلی به بابام و پریا سلام رسوند.

آخر شب که شد بیشتر مهمون‌ها رفتن و فقط دایی و زن عموم، خونواده سپیده و خونواده سعید موندن.

همون طور که همه گرم حرف زدن بودن، وسط حرف‌های مختلف و خنده و شوخی مهمون‌ها دیدم سعید با نگرونی از بابام پرسید: راستی، این طرف‌ها داروخانه هست؟ باید داروها تونو بگیرم، اصلاً یادش نبودم.

بابام فکری کرد و گفت: یه ذره دوره ولی همیشه پیاده رفت.

اون گفت: این دور و اطراف رو خوب بلد نیستم.

پریا گفت: خب من باهات میام.

اما سعید گفت: آخه این جوری که درست نیست. تو مهمون داری و همه دلشون برات تنگ شده.

رو کرد به من و پرسید: عیبی نداره با هم بریم؟

با تردید گفتم: نمی‌دونم.

دیدم امیر پرید وسط و گفت: خب اگه این قدر ضروریه من باهات میرم.

سعید با لحن جدی‌ای جواب داد: حتماً مهمه که می‌خوام برم. ضمناً ترجیح میدم این مسئله بین خونواده باشه نه غریبه.

امیر با دلخوری گفت: غریبه‌ای اینجا نیست. ما هم همسایه‌ایم.

- ولی در حد خونواده نیستین.

- این تصور توهنه.
- نه تصور نیست واقعیته.

بحث کم‌کم بالا گرفت و پریا برای اینکه ادامه پیدا نکنه با لحن نرمی وساطت کرد و گفت: پرستو می‌تونی بری؟ درست نیست امیر آقا به زحمت بیفته.

امیر اخم کرد و نشست سر جاش.

با بی‌میلی به سعید گفتم: پس من میرم لباس بپوشم.

با ترس رفتم توی راهرو و با خودم گفتم: وای، حالا چیکار کنم؟

راهی نبود. باید باهاش می‌رفتم و داورهای بابام رو که لازم بود بگیره تهیه می‌کردیم.

با سعید راه افتادم و رفتم، درحالی‌که خشم رو توی چشم‌های امیر می‌دیدم. موقعی که داشتیم می‌رفتیم سمت در خونه امیر به‌بونه دستشویی اومد بیرون و سعید رو صدا کرد.

سعید بدون اینکه توجهی بهش بکنه به من گفت: بریم. محلش نذار.

اما من ترسیدم که مبادا امیر عصبی بشه و دردسری راه بیفته. برای همین به سعید گفتم: خب ببین چیکارت داره.

- برام مهم نیست.

امیر از اونور شنید و درحالی‌که سعی داشت صداش به احترام مهمون‌ها بلند نشه گفت: به خاطر این خونواده ست که الان چیزی بهت نمی‌گم. فکر نکن که یادم رفته چه جوری با این دختر بازی کردی.

این حرف سعید رو برآشفته کرد و برگشت توی حیاط. منو کنار زد و رفت سمتش.

قلبم داشت از سینه‌ام بیرون می‌زد. آروم گفتم: سعید کاریش نداشته باش.

اما سعید به حرفهام گوش نداد و رفت روبروش و ایستاد. با جسارت بهش زل زد و گفت: الان دیگه مثل اون موقع نیست که بخوام ازت بترسم، بنابراین بهت اخطار می‌کنم مراقب حرف زدنت باش.

امیر پوزخندی زد و گفت: زبون درآوردی. یادت رفته با یه تهدید عقب کشیدی؟

سعید که تحملش رو از دست داده بود با عصبانیت جواب داد: دلیلی نداره باهات بحث کنم. تو یه پسرک ولگرد و بیکاره‌ای. نه هیچ چیز دیگه.

با این حرفش دلخور شدم و رفتم بینشون. به سعید گفتم: این جوری حرف نزن، درست نیست. امیر آقا مهمون ماست.

بهم خیره شد و گفت: چیه نکنه با اینم دوست شدی؟

من که صدام می‌لرزید به هردوشون گفتم: تو رو خدا بس کنین، الان همه می‌شنون.

امیر توی چشم‌های سعید نگاه کرد و گفت: من بچه پولدار نیستم ولی شرف دارم.

سعید خنده‌ای کرد و گفت: تشریف ببرید پیش مهمون‌ها. آقای باشرف.

امیرم با نگاه خشم‌آلودی به اون خیره شد و بی‌هیچ حرفی رفت داخل.

بغضم گرفته بود، دنبال سعید راه افتادم تا برم. اون بدجور عصبی بود و به‌محض اینکه از در خونه اومد بیرون دستم رو محکم گرفت و گوشه دیوار نگه‌م داشت. با لحن خشنی ازم پرسید: چرا ازش دفاع کردی؟

انگشت هام رو تا حد شکستن فشار داد. با دستپاچگی جواب دادم: فقط نمی‌خواستم از کوره در بره.

- تو باهاش دوستی؟

- نه.

- باور نمی‌کنم.

- به خدا راست می‌گم.

- بهت گفته بودم که اگه با پسری دوست بشی چه بلایی سرت میاد.

اصلاً دلم نمی‌خواست باهاش برم، گوشه دیوار خم شدم روی زمین و گفتم: دستم شکست.

دلش سوخت و دستم رو ول کرد.

مستأصل شده بودم و جلوی پاهاش زانو زدم. اون ترسید و گفت: پرستو، خوبی؟

آروم گفتم: نه.

- نترس من اینجام عزیزم.

- نمی‌دونم چرا سرم گیج رفت.

- دستت رو بده به من.

دستم رو بردم بالا و آروم گرفتمش. دستهامون به هم گره خورد ... حس عجیبی بود. انگار که خون توی رگ هام دوید و قلبم رو دوباره به تقلا انداخت.

سعید ادامه داد: چیزی نیست. من اینجا کنارتم.

با چشم‌های پر از اشک نگاهش کردم و گفتم: چرا سعید؟ چرا دست از سرم بر نمی‌داری؟

- نمی‌تونم.

- تو داری زجرم میدی.

- این حس دردناک عشقیه که توی دلت گیر افتاده. عشقی که باید نشونش بدی.

با ترس گفتم: همیشه سعید. این جور همه چی به هم می‌ریزه. پریا دق می‌کنه و بابام ازم متنفر میشه.

گفت: نمی‌ذارم کسی بفهمه. خیالت راحت باشه.

درحالی‌که دستم رو گرفته بود منو با خودش برد. اون با هر قدم توی کوچه‌های تاریک و خلوت جلو رفت و لحظه‌به‌لحظه با هم بودن مونو به یادم آورد.

سه‌ربعی طول کشید تا بریم و برگردیم. من هر بار که اون سعی داشت خودش رو بهم نزدیک‌تر کنه ازش دور می‌شدم.

خونه که رسیدیم مهمون ها رفته بودن حتی خونواده سعید. فقط خودمون مونده بودیم.

اون قدر خسته و پریشون بودم که به محض رسیدن، به همه شب‌به‌خیر گفتم و رفتم توی اتاق تا بخوابم. مچ دستم از فشار خشم‌آلود دست سعید کبود شده بود و به شدت درد می‌کرد.

صبحش زودتر از همه بیدار شدم و بدون اینکه سروصدا بکنم وسایلم رو برداشتم و رفتم مهدکودک. با اینکه درست نخواهیدم بودم ولی ترجیح دادم زودتر از همیشه خونه رو ترک کنم و با کسی روبرو نشم. اون روز بعد از مهتاج خانم دومین کسی بودم که اومده بود سر کار. اونم با یه چایی بزرگ و شیرینی ازم پذیرایی کرد و وقتی بهش گفتم که بابام برگشته کلی ذوق زده شد و بلند خندید.

اون روز هر بار که چشمم به مچ دستم افتاد دلم گرفت و غصه خوردم. از اینکه چرا باید سهم من از عشق این باشه؟

عصرش کلاس نداشتم و می‌تونستم زودتر برم خونه ولی واقعاً نمی‌دونستم که از این بابت خوشحال باشم یا ناراحت. منی که آرزوم بود بابا و پریا برگردن حالا از دیدن همه واهمه داشتم، به خصوص سعید که برام یه دردسر بزرگ شده بود.

وقتی رسیدم خونه، هوا هنوز تاریک نشده بود. به محض رسیدنم به خونه با دیدن پریا و بابا که اومده بودن توی حیاط استقبالم همه ناراحتی‌هام یادم رفت.

داخل که رفتم دیدم خاله‌ام داره وسایلم رو جمع می‌کنه تا بره. ناراحت شدم و پرسیدم: خاله جایی داری میری؟

با لبخند گفت: دیگه بابات و پریام که اومدن. برم به زندگی‌ام برسم.

- وای نه. دوست دارم باشین.

- حالا بازم میایم.

اکبر آقا هم خنده‌ای کرد و گفت: می‌خواهی با ما بیایی؟

گفتم: از بودن کنار شما و خاله آدم خسته که نمیشه. کاش میشد بیام.

خیلی جدی گفت: تو مهربون‌ترین دختری هستی که دیدم. دیگه باید رفت، شما هم می‌خواهین راحت باشین.

پریا گفت: خاله به خدا ما این‌جوری ناراحت میشیم.

- نه خاله. این دختر دست ما امانت بود و ما هم صحیح و سالم تحویل تون دادیم. دیگه مزاحم نمی‌شیم.

پریدم توی بغلش و با بغض گفتم: نمی‌دونم چه جوری ازت تشکر کنم.

- فقط مواظب سلامتی‌ات باش، همین.

- چشم.

بابامم با دل‌تنگی به شوهرخاله‌ام گفت: دیگه من هم صحبت ندارم.

اکبر آقا با شوخی گفت: بازم میام پیشت باجانا.

و اونها هم همدیگه رو بغل کردن. سعیدم آخر کار با هر دو شون به گرمی خداحافظی کرد.

یه ربع بعد خاله‌ام و اکبر آقا رفتن و خونه بازم خلوت‌تر شد. من رفتم توی اتاق و کشو می‌زدم رو باز کردم. گوشی موبایل رو که فراموشم شده بودم ببرم بااحتیاط چک کردم. خیالم که راحت شد دوباره قایمش کردم زیر لباس‌های کشوم. چشمم افتاد به پاکت پولی که درش رو بسته بودم و گذاشته بودمش اونجا.

رفتم توی فکر ولی سعی کردم ذهنم رو مشغول نکنم. از جام بلند شدم و از اتاق اومدم بیرون. دیدم بابام رفته توی اتاقش و داره آلبوم عکس‌های خونوادگی مونو نگاه می‌کنه. روی هر عکس مدتی می‌مونه و با تأمل جزییاتش رو به یادش میاره.

پریام رفته بود توی اتاقش. از اون جا به سعید گفت: نمی‌خواهی تا موقع شام یه کم استراحت کنی؟

سعید درحالی‌که روی مبل پذیرایی نشسته و یه کتاب توی دستش بود بلند جواب داد: نه عزیزم، تو بخواب.

من یه لحظه با خودم فکر کردم شاید الان بهترین فرصته. برگشتم توی اتاقم و رفتم سراغ کشو. پاکت پول رو برداشتم و یواشی از توی راهرو رد شدم و رفتم توی پذیرایی. سعید منو که دید چشمه‌هاش گرد شد و لبخند زد.

آروم رفتم سمتش و طوری که صدام رو بابا و پریا نشنون گفتم: سلام.

اونم آروم تر از من جواب داد: سلام خوشگلم.

- سعید، بابت دیشب معذرت می‌خوام.

گفت: این چه حرفیه. من اذیتت کردم.

روم نمی‌شد ولی با خودم فکر کردم بالاخره باید بگم.

با خجالت پاکت پول رو گرفتم سمتش و گفتم: ببخشید که کمه.

با تعجب پاکت رو ازم گرفت و پرسید: این چیه؟

- این حقوق چهار ماه منه. بابت پولی که برای بابام دادی. حساب کردم اگه چهار سال دیگه حقوقم رو کامل بهت بدم می‌تونم سهم خودم رو پرداخت کنم. بقیه‌اش هم پریا بهت میده، این جور می‌دونت نیستم.

سعید آروم زمزمه کرد: عشق من. نمی‌تونم این رو قبول کنم.

- تو رو خدا سعید. با این کار دلم آروم میشه.

- پرستو، تو خودت برام مهمی. من این کار رو برای تو کردم.

- خواهش می‌کنم قبولش کن. من باید این پول رو بهت پس بدم.

راضی شد و گفت: باشه. اگه این جور راحتی مشکلی نیست.

با لبخند بهش خیره شدم و گفتم: ممنون بابت کاری که برامون کردی.

سعید سری تکون داد و پاکت رو باز کرد. خندید و خونسرد گفت: ولی تو خیلی بیشتر از این‌ها مدیونی. مگه نه؟

از این حرفش ناراحت شدم و جواب دادم: می‌دونم.

- این نمی‌تونه دلیلی برای فرار از من باشه.

- من فرار نمی‌کنم.

سعی کرد تا صدایش رو پایین بیاره و گفت: نمی‌تونم لحظه‌هام رو بدون تو تصور کنم. تو این بلا رو سرم آوردی و باید تاوانش رو هم بدی.

با غصه گفتم: آخه چقدر تاوان؟

و بدون اینکه منتظر جوابش بمونم از پیشش رفتم. بیرون از پذیرایی پر یا خوابیده بود و بابام هنوز داشت آلبوم عکس‌ها رو نگاه می‌کرد.

فصل چهل و دو

آخر هفته که رسید خوشحال بودم چون می تونستم تموم وقتم رو پیش بابا و پریا بگذرونم.

چهارشنبه شب مطابق معمول قرار بود که به دکترم زنگ بزنم و باید خیلی مراقب می بودم تا سعید نفهمه. موقعی که سعید و پریا و بابا توی پذیرایی گرم صحبت بودن، فرصت رو غنیمت شمردم و رفتم سراغ تلفن و با احتیاط شماره دکتر رو گرفتم.

ناچار بودم آروم صحبت کنم ولی وقتی منشی اش برداشت و صدام رو نشنید بلندتر حرف زدم.

اون منو وصل کرد به دکتر. یواش گفتم: سلام خانم دکتر، ببخشید که آروم حرف می زنم.

- سلام دخترم. مشکلی پیش اومده؟
- نه. فقط مهمون داریم و من نمی تونم راحت صحبت کنم.
- خب، موکولش کن به فردا.
- راستش، فردا هم نمیشه. اونها فعلاً می مونن.
- مگه مشکلی داره؟
- خب، آره.
- بسیار خب. فقط یه سؤال ازت دارم.
- بفرمایید.
- تو گفتی یکی هست که مانعت میشه باهام در تماس باشی.
- درسته.
- اونم بین این مهمون هاست؟

که دیدم صحبت پریا و سعید قطع شد و یه لحظه همه جا رفت توی سکوت. منم مکث کردم و هیچی نگفتم. دوباره با ادامه حرف زدن اونها حرفم رو به دکتر زدم: بله اونم هست.

- خب پس مشکل اینه.
- راستش، من توی شرایط بد و آزاردهنده ای قرار گرفتم. یه جورایی از اون می ترسم چون رازهایی رو ازم پیش خودش داره که اگه رو کنه زندگی خودم و خونواده ام به هم می ریزه.

یه دفعه سعید از پذیرایی اومد بیرون و منو دید که دارم با تلفن صحبت می کنم. بدون اینکه به روی خودش بیاره آروم از کنارم رد شد و رفت توی آشپزخونه. یه لیوان آب برداشت و قرص های بابام رو کنارش توی ظرف گذاشت.

تموم مدتی که اون اونجا بود جرات نکردم صحبتیم رو ادامه بدم. فقط تونستم بگم: دره حال ماجرا اینه.

اون با لیوان آب دوباره برگشت تا بره پیش بابام. قلبم به تپش افتاد، اما چیزی نگفتم حتی نگاهم نکرد. از کنارم رد شد و رفت.

به دکتر گفتم: ببخشید، داشتم می گفتم ... من مجبورم باهاش کنار بیام تا اون دست به کار خطرناکی نزنه.

- باشه دخترم. فکر می کنم شرایط نامناسبی داری. بهتره بعداً از بیرون با تلفن عمومی زنگ بزنی، باشه؟
- چشم. فقط نمی دونم کی بتونم.

- زود بهم زنگ بزن. اگه این جور که میگی باشه حتماً نیاز به کمک داری.
- سعی می‌کنم زودتر زنگ بزنم.

و خداحافظی کردم.

رفتم توی فکر و با ترس از خودم پرسیدم: یعنی سعید فهمیده؟ اما من که یواش صحبت می‌کردم.

برای اینکه عکس‌العملش رو بفهمم رفتم پیش بابا و پریا نشستیم. سعید داشت خواص داروهای بابام رو تشریح می‌کرد که با اومدنم خوش‌آمدی گفت و پرسید: پرستو، تو جمع ما نمیای؟

با خنده گفتم: یکی از دوست‌های دانشگاهم بود. سؤال داشت.

- خوبه. پس هنوزم درس خونی.
- کم‌وبیش.

توی نگاهش تردید رو حس کردم و دلم لرزید. اگه می‌فهمید که بهش دروغ گفتم معلوم نبود چه بلایی سرم بیاره.

موضوع رو عوض کردم و از پریا و بابا در مورد آلمان پرسیدم و اونهام گرم صحبت شدن. این وسط سعید با چشم‌های مرموزش هر از گاهی بهم خیره می‌شد. انگار که سعی داشت ازم حرف بکشه و اعتراف بگیره.

موقع ناهار جرات نداشتم حتی یه لحظه‌ام نگاهش کنم. فقط به‌صورت بابام و پریا خیره می‌شدم. زودی غدام رو خوردم و رفتم توی اتاق و خودم رو از اون و نگاه‌های ترسناکش پنهون کردم.

حدود ساعت دو بعدازظهر شد.

توی رختخواب دراز کشیده بودم و داشتم درس‌های دانشگاهم رو می‌خووندم که دیدم در اتاقم آرام باز شد و یکی اومد داخل. سعید بود!

جا خوردم و با ترس لحاف رو کشیدم بالاتر. آرام گفتم: سلام. چیزی شده؟

یواشکی گفت: هیس، همه خوابن.

اومد داخل اتاق و در رو بست.

با ناراحتی گفتم: سعید، اگه اونها بفهمن روزگرم سیاه میشه.

لبخند آزاردهنده‌ای زد و جواب داد: بایدم سیاه بشه. چون دروغ‌گویی.

- من؟

- آره تو. خودت رو به اون راه نزن پرستو.

ترسیدم که اعتراف کنم، برای همین فقط نگاش کردم.

ادامه داد: می‌خوام از خودت بشنوم و مطمئن بشم.

اولش مقاومت کردم ولی بالاخره ناچار شدم بگم. آخه دل تو دلم نبود و هر آن ممکن بود یکی برسه. گفتم: باید به دکتر زنگ می‌زدم. آخه اگه ادامه نمی‌دادم برای شوهر خاله‌ام که تعهد داده بود بد می‌شد. باور کن راست میگم.

- خوبه. پس دروغ‌گویی دیگه عادتت شده.
- نه سعید. این جور نیست.
- عالیه. هر چی جلوتر میریم دستت بیشتر داره رو میشه.
- به خدا موضوع مهمی نیست. در مورد تو هیچی بهش نگفتم.

اومد نزدیک‌تر و گفت: نمی‌دونم چرا باهام لج می‌کنی ولی مطمئن باش با این کارها تویی که ضرر می‌کنی.

ترس همه وجودم رو گرفته بود، فقط بهش خیره شدم و از خودم پرسیدم: یعنی این همون سعیدیه که عاشقش بودم؟

اون بدون اینکه چیزی بگه سری تکون داد و از اتاقم رفت. به محض اینکه رفت خودم رو سرزنش کردم که چرا به دکتر زنگ زدم؟ چرا یه وقت دیگه این کار رو نکردم؟

از طرفی یاد حرف دکترم افتادم که اصرار داشت زودی باهش تماس بگیرم. اون یه دکتر باتجربه بود و حتماً دلیلی برای این اصرارش داشت و به این نتیجه رسیدم که اگه لازم باشه باید یه چیزهایی رو بهش بگم. منتظر شدم تا سعیدم بره توی اتاق پریا و بخوابه.

یه ساعتی گذشت. به شدت دلهره داشتیم، آروم از روی تختم اومدم پایین و لباسم رو پوشیدم. در اتاق رو باز کردم و با احتیاط رفتم توی راهرو. خونه کاملاً ساکت بود و همه خوابیده بودن. تا اونجا که می‌تونستم یواش و بی‌صدا رفتم توی حیاط و بعد توی کوچه.

تلفن عمومی وسط کوچه مون بود و می‌تونستم خیلی زود برسم اون جا. با قدم‌های تند و مضطرب رفتم سر کوچه. اون قدر عجله داشتیم که نفهمیدم کی رسیدم به باجه تلفن. شماره دکتر رو زمزمه کردم و شروع کردم به گرفتنتن.

اما دیدم یکی داره می‌زنه به شیشه باجه. قلبم تیر کشید و آروم برگشتم. دیدم امیر وایستاده و با تعجب داره نگاهم می‌کنه. خیالم راحت شد ولی موندم که اگه بپرسه برای چی اومدی اینجا زنگ بزنی چی بهش بگم؟

گوشی رو گذاشتم و از باجه اومدم بیرون. سلام کردم.

لبخند زد و گفت: سلام، خوبی؟

- ممنونم.
- مشکلی پیش اومده؟

من من‌کنان گفتم: مشکل؟ نه. چه مشکلی؟

- رنگت بدجور پریده.
- یه ذره جا خوردم.
- چرا اومدی اینجا؟ مگه تلفن خونه تون قطعه؟

موندم که چی بگم و جواب دادم: آره، قطع شده.

درست توی همون لحظه، چشمهام از پشت سر امیر چرخید و به ته کوچه، درست دم در خونه مون خیره موند. سعید اونجا دم در بی‌حرکت وایستاده بود و داشت ما رو که با هم حرف می‌زدیم نگاه می‌کرد!

یه لحظه نفهمیدم چی شد و امیر چی بهم گفت. فقط با ترس گفتم: امیر، باید برم.

سعید که حالا همه چی رو دیده بود رفت داخل و در رو بست.

امیر دوباره پرسید: گفتم کی قطع شده؟

اصلاً حواسم نبود. فقط گفتم: نمی دونم.

بدون هیچ حرف دیگه ای خودم رو جمع و جور کردم و با یه معذرت خواهی از باجه در اومدم.

اون کنار رفت و من باعجله دویدم سمت خونه. درحالی که به شدت نفس نفس می زدم کلید انداختم توی در و رفتم تو. هیچ کس توی حیاط نبود و خونه هنوز توی آفتاب کمرنگ آذرماه چرت می زد. یه لحظه شک برم داشت، واقعاً درست دیده بودم؟ سعید اومده بود دم در؟

توی وحشتی که سر تا پام رو پر کرده بود آرام آرام رفتم توی راهرو. در اتاق بابام و پریا هر دو بسته بود و صدایی نمی اومد. زودی رفتم سمت اتاقم، دویدم تو و در رو بستم. پشت در و ایستادم تا اگه کوچک ترین صدایی میاد بفهمم، اما همه جا ساکت بود.

یه ربعی گذشت و هیچ اتفاقی نیفتاد. اون قدر حالم بد بود که اصلاً حوصله درس خونندن نداشتم و ترجیح دادم که برم زیر لحاف و زودی بخوابم. شاید این جور یه لحظه ام که شده می تونستم از همه اتفاقاتی که دوروبرم رو گرفته بود راحت بشم. حتی آرزو کردم ای کاش همون روز که قرص خوردم به خاله ام زنگ نمی زدم و توی همین خونه می مردم.

اما هر چی سعی کردم از ناراحتی و استرس خوابم نبرد و زیر لحاف فقط غلت زدم و فکر و خیال کردم.

دو ساعت بعد بابا و پریا و سعید همه بیدار شدن، ولی من جرات نداشتم از اتاق برم بیرون.

تا اینکه پریا اومد سراغم و منو که زیر لحاف قایم شده بودم آرام تکون داد و گفت: خواهری، پا شو دیگه. می خوایم با هم بریم بیرون.

اصلاً حوصله نداشتم. لحافم رو کنار زدم و گفتم: پریا جونم، من سرم درد می کنه. میشه خودتون برین؟

- وای چرا عزیزم. می خوام بهت قرص بدم؟

- نه. خوب میشه.

- بذار برات یه چایی گرم بیارم حالت رو جا بیاره.

رفت تا برام چایی بیاره. لای در باز بود و سعید رو دیدم که کنار اون و ایستاده و داره آماده میشه که بره بیرون. پریا یه ذره بعد اومد پیشم و برام چایی با شیرینی آورد.

سعیدم دم در اتاقم و ایستاد و با لبخند نگاهم کرد. دلم هوری ریخت. از نگاهش که به طرز زجرآوری خونسرد بود فهمیدم که اشتباه نکردم. اون من و امیر رو پای باجه تلفن دیده بود!

نمی تونستم بهش نگاه کنم و چشمهام رو برگردوندم سمت پریا. ازش پرسیدم: خواهری، کجا میرین؟

- بابا رو می بریم برای نوار مغز و کارهای مربوطه تا چک آپ ماهانه اش رو شروع کنیم.

سعید به گوشه میز نگاهش انداخت و چشمش افتاد به قرصهام که کنار یه لیوان آب گذاشته بودم.

گفت: خب معلومه، به خاطر این قرص هاست که سردرد داری.

نگاهش کردم و چیزی نگفتم. اونم اومد و قرص و لیوان آبم رو برداشت و برد توی آشپزخونه.

برگشت تو اتاقم و ادامه داد: اگه حالت خوب نیست بمون خونه. ما زود برمی گردیم.

منم که منتظر همین بودم آرام گفتم: ممنون.

بابا، پریا و سعید سه تایی راه افتادن و رفتن. من دوباره توی خونه تنها شدم. قلبم هنوز تند می زد و استرس داشتم. تازه یادم افتاد که

این دفعه‌ام به دکترم زنگ نزدم اما با خودم گفتم: ولش کن، باشه یه وقت دیگه.

با بی حوصلگی رفتم سراغ کتاب درسی‌ام و شروع کردم به خواندن.

یه ساعتی گذشت و من با کتاب سعی کردم فکرم رو مشغول کنم. کتابی که عین دوران دبیرستان وقتی راهی برای فرار نداشتم

بهترین پناهم بود. چون گرسنه‌ام بود رفتم توی آشپزخونه تا یه چیزی برای خوردن پیدا کنم.

یه دفعه زنگ خونه رو زدن. تعجب کردم و از خودم پرسیدم کی می تونه باشه؟

رفتم پشت در و پرسیدم: کیه؟

یه صدای مردونه جواب داد: منم سعید.

جا خوردم و از خودم پرسیدم: مگه میشه کار بابام این قدر زود تموم شده باشه؟

آروم در رو برآش باز کردم.

اومد توی خونه، بدون اینکه کسی همراهش باشه.

با تعجب سرک کشیدم توی کوچه و دیدم ماشین سعید دم در خونه ست ولی کسی توش نیست.

در رو بستم و پرسیدم: سعید، پس بابا و پریا کجان؟

- اونها کارشون طولانی شد منم برگشتم تا به کارهام برسم. مشکلی داری؟

با ترس جواب دادم: نه. فقط پرسیدم.

اون اومد نزدیکم و یواشی گفت: خوبی عشقم؟

- ممنون.

- می بینم که با امیر دوست شدی؟

انتظار هم چین حرفی رو داشتم. گفتم: سعید، بذار برات توضیح بدم.

اون توی چشمهام زل زد و گفت: این شد سومین باری که توی دوستی مون بهم نارو زدی.

- من نارو نزدم.

- تو قصدت اذیت کرده منه. درسته؟

- سعید، خواهش می کنم بذار حرف بزیم.

- دلیلی نداره بخوام حرفهات رو بشنوم. من هر کاری خواستی برات کردم ولی تو هنوز داری فرییم میدی.

مستأصل شده بودم. نگاهش کردم و گفتم: چرا باهام این جور می‌کنی؟ مگه من همونی نیستم که برای دیدنش لحظه‌شماری می‌کردی؟

- ولی تو عوض شدی.
 - به خدا عوض نشدم. هنوزم عشق تو توی این دل لعنتی‌امه.
 - پس چرا با اون پسر رابطه داری؟
 - رفته بودم تلفن بزنم. منو تصادفی اون جا دید. باور کن همه چی اتفاقی بود.
 - به کی می‌خواستی تلفن بزنی؟
- و دوباره جوابی نداشتم و ساکت موندم.

با عصبانیت گفتم: دیدی دروغ می‌گی؟

درحالی‌که اشک توی چشمهام جمع شده بود با صدای لرزونی جواب دادم: تو می‌خوای ازم انتقام بگیری. مگه نه؟

- کدوم انتقام؟ تو رو دوستت دارم. چرا نمی‌فهمی؟
- پس چرا گریه‌ام رو در میاری؟
- خودت مقصری.
- مگه چیکار کردم؟ تلفن زدن جرمه؟
- مهم اینه که به کی زنگ بزنی.
- به خدا اون جور می‌کنی نیست.
- من می‌خوام هرلحظه کنارم باشی ولی تو ازم فرار می‌کنی.

بازم هیچی نگفتم و سرم رو پایین انداختم. منو که توی اون حال پریشون دید آروم گرفت. توی چشمهام خیره شد و با لحن مهربونی گفت: من از ته دل دوستت دارم.

- می‌دونم.
- خوبه که باورم می‌کنی. تو چی؟

شرمم شد که به زبون بیارم و گفتم: از یه دختر انتظار داری توی چشمت نگاه کنه و بگه دوستت داره؟

- باید بگی. چون همیشه ازم پنهونش کردی.

دل‌م قرار نگرفت. بهش زل زدم و اعتراف کردم: آره، دوستت دارم. خودتم می‌دونی.

با این حرفم جسورتر شد و یه قدم نزدیک‌تر اومد اما من ترسیدم و عقب رفتم.

خنده تمسخرآمیزی کرد و گفت: تو قول دادی که باهام راه میای.

- ولی چیزی که تو می‌خوای اسمش عشق نیست، هوس بازیه.
- نه. این خیالات توئه.

با ناراحتی گفتم: تو یه دختر ناپاک می‌خوای، منم اون جور نیستم.

بدون اینکه دلیلی برای ادامه بحث داشته باشم از کنارش رد شدم و رفتم توی خونه. اون با این حرفم یکه خورد و چنددقیقه‌ای توی حیاط سر جاش وایستاد.

رفتم توی اتاق و در رو بستم، حتی در رو قفل کردم. دراز کشیدم روی تختم و رفتم توی فکر. چند تا نفس عمیق کشیدم تا آرام بگیرم. رفتم سراغ کتابم و شروع کردم به خواندن.

نیم ساعتی سعی کردم فکر رو با کتاب مشغول کنم.

دیدم تپش قلب دارم و حالماً خوب نیست. برگشتم تا قرصهام رو از روی میز بردارم که دیدم نیست. یادم افتاد سعید قبل از رفتنش قرص‌ها رو برد توی آشپزخونه.

با احتیاط بلند شدم، در اتاق رو باز کردم و گوش دادم. هیچ صدایی نبود و سعید توی آشپزخونه نشسته بود. به خودم جرات دادم و رفتم توی آشپزخونه و لیوان آب و قرصهام رو که گوشه ظرف‌شویی بود برداشتم. از دستش خیلی عصبانی بودم و به عمد برای اینکه یه جورایی حرصش رو در بیارم جلوی چشمش قرص رو خوردم و لیوان آبم رو تا ته سر کشیدم.

اون فقط خندید و هیچی نگفت. خنده‌ای که نفهمیدم از حرصه یا از تمسخر. بدون اینکه چیزی بگم برگشتم توی اتاق.

اما دوباره دلم سوخت و با خودم گفتم: بی ادب نباش. هر چی باشه اون کلی به بابات کمک کرده.

مردد شدم و خواستم برم و معذرت‌خواهی کنم ولی فکر کردم بهتره ازش دور باشم تا مبادا فکری به سرش بزنه.

ده‌دقیقه‌ای گذشت و من همون جا پشت در وایستاده بودم. انگار که داشتم با خودم حساب می‌کردم که من مقصرتم یا اون.

آخرش دلم نیومد و در رو باز کردم تا برم بیرون و باهاش صحبت کنم.

یه دفعه ... احساس کردم سرم داره گیج میره. اولش اهمیت ندادم ولی کم‌کم حالم بدتر شد و دست‌وپاهام سست شد.

طوری که تکیه دادم به در اتاق و زیر لب زمزمه کردم: یعنی چی؟

یادم اومد که این حالت رو قبلاً تجربه کردم. درست مثل همون موقعی بود که همه قرصهام رو خورده بودم تا خودکشی کنم!

بدجور ترس برم داشت. ناخودآگاه سعید رو که هنوز توی آشپزخونه بود صدا زدم: سعید، نمی دونم چرا این‌جوری شدم.

داشتم می‌خوردم زمین که برگشتم و آرام دراز کشیدم روی تخت. سعید بلند شد و اومد دم اتاق.

گفتم: سرم داره گیج میره.

در کمال ناباوری ام سعید گفت: چیزی نیست. دو تا قرص بیشتر ریختم توی آب لیوان. حالا دیگه آرام می‌گیری.

با بی‌حالی گفتم: چی داری میگی؟

- بهت گفته بودم که مال منی و راه فرار نداری.

خواستم التماسش کنم تا منصرف بشه ولی حتی قدرت نداشتم تا لبهام رو باز کنم.

کم‌کم چشمهام از بی‌حالی بسته شد. سعید تبدیل شد به یه شبخ تاریک که هنوز از پشت پلک‌های خیس ام می‌تونستم بینمش.

ببینمش که هنوز مقابلم وایستاده و شاهد قربانی شدنمه.

دیگه هیچی نفهمیدم. همه جا ساکت و تاریک شد.

و هیچ صدایی نبود جز صدای تپش قلبم که آرام آرام میون سینه پر دردم هنوز تقلا می کرد.

فصل چهل و سه

بی بی که می دونست سردم شده منو برد توی اتاق و آروم نشوند روی تخت. دوید و رفت چند تا هیزم آورد و ریخت توی بخاری. اون جا گرم بود و من خیلی زود دوباره بدنم از لرز افتاد. بعد لباسهام رو آورد و گفت: عزیز دلم، بیا لباست رو عوض کن تا مریض نشدی.

کمکم کرد تا لباسهام رو عوض کنم. بعدش با حسرت نگاهم کرد و گفت: توی اون لباس مثل فرشته‌ها میشی.

رفت توی فکر. آهی کشید و با یه لبخند تلخ ادامه داد: همیشه آرزوم بود که پسر من یه هم‌چین عروسی برام بپاره.

بعد به خودش اومد و گفت: دامنش برات بلنده. می‌دوزم و درستش می‌کنم دخترکم.

با اشتیاق سر تکون دادم و با چشمهام ازش تشکر کردم.

اون رفت تا برام غذا بپاره. دیگه شب شده بود و حالا تاریکی همه‌جارو گرفته بود. اون سمت پنجره جز سیاهی چیزی نبود. سیاهی‌ای که وقتی چشمهام رو بستم دوباره به یادم آورد. عصر روزی رو که اون اتفاق ناگوار برام افتاد. اتفاقی که هنوز نمی‌تونستم باورش کنم. سعید همونی که عاشقم بود پاکی‌ام رو ازم گرفت و مجازاتم کرد. شاید اگه با همون قرص‌ها منو می‌کشت، یا حتی اگه با دستهای خفهام می‌کرد برام قابل‌باورتر بود.

با یادآوری لحظه‌به‌لحظه اون اتفاق زجرآور دلم به درد اومد. طوری که دوباره اشک توی چشمهام پر شد و خیلی زود از گونه هام پایین سرید. فراموش کردنش برام ممکن نبود و هر بار که به یادم می‌اومد درد و رنج همه وجودم رو پر می‌کرد. سعید انتقامش رو ازم گرفته بود. انتقام تموم دروغ‌ها و بی‌تفاوتی‌ها. انتقام همه اون چیزی که بهش می‌شد گفت عشق سرخورده؛ اما این مجازات برای من خیلی سنگین بود.

برای اینکه بی بی دوباره ناراحت نشه زود اشکهام رو پاک کردم و به لای در اتاق خیره شدم. دوست داشتم برم و شب ساکت اونجا رو هم بینم و حس کنم. آروم از جام بلند شدم و از اتاق رفتم بیرون. ایوون با نور ضعیف فانوسی که شعله‌اش با وزش ملایم باد می‌لرزید روشن شده بود. هیچ صدایی نبود به جز صدای جیرجیرک‌ها و فاخته‌ای که از عمق جنگل ناله می‌کرد. یه کم جلوتر رفتم و به حفاظ چوبی رسیدم. اون پایین جز سگ پشمالو بی بی چیز دیگه ای نبود. برفی با دیدن من از جاش بلند شد و با وفاداری شروع به تکون دادن دمش کرد. حالا برای اون منم مثل بی بی جزئی از این خونه بودم. آروم براش دستم رو تکون دادم. اون سری کج کرد و برام پارس کرد.

هوا صاف بود و فقط اون سمتی که ماه توی آسمون بود چند تیکه ابر دیده می‌شد. دوباره باد وزید و پیچید لابه‌لای درخت‌های بلند و پربرگ. برگ‌ها آروم از خواب شون بیدار شدن و به جنبش در اومدن. این صدا برام دوست‌داشتنی بود. صدای برگ درخت‌ها که با نفس‌های ملایم باد می‌رقصیدن. توی این رقص و سرخوشی به هم می‌خوردن و سکوت عمیق شب رو می‌شکستن.

کم‌کم با وزش باد سرد احساس سرما کردم و ترجیح دادم تا برم داخل. رفتم توی اتاق درست کنار بخاری هیزمی‌ای که با صدای ترق ترق چوب‌های خشک، گرم و پرنور می‌سوخت. بوی چوب و زغال کنار اون بخاری حس خوبی بهم داد و گرمایش خیلی زود تموم تنم رو پر کرد.

دیدم بی‌بی سفره‌اش رو آورد و کنار تخت چوبی پهنش کرد. بعد از اون غذا رو آورد. برنج با یه خورشت محلی. بوی عطر برنجش هوش از سرم برد. بااشتها نشستم لب سفره. اون برام غذا کشید و خورشت رو گذاشت جلوم و گفت: بخور اگه خوشت نیومد برات یه غذای دیگه میارم.

ازش برداشتم و یه قاشق خوردم. اون قدر خوشمزه بود که از خنده‌ام فهمید خوشم اومده و آرام گفت: بخور نوش جونت.

اون شب غذا سر سفره کوچیک و پرمهر بی‌بی خیلی بهم مزه داد. اون جا همه چی طعم و بوی تازه‌ای داشت. همه اون چیزهایی که نمی‌شد توی شهر دید و حسش کرد.

و بی‌بی، پیر زنی که با لباس بلند محلی و قامتی راست هنوز با اون سنش کار می‌کرد و شور و شوق داشت بهم امید زنده‌بودن می‌داد. منی که از چنگال یه عشق مسموم گریخته بودم و حالا این گوشه دنیا باید آرام می‌گرفتم تا بتونم لحظه‌ها رو هرچند کوتاه از نو زندگی کنم. درسته که توی این بازی عشق شکست خوردم اما این پایان دنیام و آرزوهام نبود. حالا اون فضا، اون حس سکوت و خلوت و طبیعتی که می‌تونستی با تموم وجودت لمسش کنی برام شده بود روح و جسمم.

آخر شب با یه استکان چایی هیزمی و کنارش نون محلی شیرمال لذتم از این تجربه تازه کامل شد. نمی‌تونم وصفش کنم که چقدر اون چایی خوش عطر با نونی که توش پر بود از گردو و سبزی برام مزه داشت.

بعدش بی‌بی منو خوابوند توی تخت و سبد حصیری‌اش رو که هنوز کامل نشده بود آورد و همون جا کنارم نشست.

من که از دیدن اون زن مهریون سیر نمی‌شدم توی تخت غلتی زدم و برگشتم سمتش و خیره موندم بهش. اونم با لحن مادرانه‌ای گفت: مشکلی نداره اگه آواز بخونم؟ این جوری خوابت می‌بره؟

من که مشتاق بودم سری تکون دادم و لبخند زدم.

اون همون طور که سبد بزرگش رو می‌بافت شروع کرد به خوندن. همون آوازی که ظهر توی ایوون خونه زمزمه می‌کرد. یه شعر محلی که هیچ‌وقت معنی‌اش رو نفهمیدم. صدای اون که عین لالایی یه مادر دل‌تنگ بود توی گوشم پیچید و منو توی خیالات خودم فروبرد. توی اون رؤیایا که می‌شد لمسشون کرد دیگه از نه غصه خبری بود و نه از ناامیدی. هر چی بود عشق بود و دلدادگی.

توی این حس خوب پرواز، با سبک‌بالی بال زدم، به اوج رویاهام رفتم و با هر زمزمه صدای بی‌بی سرخوش و بی‌پروا به بی‌نهایت رسیدم. اون بالا کنار مامانم، پریا رو هم دیدم. حالا دیگه ازم دلخور نبود چون همه چی رو می‌دونست.

و کم‌کم چشم‌های اشک‌آلودم روی هم رفت و خوابیدم.

صبح زود مثل همون موقعی که سر کار می‌رفتم از خواب پاشدم. صدای یه مرد که به زبون محلی با بی‌بی صحبت می‌کرد حواسم رو به حیاط پرت کرد. سرم رو چرخوندم و به بیرون پنجره نگاه کردم.

مرد با یه قاطر اومده بود لب دروازه خونه بی‌بی و داشت بهش وسیله می‌فروخت و ازش تخم‌مرغ و نون برمی‌داشت.

و برفی هنوز به اون دم تکون می‌داد.

بی‌بی کارش که تموم شد با یه سبد بزرگ اومد بالا، زیر لب شکر خدا کرد و رفت توی آشپزخونه اش. من که دیگه خوابم نمی‌برد از جام بلند شدم و آرام کف پاهام رو که حالا دردش کمتر شده بود گذاشتم روی زمین.

رفتم سمت در اتاق و از لای در به صداها گوش دادم. بی‌بی داشت آماده می‌شد تا بره توی باغش. دوست داشتم باهاش برم و رفتم توی ایوون. صدای پام رو که شنید برگشت و با خوشحالی گفت: دخترم، بیدار شدی؟ برو دست و صورت بشور من زودی میام. اما دلم طاقت نداشت که توی اون آفتاب صبح باهاش نرم. بهش اشاره کردم تا منم ببره و اونم گفت: باشه، بیا ولی باید مراقب باشی. این کفش‌ها رو بپوش.

دو تا کفش نو رو گذاشت بالای پله‌ها توی ایوون.

با خوشحالی کفش‌ها رو به پام کردم و بدون هیچ رواندازی رفتم پایین پیشش. اونم هول کرد و گفت: عزیزکم، سردت میشه چرا چیزی نپوشیدی؟

کت بزرگ و ضخیمی که تنش بود درآورد و روی پشتم انداخت و خیالش راحت شد.

و درحالی‌که دستم رو گرفته بود به سمت باغچه‌اش رفتیم. باغچه گوشه حیاط بود و دورش با حصارهای چوبی و تیغ‌دار بسته‌شده بود. یه حصیر بزرگ هم که جای سقف و دیوارش بود از باد و بارون حفظش می‌کرد. اون در باغچه رو باز کرد و رفتیم داخل. توی اون تیکه زمین همه چی دیده می‌شد. از سبزی‌های محلی تا میوه و صیفی‌جات. خم شد و شروع کرد به چیدن و کندن میوه و سبزی‌ها. منم که دوست داشتم این کار رو بکنم خم شدم و به تقلید از اون شروع کردم به کندن خیار و برگ‌های سبزی. اون بهم یاد داد که چه جوری و از کجا باید برگ‌های یه بوته نعنای رو کند یا چه جوری باید خیار رو چید تا ساقه بوته‌اش آسیب نبینه. برای من یادگیری این چیزهای تازه جذاب و دوست‌داشتنی بود.

بعدش برگشتیم توی خونه. من برای اولین بار رفتم توی آشپزخونه اش و اجاق گلی‌ای که توش با هیزم پر می‌شد دیدم. روی دیوار اون جا پر بود از ریسه‌های سیر و انجیر که آدم‌رو به هوس خوردن شون می‌انداخت. یه دسته هیزم گوشه اجاق بود که برای پخت‌وپز استفاده‌اش می‌کرد و گوشه پنجره‌اش که به باغ درخت‌های زیتون دید داشت چند تا کوزه گلی بود که از شون بوی ترشی و سبزی محلی می‌اومد.

هر دو همون جا روی زمینی که با یه گلیم قدیمی فرش شده بود صبحانه رو خوردیم. برای ناهار اسم یه غذای خورشت محلی رو آورد که بهش می‌گفتن باقلاقاتق. طرز تهیه‌اش رو یادم داد. تا حالا نخورده بودم و مزه‌اش برام تازگی داشت. بعد پایین رفتیم و باغ درخت‌های زیتون و انار رو نشونم داد. درخت‌هایی که با پاییز فقط برگ‌های زرد و کمرنگ شون باقی مونده بود.

بی‌بی خرج زندگی‌اش رو از همین چیزها درمی‌آورد. سبذ می‌بافت، زیتون و انار می‌فروخت و یا برنج شالیزارهاش رو برداشت می‌کرد. خودش به‌تنهایی و بدون اینکه مردی داشته باشه یا پسری که کمکش کنه. یه زن پرتلاش و خستگی‌ناپذیر که هر گوشه از زندگی‌اش برام جالب و آموزنده بود.

اون جا نه ترسی سراغم می‌اومد و نه ردی از دروغ و نامردی دیده می‌شد. حتی دیگه شبهاش هم برای من لذت‌بخش و بی‌نظیر شده بود.

یه هفته‌ای گذشت و زمستون از راه رسید. هوا خیلی سرد نبود.

ما هر روز با هم به باغچه، به باغ و حتی به شالیزارها سر می‌زدیم و من هر بار ازش یه چیز تازه یاد می‌گرفتم.

اون حتی نشاء برنج‌هایی رو که توی آب غوطه خورده بود نشونم داد و گفت: می‌بینی شون؟ درسته که الان بریده شدن اما چند ماه دیگه دوباره در میان و تبدیل میشن به خوشه‌های بلند برنج. این‌ها هیچ‌وقت از رویدن خسته نمیشن.

منم هر جا که می‌رفتیم و هر چی که می‌دیدم مرتب روی کاغذم ازش سؤال می‌کردم: این‌هایی که اینجاست چیه؟

اونم باحوصله جواب می‌داد: بهش میگن بیجار مرز. اگه نباشن که آب نمی‌مونه بین برنج‌ها.

- اونها چه گیاهی ان؟
- بهش میگن گزنه. مراقبش باش چون دستت رو می‌گزه!
- اون یکی چیه؟
- گل‌گاوزبان. عین چایی دم می‌کنی.
- اون چه حیوونیه؟
- ما بهش می‌گیمن سمبوره. همون سمور شما شهری‌ها.

توی اون دشت به هر سمتی که نگاه می‌کردی می‌تونستی تقلا بی‌پایان زندگی رو ببینی.

اونجا خیلی چیزها برای یادگیری بود. از چیدن به خیار از بوته‌اش تا گل مالی آغلی که باید به بز حامله توش می‌خوابید. از جمع‌آوری هیزم تا بافتن یه سبد حصیری. چیزهایی که توی هیچ کتابی نوشته نشده بود.

حتی مهربونی و انسانیتی که توی دل بی‌بی پر بود به من یاد داد که مهم نیست که تو کی باشی و چه گذشته‌ای داشته باشی. مهم اینه که از حالا به بعد برای انسان بودن تلاش کنی و هر لحظه با خوبی کردن گذشته تو به یادها بذاری.

شب روز هفتم بارون گرفت. بارون تندی که دل بی‌بی رو غصه‌دار کرد. اون شب دل‌تنگ بود. نمی‌دونستم برای چی؟

دل‌م طاقت نیاورد و روی کاغذ برایش نوشتم: بی‌بی، چی توی دل مهربونته که غصه‌دارت کرده؟ به من بگو تا منم شریک غصه‌ات بشم. گفت: دخترم، من که راضی نیستم رنج دل‌م رو به دوش بندازم. آخه تو طفلی گناه داری.

اما اصرار کردم و دوباره نوشتم: بی‌بی، بگو تا دلت خالی بشه. این‌همه برام مادری کردی حالا وظیفه منه درد دلت رو گوش بدم.

بی‌بی که کنار پنجره وایستاده بود آهی کشید و اومد کنارم روی تخت نشست.

برای اولین بار پیری رو توی چهره‌اش دیدم. چهره‌ای که نقش و نگارش با نور رقصان چراغ‌نفتی در هم می‌رفت و غصه‌دارتر به نظر می‌رسید.

اون سعی کرد تا گذشته‌های دور رو به یاد خسته‌اش بیاره. آرام و شمرده گفت: یه هم‌چین روزهایی بود، اوایل زمستون. هوا خیلی سرد بود و ما دیگه کم‌کم داشتیم آماده می‌شدیم تا کوچ کنیم به ده پایین. بارون می‌اومد. عین امشب، مداوم و طولانی. یادمه از غروبش شروع شد و اون قدر شدید بود که بعداً فهمیدیم سیل‌زده پل رودخونه رو برده. همه‌جا رو آب برداشت طوری که من حتی نتونستم به اسب‌ها و گاوها برسم. دم شب بود که دیدم یه صدایی میاد. یکی از اهالی اومده بود، داد می‌زد و کمک می‌خواست. رفتم لب ایوون و دیدم یدالله ست. رنگ تو روش نبود و خیس آب‌شده بود. گل‌ولای همه لباسش رو گرفته بود و می‌شد فهمید که تا برسه پیش من چند بار زمین‌خورده. بهم گفت که پسرش رفته به جنگل و هنوز برنگشته. پسر سجاد که تو آشپزخونه شام می‌خورد از جاش پرید و اومد دم پله‌ها. تا فهمید کیه و شناختش هول برش داشت و غذاخورده نخورده دوید توی حیاط و رفت سراغ اسبش. اون یه اسب سفید و قوی داشت که توی کل روستا معروف بود. بهش می‌گفتیم آسمون کت یعنی صاعقه. وقتی سجاد سوارش می‌شد

عین برق و باد می‌تاخت و از هر مانعی می‌پرید. حتی چند بارم رفته بود برای مسابقه و برنده شده بود. اون با یدالله سوار اسب شد. من هر چی بهش گفتم به چند تا عاقله‌مرد خبر بده و تنهایی نرو گوش نداد. آخه می‌دونی؟ جوون بود و ناپخته. نمی‌دونست که خطر یعنی چی؟ یا اگر می‌دونست غرور و مردونگی اش نمی‌داشت بترسه، اما جنگل که رحم نداشت. نه جوون می‌شناخت و نه پیر. اونها رفتن و من توی ایوون هر چی صداس زدم تا داسی قمه‌ای بهش بدم نشنید. با رفتنش همون لحظه دلم لرزید و چشمم به راهش موند. بدجور دل‌شوره افتاد به جونم. یه چند وقتی بود چند تا پلنگ اومده بودن دور و بر خونه‌ها و به گاو و گوسفندها حمله کرده بودن. طوری که کسی جرات نمی‌کرد از خونه در بیاد ولی اونهایی که چاره نداشتن می‌رفتن. مرد منم همین‌طور. ما باید گوسفندها رو می‌بردیم چرا. خلاصه سجاد با یدالله رفت و من تک‌وتنها همون جا اون قدر وایستادم تا شاپور با گله برگشت. اون اومد بالا و سراغ سجاد رو گرفت. منم گفتم که سجاد به خاطر پسر یدالله رفته جنگل. رنگش پرید و تندی داس اش رو برداشت و نرسیده لباس تن کرد و زد به دل کوه، با پای پیاده. چندساعتی گذشت و این دفعه زن یدالله اومد دنبالش لب دروازه مون. منم که دل تو دلم نبود شال سرم انداختم و توی همون گل و بارون با زن یدالله و طفلش که روی دوشش بود رفتیم سراغ چند تا از مردها و جوون های محله. اونهام که پنج‌تا مرد بودن با اسلحه و داس و قمه راه افتادن تا برن جنگل.

بی‌بی صداس لرزید و با حسرت خودش رو تکون تکون داد تا دلش آروم بگیره و گفت: بارون تا دم دمای صبح ادامه داشت. من چشم رو هم نذاشتم. همش دم ایوون بودم تا بلکه صدای آسمون کت رو بشنوم و خیالم راحت بشه. اون قدر به جاده پایین و رودخونه نگاه کردم چشمهام سیاهی رفت ... ولی خبری نشد. آفتاب که زد دیگه حتم پیدا کردم یه اتفاقی افتاده. شال و کلاه کردم و رفتم پی زن یدالله ولی فهمیدم که مرد اونم هنوز نیومده. دو سه تا از خونه‌ها رو پرسیدم گفتن هنوز مردها از جنگل نیومدن. همه زن‌ها نگرورن اومدیم لب جاده و نشستیم منتظر. یکی با طفلش، یکی با سگش، ولی تا دم ظهر خبری نشد.

بی‌بی بی‌حرکت موند و اشکهاش آروم چکید روی گونه هاش.

صداس مثل یه زمزمه شد: وقتی‌که آفتاب رسید وسط آسمون از ته جاده کنار درخت‌های جنگل، جایی که رودخونه هنوز به پل نمی‌رسید هشت‌تا مرد با اسب برگشتن ... ولی وقتی اومدن نزدیک، سجاد باهاشون نبود، حتی اسبش نبود. پسر یدالله زخمی بود و یدالله و شاپور سالم بودن. بقیه‌ام یه خراش بر نداشته بودن. از شاپور که پرسیدم هیچی نگفت و بهت‌زده بود. ولی یدالله بهم گفت که سجاد خواسته پسر اون رو از دست دو تا پلنگ نجات بده که اسبش رم می‌کنه و اون رو می‌اندازه توی رودخونه.

لبخند تلخی زد و گفت: بعد از اون روز باباش یه روزم آروم نگرفت. هر دفعه رفت لب رودخونه و از بالا تا پایین اش رو گشت ولی دیگه هیچ‌وقت سجاد رو ندیدیم. نه ما و نه هیچ کدوم از اهالی. شاپورم اون قدر غصه خورد تا دق کرد و مرد، اما من هنوز به دیدن پسر امیدوارم.

من از لبخند دردآلودش غرق اندوه شدم.

بلند شد و با لحن خسته‌ای گفت: بسه دیگه، توام ناراحت شدی.

برگشت تا بره. من توی اون پیکر خمیده اما امیدوار، وجود دل‌سوخته یه مادر رو دیدم. مادری که تا لحظه زنده‌بودنش نمی‌تونست مرگ پسرش رو باور کنه.

بی‌اختیار از جام بلند شدم. بغضی که توی گلویم بود فروخوردم و با صدای دورگه‌ای که می‌لرزید شروع به حرف زدن کردم: بی‌بی آرزومه که دخترت باشم.

اون با حیرت برگشت و بهم نگاه کرد. من می‌تونستم حرف بزنم.

طاقت نداشتم. خودم رو انداختم توی آغوش مهربونش و با گریه زمزمه کردم: تو چی کشیدی؟ بی‌بی.
نوازشم کرد و گفت: عزیزکم، ببخش که غصه‌دارت کردم.
من با تموم وجود توی اون آغوش گرم مادرانه پناه گرفتم و احساس آرامش کردم.

فصل چهل و چهار

وقتی به هوش اومدم هیچ کس کنارم نبود. من توی اتاقم تنها بودم و هوا دیگه کاملاً تاریک شده بود.

نمی توانستم باور کنم که چه اتفاقی برام افتاده و تا چند دقیقه‌ای گیج بودم. حتی شک برم داشت که نکنه کابوس دیدم اما رد انگشت‌های سعید روی مچ دستهام و دردشون برام مسلم کرد که خواب ندیدم.

از ترس و وحشت دوروبرم رو نگاه کردم و با بدنی سست و درهم‌شکسته رفتم بیرون از اتاق. هیچ کس خونه مون نبود و همه‌جا تاریک بود. وحشت و ناامنی همه وجودم رو گرفته بود و حس می‌کردم که هنوز سعید در کمینم نشسته. با بدن لرزون رفتم توی آشپزخونه تا قرص‌هام رو پیدا کنم و این بار واقعاً خودم رو بکشم، بدون اینکه این دفعه از کارم پشیمون باشم، اما هرچقدر گشتم اثری از قرص‌هام نبود.

دوباره برگشتم توی اتاق، در رو قفل کردم و پریشون و مستأصل خودم رو انداختم روی تخت و به شدت گریه کردم. اون قدر ناراحت و غصه‌دار بودم که دلم نمی‌خواست دیگه نفس بکشم.

نیم ساعتی گذشت و من بی‌وقفه اشک ریختم. اون قدر که چشمهام از شدت گریه به سوختن افتاد. تا این‌که صدای در خونه و خنده پریا و بابام منو از جا پروند. اونها بی‌خبر از اتفاقی که افتاده بود برگشته بودن.

نمی‌خواستم هیچ کس بدونه، زودی خودم رو جمع‌وجور کردم و اشکهام رو پاک کردم. حتی ترجیح دادم قفل در اتاق رو بازکنم و برم توی رختخواب قایم بشم.

پریا به محض رسیدن اومد دم اتاق و از پشت در با مهربونی پرسید: خواهی، خوابیدی؟

دلم می‌خواست روی شونه هاش گریه کنم. آرام لحاف رو کنار زدم و گفتم: بیدارم.

در رو باز کرد و اومد کنارم روی تخت نشست ولی با دیدن قیافه رنگ‌پریده و به‌هم‌ریخته‌ام تعجب کرد و با نگرونی گفت: چرا چشمهات این قدر قرمزه؟

به‌زور لبخند زدم و بی‌حال گفتم: قرمزه؟ نمی‌دونم.

- مگه سرت هنوز درد داره؟

- نه. خوبم.

با ترس گفت: می‌خواهی بریم دکتر؟

همون لحظه سعید اومد دم در اتاق و زل زد بهم.

آروم گفتم: دکتر؟ نه. خوبم به خدا.

من بدون اینکه به سعید نگاه کنم از پریا پرسیدم: بابا خوبه؟

- آره عزیزم. کارش انجام شد.

سعید که از دم اتاقم رفت خیالم راحت شد و یواشی از توی تخت بلند شدم. پریا دستم رو گرفت و نوازش کرد. دلم پر از غصه بود و نتونستم جلوی خودم رو بگیرم. پریدم توی بغلش.

پریا جا خورد و با لحن دلسوزانه‌ای گفت: پرستو، چی شده؟

گریهام گرفت. با صدای لرزونی گفتم: هیچی، دلم گرفته.

- آخه چرا عزیز دلم؟

- نمی دونم.

دوست داشتم بهش بگم ... بگم که سعید چه بلایی سرم آورده.

اما دوباره لبهام به هم دوخته شد و نتونستم. اگه حرف می‌زدم سعید همه چی رو خراب می‌کرد. بازم ترسیدم و مقابلش تسلیم شدم. با خودم گفتم: شاید حالا که دیگه انتقام اش رو ازم گرفته دست از سرم برداره. بهتره چیزی نگم و ساکت بمونم.

بغض توی گلویم پیچید و راه نفسم رو بست. چند تا نفس عمیق کشیدم و گفتم: آخه می‌خوای از پیشم بری.

دلش سوخت و شروع کرد به بوسیدنم. منم میون آغوش مهربونش رفتم تا بلکه دردی که توی دلم سنگینی می‌کرد خالی بشه.

بعد بابام اومد و با ناراحتی پرسید: دخترم، چی شده آخه؟

پریا با لبخند گفت: دلش برام تنگ میشه. واسه همین گریه می‌کنه.

بابام کنارم نشست و موهام رو نوازش کرد. گفت: دخترکم، گریه نکن. دلمون می‌گیره.

و این بار توی آغوش اون رفتم و با ولع خودم رو میون شونه هاش جا دادم. تموم مدتی که گریه کردم و غصه خوردم سعید نیومد توی اتاق. شاید جرات نداشت یا شایدم از بی‌رحمی اش بود.

گریه که کردم یه ذره سبک شدم.

پریا گفت: بیا توی آشپزخونه و کنارم باش. این جوروی حالت بهتر میشه.

اون حتی پیراهن آبی و گرون قیمتی رو که سعید براش خریده بود نشونم داد و گفت: قشنگه؟

- آره، خیلی.

- سعید برام خریده.

نمی‌دونم چرا ... ولی دیدن اون لباس حس خوبی بهم نداد. حتی رفتم توی خیالات که چرا این لباس برام آشناست؟

اما زودی از فکر و خیال در اومدم و برگشتم به حال خودم. ترجیح دادم با سعید روبرو نشم و گفتم: خواهی، درسهام مونده.

اونم قبول کرد و منو بوسید. بابا و پریا هر دو از اتاقم رفتن و در رو بستن. من با سردرگمی کتابم رو برداشتم و سعی کردم تا سرم رو یه جور گرم کنم.

یه ساعت بعد پریا اومد و صدام کرد تا برم برای شام. درحالی‌که لباس آبی قشنگ اش رو پوشیده بود. لباسی که خیلی بهش می‌اومد.

اصلاً میل به غذا نداشتم و فقط برای اینکه بابام و پریا ناراحت نشن رفتم پیششون و شام خوردم. تموم مدت من به سعید نگاه کردم و نه اون به من. به محض اینکه غذام تموم شد به بهونه درس دوباره رفتم توی اتاق و در رو بستم. نمی خواستم جلوی اونها بشینم و بهشون دروغ بگم. نمی خواستم با سعیدی که با قساوت ازم سوءاستفاده کرده بود رودررو باشم.

لحظات تلخی بود. هر بار که می خواستم درس بخونم فکرم به اون اتفاق دردناک برمی گشت و گریه ام می گرفت. شب زودتر از موعد خوابیدم و حتی کنار بابا و پریا چایی هم نخوردم.

اونهام که دیدن حال خوبی ندارم سعی کردن تا فردا تنهام بذارن تا روحیه ام بهتر بشه.

فردا صبح زود از خواب پاشدم و با ناراحتی توی همون رختخواب دنبال یه راه چاره گشتم. آخرش به این نتیجه رسیدم که راهی جز این نیست که به دکترم ماجرا رو بگم. دیگه پنهون کاری کافی بود. بالاخره باید یکی از ماجرا و اتفاقی که ناخواسته برام افتاده بود خبردار می شد. شاید اون می تونست بهم کمک کنه.

اما تموم مدت از ترس سعید جرات نکردم برم سراغ تلفن خونه. مسلماً حالا که همه چی رو می دونست بیشتر اذیت می کرد. از اون موبایل بلد نبودم استفاده کنم و تازه می ترسیدم که اگه تماسی بگیرم سعید بفهمه.

اون روز بیشتر توی اتاقم بودم و هر از گاهی به اصرار پریا رفتم بیرون و پیش اونها نشستم. سعیدم کمتر باهام رودررو شد و انگار که منتظر یه فرصت بود تا به من نزدیک تر بشه.

آخرهای شب رفتم پیش شون. زودی چایی ام رو خوردم و دوباره برگشتم توی اتاق و خودم رو زندونی کردم.

که دیدم یه ربع بعد در اتاق رو می زنن. ترس برم داشت و گفتم نکنه باز سعید باشه اما با دیدن پریا خیالم راحت شد و دلم آرام گرفت.

اون اومد پیشم نشست و با کنجکاوای توی چشمهام نگاه کرد و پرسید: پرستو، تو یه چیزیت شده. من مطمئنم.

با بی حوصلگی گفتم: چرا همچین فکری می کنی؟

- چون از دیروز عصر همش توی خودتی و از مون فاصله می گیری.

- نه به خدا. آخه درس دارم.

بههم زل زد و گفت: با کسی بحث شده؟

لبخند زدم و آرام گفتم: آخه چرا بحثم بشه؟

- نکنه با سعید مشکلی داری؟

جواب دادم: سعید؟ نه بابا، چه بحثی؟

زمزمه کردم: من دیگه فراموشش کردم.

آهی کشید و گفت: این جور ساکت و گوشه گیر شدی نگرانم میشم.

دستش رو نوازش کردم و گفتم: ببخشید خواهری. بعضی وقتها آدم دلش می گیره.

- من که تا ابد از پیشتم نمیرم. باز میام پیشت عزیز دلم.

- راست میگی؟
- البته.

وانمود کردم مشکلم فقط همین‌ه. حس کردم از خودم متنفرم. باید همه چی رو مخفی می‌کردم حتی خیانت به خواهرم رو، حتی سوءاستفاده سعید رو.

دوباره بغلش کردم. دلم بی‌تاب بود و می‌خواستم زبون بازکنم و همه چی رو اعتراف کنم اما من ترسو تر از اون بودم که بتونم توی اون شرایط سخت و عذاب‌آور جلوی سعید و ایستم. ازش می‌ترسیدم و همین باعث شده بود من رو دستمایه هوس بازیش بکنه.

پریا که خیالش راحت شد گفت: باشه، این قدر غصه نخور. دوباره استخوون شدی.

لبخند زدم و هیچی نگفتم.

بلند شد و گفت: بخواب عزیزم. صبح باید بری سر کارت.

آروم گفتم: چشم، شب‌به‌خیر.

- شبت به خیر خواهری.

رفت و در رو بست.

فردا صبح باینکه هیچ میلی به رفتن سر کار نداشتم اما مجبور بودم برای اینکه از سعید دور باشم برم.

دوباره زودتر از همه رسیدم به مهدکودک. اون روز یه جورایی همه فهمیدن که حال خوب نیست. حتی خانم رسولی‌ام چند بار اومد پیشم و بهم گفت که اگه بخوام می‌تونم برم خونه اما من که دیگه از خونه فراری شده بودم قبول نکردم. غزال اون روز خیلی هوام رو داشت و مرتب می‌اومد و جور حواس‌پرتی‌های منو می‌کشید. خیلی سعی کردم کسی متوجه شرایط بد روحی‌ام نشه ولی نتونستم. حتی آقای شرف زاده‌ام فهمید که من ناراحتم و موقع رفتن ازم پرسید: اگه مشکلی هست بهم بگین و تعارف نکنین.

منم که راه چاره‌ای نداشتم به همه اون آدم‌ها دروغ گفتم. این آزاردهنده‌ترین حسی بود که حتی بیشتر از اون اتفاق، شکنجه‌ام می‌داد. اینکه مجبور باشی با ترس و وحشت بدترین بلایی رو که سرت آوردن مخفی کنی و وانمود کنی هیچی نشده.

سر کلاس دانشگاه ام اصلاً حواسم به درس نبود و حتی نتونستم دو خطم از حرف‌های استاد رو بنویسم. آخرشم به فرانک گفتم که جزوه‌اش رو بده تا کپی کنم. توی راه برگشتن تا دم ایستگاه اتوبوس ازم پرسید: چرا سرحال نیستی؟ چیزی شده؟

فقط تونستم بگم: خواهرم که اومده ایران مجبوره زود برگرده و برای همین ناراحتم.

و اونم دیگه سوآلی نکرد.

موقع برگشتن توی یه خیابون نزدیک خونه مون یه باجه تلفن پیدا کردم، وایستادم و با ترس ولرز شروع کردم به گرفتن شماره دکتر. حتی اونجام که خیلی از خونه دور بود می‌ترسیدم تا مبادا سعید بیاد و دوباره مچم رو بگیره.

بوق که خورد منشی دکتر برداشت و چون منتظر بود منو سریع وصل کرد.

نمی‌دونستم از کجا شروع کنم و چه جوری بلایی که سرم اومده بود رو بهش بگم. اون حال رو پرسید و من که دلم بدجور گرفته بود با صدا لرزونی گفتم: خانم دکتر، راستش ... اصلاً خوب نیستم.

با نگرونی پرسید: چی شده دخترم؟

تردید داشتیم و دوباره ترس اومد سراغم. اون اصرار کرد: بگو پرستو، اگه نگی اوضاع بدتر میشه.

بغضم ترکیب و با گریه گفتم: یعنی بدتر از اینی که سرم اومده؟

- مگه چی شده؟

گریهام نداشت حرف بزنم. اون با لحن آرومی دلداریم داد و گفت: عزیز دلم، آروم باش و اول گریه کن تا سبک بشی.

یه دقیقه‌ای که گذشت آروم شدم و تونستم دوباره حرف بزنم: سعید همونیه که نمی ذاره من باهاتون در تماس باشم.

حیرت کرد و پرسید: راست میگی؟

- اون کسیه که داره ازم سوءاستفاده می کنه.

- خب؟

- پنج‌شنبه که به شما زنگ زدم فهمیدم و دوباره بعد از ظهرش منو توی باجه تلفن دید. این بار کنار پسر همسایه.

با ترس گفتم: به خدا من دختر بدی نیستم. اون منو می خواد و اون موقع تصادفی منو توی باجه دید، ولی سعید که ما رو با هم دید فکر کرد من باهاش دوستم. واسه همین باهام لج افتاد.

نتونستم بگم که چی شده و دکتر ازم سؤال کرد: نترس دختر، بگو. بالاخره یکی باید جلوی اون نامرد رو بگیره. نباید بذاری ازت سوءاستفاده کنه.

با این حرفش ادامه دادم: عصرش سعید و بابام و پریا خواهرم رفتن برای آزمایش بابام. من باهاشون نرفتم و موندم خونه. نزدیک‌های غروب دیدم سعید تنها برگشت.

مکث کردم و جرات نداشتم ادامه‌اش رو بگم.

دکتر آروم کرد و گفت: نگران نباش. هر چی باشه بین خودمون می مونه. بگو تا بدونم چی شد دخترم.

گفتم: من و اون تنها شدیم. اون خواست فریبم بده ولی من زیر بار نرفتم. اونم توی لیوان آبم قرص ریخت و ...

نتونستم بقیه رو تعریف کنم و گریهام گرفت.

دکتر با لحن دلسوزانه‌ای گفت: کافیه، دیگه نگو و خودت رو اذیت نکن. همه چی رو فهمیدم.

همون جا از شدت ناراحتی حالم بد شد و نشستم کف باجه. اون ادامه داد: دخترم حق داری. خیلی تلخه.

و اعتراف کردم: باورم نمی‌شد که هم‌چنین کاری باهام بکنه. اون خیلی منو دوست داشت.

گفت: آروم باش. می دونم، تو دختر پاک و خوش‌قلبی هستی. خب حلالم بهتره بری تا دیرت نشده.

پرسیدم: حالا چی میشه؟ من چیکار باید بکنم.

- نگران نباش، من یه وکیل خوب و حاذق می‌شناسم که کارش اینه. خودم کارهاش رو برات انجام میدم.

- ولی ...

- ولی چی؟
- اگه سعید بفهمه بیچاره‌ام می‌کنه.
- بعید می‌دونم دیگه جرات بیشتر از این‌رو داشته باشه. نترس نمی‌ذارم هیچ‌کس بفهمه.
- من که ... پول وکیل ندارم.
- من ازت پول نخواستم دخترم.
- آخه این جور ی ...
- نگران نباش. من اهل سوءاستفاده نیستم.
- نه منظورم این نبود.
- تو نیاز به کمک داری و من وظیفه‌ام این کار رو بکنم. تو اولین دختری نیستی که این جور یه.
- واقعاً؟

آه دردناکی کشید و گفت: متأسفانه خیلی‌ها قربانی این نامردی‌ها میشن. من نمی‌ذارم سعید زندگی‌ات رو بیشتر از این خراب کنه. و خداحافظی کردیم.

ترسیده بودم. اگه سعید بویی از این جریان می‌برد تموم تلاشش رو می‌کرد تا زندگی پریا و منو نابود کنه. ما هم که نمی‌تونستیم پولش رو پس بدیم و این جور ی اون بود که برنده این بازی می‌شد.

چون دیرم شده بود باعجله رفتم خونه و حدود ده شب بود که رسیدم. به محض اینکه وارد خونه شدم و صدای بسته شدن در اومد و خواستم برم توی حیاط ... دیدم سعید اومد روبروم.

با ترس نگاهش کردم و خواستم از کنارش رد بشم که دیدم آرام جلوم رو گرفت و گفت: بابت اون اتفاق متأسفم، ولی تو خودت مقصر بودی.

بدون اینکه علاقه داشته باشم باهاش بحث کنم پرسیدم: بابا و پریا کجان؟

- پریا داره آمپول بابا رو می‌زنه.

با اصرار می‌دستم رو گرفت و نگه‌م داشت.

آروم گفتم: ولم کن سعید.

- ازم فرار نکن. این تازه اول عشقمونه.

با ناراحتی نگاهش کردم و با صدای لرزونی پرسیدم: کدوم عشق؟ این که ازم سوءاستفاده کنی بهش میگی عشق؟

- نه. برات توضیح میدم.

نمی‌خواستم حرفهایش رو بشنوم. اشکم جاری شد و درحالی‌که سر تا پام می‌لرزید گفتم: چطوری تونستی این بلا رو سرم بیاری؟ مگه من باهات چیکار کرده بودم؟

اون با لحن فریبنده‌ای جواب داد: می‌خواستم مال خودم باشی.

- نه. بذار من بگم واسه چی. می‌خواستی منو به‌زانو در بیاری و از خرد شدنم لذت ببری.

بغضم ترکید و با گریه ادامه دادم: خب ... تو بردی. حالا منو ببین. جلوت یه دختر ناپاک و ایستاده. خوشحال باش.

صدای پریا که اومد هر دو به خودمون اومدیم. تندی اشکهام رو پاک کردم و آخرین نگاه درآلودم رو بهش دوختم. نگاهی که دیگه اثری از عشق توش نبود. یواشی از کنارش رد شدم و رفتم. اونم برگشت پیش پریا.

به بابا و پریا سلام کردم و برای اینکه چشم‌های اشک‌آلودم شک‌برانگیز نباشه زودی رفتم توی اتاق.

اون جا مقابل آینه نشستم و درحالی که چشم‌های قرمزم ورم کرده بود خیره شدم به تصویری که توی آینه بود. نمی دونستم از خودم متنفر باشم یا نه. حتی نمی دونستم توی این اتفاق مقصرم یا نه ولی با همه این‌ها غصه‌دار و ناراحت زمزمه کردم: سعید، آرزوم بود که باهات زندگی کنم اما حالا چی؟

آهی کشیدم و فراموش کردم که چی دارم میگم.

از حالا به بعد نباید حتی فکرش رو توی سرم نگه می‌داختم، حتی اسمش رو.

دو روز گذشت و اون اتفاق تلخ از یادم نرفت. شب که اومدم خونه سعی کردم زود شام بخورم و بخوابم.

درست موقعی که داشتم می‌رفتم توی اتاق دوباره سعید از یه فرصت کوتاه استفاده کرد. اومد جلوی در و اشاره کرد که گوشی موبایل رو بردارم.

من که روی تخت نشسته بودم با دلخوری گفتم: نه. دیگه نه.

این بار اخمی کرد و گفت: ما با هم یه قول و قراری داشتیم. یادت رفته؟

و دوباره همه چی رو یادم انداخت. پولی که به بابام داده بود و خواهشی که من بابت پریا ازش کرده بودم. اون به قول‌هایی که داده بود عمل کرده بود و حالا من بودم و قولم.

سعید با چشم‌های غضب‌آلود زل زد به من و دوباره اصرار کرد. با ترس سر تکون دادم و قبول کردم. دوباره بدون اینکه بتونم مقاومت کنم تسلیم شدم و به خواست اون تن دادم.

در اتاق رو بستم و با دلخوری رفتم سراغ اون گوشی لعنتی. پیامش اومد.

((عزیزم، من دوستت دارم و نمی‌تونم ناراحتی تو رو ببینم))

جواب دادم: ((مگه همین رو نمی‌خواستی؟))

((نه. فکر می‌کردم تو با این رابطه مشکلی نداشته باشی))

((من دختر ناپاکی نبودم و تو ازم چیزی رو خواستی که ممکن نبود. شاید تموم این مدت مقصر بودم ولی این مجازات برام خیلی سنگین و تلخ بود. تو یه نامردی))

((خب، متأسفم و حالا می‌خوام جبران کنم))

با ناراحتی اشکهام رو پاک کردم و نوشتم: ((سعید، به خدا دیگه دوست ندارم زنده باشم. بذار خودم رو بکشم. این جور تو و پریام راحت می‌شین))

((پرستو، بچه نباش. تازه عشق ما شروع شده))

((نه. این عشق به جایی نمی رسه. تو که به خواستهات رسیدی دیگه چی می خوای؟))

((می خوام همیشه کنارم باشی))

((نمیشه، باور کن ممکن نیست))

نفسم تنگ شد. نمی دونستم چه جوری باید بهش بفهمونم که دست از سرم برداره.

ادامه داد: ((فردا شب دانشگاه نرو، می خوام دعوتت کنم به یه کافی شاپ خوب و شیک. مثل همون موقع که عاشق هم بودیم))

((نمی تونم پیام))

((خواهش می کنم. اون جا همون کافی شاپ ایه که ازش خاطره داریم. آدرس رو برات می فرستم. می بوسمت عشقم))

اسم و آدرس و ساعت قرارمون رو فرستاد. ساعت شیش و نیم عصر، یه کافی شاپ گرون قیمت و لوکس. جایی که اولین قرار عاشقانه مون رو گذاشتیم، توی یه شب سرد برفی.

من لحظه لحظه اون قرار یادم اومد. عصر بود و هوا رو به تاریکی می رفت. برف همه جا رو سفید کرده بود و ما بعد از خوردن یه عسرونه رفتیم بیرون و میون خیابون های پر از درخت ولیعصر یه ساعتی با هم قدم زدیم. اون جا دور از خونه مون بود و من خیالم راحت بود که کسی نمی فهمه. سعید اون شب از تموم آرزوهایش گفت و با اطمینان بهم یه آینده عالی رو وعده داد. اون موقع هنوز بینمون مشکلی پیش نیومده بود و دوستی مون به اختلاف نرسیده بود. حتی یادمه که از یه مغازه دم پارک بهترین بستنی رو برام گرفت. توی اون سرما خوردن اون بستنی بزرگ چه مزه ای داد.

اون قدر توی فکر فرورفتم که نفهمیدم دیروخته و باید بخوابم.

از خیالات در اومدم و بی اختیار براش پیام فرستادم: ((باشه، میام))

گوشی رو بستم و گذاشتمش توی کیفم.

رفتم زیر لحاف و خیلی زود خوابم برد.

فصل چهل و پنج

فردای اون روز از اول صبح دچار استرس شدم. دل تو دلم نبود و همش به فکرش عصرش بودم که باید می‌رفتم سر قرار. حواسم همش به ساعت بود که مبادا دیرم بشه.

تموم مدت داشتم با خودم کلنجار می‌رفتم که چی باید بگم و چی نباید بگم. حتی یواشی رفتم توی دستشویی و موبایل رو چک کردم تا ببینم سعید پیام جدیدی داده یا نه ولی هیچ پیامی نیومده بود. همون جا همون ساعت.

حدود سه بعدازظهر بود که بارون نم‌نم شروع شد.

نزدیک‌های ساعت چهار و نیم خودم رو آماده رفتن کردم و به خانم رسولی و کرمی گفتم که باید برم دانشگاه و ازشون اجازه گرفتم.

باعجله رفتم خونه. وقتی رسیدم هنوز بارون شدید نشده بود. دم در خونه ماشین سعید رو دیدم و با خودم گفتم چقدر خوب میشه که منصرف شده باشه. رفتم داخل، حیاط خونه خالی بود و از توی خونه ام هیچ صدایی نمی‌اومد. رفتم و به همه اتاق‌ها سر زدم. بابام خوابیده بود و پریام مشغول خونوندن یه کتاب بود ولی سعید رو ندیدم.

به پریا سلام کردم و اون با تعجب پرسید: مگه سر کار نبودى؟

- چرا، ولی باید برم کلاس. امروز زودتر تشکیل میشه.

ازش پرسیدم: سعید کجاست؟

- رفته دنبال کارهاش. دو سه ساعت دیگه بر می‌گرده.

رفتم دم اتاقش و گفتم: خواهری، لباس خیلی بهت میاد. چه آبی خوش‌رنگیه.

- آره، خیلی دوسش دارم. سلیقه سعیده دیگه.

با پریشون حالی لبخند زدم و وانمود کردم که خوشحالم، اما توی دلم اون قدر عذاب وجدان داشتم که نزدیک بود بغض بگیره.

رفتم توی اتاقم و در رو بستم. نشستم جلوی آینه و به خودم نگاه کردم. من با یه صورت رنگ‌پریده و لاغر چه جذابیتی برای سعید می‌تونستم داشته باشم؟ یه ذره که دقیق‌تر شدم دیدم که این صورت با همه سادگی‌اش بازم زیبا و جذابه.

با دلخوری و کلافگی زمزمه کردم: خدایا، چیکار کنم؟

دلم نمی‌خواست برم ولی لازم بود.

رفتم سراغ کمدم و به لباسهام نگاه کردم. دو سه تا از لباس‌های مرتب و خوبم رو کشیدم بیرون و بعد از ده دقیقه شک و تردید یکی رو برداشتم و پوشیدم. می‌دونستم که این قرار برای من سودی نداره و فقط سعید رو به اون چیزی که می‌خواد نزدیک‌تر می‌کنه. کاپشنم رو هم پوشیدم و کیف مهمونی ام رو برداشتم و زیرش قایم کردم. موبایلم توی کیف گذاشتم و دوباره مطمئن شدم که همه چی همراهمه.

چترمم گذاشتم زیر بغلم و بدون معطلی از پریا خداحافظی کردم و دویدم بیرون. ساعت یه ربع به شیش بود و من باید زودتر می‌رسیدم به قرار.

طوری اضطراب داشتم که انگار اولین باریه که دارم میرم پیش سعید. حس خوبی نداشتم و همش آرزو می‌کردم که ای‌کاش سعید هیچ‌وقت سر اون قرار نیاد و یا اینکه من هیچ‌وقت به اون قرار نرسم. دودل بودم و هر قدم که می‌رفتم به خودم می‌گفتم که بهتره برگردم و برم خونه.

سر خیابون سوار تاکسی که شدم با خودم گفتم دیگه برای برگشتن دیر شده.

خیلی طول نکشید تا برسم به اون جا. حتی پنج دقیقه‌ای زودتر رسیدم. همون کافی‌شاپ و همون خیابون بزرگ و قشنگ. خیابونی که با چراغ‌های رنگ‌ووارنگ به آدم حس خوبی می‌داد ... و این بار با بارون، یه بارون دل‌انگیز و رؤیایی.

دفعه قبلی که اومدم به اون خیابون با یه عالمه خیال و آرزوی دوست‌داشتنی قدم گذاشتم ولی این دفعه خیلی متفاوت‌تر بود. اون روزها من توی رؤیاهای شیرینم غرق‌شده بودم و حالا توی یه کابوس ترسناک برای نفس کشیدن تقلا می‌کردم.

و تموم این‌ها فقط توی یه سال اتفاق افتاده بود. یه سالی که برای من عین قرن‌ها گذشت، پر از ترس و وحشت. باورم نمی‌شد که ما دو تا عاشق تا این حد از هم دور شده باشیم. مایی که با هم قدم می‌زدیم و با هم نفس می‌کشیدیم. حتی یه لحظه سر برگردوندم و اون بستنی‌فروشی رو هم دیدم. همه چی مثل قبل بود اما ما دیگه ما نبودیم. حالا راه و فکرمون عوض شده بود و این قرار خیانت بار نمی‌تونست ما رو به همه برگردونه. سعید دنبال آرزوها و هوس هاش بود و من ناامید و شکست‌خورده فقط دنبال یه لحظه آرامش، نه هیچ چیز دیگه.

یه دفعه به خودم اومدم و دیدم داره دیر میشه. ساعت از شیش و نیم گذشته بود.

نفس عمیقی کشیدم و درحالی‌که سعی داشتم لرزش دستهام رو پنهون کنم از پله‌های شیک و سنگ‌فرش شده کافی‌شاپ رفتم بالا. به وسط پله‌ها که رسیدم دیدم سعید داخل نشسته و داره برام دست تکون میده، همون جای قبلی درست کنار شیشه‌ای که گوشه‌اش بخار گرفته بود، سر یه میز دونفره.

چند تا پله بعد رسیدم به در ورودی و رفتم تو. داخل گرم و دل‌پذیر بود و بوی قهوه و کیک وانیلی همه‌جا رو پر کرده بود. سعید میز سوم نشسته بود و برگشته بود تا ببینمش.

آروم رفتم و رسیدم به میز. با احترام بهم گفتم: سلام عزیزم. خوش اومدی.

نشستم روی صندلی‌ای که روبروش بود و با خجالت گفتم: ممنونم.

اون با چشم‌های حریصش بهم خیره شد و گفت: چه خوشگل شدی.

لیست خوراکی‌ها رو گرفت جلوم ولی من اصلاً میل به خوردن چیزی نداشتم. گفتم: اشتها ندارم.

سعید که دید من خیلی سرحال نیستم با دل‌تنگی گفت: یادت میاد، همین‌جا نشسته بودیم. کنار این شیشه رو به خیابون برفی. مدت زیادی نگذشته، فقط یه سال.

چیزی نگفتم و ادامه داد: اگه این تقدیر لعنتی نبود الان من و تو مال هم بودیم.

این بارم سکوت کردم و درحالی‌که سعی داشتم اشکهام در نیاد به بیرون نگاه کردم.

پرسید: نکنه تا آخرش می خوی ساکت بمونی؟ مگه قرارمون نبود این عشق رو دوباره زنده کنیم؟ حرف‌های عاشقونه و آرزوهایمون یادت رفت؟ به این زودی؟

من که هنوز عشقم به اون از نفس نیفتاده بود توی چشمه‌هاش خیره شدم و گفتم: فقط به سال؟ برای تو فقط به سال بود؟

- برای تو چی؟
- خیلی طولانی تر بود، پر از شکنجه.
- خب، حالا چی؟
- حالا؟ از اون عشق مگه چیزیم مونده؟
- ولی من هنوز عاشقتم.
- توی عاشق باهام چیکار کردی؟
- می دونم ... و بابتش متأسفم.

با غصه گفتم: من فقط به بار بهت دروغ گفتم ولی تو هر بار مجازاتم کردی.

- آگه منظورت رفتن سراغ پریا بود برات توضیح دادم که ناچار بودم.
- آره، حق با تونه. من نمی تونستم تو رو به آرزوهات برسونم. خب چرا ولم نکردی؟
- چون نمی تونستم فراموش کنم. الانم نمی تونم.

ساکت شدم و اشکهام در اومد. ادامه داد: ولی تو از همون اول توی عشقمون دلسرد و دو دل بودی.

دوست نداشتم به یه چیزهایی اعتراف کنم ولی دیگه غروری برام نمونده بود و باصداقت گفتم: من یه دختر ساده و دبیرستانی بودم. دختری که با هیچ پسری رابطه نداشت. چه انتظاری داشتی؟ ولی با همه این‌ها برای تو و عشقمون چیزی کم نداشتم.

- ولی مدت‌ها طول کشید تا تو رو عاشق کنم.

بغضم گرفتم. آروم گفتم: آره راست میگی، اما بعدش چی؟ اون عشق توی وجودم افتاد و منو وابسته‌ات کرد. مگه یادت رفته که چه جوری هر لحظه بهت فکر می کردم و کنارت بودم.

- ولی بعدش شروع کردی به جا زدن.
- تو یه عشق ناپاک می خواستی، منم که اهلش نبودم.
- حلالم داری مقاومت می کنی.
- هنوزم نیستم.

حرفهامون حرف‌های عاشقونه‌ای نبود. ذهن من با ذهن اون فرق داشت و ما علیرغم وابستگی‌ای که به هم داشتیم نمی تونستیم همراه هم باشیم.

اشکهام رو پاک کردم و با لحن غمگینی گفتم: سعید، آگه فقط یه ذره با من و سادگی‌های من کنار می اومدی الان این جوری نشده بود. من از ته دلم عاشقت بودم. تو که دیدی چه جوری تا همین جا حتی با اینکه اسمش خیانت‌ه باهات موند، اما تو نه تنها کمکم نکردی ازم سوءاستفاده کردی. حالا من چیکار باید بکنم که برات نکردم؟ نکنه کافی نیست و هنوز راضی نشدی؟

- خودت وارد این بازی شدی.
- آره، به خاطر بابام. به خاطر اینکه کمکش کردی. تنها کسی که پناهمه.

- پس نباید اعتراض کنی. باهات کنار بیا.

نتونستم تحمل کنم و گریه‌ام گرفت.

سعید با دلخوری گفت: تموم پیامهات هست. می‌خوای ببینی؟

دست کرد توی جیبش تا پیام‌هایی که بینمون رد و بدل شده بود نشونم بده که دیدم با نگرونی گفت: مثل اینکه گوشی موبایلم رو خونه جا گذاشتم.

ترس برم داشت و گفتم: وای سعید. توی خونه؟

- مهم نیست.

- اگه کسی بفهمه چی؟

- نمی‌فهمه.

- چرا برات مهم نیست؟

- خب، بذار همه بدونن. مگه چیه؟

- ولی آبروی من میره. من به زخم نکنه یادت رفته. می‌خوای منو انگشت نمای همه کنی؟

سعی کرد آروم کنه و گفت: نترس. اتفاق نمی‌افته. پریا به من اعتماد داره و سراغ وسایل شخصی‌ام نمیره.

موضوع رو عوض کرد و ادامه داد: این راهیه که دوتایی توش افتادیم و باید تا تهش بریم.

نفس عمیقی کشیدم و گفتم: من امشب اومدم تا یه چیزی رو بهت بگم.

دست کردم توی کیفم و گوشی موبایلی رو که سعید بهم هدیه داده بود گذاشتم روی میز و یواشی دادم سمتش.

پرسید: این یعنی چی؟

سعی کردم تا با لحن مهربونی بهش بقبولونم که دست از سرم برداره.

بهش خیره شدم و گفتم: سعید، این موبایل نمی‌تونه مال من باشه. این رو به پریا هدیه بده، اون زننه و باید کنارت باشه نه من که یه دختر ناپاکم. تو رو خدا دست از سرم بردار.

خواست حرف بزنه که با گریه التماسش کردم: تو رو به جون بابام که عزیزترین کسمه. ازت تمنا می‌کنم فراموشم کن.

با دلخوری بیرون رو نگاه کرد.

ادامه داد: اگر نمی‌تونن بذار خودم رو بکشم تا هم تو راحت بشی و هم پریا. این جور منم کمتر عذاب می‌کشم.

سعید دستش رو آورد نزدیکم ولی من دستم رو عقب کشیدم. سرم رو آوردم بالا، اشکهام رو دوباره پاک کردم و بهش خیره شدم.

یه دفعه توی اون حال پریشون دیدم گوشی موبایل روی میز می‌لرزه و زنگ می‌خوره!

بهت‌زده شدم و از خودم پرسیدم کی داره با من تماس می‌گیره؟

حتی سعیدم جا خورد.

و یه لحظه چشمم به پشت سر اون چرخید. لب در کافی شاپ ... یه زن وایستاده بود. دقت که کردم خشکم زد. با چشم‌های اشک‌آلودم به اون زن خیره موندم. تا چندثانیه‌ای شوکه شدم و اون چیزی رو که دیدم باورم نشد.

پریا بود! همون جا لب در گوشی موبایل سعید توی دستش بود و با چهره رنگ‌پریده داشت بهم نشونش می‌داد.

تماس گرفته بود تا ببینه این معشوقی که سعید ساعت شیش و نیم باهاش قرار داره کیه؟

وقتی که مطمئن شد منم با صورتی پر از اشک لبخند تلخی زد و آرام از اون جا رفت.

سعید اون قدر یکه خورده بود که نتونست هیچ عکس‌العملی نشون بده. منم که تموم بدنم می‌لرزید مستأصل و سردرگم بدون اینکه بتونم فکر کنم با کیفم دویدم بیرون. نفهمیدم چی شد و پریا کجا رفت. فقط دویدم توی خیابون و به سمتی که اون رفته بود میون جمعیت گم شدم ... و هر چی بلند داد زدم و صداش کردم ندیدمش.

بارون تندتر شده بود. من زیر بارون وایستادم و به بالای خیابون نگاه کردم. نمی‌دونستم چیکار کنم و کجا برم.

که یه دفعه دیدم از دور دورها صدای همهمه میاد.

مردم داشتن می‌دویدن به اون سمت. منم ناخودآگاه رفتم اونور تا ببینم چی شده. پنجاه متری که رفتم دیدم گوشه خیابون تصادف شده، یه تصادف شدید.

دویدم سمت جایی که تصادف شده بود.

وقتی رسیدم به محل حادثه وحشت کردم، یه ماشین با نهایت سرعت به تیر برق خورده بود و ازش دود غلیظی بلند می‌شد.

دقت که کردم ... ماشین‌رو شناختم.

در اوج پریشونی با چشم‌های از حدقه در اومده توی ازدحام جمعیت، دنبال راننده‌اش گشتم. در کمال ناباوری دیدم که پریاست!

پریا که میون پاره‌های به هم تنیده ماشین غرق در خون بود. وقتی مردم جنازه‌اش رو که به‌سختی می‌شد شناختش بیرون کشیدن هنوز رنگ آبی لباسش از میون سرخی خونی که از گلوش فوران می‌کرد مشخص بود.

فصل چهل و شش

به اون جای حکایتیم که رسیدیم دیگه نتونستم حرف بزنم.

روزنامه رو گذاشتم کنار. عکسم توی کادر سیاه و سفید، تنها و فراموش شده بین همه آگهی‌های ریزودرشت بدجور توی ذوق می‌زد. با متنی که هرکسی رو به فکر فرومی‌برد: نوزده ساله گمشده. از کسانی که اطلاعی از نامبرده دارند درخواست می‌گردد با شماره تلفن زیر تماس حاصل نمایند و پدری را از نگرانی درآورند.

به بی‌بی گفتم: تمومش همین بود.

آهی کشید و چیزی نگفت.

ادامه دادم: من یه گناهکارم. یه آدم طردشده.

بغض دوید توی گلو. اگه بی‌بی می‌گفت که همین حالا برو تعجب نمی‌کردم.

اما آروم دستم رو گرفت و گفت: من که خدا نیستم آدم‌ها رو قضاوت کنم. تو مهمون عزیز منی، همین و بس. تا هر موقع هم که پیشم باشی قدمت روی چشم، ولی فکر بابات رو بکن. اون بیچاره از غصه دق می‌کنه.

من که دلم برای دیدنش یه ذره شده بود اشکهام در اومد و گفتم: آخه با چه رویی ببینمش؟ بهش چی بگم؟

- هر چی به سرت اومده بگو. اون باورت می‌کنه.

- ولی پریا چی؟

- دنیا باید برای این عشق یه قربانی می‌گرفت. اون طفلی قربانی‌اش بود.

- بعد از این چی میشه؟

نفس عمیقی کشید و گفت: زندگی در جریان، بدون من ... بدون تو. بدون همه ماها، ولی باید تا زنده‌ای زندگی کنی. این رسم دنیاست. به جاش می‌تونی ببخشی و گذشت کنی. این جور دلت سبک میشه.

حرفهای آروم کرد.

پرسید: به ماشل مرد گفتم بهش خبر میدم. بگم به خونه تون زنگ بزنه؟

- نمی‌دونم، می‌ترسم.

- از چی؟

- از همه.

- ولی بابات بدون تو دووم نمیاره. مگه همه این سختی‌ها رو برای اون تحمل نکردی؟

- به خدا فقط برای اون بود.

- پس تنهات نذار، اون الان بهت نیاز داره.

- حرف مردم چی؟

- اهمیت نده، مهم باباته.

و این بار دستم رو محکم تر فشار داد و گفت: یه موقعی به خودت میای و می بینی خیلی دیر شده. تا بابات هست کنارش باش. دودل بودم. برای خبر دادن باید همه چی رو به جون می خریدم. دیگه نمی شد فرار کرد و دروغ گفت. باید همه حرف های مردم رو می شنیدم و تحمل می کردم.

ولی دلم پیش بابا مرتضی بود. هر جور خواستم بگم نه دلم قرار نگرفت و آخرش گفتم: حاضرم به خاطر بابام هر کاری بکنم. باشه بی بی. هر چی تو بگی.

بی بی ذوق کرد، پیشونی ام رو بوسید و گفت: می دونستم که دختر عاقلی هستی. بابات حسابی خوشحال میشه.

روزنامه رو برداشت. لباس پوشید و گفت: زودی میام.

باعجله دوید توی حیاط. برفی ام پارسی کرد و دنبالش رفت. دروازه رو باز کرد و میون راه گلی ای که تا دوردست ها پیچ و تاب می خورد از نظرم محو شد.

توی اون تنهایی به همه چی فکر کردم. به لحظه لحظه هایی که شاید تا ابد توی ذهنم می موند و آزارم می داد ولی در عوض کنار همه این ها بابایی داشتم که دوستم داشت.

توی این خیالات یاد سعید افتادم. مردی که عشقم رو با هوس ناپاکش آلوده کرد و از بین برد. سعی کردم فکرش رو از سرم بیرون کنم و این بار دلم اصلاً بی تابي نکرد.

به بیرون خیره شدم. سه هفته ای می شد که کنار بی بی زندگی تازه ای رو تجربه کرده بودم. مدتی که کوتاه اما پر از لحظات ارزشمند بود. من کنار اون مهربونی، گذشت و امید رو یاد گرفتم. کنار اون چیدن میوه از یه بوته ترد، درست کردن آتیش برای یه چای زغالی و حتی سوار شدن روی اسب رو یاد گرفتم.

حالا دیگه به بی بی و آغوش مادرانه اش عادت کرده بودم، حتی به تخت چوبی کهنه ای که هر شب عین تخت خودم پناه جسم خسته ام می شد.

از فکر اینکه باید از پیشش می رفتم غصه دار شدم، حتی برای برفی و اسب سیاهی که دیگه باهاشون دوست شده بودم.

اما در هر حال باید می رفتم. باید با همه اون چیزهایی که از شون فرار کرده بودم رو در رو می شدم.

یه کم بعد بی بی از جاده گلی اونور تپه پیداش شد، در حالی که برفی با شیطنت دنبالش می دوید.

وقتی اوامد بالا نفسی تازه کرد و گفت: دخترم، بهش گفتم. زود زنگ می زنه و خبر میده.

گفتم: می ترسم بی بی. خیلی می ترسم.

- نترس دختر. باید با این ترس بجنگی.

رفت و یه چایی تازه دم آورد. با خنده گفت: بخور دختر که توی شهر دیگه از این چایی ها بهت نمیدن.

منم خندیدم اما ته دلم هوری ریخت. آخه چه جور می شد بی بی رو گذاشت و رفت.

خنده ام یادم رفت و به جاش بغضم گرفت. گفتم: دلم خیلی برات تنگ میشه بی بی.

اونم با دل تنگی گفت: قربونت برم، من که دیگه بهت عادت کردم. چه جوری باید بعدازاین تنها باشم؟

چند دقیقه بعد صدای یه مرد توی حیاط پیچید. ماشل مرد بود، همونی که همیشه برای بی بی وسیله از شهر می آورد. روزنامهام اون بهش داده بود. بی بی جوابش رو با صدای بلند داد و رفت لب ایوون.

اون به زبون محلی حرف زد و بی بی دعاش کرد.

مرد با کفش های بزرگ و گل آلودش از دم دروازه دستی تکون داد و آروم آروم رفت.

بی بی اومد داخل اتاق و گفت: زنگ زده. بابات برداشته و کلی از ذوق گریه کرده. ببین بیچاره تو این مدت چی کشیده. بهش گفته که زود میاد.

با رضایت سری تکون داد و خواست از اتاق بره که دم آخر گفت: عزیزکم، یادت باشه وقتی بابات اومد بدون ترس بری توی آغوشش. این بالاترین آرامش دنیاست.

با حسرت جواب دادم: چشم بی بی. قول میدم.

اون روز دل تو دلم نبود. می دونستم بابام زودی میاد و همش چشمم به جاده بود تا برسه.

نزدیک های عصر موقعی که آفتاب کمرنگ پایین می رفت ...

صدای یا الله یه مرد جوون و صدای پارس برفی، بی بی رو از جا پروند. اون رفت توی ایوون و سلام کرد و از اون غریبه اسمش رو پرسید.

قلبم داشت از سینهام می زد بیرون. بلند شدم و رفتم گوشه در و یواشی گوش دادم. صداش آشنا بود.

بعد از اون صدای بابام اومد که با گریه گفت: پرستو، دخترم ... اون جایی؟

بی بی بهش گفت: بابای پرستو. اون اینجاست. الانه میاد.

منو صدا کرد. تموم تنم شروع کرد به لرزیدن. ترسیده بودم اما دلم پر می زد تا برم و بیرم توی بغل بابام.

در رو باز کردم و رفتم توی ایوون. بابام که منو دید از خوشحالی اومد سمت پله ها.

نفهمیدم چه جوری از اون پله ها دویدم پایین. بدون کفش، حتی بدون لباس. فقط توی گل ولای دویدم به سمتش و با تموم قدرت خودم رو انداختم توی آغوشش. آغوشی که پر عطش و پدران، دل تنگ من شده بود.

همه خوشحال شدن. بی بی از این شوق گریه اش گرفت.

به خودم که اومدم و اشکهام رو پاک کردم پشت سر بابام دو تا چهره آشنا رو دیدم، امیر و خانم دکتر. اونهام اومده بودن به دیدنم.

از دیدار بابام که فارغ شدم رفتم سمت اونها و با شرم بهشون سلام کردم. خانم دکتر آروم بغلم کرد و گفت: ما رو نصف عمر کردی دختر.

امیرم که چشمهای اشک آلود بود با مهربونی گفت: خدا رو شکر که سالمی.

اونها با اصرار بی‌بی اومدن داخل و پای همون سفره کوچیک و دوست‌داشتنی با چای تازه و پنیر محلی و نونی که تازه از تنور در اومده بود پذیرایی شدن.

بابام به عالمه از بی‌بی تشکر کرد و اون در جوابش گفت: عزیز دلم بود، حیف که داره میره.

دلم دوباره گرفت. بی‌بی دیگه یه جورایی شده بود عین مادرم. مادری که داشتنش آرزوم بود.

بالاخره توی گذر تند لحظه‌ها ... لحظه‌هایی که پر از حس سادگی روستا بود وقت رفتنمون فرارسید.

بی‌بی ساکت و دلخور با ما تا جاده پایین همراه شد، با یه سبد حصیری توی دستش. توی راه هیچ‌کس چیزی نگفت. حتی آفتابم دیگه رمقی نداشت و با رفتن ما به پایین جاده خودش رو کم‌کم پشت انبوه درخت‌ها قایم کرد.

توی اون لحظه‌ها هر گوشه اون روستای بی‌نظیر رو با جون و دل توی ذهنم سپردم و با هر کدوم از نو زنده شدم. درخت‌هایی که با باد آواز می‌خووندن. صدای دوردست پارس سگ‌های محله ... و کمی اون طرف تر مردی که با قاطرش بار هیزمش رو تا پیچ تند جاده می‌برد. انگار که توی این مدت به همه این صداها و بوها خو گرفته بودم و حالا جدایی از اونها برام یه عالمه غصه داشت.

یه لحظه برگشتم و رد جاده بالا رو که توی تاریکی پشت سرمون گم می‌شد دنبال کردم و بعد جلوم رو نگاه کردم. جلوم جاده پایین بود، با سرایشی تندی که وسوسه‌ات می‌کرد بدویی و برسی به اون پایین اما این بار اصلاً دوست نداشتم که زود برسم پایین جاده. حتی برفی‌ام که همرامون اومده بود آروم قدم برمی‌داشت.

کمی بعد به پایین جاده رسیدیم. اون پایین ماشین امیر منتظرمون بود.

امیر و بابام و دکتر با بی‌بی به گرمی خداحافظی کردن و من آخر از همه رفتم روبروش.

اون سبد حصیری رو داد بهم و گفت: داشتی لباست رو جا می‌داشتی.

خوشحال شدم و گفتم: یعنی واقعاً مال منه؟

- البته که مال توئه. دامنش رو هم برات درست کردم. هر وقت پوشیدی منو یادت بیار. یکی که آرزوش بود دخترش باشی.
- الانم دخترتم بی‌بی.
- خداحافظی نمی‌کنم تا دوباره بهم سر بزنی.
- قول میدم که دوباره بیام.

با همه وجود توی آغوشش رفتم و گریه‌ام گرفت. جدایی از اون برام خیلی سخت بود.

لحظه آخر موقعی که هممون داشتیم سوار ماشین می‌شدیم بهش گفتم: سلام منو به ماشل مرد برسون و ازش تشکر کن. هیچ‌وقت ندیدمش ولی تا ابد لطفش یادم می‌مونه ...

و حرفم رو که نیمه مونده بود با صدای بلند ادامه دادم: بی‌بی کنارت دنیا می‌خیلی قشنگ بود. همیشه به یادم می‌مونی.

بی‌بی با چشم‌های پر از اشک زمزمه کرد: خدا به همراهِ عزیزکم.

برفی‌ام دمی تکون داد و با اونم خداحافظی کردم.

سوار شدم و امیر راه افتاد، اما سر برگردونم و از پشت شیشه حواسم بهش بود. جاده با سرازیری ملایمی پایین رفت و اون و کنارش برفی پشمالو تا لحظه آخر نرفتن و بهمون خیره موندن. موقعی که دیگه خیلی دور شدیم اون رو دیدم که سلانه سلانه سربالایی جاده رو بالا میره و برفی ام دنبالش می دوئه ... و توی پیچ بعدی دیگه ندیدمشون.

به خودم که اومدم دیدم خانم دکتر آروم دستم رو گرفت و بدون اینکه چیزی بگه به بیرون خیره شد.

جاده باریک پیش رومون از بین کوه و تپه پیچ و تاب می خورد و تا اونجا که می شد دید امتداد داشت. هیچ ماشینی توی راه نبود و فقط ما بودیم که از میون تاریکی و سکوت دشت شالما به سمت خونه برمی گشتیم.

راهی طولانی که باید طی می شد. برای برگشتن دوباره به زندگی. زندگی ای که حالا رنگ و بوی تازه ای به خودش می گرفت.

فصل چهل و هفت

توی ماشین نیم ساعتی همه ساکت بودن. بابام کنار امیر نشسته بود و من و خانم دکتر کنار هم.

بالاخره بابام سکوت رو شکست و شروع کرد به حرف زدن: شب بود که بهم زنگ زد و خبر دادن که پریا تصادف کرده. باورم نمی شد که چه اتفاقی افتاده و زودی رفتم بیمارستان اما وقتی رسیدم دیگه دیر شده بود.

من که خودم رو توی این ماجرا گناهکار می دونستم هیچی نگفتم فقط دندونهام رو روی هم فشار دادم و آرام و بی صدا اشک ریختم. بابام راست می گفت، واقعاً نمی تونستیم باور کنیم که پریا مرده باشه.

ادامه داد: وقتی بهم گفتن که باید برم برای دیدنش تا چند دقیقه شوکه شده بودم. وقتی ام دیدم با صورت پر از خون زیر یه پارچه سفید گذاشتنش از شدت ناراحتی حالم بد شد و منو بردن اورژانس. دو سه ساعتی بی هوش بودم و وقتی بلند شدم نه پریایی بود و نه تو. تازه یادم افتاد که علاوه بر اون توام غیبت زده. شروع کردم به گشتن دنبال تو، از هر کی توی خیابون بود، توی هر بیمارستان و درمونگاه، اما هیچ اثری از تو نبود. فکرش رو بکن، هم زمان یه دخترت بمیره و اون یکی ناپدید بشه. آخرش مستأصل شدم و رفتم پیش آقای فتاح زاده. امیر آقا خونه بود و تا فهمید اومد کمکم. خدا خیرش بده. ایده آگهی تو روزنامه رو هم اون داد. من دیگه ناامید شده بودم.

امیر که تا حالا ساکت بود با لحن مؤدبانه ای گفت: وظیفه بود آقای کمالی. بالاخره همسایه ایم.

و بعد از بابام امیر ماجرا رو تعریف کرد. توی لحنش می شد ناراحتی و ترسی رو که اون لحظات کشیده بود فهمید: شما که اومدی من حتم پیدا کردم ماجرا خیلی حاده. همون جورم بود، یه دفعه خبردار شدم پریا خانم فوت کرده و تو هم بدون به کسی خبری بدی ناپدید شدی. خیلی ترسیده بودم و گفتم شاید دزدیده باشنت. آگهی رو هم راه آخر دادم.

برای اینکه منو از نگرانی در بیاره ادامه داد: به مهدکودک و دانشگاهتم اطلاع دادم که بدونن دلیل غیبتت چیه.

بابام یه لحظه سر برگردوند و پرسید: واقعاً چی شده بود دخترم؟ چه جوری یه دفعه غیبت زد؟

من که نمی تونستم ماجرا رو بگم زیرچشمی به خانم دکتر نگاه کردم. اون یه کاغذ رو که از قبل نوشته بود یواشکی نشونم داد: خودم رو همکارت معرفی کردم. من چیزی به کسی نگفتم و رازت پیش من می مونه، اما اگه دوست داشته باشی بگی میل خودته.

ترجیح دادم که موضوع رو مختصر و سر بسته بگم تا این جوری مجبور به گفتن حقایق تلخ نشم. نمی خواستم دروغ بگم ولی درعین حال نمی شد که تموم واقعیتی که باهش درگیر شده بودم تعریف کنم. فقط گفتم: نمی دونی بابا اون شب چی به من گذشت وقتی فهمیدم پریا چی شده. اون قدر شوکه بودم که ساعت ها توی خیابون بی هدف قدم می زدم. یه موقع به خودم اومدم و دیدم که آخر شبه و داره بدجور بارون میاد. ترسیده بودم و اولین ماشینی که سر راهم اومد سوارش شدم.

با ناراحتی آهی کشیدم و گفتم: نمی دونستم دارم سوار چه ماشینی میشم. دو تا پسر جوون توش بودن و من اولش نفهمیدم. خسته بودم و خوابم برد. وقتی بیدار شدم دیدم وسط یه جاده روستایی ام و اونهام قصد دارن منو بدزدن. توی یه فرصت فرار کردم و بعدش بی بی اومد کمکم و نجاتم داد. اگه اون شب نبود من حتماً می مردم.

بابام با دستهای صورتش رو گرفت و گفت: وای خدا. چی به سرم اومد؟

گفتم: بابا، پریا رو کجا خاک کردین؟

بابام اون قدر ناراحت بود که اشکش در اومد و نتونست بگه. به جاش امیر حرف زد: کنار یه درخت بلند کاج. قطعه صد و چهل و سه، شماره قبر یادم نیست، باید یادداشتتم رو ببینم.

گفتم: می خوام برم دیدنش. میشه بریم؟

اون که خودشم دل تنگ بود گفت: اگه بابا و سرکار خانم موافق باشن چراکه نه؟

بابام سری تکون داد. درحالی که گریه می کرد گفت: کاش توی خواب بودم. دخترکم از دستم رفت. نمی دونم چرا این جور شد. مگه اون چیکار کرده بود که این بلا سرش اومد؟

خانم دکتر دستم رو نوازش کرد و گفت: خدا بیامرزه و صبرتون بده. منم دوست دارم بیام و فاتحه ای بدم.

تا رسیدن به بهشت زهرا دل تو دلم نبود. نمی دونستم چی باید به پریا بگم. نمی دونستم اصلاً می خواد من سر قبرش برم یا نه.

ولی باید می رفتم تا حرف ناتمومی رو که اون شب فرصت پیدا نکردم بهش بگم.

یه ساعت بعد رسیدیم به بهشت زهرا و با موافقت همه رفتیم داخل. اون وقت شب خلوت بود و ما قطعه ها رو با پرس و جو شمردیم تا رسیدیم به قطعه صد و چهل و سه. جایی که نصف زمینش هنوز از مرده ها پر نشده بود.

قبرهای خالی اونورتر از ما زیاد بودن و این بهمون یادآوری می کرد که مرگ به هممون چه نزدیکه.

با نزدیک شدن به آخر شب هوا سردتر شد.

بالاخره تونستیم جای قبر پریا رو پیدا کنیم. اون میون یه دشت غبارآلود تنهای تنها زیر یه عالمه خاک خوابیده بود. خوابی عمیق که دیگه هیچ وقت ازش بلند نمی شد. کنارش یه درخت بلند کاج بود، درختی که همدم تنهایی اش می شد.

من با قدم های سست و مردد به سمت تکه سنگ بزرگی که اسم پریا به تازگی روش حک شده بود رفتم. به محض رسیدن خودم رو انداختم روی قبرش و با گریه گفتم: خواهری، تو چرا این جایی؟ آخه مگه میشه باور کرد؟

سخت بود که بخوای باورت بشه خواهرت دیگه نیست و واقعاً مرده. من سنگش رو لمس کردم و خاکی که روش نشسته بود کنار زدم. پریا کمالی، اسم شیرینی که تا دیروز صدایش می زدم و حالا فقط می تونستم توی خاطره هام دنبالش بگردم. اونی که دیروز توی آغوشش می رفتم و برای دوری ازش دل تنگی می کردم حالا دیگه تا ابد از پیشم رفته بود.

اون قدر پریشون بودم که نفهمیدم چقدر گریه کردم و چقدر میون اون خاک سرد روی زمین خاکی چنبره زدم. سنگ قبر پریا حالا تنها چیزی بود که می تونستم روش گریه کنم و غصه هام رو بگم. دیگه نه دست های مهربونش بود که بهم امید بده و نه شونه اش که سرم رو روش بذارم و آرامش بگیرم.

بابام، امیر و حتی خانم دکترم با من گریه کردن و برای پریا غصه خوردن.

نیم ساعتی گذشت و امیر که دید داره دیر میشه ازم خواست تا بلند بشم. حتی بهم قول داد که دوباره منو بیاره تا بازم کنارش باشم.

دلم نمی خواست توی اون تاریکی و سرما رهانش کنم. آخه چه جور می تونستم خواهری رو که یه عمر کنارم بود تنها بذارم و برم.

لحظه آخر موقعی که همه بلند شدن تا برن، خواهش کردم که فقط پنج دقیقه منو با اون تنها بذارن.

اونهام قبول کردن.

روی سنگش نشستیم و آرام تموم حرفهایی رو که توی دلم سنگینی می‌کرد برایش زمزمه کردم: خواهی، ببخش که اذیتت کردم. اون شب دویدم دنبالت ولی زود رفتی و نداشتی حرفم رو بزنی. دلم از اون روز تا حالا غصه‌داره و دل‌تنگ توئه ولی به خدا من به تو خیانت نکردم. اون شب فقط رفتم به سعید بگم که تمومش کنه و با تو باشه. باور کن فقط واسه همین رفتم نه هیچ چیز دیگه.

توی اون حال منقلب میون گریه‌ای که تمومی نداشت لبخند تلخی زدم و گفتم: اگه اون شب نمی‌رفتم الان زنده بودی. من باید جای تو می‌مردم. من لعنتی!

بابام که اومد و زیر بغلم رو گرفت از ناراحتی تموم بدنم می‌لرزید.

وقتی داشتیم می‌رفتم با حسرت به سنگ‌قبرش خیره موندم و زمزمه کردم: پریا جونم، باز میام به دیدنت. قول میدم.

ماشین که راه افتاد دیروقت بود. حال مناسبی نداشتیم و ترجیح دادم که بخوابم.

ماشین توی تاریکی جاده به سرعت رفت و همه اون تلخی‌ها و غصه‌ها رو پشت سر گذاشت. روزهای غیرقابل‌باور، شب‌های پر از کابوس و عشقی که همراه پریا و با دل‌شکسته اون میون خوارها خاک دفن شد و نفس برید.

فصل چهل و هشت

سر راه خانم دکتر رو رسوندیم و اون اشاره‌ای کرد که بعداً بهش زنگ بزیم. وقتی رسیدیم خونه نصف شب شده بود. من با اون خستگی جسمی و روحی نتونستم اون طور که باید و شاید از امیر تشکر کنم. وارد خونه که شدم از اون فضای دلگیر و خالی دلم گرفت. دیگه پریایی نبود تا به استقبالم بیاد. من و بابا رفتیم داخل و هر کدوممون توی اتاقمون خیلی زود از هوش رفتیم. ساعت رو تنظیم کردم تا اگه شرایط روحی مناسبی داشتم فردا صبح بلند بشم و برم سرکار. درست نبود که اون همه مدت اونها رو تنها گذاشته بودم.

صبح صدای زنگ ساعت توی سرم پیچید و منو از جام پروند. یه پنج دقیقه گیج بودم و یادم نبود که چی شده و کجام اما کم کم یادم اومد. همه اون اتفاقات تلخ به سرعت توی ذهنم دوید و از جلوی چشمهام رد شد. با خودم گفتم: بهتره بلندشتم و برم. تو خونه موندن فایده‌ای نداره.

خودم رو جمع و جور کردم و خیلی زود آماده شدم. موقع رفتن یه لحظه توی آینه خودم رو دیدم. از دیدن صورت رنگ‌پریده و غم‌زده‌ام تعجب کردم. چه‌رهام به‌خوبی نشون می‌داد که چقدر بهم‌ریخته‌ام.

من که تقریباً یه ماهی می‌شد از ترافیک شهر دور بودم با دیدن ماشین‌ها تو خیابون جا خوردم و اون روز یه کم دیرتر رسیدم.

به‌محض رسیدن، مهتاج خانم خشکش زد و زودی بقیه رو صدا کرد. خانم کرمی، خانم رسولی و چهارتا مربی، همه شون بچه به بغل اومدن دیدنم و باهام همدردی کردن. من که می‌دونستم براشون دردسر شدم از همه عذرخواهی کردم، به‌خصوص از غزال و ناهید که نگهداری بچه‌ها رو برام انجام داده بودن.

بعد از همه اون حال و احوالپرسی‌ها خانم کرمی منو برد توی دفترش. با خودم گفتم حتماً به خاطر این غیبت طولانی می‌خواد ردم کنه برم.

دعوت‌م کرد بشینم و گفت: دخترم ما رو خیلی نگران کردی. حداقل خودت یه زنگ می‌زدی. من دیگه داشتم ناامید می‌شدم.

با شرمندگی جواب دادم: خانم، شرایط بدی بود. به خدا راهی نداشتم و گرنه بهتون اطلاع می‌دادم.

- فوت خواهر درد بزرگیه ولی قرار نیست که زندگیت متوقف بشه.
- بله درسته.

آهی کشید و با دلخوری گفت: روزی که خواستی بیای بهت گفتم که باید مشکلاتت رو بذاری پشت اون دیوارها. می‌دونتی توی این مدت چقدر به پارسا و باران لطمه خورد؟ اون دوتای دیگه کوچیکن ولی این دو تا یه هفته گذشت تا به نبودت عادت کنن.

- خانم، یه چیزهایی هست که گفتنش سخته. اونم برای یه زن.
- خب، من نمی‌خوام وادارت کنم تا رازهای زندگیت رو بگی ولی لااقل بیشتر به این بچه‌ها فکر کن.
- شرمندهام.

لبخند زد و گفت: آگه دفعه بعد دوباره رفتی چی؟

- قول میدم که تکرار نشه.

راضی شد و گفت: باشه. ولی دفعه بعد آگه این جور بی خبر بری مجبورم یکی رو به جات بیارم.

- چشم. می تونم برم سر کارم؟

- برو عزیزم.

وقتی می خواستم از اتاقش برم بیرون آروم ازم پرسید: کسی چیزی به من نگفته ولی مطمئنم مشکلات خیلی بزرگتر از این بود. مگه نه؟

بغضم گرفت و جواب دادم: درسته، خیلی بزرگتر بود. هنوزم این مشکل هست ولی دیگه تنهاتون نمی دارم. نمی خوام به اعتمادتون لطمه بخوره.

با تأسف سری تکون داد و زمزمه کرد: زن بودن خیلی سخته. وقتی هم که تنها باشی بیشتر زجر می کشی.

حرف دردناکش دلم رو لرزوند و بهم جرات داد تا حرفی رو که به هیچ کس اعتراف نکرده بودم به زبون بیارم: خانم کرمی، من باعث مرگ خواهرم شدم. برای همین این مدت نبودم، من از خودم فرار کردم.

- اما دوباره برگشتی. پس هنوز امید داری.

- بله. خوشحالم که اینجام.

- عالییه.

دوباره تشکر کردم و دویدم سر کارم.

اون روز همه باهام همدرد شدن و هیچ کس از اینکه کارم به گردنش افتاده بود شکایتی نکرد. منم به جاش هر کاری که نیاز بود براشون انجام دادم تا جبران کرده باشم.

عصر که آقای فرحی منو دید کلی جا خورد و با کنجکاوی پرسید: خانم شما هم که مرتب غیبت داری. نکنه داری شوهر می کنی؟
لبخند زدم و گفتم: نه. حالا زوده.

و فهمیدم که اون اصلاً از کسی توی مهدکودک نپرسیده که چه اتفاقی برام افتاده.

اما آقای شرف زاده که اومد و منو توی حیاط دید جا خورد. با قیافه جدی اومد و بهم تسلیم گفت. حتی گفت ترسیده که دیگه نیام.

اون روز رو باوجود ذهن پریشون و ناراحتی پشتم سر گذاشتم. چون یادم رفته بود که ساعت کلاسها چه جوریه سر راه زنگ زدم به فرانک و ازش پرسیدم که کی باید برم. اون با شنیدن صدام کلی ذوق کرد و گفت که توی این مدت چقدر نگرانم شده.

تا حدود ساعت نه شب سر کلاس بودم. دوری یه ماهه از دانشگاه باعث شده بود کلی از درس عقب بیفتم و مجبور شدم همه جزوهها رو ازش بگیرم و کپی کنم.

کلاسم که تموم شد رفتم خونه. گوشه اتاقم چشمم به سبد حصیری بی‌بی افتاد که توش لباس عروس بود. لباس رو برداشتم و با حسرت بوییدم و توی کمدم آویزونش کردم. طوری که هر دفعه بتونم ببینمش و منو یاد اون بندازه حتی سبدم کنار میزم گذاشتم تا یادگاری همیشگی اون باشه.

اون شب به سپیده‌ام زنگ زدم و اون کلی از عصبانیت فحش داد: دختر، چی فکر کردی؟ هر موقع دلت بخواد که همیشه بذاری فرار کنی. آخه توی بی‌فکر همه رو جون به لب کردی. بابای بیچاره‌ات از دست‌تو دق نکنه خیلی خوبه.

خلاصه کلی حرف بارم کرد و من تموم مدت ساکت بودم و فقط آخرش گفتم: حق‌داری. اشتباه کردم.

اما جرات نکردم ماجرای تلخی رو که اتفاق افتاده بود بگم که اگه هر چی می‌گفتم بازم گناهام رو کم نمی‌کرد.

بعدش به خاله‌ام زنگ زدم و اون از شدت هیجان نزدیک بود سخته کنه. باورش نمی‌شد که من هنوز زنده‌ام و کلی منو دعوا کرد و به اونم چیزهای نداشتیم که بگم. صحبت پریا که وسط اومد گریه‌اش گرفت و اکبر آقا هم از اونور خط با ناراحتی بهم تسلیت گفت. برای خاله‌ام پذیرفتنش سخت بود. یه زن جوون مثل پریا با مردن خیلی فاصله داشت. اون پر از انرژی بود و این اتفاق که افتاد همه رو شوکه کرد. موقع خداحافظی بهم گفت که به همه خبر میده که برگشتم و سالمم تا کل فامیل از نگرونی در بیان.

آخرش رفتم پیش بابام و کنارش توی آشپزخونه نشستم و با هم شام خوردیم. دو نفری توی سکوت و غصه.

فقط موقعی که داشتم می‌رفتم سراغ شستن ظرف‌ها، آروم گونه‌اش رو بوسیدم و گفتم: بابا جونم. حالا دیگه تنها دل خوشی‌ام توی دنیا تویی.

منو توی آغوشش گرفت و گفت: دیگه تنهام نذار. این‌جوری زنده نمی‌مونم.

با شرم جواب دادم: چشم.

توی اون لحظه یه سؤال به ذهنم رسید و با شک و تردید ازش پرسیدم: بابا، سعید کجاست؟

- اونم به‌هم‌ریخته و بعد از مرگ خواهرت مدتی ندیدمش. خب طبیعیه، زنش بود. آدم داغون میشه.

با تکون دادن سر تأیید کردم و رفتم توی اتاق تا بخوابم.

تا خوابم بیره مرتب از خودم پرسیدم: یعنی سعید همه چی رو فراموش کرده و از زندگی‌مون کنار رفته؟ یا اینکه حالا جسورتر شده و برای تصاحب من نقشه می‌کشه؟

یادم افتاد که خانم دکتر گفته بود بهش زنگ بزنم. به خودم نهیب زدم که تا دیر نشده باید برای صحبت با وکیل که می‌گفت برم پیشش. با حساب و کتاب کردن و چیدن این کارها کنار هم پلکهام سنگین شد و خوابیدم.

صبح زود از خواب پاشدم و باعجله رفتم سر کارم. اون روز سرم خیلی شلوغ بود و زودی عصرش رسید. چون کلاس نداشتیم با خانم دکتر تماس گرفتم و اون گفت که قرارمون رو هماهنگ می‌کنه تا همون موقع برم دفترش.

وقتی رسیدم اونجا توی اتاق خانم دکتر یه زن رو دیدم. حدود چهل سال و مثل اون شیک و رسمی.

خانم دکتر بهم معرفی‌اش کرد. اسمش رزاقی بود. وکیل پایه‌یک دادگستری. اون به‌محض دیدنم به گرمی حال و احوال پرسید و رفت سر اصل مطلب: ماجرا رو از خانم دکتر شنیدم. خیلی متأسف شدم ولی این پایان راه نیست. در واقع تازه اولشه و آقا سعیدتون باید از حالا به بعد بدون که آزار رسوندن به یه زن می‌تونه چه عواقبی براش داشته باشه.

اون ازم سؤال‌های زیادی کرد. سؤال‌هایی که بعضی هاش برام عجیب و بی‌ربط بود. خانم دکترم بهم کمک می‌کرد تا اطلاعات لازم رو بهش بدم. اون همه حرف‌های ما رو توی دفترش نوشت و کارتش رو داد به من.

سه‌ربعی طول کشید تا کارش تموم بشه. بعد بلند شد و خواست بره که ازش پرسیدم: خانم رزاقی، می‌تونم یه سؤال بپرسم؟

- البته عزیزم، بپرس.
- میشه چیزی رو ثابت کرد؟
- مطمئن باش که میشه. هر چند مدتی گذشته و این کارمون رو سخت‌تر می‌کنه. باید لباس‌های روز جرم و آثار بدنی‌اش بررسی بشن. سعیدم الان بیشتر به خودش اومده و مراقبه.

با سردرگمی گفتم: من کاری باید بکنم؟

- نه عزیزم. فقط چیزهایی که خواستم رو بیار. مراقب باش که به هیچ‌کس چیزی نگی. سعیدم نباید کوچک‌ترین بویی ببره. اگه باهش روبرو شدی عادی رفتار کن. اصلاً وارد بحثش نشو و تا اونجا که می‌تونی خودت رو ازش دور نگاه‌دار.

با این توصیه‌ها ترسم بیشتر شد و فهمیدم قضیه جدیه.

وقتی که رفت خانم دکتر بهم گفت: نگران نباش دخترم. من بهت قول میدم سعید به مجازات عملش برسه.

دیگه از این جدال خسته شده بودم. با ناراحتی گفتم: به خدا دیگه رمق زنده‌بودن ندارم. نه سرکار فکرم درست کار می‌کنه و نه توی دانشگاه. از خودم بدم اومده. به هر کی می‌رسم باید دروغ بگم. پریا به خاطر من مرد و می‌ترسم بابامم یه جور دیگه اذیت بشه.

- نه. این‌طوری که فکر می‌کنی نیست. توی این جریان همه مقصر بودن. تو، سعید، حتی خواهرت، اما یادآوری کردن مشکلی رو حل نمی‌کنه. باید ادامه داد و زندگی کرد.
- آرزوی یه لحظه آرامش دارم.

یاد بی‌بی و اون روستا افتادم و گفتم: کنار اون زن آروم بودم و کمتر می‌ترسیدم اما از وقتی برگشتم دوباره درد و رنج اومده سراغم.

خانم دکتر کنارم نشست. نوازشم کرد و گفت: غصه نخور، درست میشه. تو هنوز خیلی جوونی و راه زیادی در پیش داری. نباید این‌قدر زود کم‌بیاری. نذار مشکلات به‌زانو درت بیارن. قوی باش دختر.

و دوباره بهم امید داد.

وقتی از دفترش در اومدم ساعت هشت شب بود و تا برسم نزدیک‌های خونه نه شب شد. توی خیالاتم رسیدم سر کوچه مون. جایی که با نور کم‌رنگ تیرهای برق نیمه‌روشن بود. باد سردی می‌اومد و از ته کوچه می‌پیچید و با خودش بوی درخت‌های به خواب‌رفته رو می‌آورد.

هیچ‌کس توی کوچه نبود و صدایی‌ام نمی‌اومد. من آروم رفتم سمت خونه.

یه دفعه حس کردم یه نفر دیگه ام پشت سرم توی کوچه ست.

بدجور ترسیدم و یه لحظه ایستادم. یواشی برگشتم و پشت سرم رو نگاه کردم. دقت که کردم دیدم اشتباه نکردم و یه سایه زیر درخت‌های بلند و تنومند اول کوچه ایستاده و هیچ حرکتی نمی‌کنه. خواستم برم و اهمیتی ندادم ولی کنجکاو شدم و با صدای بلند پرسیدم: کی اون جاست؟

یه صدای آشنا جوابم داد: منم پرستو.

با شنیدن صدایش بدنم لرزید. دوباره کابوس تکرار شد. سعید اومده بود به سراغم. اون تموم روز منتظر مونده بود تا من برسم و منو توی کوچه ببینه.

با ترس گفتم: به خدا اگه نزدیک بیای جیغ می کشم.

جلو نیومد و همون جا جواب داد: کاریت ندارم. بابت پریا واقعاً متأسفم.

- تأسف تو زنده‌اش نمی کنه.

- می دونم.

- سعید، چرا نمیری دنبال زندگی خودت. آخه چی از جونم می خواهی؟

با دلخوری گفت: تو منو اسیر خودت کردی و راهی برام نداشتی.

- چرا، می تونی بری. هر موقع که بخوای.

- بدون تو نمی تونم.

- من دیگه نمی تونم دوست داشته باشم.

- دروغ میگی.

- این بار نه. چون ازت متنفر شدم. بابت کاری که با من و پریا کردی نمی تونم ببخشم.

- یادت میره. همه یادشون میره.

- تو شاید یادت بره ولی من نه.

- پرستو، یه ماهه که شب و روز ندارم.

بغضم گرفته بود، با صدای لرزونی گفتم: تو خواهرم رو ازم گرفتی. با اینکه قول داده بودی کاریش نداشته باشی. چه جوری دلت اومد سعید؟

- اون خودش این کار رو کرد.

- ما باعث شدیم. نکنه یادت رفته؟

- حالا چی؟

گلوب از شدت بغضی که توش پیچیده بود درد گرفته بود و نمی تونستم حرف بزنم. فقط گفتم: برو خواهش می کنم.

چیزی نگفت و همون جا توی تاریکی ایستاده بود.

یاد حرف خانم رزاقی افتادم که گفت باهاس بحث نکن. برای همین برگشتم و شروع کردم به رفتن سمت خونه.

همون طور که داشتم می دویدم شنیدم که سعید گفت: هر جا بری دنبالت میام. حتی اگه ازم متنفر باشی.

گوشم رو گرفتم تا صدایش رو نشنوم. رسیدم به خونه، با وحشت در رو باز کردم و پشت سرم محکم بستم.

لب پاگرد در نشستیم. توی سرما خودم رو جمع کردم تا نفسم سرجاش بیاد و بابام نگران نشه. اشکهام رو پاک کردم و دستهای لرزونم رو مالیدم بهم تا گرم بشن. زیر لب زمزمه کردم: اگه دلم هوات رو بکنه از سینه‌ام درش میارم.

فصل چهل و نه

از اون شب به بعد سعید مثل یه سایه تاریک هر جا که رفتیم تعقیب کرد.

دم مهدکودک، اونور خیابون دانشگاه و حتی سر کوچه زیر درخت‌های بلند خرمالو. من حالا بعد از همه این اتفاقات ترس تازه‌ای رو تجربه می‌کردم. ترس از مردی که برای به دست آوردن من دست به هر کاری می‌زد.

چند روزی گذشت و من موضوع رو به خانم دکتر اطلاع دادم. گفت: سعی نکن کاری باهاش داشته باشی. هر وقت که کارت تموم میشه زودی برو خونه و بیرون نمون. مراقب باش که این بار ممکنه حتماً بلایی سرت بیاره. منم جریان رو به رزاقی میگم.

و من ترسم بیشتر و بیشتر شد.

حق با اون بود. سعید حالا دیگه آب از سرش گذشته بود و ترسی از کسی و چیزی نداشت. اگر می‌فهمید که من با وکیلی در تماسم حتماً نمی‌داشت جون سالم دربرم.

روز ششم، غروب پنج‌شنبه سعید به‌عنوان داماد خونه و کسی که زنش رو ازدست‌داده با لباس سیاه اومد دیدنمون. بابام که اصلاً روحش هم خبر نداشت کلی باهاش گرم گرفت، ولی من ترجیح دادم که برم توی اتاقم و تنها باشم.

سعید خیلی خوب نقش بازی می‌کرد و این بارم طوری وانمود کرد که انگار یه عالمه ناراحته. شنیدم که گفت: پرستو خیلی به‌هم‌ریخته. توی این مدت که نبود من خیلی نگرانش شده بودم. امشب هم اومدم تا حالش رو بپرسم ولی اون ظاهراً شرایط روحی مناسبی نداره. اگه نتونه با این اتفاق کنار بیاد به خودش آسیب می‌رسونه.

بابام با ناراحتی گفت: آره، براش خیلی تکون دهنده ست. این روزها خیلی کم‌حرف شده و همش توی خودش. نمی‌دونم چیکار باید بکنم تا حالش بهتر بشه؟

- خب، یه مدت که بگذره کم‌کم می‌پذیره که چی شده. ما عملاً نمی‌تونیم کاری براش بکنیم.

- اون خیلی به پریا وابسته بود و حالا یه جورایی احساس می‌کنه پشتش خالی شده.

- شما باید بیشتر کنارش باشی. منم سعی می‌کنم بیشتر بیام اینجا تا تنها نباشه و از فکر و خیال در بیاد.

طفلی بابام با سادگی حرف‌های اون رو باور می‌کرد و می‌پذیرفت. حتی قبول کرد که سعید بیشتر بیاد خونه مون و رفت‌وآمد کنه. چیزی که من ازش واهمه داشتم.

وقتی سعید رفت از اتاق در اومدم و رفتم پیش بابام.

اون گفت: دخترم، چرا نیومدی با سعید یه حرفی بزنی و باهاش درد دل کنی. هر چی باشه اون داماد این خونه ست. این قدر باهاش غریبی نکن، درست نیست.

نمی‌تونستم چیزی رو بهش بگم. فقط گفتم: بابا جونم، ببخشید که رفتارم این جوریه. این روزها ترجیح میدم تنها باشم.

ازش پرسیدم که سعید چه حرف‌هایی زد. اونم هر چی که شنیده بودم دوباره برام گفت. خواستم به بابام بگم که نذاره سعید زیاد رفت‌وآمد داشته باشه ولی پشیمون شدم و با خودم گفتم این جوریه بیشتر شک‌برانگیز میشه. بهتره کاری به کارش نداشته باشم و دور و برش نچرخم تا تکلیف شکایتم مشخص بشه.

روز جمعه تلفن خونه زنگ خورد و من رفتم تا جواب بدم.

خانم دکتر بود. اون اولش حالم رو پرسید و نیم ساعتی در مورد موضوعاتی که بین خودمون بود باهام حرف زد. بعد رفت سراغ خانم رزاقی و گفت که می خواد منو توی دفتر خودش ملاقات کنه. بابام نباید از حرفهام چیزی می فهمید و من توی مدتی که باهاش حرف زدم آروم و بااحتیاط صحبت کردم. قرارمون شد که شنبه از سر کار یه راست برم پیشش تا در مورد تشکیل پرونده ام کار رو شروع کنه.

نگران بودم. می ترسیدم از اینکه نتونیم کاری بکنیم، اون وقت دیگه چیزی جلودار سعید نبود. آخرش من می موندم و مرد انتقام جویی که زندگی منو و بابام رو تبدیل به جهنم می کرد. همون طور که حالا زندگی منو پر از رنج و عذاب کرده بود، اما خانم رزاقی مطمئن به نظر می رسید. اون کارش این بود و حتماً می دونست چه جوری وارد بشه. منم چاره ای جز این نداشتم و باید به اون و خانم دکتر اعتماد می کردم.

از یه سمت زیر دین سعید بودم و از یه سمت دین خانم دکتر و وکیلش گردنم بود. با خودم گفتم نمی دونم آخر این بازی زجرآور به کجا می خواد برسه؟ من با این بدهی ها و دوروبرم آدم هایی که به سختی میشه بهشون اعتماد کرد.

اون روز امیر و خونواده اش اومدن دیدن ما. حرف تازه زده نشد، تأسف، ناباوری و احساس همدردی تموم اون چیزهایی بود که توی حرفشون می شد فهمید.

امیر کنار مادرش نشسته بود و چشم ازم برنمی داشت. نگاهش پر بود از سؤال و یه حسی که دلم رو می لرزوند و شرمندهام می کرد. اون نمی دونست که مشکلم چیه و منم نمی تونستم چیزی بهش بگم.

من نیم ساعتی پیش شون نشستم و چون نگران فردا بودم ترجیح دادم برم توی اتاقم، اما هنوز به در اتاق نرسیده بودم که دیدم امیر به بهونه یه لیوان آب اومد سمت آشپزخونه مون. رفتم تا براش آب بیارم و اون فرصت رو غنیمت شمرد و همون جا توی آشپزخونه ازم پرسید: پرستو، می دونم که شرایط مناسبی نیست. اینم شانسمنه که هر وقت می خوام حرفی بزنی همه چی به هم می ریزه.

با اینکه می ترسیدم کسی بفهمه ولی ترجیح دادم بمونم و باهاش صحبت کنم. لاقلاً اون آدم بدی نبود و می شد کنارش وایستاد و حرف زد.

توی چشمه اش نگاه کردم و با غصه گفتم: اگه بدشانس نبودی من سر راحت قرار نمی گرفتم.

- این چه حرفیه؟ اتفاقاً این تنها شانس زندگی ام بود که با تو آشنا شدم.

دلم آروم گرفت و از لحن مهربونش لبخند روی لبهام نشست.

ادامه داد: وقتی یکی رو دوست داشته باشی برات هر سختی اون آدم شیرین میشه. عشق یعنی همین. وگرنه توی لحظه های خوب و شاد همه می تونن عاشق هم بشن.

- امیر ...

تردید داشتم ولی به خودم جرات دادم. گفتم: تو خیلی مهربونی و توی این مدت همه جا حواست به من بود.

- درست فهمیدی. هر لحظه.

- خب راستش ...

یه دفعه بابای امیر صدش زد و رشته کلام از دستم رفت. ترسیدم و زودی لیوان آب رو دادم بهش و یواشی رفتم توی اتاق. امیرم بدون اینکه به روش بیاره با لیوان از اون جا رفت.

قلبم به تپش افتاده بود. دراز کشیدم روی تخت و با خودم گفتم: آخه چه جوری باید بهش بگم؟ الان دیگه بهونه ای نمی تونم بیارم. تا کی باید جوابهای نامربوط بهش بدم؟

با ناراحتی رفتم سراغ درسهایم تا عقب افتادگی ای که اونم برام یه مشکل شده بود جبران کنم. یه ربع بعد اونها خداحافظی کردن. منم رفتم بیرون و از شون کلی تشکر کردم.

تا دم در خونه همراهشون رفتم. درست موقعی که رفتن بیرون بابای امیر برگشت و بهم گفت: دخترم، از حالا به بعد تو کمک باباتی. دیگه تنهات نذار چون خیلی به بودنت نیاز داره.

- چشم. حق با شماست.
- توی این مدت روز و شب نداشت و همش غصه خورد. نمی دونم چرا این کار رو کردی ولی فراموش نکن که اون به روحیه نیاز داره و الانم بدجور ذهنش درگیره. نذار تنهائی رو احساس کنه و جای پریا رو براش بگیر.
- حتماً، قول میدم که دیگه تنهات نذارم.

لحتم غصه دار شد و ادامه دادم: دیگه کسی برام نمونه جز بابام. حالا دیگه واقعاً تنها شدم.

امیر گفت: اگه کاری داشتین حتماً بهم بگین و تعارف نکنین.

باباشم تأیید کرد: آره، امیر کمکتون می کنه. پسرم عین منه.

تشکر کردم و اونها رفتن. درحالی که تا لحظه آخر چشمم به قدمهای بلند امیر دوخته شده بود. اون امیدوار و سرزنده بود. وقتی توی چشمهش نگاه می کردم می تونستم درخشش عشق رو توش ببینم. حسی که بهم آرامش و امنیت می داد. اون برخلاف فکریایی که قبلاً در موردش می کردم مهربون و خوش قلب بود. امیر با بودن در کنارم بارها و بارها بهم ثابت کرده بود که دوستم داره. حسی که من توی همه این مدت با بی تفاوتی از کنارش گذشتم و کم اهمیت قلمدادش کردم.

اون شب سعی کردم تا بیشتر کنار بابام باشم. باهاش چایی خوردم، فیلم نگاه کردم و حتی برای شام کلی تدارک دیدم و غذا درست کردم. البته دستپختم مثل پریا نبود ولی می شد خورد و گفت که یه غذای خوبه.

بابامم از اینکه بیشتر پیشش بودم خوشحال بود و کلی برام از اتفاقهای اون مدت که نبودم گفت.

آخر شب رفت و آلبوم عکس هامونو آورد. دلش برای پریا و مامانم تنگ شده بود و منم که دوست داشتم دوباره اون عکسها رو ببینم باهاش همراه شدم. اون با حوصله برای من از تک تک اونها تعریف کرد.

عکسهای دست جمعی مون که پریا توی بیشترش کوچیک بود و منو کنارش یا توی بغلش نگه داشته بود. من به اون عکسها نگاه کردم و اشک ریختم. حالا دیگه از گریه کردن جلوی بابام خجالت زده نمی شدم. حس کردم روحیاتم خیلی تغییر کرده. دیگه اون دختر مغرور و خودخواه گذشته نبودم. حالا روزگار با اتفاقات تلخی که برام رقم زده بود منو به زانو درآورده بود و نه از غرورم چیزی مونده بود و نه از خودخواهیم.

توی اون عکس‌ها حرف‌های ناگفته زیادی بود. میون اون آدم‌ها که کنار هم دستاشونو به هم داده بودن و توی یه قاب کوچیک جزئی از خاطره‌ها شده بودن. حرف‌هایی که اگه یه ذره تأمل می‌کردی می‌تونستی بشنوی. لبخندها، ژست گرفتن‌ها و حتی بغض کودکانه‌ای که دم غروب توی لبم نشست بود.

حالا همون بغض سنگین و آزاردهنده، این بار نه کودکانه و سطحی که بزرگ و عمیق توی دلم گیر کرده بود. طوری که حتی گریه هم دلم رو سبک نمی‌کرد.

نبودن مامان و حالا پریا این ناباوری مون رو بیشتر کرده بود. انگار که دنیا مون واقعی نبود و ما توی یه کابوس تلخ گرفتار شده بودیم.

با دلی پر از اندوه تا آخرش کنار بابام موندم و به عکس‌های پرخطر مون نگاه کردم. اون تعریف کرد و من اشک ریختم. بابام از شدت غصه فقط خندید و با حسرت اون دوران شیرین رو لحظه‌به‌لحظه برام ترسیم کرد. تا اون شب هیچ‌وقت گذشته رو اون قدر دقیق و زیبا مرور نکرده بودم. انگار که کنار بابام همه آدم‌های توی عکس زنده بودن و از خودشون می‌گفتن.

بابام وقتی آلبوم تموم شد گفت: خیلی حرف زدم. خسته شدی دخترم؟

- نه بابا. مدت‌ها ازت دور بودم و آرزوم بود این‌جوری بشینم و حرفهات رو گوش بدم. چرا باید خسته بشم.
- خیلی حرف‌ها هست که توی دلم مونده و باید بگم. دوست دارم شب‌ها کنار من باشی و برات تعریف شون کنم.
- حتماً بابا جونم. باکمال میل.
- راستی، از اون پیرزن برام بگو. اسمش چی بود؟
- بی‌بی حلیمه.
- آره، زن مهربونی بود. مهربون و ساده.
- بابایی، هر چی برات بگم کمه.

تموم وجودم پر شد از حس زیبایی، گذشت و چیزی به نام زندگی. گفتنش سخت بود. اینکه بتونی همه اون چیزی رو که تجربه کردی و با روح و جسمت عجین شده در قالب کلمات بیان کنی.

شروع کردم به گفتن: منو نصف شب از توی یه جاده گلی که بهش می‌گفتن جاده پایین نجات داد. اون شب بارون شدیدی می‌بارید. اگه اون نرسیده بود معلوم نبود زنده می‌موندم یا نه. اون منو سوار اسبش کرد و زودی برد خونه اش. خونه اش همون خونه کاه‌گلی و ساده‌ای بود که دیدین. کل زندگی‌اش چند تا مرغ و جوجه بود، یه اسب، یه گاو و گوساله‌اش و یه سگ. همون سگ بامزه پشمالو که دیدین و هم‌امون تا جاده اومد. بی‌بی شب‌ها کنار تختم می‌نشست و حصیر می‌بافت. یه باغ کوچولو ام داشت که توش همه چی کاشته بود. پیر بود اما پر از انرژی و شوق زندگی.

به چشم‌های بابام خیره شدم و گفتم: هیچ‌وقت توی این مدت نشنیدم اعتراضی بکنه. هیچ‌وقت توی چشمه‌اش خستگی ندیدم. مگه یه شب که حکایت زندگی‌اش رو برام گفت. توی یه اتفاق پسرش افتاده بود توی آب و غرق شده بود و شوهرشم از غصه دق کرده بود، اما اون هنوز امید داشت که یه روز پسرش رو می‌بینه. برام عجیب بود که چه جوری همیشه این‌قدر امیدوار بود؟ درحالی‌که می‌دوننی دیگه کسی زنده نمیشه و دنیا به عقب بر نمی‌گرده. اون پیرزن خیلی چیزها بهم یاد داد. اینکه از بدی آدم‌ها بگذرم و کنارشون قدر لحظه‌ها رو بدونم.

خندیدم و گفتم: حتی بهم گوشزد کرد که وقتی بابات اومد حتماً برو توی آغوشش.

بابامم خندید و گفت: پس خوش به حالت که کنار اون بودی.

رفت توی فکر و با صدایی که بیشتر شبیه زمزمه بود گفت: یه آدم‌هایی هستن که زندگی‌ات رو عوض می‌کنن. اگه خوش‌شانس باشی سر راحت میان و وقتی داری از همه‌چیز دلسرد میشی بهت امید میدن. این خیلی مهمه که توی زندگی امید داشته باشی و توی مشکلات کم نیاری.

از حرف بابام خوشم اومد و گفتم: آره، بابایی. تو چقدر خوب منظورم رو فهمیدی.

امید برای انسان همه‌چیزه. اگه از دستش بدی دیگه زنده نیستی. فقط یه موجود متحرکی که بی‌هدف نفس می‌کشه و برای هیچ و پوچ تقلا می‌کنه. اون وقت نه از دروغ گفتن واهمه‌ای داری و نه از خیانت کردن.

وقتی به دنیایی که تهش چیزی نیست جز مرگ و نابودی دل می‌بندی دچار این حس پوچ میشی. خیلی زود می‌فهمی که تقلا برای رسیدن به اون چه که آرزوت بود تبدیل میشه به یه عادت و وقتی بهش می‌رسی دیگه برات جذاب نیست، حتی اگه اون چیز عشق باشه.

این رسیدن و تقلا کردن اگه برای هوست باشه به شکست و سرخوردگی منتهی میشه ولی اگه برای کمال روحت باشه، مثل خوشحال کردن یه دل تنها، مثل گوش دادن به درد دل یه آدم یا حتی لبخند زدن به یه بچه، می‌تونه بدون خسته کردن و عادت شدن تا توی دنیا نفس می‌کشی بهت امید زنده‌بودن بده.

اینکه بدونی برای یکی مهمی. اینکه بدونی یکی برای خاطر تو حاضره از خواسته هاش بگذره و توام مثل اون. این یعنی همون عشق. همونی که ما آدم‌ها با هوس و ناپاکی اشتباه می‌گیریم. زمانی که عشق واقعی به میون میاد فقط پاکی و گذشت و مهربونی می‌مونه.

دیگه مهم نیست که چی بخوای یا چی فکر کنی. خودش تو روبه‌راه درستی که باید بری می‌رسونه و این همون کمالیه که برای آدم‌های عادی قابل‌درک نیست.

بی‌بی از همون آدم‌ها بود. آدم‌هایی که می‌شد روح بلند و عرفانی شونو دید و متعجب شد. پیرزنی که توی یه روستای کوچیک زندگی می‌کرد و هیچ کدوم از اون چیزهایی که ما دوروبرمون بود نداشت. برای اون مهم نبود که چه لباسی بپوشه و چی بخوره. برای اون چیزهای دیگه ای اهمیت داشت. تموم مدتی که کنارش بودم با این حرف‌ها و رفتارهای شگفت‌زده شدم. از اینکه چیزهایی که برای من مهم بود برای اون بی‌اهمیت و پیش‌پافتاده بود. انگار که روحش با دنیا و اون چیزهایی که توش بود راضی نمی‌شد.

پیش اون زن یاد گرفتم که عشق فقط دوست داشتن یه آدم نیست بلکه دوست داشتن همه ست.

اون شب خاطره‌انگیز کنار بابام لحظه‌های خوشی توی ذهنم موند. بعد از اون همه تلخی و غصه کنار بابا مرتضی خیلی برام روحیه‌ساز بود و خیلی زود فهمیدم که باوجود همه مشکلات و رنج‌ها باید قدر اون کنار هم بودن‌ها رو بدونم.

آخر شب رفتم توی اتاقم، دفتر خاطراتم رو برداشتم و نوشته‌هام رو ادامه دادم. این بار درس تازه‌ای رو که از بابام یاد گرفتم با خط تمیز پایین برگه دفتر یادداشت کردم.

جمله‌ای که همیشه توی ذهنم می‌موند: چقدر خوبه که آدم‌های خوب سر راحت بیان و تو رو سرشار از امید کنن.

آخر اون جمله‌ام اضافه کردم: و چقدر عالیه میشه که تو جز اون آدم‌های خوبی باشی که مردم رو امیدوار و زنده می‌کنن.

فصل پنجاه

شنبه که رسید برای قرارم با خانم رزاقی لحظه شماری می کردم. از یه جهت می ترسیدم و نگران عاقبت این جدال بودم و از جهت دیگه می خواستم انتقامم رو از سعید بگیرم.

عصرش که رسید سر کلاس دانشگاه نرفتم. به فرانک زنگ زدم و گفتم که بدونم و جزوه اش رو مثل همیشه خوش خط بنویسه تا من کپی اش کنم. اونم دیگه به شرایط من عادت کرده بود و هر وقت بهش زنگ می زدم می فهمید که دوباره هوایی شدم و نمی تونم پیام کلاس.

وقتی حرفم باهاش تموم شد و قطع کردم یه لحظه با خودم فکر کردم که دوست خوب چقدر می تونه پشت و پناهنده باشه، حتی توی کارهای بزرگ.

باعجله رفتم به دفتر خانم رزاقی. وقتی رسیدم نزدیک دفترش برف می بارید. اولین برف اون سال زمستون. برفی که خیلی برام خوشحال کننده بود. اگرچه دیگه بچه نبودم تا برف بازی کنم ولی همین که اسمش می اومد و دونه های سردش به صورت و دستهام می خورد اون حس کودکی دوباره زنده می شد.

دفتر و کیل توی یه ساختمون بلند و چندطبقه نوساز بود. ساختمون شیک و به روزی که توجه آدم رو همون ابتدای ورود جلب می کرد. با پنجره های بزرگ سرتاسری ای که داخل دفترش معلوم بود.

قلبم تند می زد. نمی دونم چرا ولی هر وقت می خواستم با موضوعی که به سعید مربوط بود مواجه بشم همین حال بد بهم دست می داد. انگار که عشق اون مثل یه مخدر کشنده توی رگهام می ریخت و ذره ذره نفسم رو تنگ می کرد. طوری که قلبم تقلا می کرد و برای زنده بودن به دست و پام می افتاد ولی طفلی نمی دونست که صاحبش دیگه نمی خواد اون عاشق باشه.

وارد ساختمون که شدم چند تا نفس عمیق کشیدم، سوار آسانسور شدم و رفتم طبقه چهارم. دنبال واحد پونزده گشتم. به محض اینکه زنگ واحد رو زدم یه دختر جوون در رو باز کرد. خودم رو محترمانه معرفی کردم: سلام. ببخشید، من کمالی هستم و با خانم رزاقی قرار داشتیم.

لبخند زد و گفت: بفرمایید. ایشون منتظر شما.

همانگ کرد و رفتم داخل اتاقش. یه اتاق با دکوراسیون عالی و حرفه ای. اون پشت یه میز بزرگ نشسته بود و با دیدنم کلی خوشحال شد و باهام دست داد.

نشستم روی صندلی ای که روبروش بود. اون بعد از اینکه یه سری مدارک رو جمع و جور کرد رفت سراغ کار من.

و با لحن مهربونی سر صحبت رو باز کرد: خب، پرستو خانم. چطوری؟

- خوبم. ممنون.
- از سر کار میای؟
- بله. مهدکودک کار می کنم.
- آفرین به تو دختر زرنگ.

با لحنی خودمونی ای ادامه داد: می دونی، دلیل اینکه وکالتت رو قبول کردم همین بود. همین که دختر پرتلاشی هستی. هم‌سن‌های تو شاید نهایتاً به دانشگاهی برن و دو تا دوست‌پسر داشته باشن ولی تو به جورایی به دل‌م نشستی.

آروم خندیدم و گفتم: لطف دارین.

با اینکه روم نمی‌شد ولی با خودم فکر کردم که باید در مورد پول وکالتشم سؤال بکنم. گفتم: من با اصرار خانم دکتر قبول کردم. راستش پولش رو نداشتم تا وکیل بگیرم. اونم وکیل گرونی مثل شما. می‌خواستم بدونم چه جوری باید پول شما رو پرداخت کنم؟

از روی صندلی‌اش بلند شد و گفت: من نیاز مالی ندارم و موقعی که پای حیثیت زن‌ها وسط باشه رایگان کار می‌کنم. این اولین باری نیست که این کار رو می‌کنم. تو نهمین موکلی هستی که رایگان قبولش کردم. چون دوست دارم به هم‌جنس‌م یه کمکی کرده باشم. تو به کمک نیاز داری و من بدون پول کنارتم. دیگه ام حرفش رو نزن، باشه؟

- آخه این جوری من مدیون میشم.
- تو فقط روی کارمون تمرکز کن. متوجه شدی؟
- آخه ...
- دیگه آخه نداره که.
- چشم.
- خب، من ماجرای که برات اتفاق افتاده رو می‌دونم. اینم می‌دونم که تو و سعید یه موقعی عاشق هم بودین ولی تو از رازهایی صحبت کردی که اگه نخوای حرفش رو گوش بدی اون بر علیه ات به کار می‌بره.
- درست.
- ببین. به خانم دکتر نگفتی چون نیازی نبود، اما اگه می‌خوای کارمون پیش بره باید هر چی توی دلت پنهون کردی به من بگی.

با ترس پرسیدم: همه رو؟

- شاید خوش‌ت نیاد ولی باید بگم آره. همه رو.
 - خب از کجا شروع کنم؟
- برای اینکه ترسم کم بشه اومد کنارم نشست و دستم رو که می‌لرزید گرفت. گفت: دختر خوشگل، این قدر نگران نباش. من کارم رو بلدم و نمی‌ذارم اتفاقی بیفته. رازت هم هرچقدر مهم باشه پیش من عین یه گنج محفوظ می‌مونه. مطمئن باش هیچ‌کس از چیزهایی که بهم میگی بویی نمی‌بره. حالا باز میل خودته که بخوای همراهم باشی یا نه.
- مردد بودم، گفتم: یعنی این جوری مشکلم حل میشه؟

- حداقلش اینه که اون دیگه جرات نمی‌کنه مزاحمت بشه. وقتی شکایت کنی و حرفمون به اثبات برسه اون به سزای کارش میرسه.
 - اگه نتونیم چی؟
 - می‌دونم دارم چیکار می‌کنم. این حرفه منه. کاری که سال‌های سال باهاش تجربه داشتم. این بار اولم نیست دخترتم.
- به چشمهام زل زد و ادامه داد: وقتی یه مرد به زنی دست‌درازی کنه باید بدترین مجازات به سرش بیاد. مگه غیر از اینه که زندگی‌ات رو سیاه کرده؟

دل‌پری داشتم. بغضم گرفت و اشکم در اومد. دلش سوخت و بهم یه دستمال داد. گفت: آروم باش عزیزم. نمی‌خواستم ناراحت کنم ولی باید بدونی که من می‌خوام حق تو و زن‌هایی مثل تو رو از مردهایی که نامردن بگیرم. درسته که پاکی ازدست‌رفته بر نمی‌گرده ولی وقتی مجازات بشن آدم کمتر عذاب می‌کشه و خودخوری می‌کنه. وقتی ببینی کسی که آزارت داده جلوی چشمهات راحت راه میره و توام کاری ازت برنمیاد از درون نابود میشی. من که حاضر نیستم چشم‌پوشی کنم.

سرم رو به علامت تأیید تکون دادم. درحالی‌که هنوز گریه می‌کردم آروم گفتم: ای کاش زن نبودم.

با دلخوری جواب داد: نه اشتباه نکن. زن موجود بارزشیه. تو لایقش بودی که زن شدی. زن به زندگی معنی میده و رنگ و بوش رو عوض می‌کنه. بدون زن مردها زنده نمی‌مونن، مطمئن باش. حالام قوی باش و برام از تموم جزئیاتی که لازمه بدونم بگو.

بهش اعتماد کردم. آروم و شمرده همه چی رو برآش توضیح دادم: بابای من موقعی که جنگ بود به خاطر یه بمبارون آسیب مغزی دید. ما سال‌ها نمی‌دونستیم که چی شده و کم‌کم که دچار فراموشی شد فهمیدیم که باید هر چه زودتر عمل بشه. عملش تخصصی بود و باید خارج از ایران انجام می‌شد. من اون موقع با سعید دوست بودم.

مکث کردم و گفتم: فقط دوست، هیچی بینمون نبود.

- خب؟
- اون همون موقع هم مرتب بهم می‌گفت که می‌خواد بره خارج و منو ترغیب می‌کرد که همراهش باشم ولی من موافق نبودم و این شروع اختلاف ما شد. اون هر بار حرف خودش رو می‌زد و من نمی‌تونستم متقاعدش کنم. نمی‌دونم، شاید اگه الان بود قبول می‌کردم ولی اون موقع یه دختر دبیرستانی و ساده بودم. اون بهم فشار می‌آورد و اعتقادهای خاصی داشت.
- مثلاً چی؟
- رابطه اروپایی و از این حرف‌ها. منم زیر بارش نرفتم و سعی کردم با کم‌محلی، دروغ گفتن یا چیزهای دیگه اون رو بترسونم.
- این دروغ گفتن یعنی چی؟ همیشه توضیح بدی؟
- یه بار خیلی جدی بهش گفتم که دوست دیگه ای دارم و واسه همین دیگه نباید بهم زنگ بزنه. حتی یه مدتی جواب تلفن هاش رو نمی‌دادم.
- یعنی اون توی یه مقطع از سمت تو دچار سرخوردگی روحی شد. درسته؟

از این اعتراف نگران بودم. آروم گفتم: بله.

- ادامه بده.
- طوری شد که یه بار پای تلفن گریه‌اش گرفت.
- درسته. بعدش چی شد؟
- من خیلی از این ماجرا ناراحت شدم. چون بعد از یه مدت تازه فهمیدم بهش علاقه‌مندم. انگار که طول کشید تا من این عشق توی دلم شعله‌ور بشه.
- این عجیب نیست. معمولاً زن‌ها دیرتر عاشق میشن اما بعد احساسی‌تر و عمیق‌تر به عشق فکر می‌کنن. چیزی که برای مردها خیلی زود اتفاق می‌افته برای زن‌ها دیرتر ولی ریشه‌دار تره.
- منم همین جور بودم. اون فکر می‌کرد که من بهش علاقه ندارم ولی واقعیت این نبود. به اواخر دوستی مون که رسیدم با تموم وجودم عاشقش شدم. طوری که اون رفتارهای عاشقونه من رو دورغ و غیرواقعی تلقی می‌کرد. من بهش اصرار کردم

تا بیاد برای خواستگاری و اون برعکس عقب کشید. اون آخر رابطه مون از این عشق تند فراری شد ولی من برعکس. شایدم به خاطر کم بودن سن بود که این جور رفتارم شد.

- نه. الزاماً به خاطر اون نیست. عشق توی سن بلوغم می تونه واقعی و جدی باشه.
- تا اینکه روز خواستگاری رسید و اون اومد خونه مون ولی از خواهرم خواستگاری کرد. اون ازم بزرگتر بود و داشت فوق لیسانس می گرفت. به گفته خود سعید مهاجرتش شرایط خاصی داشت و باید زنش تحصیل کرده یه دانشگاه معتبر می بود. اونم در کمال ناباوری ام رفت سراغ پریا.

- همین خواهرت که این اواخر ...

- بله.

- خدا بیامرز دیش.

- پریام که دید معالجه بابام با رفتنش همراه سعید انجام میشه از اون قول گرفت تا در ازای قبول کردنش بابام رو بیره تا مداوا بشه. سعیدم قبول کرد و همه چی براش روبه راه شد. اونها رفتن و بابام اونجا بستری شد تا معالجه بشه.

- چه داستان جالبی شد. خب؟

- یه روز سعید زنگ زد و باهام حرف زد. این بار نه به عنوان شوهر خواهرم بلکه به عنوان کسی که عشق من سرش بود. اول باورم نشد که چی میگه و بهش اهمیتی ندادم. ولی این وسط مشکلی به میون اومد که باعث همه این اتفاق های بد شد.

خانم رزاقی با چشم های درشت شده بهم خیره شده بود و منتظر بود تا بقیه اش رو بگم.

با ترس گفتم: به خدا نمی دونستم به اینجا میرسه.

- نترس، بگو.

- اون گفت که خرج درمان بابام خیلی زیاد شده و وقتی با پریام حرف زدم تائید کرد. بعدش فهمیدم برای اینکه کار بابام انجام بشه یه مقدار پول برای بیمارستان اون داده. ما توی فشار مالی زیادی بودیم و خواهرم صبح تا شب باید کار می کرد تا مخارج درمان بابام در بیاد. چاره ای نبود، وقتی اون گفت که می تونه از باباش پول بگیره من وسوسه شدم و با خودم گفتم که این جور مشکل مون حل میشه. برای همین پیشنهادش رو قبول کردم. سعید به حرفش عمل کرد و در عوض کم کم صحبت رابطه مونو وسط کشید.

خانم رزاقی ام حدس زد و بقیه اش رو گفت: معلومه. توام توی دام اون افتادی و در ازای کمکی که به بابات کرده بود اسیرش شدی. درسته؟

- بله.

- خب، شاید هر کس دیگه ای هم بود برای باباش همین کار رو می کرد. البته شاید می کرد، این نشون میده که تو دختر خوش قلب و قدردانی هستی.

- به خدا نمی خوام بدون بابام زنده باشم.

- به بابات حسودیم شد.

کنجکاوانه ازم پرسید: دیگه چی؟

موندم که ادامه بدم یا نه. باید می گفتم چون اگه ادامه نمی دادم متهم به ناپاکی می شدم.

به خودم جرات دادم و گفتم: اما توی تموم مدتی که تحت فشار سعید بودم دست از پا خطا نکردم. به خدا راست میگویم.

لبخند زد و گفت: مطمئنم که همین طوره. تو دختر سالم و خونواده داری هستی. وگرنه هیچ وقت وکالتت رو قبول نمی کردم.

خیالم راحت شد و بقیه ماجرا رو تعریف کردم: یه روز برام یه هدیه فرستاد. به یکی از دوستهایش گفته بود تا یه گوشی موبایل برام بفرسته. بعد زنگ زد و گفت که هدیه ست. این شد شروع پیامهای اون به من. حرفهای عاشقانه و گاهی وقتها هم تهدیدآمیز. هر بارم که می خواستم بهش بفهمونم که دست از سرم برداره اون جری تر می شد و بیشتر منو توی فشار می داشت. مدت زیادی به همین روال گذشت. من ...

- تو چی؟

دوباره اشکم در اومد. نمی خواستم بگم ولی باید می دونست که توی دلم چی می گذره.

خودم رو کنترل کردم و گفتم: من هر چی جلوتر رفتیم حسم بهش بیشتر شد. تازه فهمیدم که اون دل بستگی حالا تبدیل به یه عشق عمیق شده. هر چی آزارم داد و تهدیدم کرد من بیشتر سمتش کشیده شدم.

با ناراحتی گفتم: لعنت به این دل که منو اسیرش کرد.

آهی کشید و پرسید: هنوزم دوسش داری؟

- با اون کاری که باهام کرد دیگه نه.
 - درسته. بایدم همین جور باشه. کدوم عاشقی به معشوقش هم چنین ظلمی می کنه؟
 - این جریان ادامه پیدا کرد تا پریا و سعید اومدن ایران. با نزدیک شدنش به من توی هر فرصتی سعی داشت فریبم بده و اذیتم کنه. این زمانی بود که من با خانم دکتر در تماس بودم و اون اجازه نمی داد که من این مشاوره رو ادامه بدم. یه روز فهمید که هنوز به دکتر زنگ می زنم و از شانس بدم همون روز وقتی رفته بودم بیرون توی کوچه من رو با پسر همسایه که اسمش امیره دید. اون کاری بهم نداشت و گذرا با هم برخورد کردیم.
 خانم رزاقی گیج شد و پرسید: این امیر که میگی قبلاً هم با سعید برخورد داشته؟

- بله. اونها سر من با هم دعواشون شده بود ولی من چون عشق سعید توی دلم بود هیچ وقت سراغ امیر نرفتم. باور کنین.
 - خب، پس این جریان ریشه دار بوده.
 - همون روزش پریا و بابام رفتن درمونگاه و سعید که اونها رو برده بود بی خبر برگشت خونه مون و با من تنها شد.
 اون دوباره حدس زد: خب اون میاد می بینه تو دو بار دیگه ام بهش دروغ گفتی. یه بار بابت خانم دکتر و یه بارم بابت امیر. بعد دست به کار میشه.

- بله.

سعی کرد آروم کنه و گفت: نمی خوام با یادآوری اش اذیتت کنم ولی چه جوری بی هوشت کرد؟

- اون قبلاً توی داروخونه کار می کرد و به قرص و دارو آشنا بود. با قرصهای آرام بخشی که می خوردم بی هوشم کرد. ریخته بود توی لیوان آبم و من که رفتم قرصم رو از آشپزخونه بردارم من رو زیر نظر داشت.

خانم رزاقی با همدردی من رو توی بغلش گرفت و یواشی زمزمه کرد: خیلی سخته عزیزم. دیگه بقیه رو می دونم.

توی آغوشش گریه کردم تا شاید غصه‌ای که مدت‌ها بود مثل خوره به جونم افتاده بود کم بشه. توی اون حال پریشون ازش پرسیدم: یعنی مجازات دروغ‌های من این بود؟

- نه عزیزم. اون حق نداشت این کار رو باهات بکنه.

وقتی همه چیز رو بهش گفتم پرسید: دیگه چیزی هست که بخوای بگی؟

یه ذره فکر کردم و گفتم: نه. فقط اینکه ...

- چی شده؟

- پولی رو که بهمون داده بهش پس ندادم، یعنی نداشتم که بدم. بابام خبر نداره چون خواهرم اصرار داشت که ندونه و توی عذاب وجدان نیفته. مبلغش مشخصه و خواهرم توی یه دفتر یادداشت همه رو نوشته.

آخرش با شرم گفتم: بیچاره بابام از هیچی خبر نداره. حتی نمی دونه سعید چه بلایی سرم آورده.

- برای خواهرت چه اتفاقی افتاد؟

- بعد از اون روز سعید سعی کرد به من نزدیک‌تر بشه و حتی مجبورم کرد تا باهاش یه قرار عاشقونه بذارم. من تصمیم گرفتم برم ولی برای اینکه باهاش اتمام حجت کنم و گوشی موبایلی رو که باعث همه این رابطه‌ها شده بود پسش بدم. می‌خواستم برم و بهش التماس کنم تا دست از سرم برداره و بچسبه به زندگی‌اش. عصر بود که رفتم سر قرارم توی یه کافی‌شاپ. اون کلی از عشق و عاشقی گفت و سعی کرد دوباره دلم رو به دست بیاره ولی آخرش من گوشی رو گذاشتم جلوش و ازش خواستم فراموشم کنه. غافل از اینکه اون گوشی خودش رو توی خونه جا گذاشته بود و خواهرم پیام‌ها و قرار عاشقونه‌اش رو دیده بود. من اون جا نشسته بودم و داشتم با سعید حرف‌های آخرم رو می‌زدم که دیدم خواهرم اومد و ما رو با هم دید.

با اندوه نفس عمیقی کشیدم و از تأسف سرم رو انداختم پایین. صدام می‌لرزید و جرات نداشتم که بگم ولی چاره‌ای نبود و ادامه دادم: پریا طوری به هم‌ریخت که رفت و خودش رو میون جمعیت گم‌وگور کرد. تا من پیام پیداش کنم سوار ماشینش شده بود. بعدش فهمیدم با ماشین زده به یه تیر برق و از شدت تصادف همون لحظه در جا مرده. حتی نتونستم بهش بگم که برای چی اومدم سر قرار، حتی نتونستم لحظه آخر زندگی‌اش کنارش باشم.

درحالی‌که نفسم بند اومده بود زمزمه کردم: من باعث مرگش شدم. من لعنتی.

خانم رزاقی آروم نوازشم کرد و گفت: گریه نکن. اتفاقیه که افتاده، اون دیگه با غصه خوردنت زنده نمیشه.

خودم رو جمع‌وجور کردم و آروم سرم رو تکیه دادم.

پرسید: سعید ایران می‌مونه؟

- نمی دونم. فکر کنم دو هفته پیش باید برمی‌گشت ولی هنوز نرفته.

- احتمالاً رفتنش به خاطر خواهرت به مشکل خورده، شایدم فکر دیگه ای توی سرشه.

- خبری ازش ندارم. چند روز پیش اومد خونه مون و از بابام خواست که بازم رفت‌وآمد داشته باشه.

- خب، بالاخره فامیله. همیشه انتظار داشت بابات نذاره. مگه اینکه ...

- چی؟

- بهش بگی چی شده.

رنگم پرید و گفتم: وای نه. تو رو خدا. اگه بفهمه با چه رویی نگاهش کنم؟

- ولی تو مقصری نبودی. سعیده که باید شرمزده باشه که به خونواده زنش خیانت کرده.
- نه. نباید بفهمه.
- ولی بالاخره می فهمه.
- خب، بی سروصدا بریم جلو.
- نمیشه. توی دادگاه اونم باید بیاد و حضورداشته باشه.
- وای خدا.
- فعلاً نگران این موضوع نباش. به من بگو اگه بخواین پولش رو پس بدین چیزی دارین که بفروشین و بدهی ای بهش نداشته باشین؟
- خب، خونه مون هست و میشه فروختش. خواهرم حتی نداشت این کارم بکنیم و هر چی بهش گفتم بذار خونه فروخته بشه و ما از زیر فشار و دین سعید در بیایم قبول نکرد. اون قدر حرف گوش نکرد که خودش رو به کشتن داد و منم گرفتار این ماجرا کرد. اگه این کار رو می کردیم دیگه من از سعید ترسی نداشتم و مجبور نبودم به خواسته های اون تن بدم.
- خوبه. پس نگرانی تسویه حساب با اون رو ندارین. ولی همه این ها مستلزم اینه که بابات همه چی رو بدونه. اگه می خوای کارمون جلو بره باید بهش بگی یا حداقل بیارش اینجا تا من بهش بگم.

مستأصل شدم و با دلهره گفتم: خانم رزاقی. راه دیگه ای نیست؟

- نه. دخترم. فروش خونه بدون بابات میشه؟
 - نه.
 - خب پس منطقی باش. می دونم برات خیلی سخته ولی راه دیگه ای نیست. یه کاری می کنیم، بهش بگو تا بیاد دفتر من. منم فعلاً فقط جریان بدهی مالی تونو وسط می کشم تا بعد هر موقع که لازم بود بقیه ماجرا رو براش تعریف کنیم. خوبه؟
- با اضطراب بهش خیره شدم و گفتم: خیلی می ترسم. توان این همه استرس رو ندارم و حس می کنم دارم دیوونه میشم.
- دستم رو گرفت و گفت: می دونم. حق داری ولی نمیشه سعید رو به حال خودش گذاشت. ممکنه آخرش بلایی سرت بیاره. من این تجربه رو توی یه پرونده داشتم. اگه بترسی و عقب بکشی طرف جسورتر میشه و هر بار بیشتر آزارت میده. اون به خاطر چیزهایی که ازت دیده نسبت بهت حساس شده و به هر کاری دست می زنه. خیلی مراقبش باش و اصلاً سعی نکن عصبانی اش کنی.
- یعنی هر چی میگه گوش بدم؟
 - نه این جور، ولی سعی نکن دیگه هیچ دروغی بهش بگی. تا پرونده تشکیل بشه و دادخواست تنظیم بشه یه ماهی زمان می بره و دادگاهم که روال خودش رو داره. باید صبور باشی و تا حد امکان سر راهش قرار نگیری.

با ترس گفتم: چشم. به خدا من کاریش ندارم ولی اون ولم نمی کنه.

خانم رزاقی لبخند زد و گفت: دلش رو بردی دیگه. برای همینه که موافق دوستی های این جور نیستم. آخرش میشه این وضعی که می بینی.

ازم خواست تا شماره تماس خونه و مهدکودک رو بهش بدم تا باهام هماهنگ کنه و قبل از هر کار مدارک پزشکی ام برای شکایت جمع آوری بشه.

یه برگه‌ام گذاشت جلوم که قرارداد همکاری من و اون بود. من به‌عنوان موکل و اون به‌عنوان وکیل. توش حرفی از حق‌الزحمه نزده بود و بهم اطمینان داد که نگران پول و هزینه‌های این کار نباشم.

بهم اصرار کرد تا کل متن قرارداد رو بخوونم و امضاش کنم.

منم همه رو خط به خط خووندم. با اینکه نصف جملاتش تخصصی و عجیب بود ولی در کل مشکلی ندیدم و خودکار رو گرفتم دستم تا امضاء کنم.

فقط قبل از امضاء سوآلی توی ذهنم اومد و پرسیدم: خانم رزاقی ...

- بله عزیزم؟
- اگه اون متهم بشه مجازاتش چیه؟
- خب، اگه بشه کاری رو که باهات کرده ثابت کرد مجازاتش خیلی سنگینه.

رنگم پرید و با ترس پرسیدم: مثلاً چه مجازاتی؟

- خب، این کاری که مرتکب شده با جنایت و حتی قتل عمد یکیه.
- وای. این که خیلی ترسناکه.
- ولی در نهایت این قاضیه که رأی نهایی رو میده.

رفتم توی فکر و بدجور ته دلم خالی شد؛ یعنی من داشتم برای بدترین مجازات شکایت می‌کردم؟

مردد شدم و خودکار توی دستم لغزید و افتاد پایین. اون با تعجب خودکار رو برداشت و گفت: ظاهراً برای این کار تردید داری.

- نه. ولی نمی‌خوام به اون جا برسه.
- دست من و تو نیست.

با عصبانیت خم شد و بهم گفت: می‌دونی با جسم و روح تو چیکار کرده؟ می‌دونی این ناپاکی تا آخر عمر همراهته؟ می‌خوای جا بزنی و بذاری بیشتر به هوس بازی هاش ادامه بده؟

خودکار رو ازش گرفتم و آرام گفتم: حق با شماست.

- پس امضاء کن و نترس. من تا آخرش میرم و اون رو کت‌بسته تحویل میدم. بعد خودت می‌دونی که چیکارش کنی. فقط یادت باشه که اگه زن‌ها جلوی هم‌چین مردهایی بترسن و کم بیارن اون‌هام به کارشون ادامه میدن. این یعنی همون ضرب‌المثل معروف که میگه ترجم بر پلنگ تیزدندان ستمکاری بود بر گوسفندان.

حرفی نداشتم تا بزنگم و به‌ناچار امضاء کردم.

اون برگه سه نسخه‌ای رو گرفت و خودشم امضاش کرد و یه نسخه به من داد.

دوباره تأکید کرد به بابام بگم که باید طلب اون رو تسویه کنیم وگرنه برای دادرسی کارمون سخت‌تر میشه.

وقتی داشتم از دفترش می‌اومدم بیرون گفت: امیدوارم این آقا سعید قبل از تشکیل پرونده از ایران نره وگرنه دیگه دست هیچ‌کس بهش نمی‌رسه. این وسطم تویی که ضربه خوردی و شکنجه شدی.

نمی دونستم چی بگم. اگه می موند مجازات سختی در انتظارش بود و اگه می رفت بدون اینکه تنبیه ای بشه فرار کرده بود. وقتی از دفترش زدم بیرون ساعت نه و نیم شب بود و برف نشسته بود روی زمین. صحنه قشنگ و دل انگیزی بود ولی من اون قدر به هم ریخته و مضطرب بودم که هیچی از اون برف زیبای زمستون نفهمیدم.

باعجله برگشتم خونه. بابام نگران شده بود و به محض اینکه در رو باز کردم دیدم توی حیاط نشسته و وقتی من رو دید خیالش راحت شد.

ازش عذرخواهی کردم و گفتم که کلاس طولانی شد و برای همین دیر رسیدم. با خودم فکر کردم که حالا باید ماجرای تلخ زندگی مونو بهش بگم. بدهی ای که به سعید داشتیم و بلایی که اون سرم آورده بود. می دونستم که بابام از شنیدن این حرفها کلی غصه می خوره و ناراحت میشه. حتی با خودم گفتم: اصلاً ولش کن. بی خیال شکایت میشم. سعیدم وقتی ببینه محلش نمی دارم خسته میشه و کم کم از زندگی مون میره بیرون.

اما یاد حرف وکیل افتادم که گفت نباید هم چنین مردهایی آزاد باشن و به کارشون ادامه بدن. این یعنی ظلم به بقیه زن ها. از اون شب هر لحظه دنبال چیدن کلمات کنار هم بودم تا کی و چه جور قضیه رو به بابام بگم.

هر وقت که کنارش می نشستم با خودم می گفتم: آخه چطوری باید بگم که ناراحت و پریشون نشه. اون تازه از غصه پریا فارغ شده و هنوز توی ذهنش درد این اتفاق کهنه نشده. حالا من پیام و این ماجرا رو بگم و دوباره فکرش رو به هم بریزم؟

دو روز بعد کلاس طولانی نبود و زودتر برگشتم خونه. حالا دیگه هوا حسابی سرد شده بود و شب که می شد آسمون دلگیر و ابری بود. درحالی که مراقب اطرافم بودم پیچیدم توی کوچه مون. هر جا که می رفتم فکر می کردم سعید تعقیب می کنه و همش نگران بودم.

وقتی رسیدم دم در خونه خشکم زد. ماشین سعید با همون قیافه داغون و تصادفی اش جلوی در بود. اول دچار تردید شدم که برم داخل یا نه ولی با خودم فکر کردم: بالاخره چی؟ چند ساعت باید بیرون وایستم تا اون بره. روزهای دیگه چی؟

به خودم جرات دادم، در رو باز کردم و رفتم داخل. صدای خنده های سعید که با بابام حرف می زد از توی حیاط شنیده می شد.

آروم رفتم تو و با دیدنش سلام کردم. اونم چشمه اش برقی زد و جواب داد: علیک سلام. بالاخره تونستم ببینمت. توی این مدت خیلی همه رو نگران کردی. می دونی؟

به بابام سلام کردم و گفتم: بله می دونم. بابت اون اتفاق از همه معذرت خواستم.

اون رو کرد به بابام و با لحن ناراحتی گفت: دیگه هر وقت پیام اینجا یاد پریا می افتم.

آهی کشید و ادامه داد: نمی تونم باور کنم. وقتی میرم خونه و می بینم همه جا ساکته بدجور دل تنگش میشم.

ازم پرسید: توام نتونستی باور کنی نه؟

- نه.
- حالت خوبه پرستو؟
- خوبم. ممنون.

به بهونه لباس عوض کردن از پیش شون رفتهم و توی اتاق قايم شدم. سعيد طوري وانمود مي کرد که انگار هيچ تقصيري نداره و اين موضوع آزارم مي داد.

نيم ساعتي گذشت و بابام منو صدا زد: پرستو، نميای پيش ما؟

اصلاً دوست نداشتم خودم رو به سعيد نشون بدم. با دلخوري رفتهم و دور از اون روی مبل نشستيم.

اون حرف زد و من فقط گوش دادم. اون سؤال کرد و من فقط جوابهاي کوتاه دادم. بابامم که ديد سرحال نيستم خيلي اصرار به موندنم کنارشون نکرد و من دوباره برگشتم توي اتاقم.

سعيد اون شب با خواست بابام شام موند و حتي قرار شد تا شبم بمونه. بابام احساس تنهائي مي کرد و دوست داشت که اون با ما باشه. بابام مهربون و مهمون دوست بود اما نمي دونست که چه کسی رو توي خونه اش راه ميده.

آخر شب که شد از ترسم در اتاق رو قفل کردم. رفتهم سراغ درس و شروع کردم به خونندن. خسته و دل نگران بودم، براي همين ترجيح دادم که زودتر درسم رو تمومش کنم.

از طرفي هم فکر و خيال ولم نمي کرد و همش حرفهاي خانم رزاقی می اومد توي سرم. حدود ساعت دوازده و نيم بود که کم کم چشمهام گرم شد و جزوهام افتاد روی صورتم.

يه دفعه با صدای در زدن از جام پریدم. يکی پشت در بود. اولش فکر کردم بابامه ولی صدای آروم سعيد دلم رو خالی کرد.

اون اومده بود دم در اتاق.

از پشت در پرسيدم: کاری داری؟

خواست در رو باز کنه ولی ديد قفله و گفت: نترس کاری باهات ندارم. می خواستم يه چیزی رو بهت بگم، در مورد پريا.

جواب دادم: سعيد، اون که ديگه مرد. چرا ول نمي کنی؟

- ولی مهمه.

- بابام بيدار ميشه. تو رو خدا برو.

- نگران نباش. راحت خوابيده. تو فقط ازم نترس و در رو باز کن.

با لحن ملتسانه ای گفتم: آخه چه جوري ازت نترسم وقتی همش اذيتم می کنی؟ تو که به خواهستهات رسيدی ديگه چی می خواهی؟

- موضوع اين نيست. بذار باهات صحبت کنم.

- باز نمي کنم. از پشت در بگو.

- نميشه. بايد يه چیزی رو نشونت بدم.

از ترس بغضم گرفت و با صدای لرزونی گفتم: به خدا جيغ می زنم تا همه بفهمن.

با لحن سرزنش آمیزی گفت: خيلي ترسوئی. بايدم توي عشق کم بياری و عقب بکشی. از تو بيشتر از اين نميشه انتظار داشت. فکر کردم بزرگ شدی ولی مثل اينکه اشتباه می کردم.

حرفهانش روانم رو به هم ريخت. بی اختيار قفل در رو باز کردم و روبروش وايستادم.

به هم خیره شد و گفت: سلام. خوشگل خانم.

- چی می‌خواستی بگی؟ گوش میدم.
- اون یه نامه برات نوشته بود. دو سه روز قبل از تصادفش. نبودی و نتونستم بهت بدم بخونی. توی کشوی میزش قایم کرده بود و من پیداش کردم.

با چشم‌های درشت بهم زل زد و ادامه داد: ظاهراً یه چیزهایی هست که ازش بی‌خبر بودیم.

پاکت نامه رو داد بهم. عقب‌تر رفتم و اون اومد توی اتاق و در رو بست. دستخط پریا رو می‌شناختم و با دیدن خط به خطش مطمئن شدم خودش نوشته.

سعید ناراحت بود و گفت: ده بار خوندم تا باورم بشه.

بهت‌زده بودم. با ترس شروع کردم به خوندن.

((پرستو سلام.

چند روزی بود که می‌خواستم موضوعی رو با تو در میون بذارم، اما نه فرصتش بود و نه شرایطش.

شاید خوشحال بشی اگه بشنوی و شاید نه.

من باردارم، یه ماه و نیمه میشه که خبردار شدم. حتی دکترم رفتم و تأییدش کرد.

هنوز به سعید چیزی نگفتم و قصدم ندارم که بگم. شاید پرسی چرا؟

بهت میگم. به‌تازگی خبردار شدم که با دختری حرف می‌زنه. نمی‌دونم کیه و از کجا اومده توی زندگی‌ام.

برای همین سعید دیگه مثل قبلش نیست و همش سرش توی گوشی موبایله. دیر میاد خونه و اکثر اوقات ناراحت و پریشونه.

با این حساب فکر نمی‌کنم صلاح باشه این بچه به دنیا بیاد و تو عمه‌اش بشی.

قصد دارم با یه آدم قابل‌اعتماد وارد مشورت کنم تا راهنمایی‌ام کنه.

اما هنوز تصمیم قطعی نشده و در مرد سعید و رابطه‌اش اطمینان پیدا نکردم.

اگه حدسم درست باشه اون بچه رو سقط می‌کنم و به سعیدم چیزی نمی‌گم.

اگر اشتباه کرده باشم باید بهت خبر بدم که تو قراره عمه بشی.

می‌خواستم این جریان رو رودررو بهت بگم ولی تردید داشتم. گفتم با نامه بهتر میشه حرف‌های ناگفته رو زد و تو رو غافلگیر کرد.

دوستدار تو پریا ((

خشکم زد و با دهن باز مونده به سعید خیره شدم.

اونم با خشمی که توی چشم‌هاش موج می‌زد گفت: خوندی؟

- سعید، پریا حامله بود؟

- آره.

اشکها امروم جاری شد. نمی تونستم راحت گریه کنم، بغضم رو توی گلوم نگه داشتم و درحالی که می لرزیدم زمزمه کردم: پس ما دو نفر رو کشتیم. مگه نه؟

سعید با حالتی عصبی اومد نزدیکم، موهام رو محکم گرفت و کشید. درحالی که سعی داشت صداش بلند نشه گفت: دلَم می خواد هر دومانو بکشم. ما نه با هم می مونیم و نه با کس دیگه. ما مسمومیم و هر کی سر راهمون باشه از این سم می میره. با ترس گفتم: تو اون قرار لعنتی رو چیدی. من که التماس کردم تمومش کنیم.

- تو وسوسه انگیزی و من نمی تونم جلوی این عشق وحشی رو بگیرم.

دیگه خسته شده بودم. توی چشمهای درنده اش نگاه کردم و گفتم: اگه بذاری بمیرم دیگه کسی آسیب نمی بینه.

- ولی بدون تو منم باید بمیرم.

- باور کن خیلی زود من رو فراموش می کنی.

- ولی تو فراموشم نکردی. درسته؟

نتونستم حرف بزنم. به خودش اومد و موهام رو که میون انگشتهاش پیچیده بود رها کرد.

عقب رفتم و سست و لرزون نشستم روی تختم. اون همون جا وایستاده بود و توی فکر فرو رفته بود.

گفتم: اگه قرصهام رو بدی همین امشب بی سروصدا خودم رو می کشم. این جوروی راحت میشی.

لبخند تلخی زد و گفت: منم خودم و بابات رو با هم می کشم.

صداش توی سرم پیچید. انگار که یه سطل آب سرد ریختن روی سرم. بدون اینکه چیزی بگه از اتاقم رفت و دیگه برنگشت.

تا نیمه های شب چند بار نامه پریا رو خوندم و گریه کردم، اما با خودم فکر کردم که با این گریه ها و پشیمونی ها دیگه نه اون زنده میشه و نه بچه ای که قرار بود به دنیای بی رحم ما بیاد.

حتی با خودم زمزمه کردم: بهتر که اون بچه نیومد و هیچ وقت عمه خیانت کارش رو ندید.

فصل پنجاه و یک

دو روز بعد ساعت سه بعدازظهر یه خانم زنگ زد به مهدکودک.

مهتاج خانم اومد دنبالم و گفت که یکی باهام کار داره. حدس زدم که یا خانم دکتر باشه یا خانم رزاقی.

رفتم و گوشی رو برداشتم، خانم رزاقی بود. بعد از سلام و احوالپرسی گفت: عزیزم باید برای فردا حدود یازده بیای پزشکی قانونی تا آزمایش مربوطه ازت انجام بشه، از اونورم بریم کلانتری برای تنظیم شکایت.

دوباره دلهره گرفتم. ازش پرسیدم: آدرس رو می گین؟

گفت و من دقیق یادداشت کردم.

ازم پرسید: با بابات صحبت کردی؟

- نه خانم. هنوز نتونستم بگم.
- دخترم. لازم نیست تو چیز خاصی بهش بگی. فقط بگو یه روز صبح یا عصر بیاد دفترم. خودم ماجرای بدهی رو بهش میگم، اما اون یکی قضیه می مونه برای بعد.
- فقط بگم بیاد پیش شما؟
- آره، به همین راحتی، بقیه‌اش رو من انجام میدم. باشه دختر خوبم؟

مکث کردم و اون با اصرار پرسید: چرا تردید داری؟

- آخه ...
- ببین اگه قرار باشه عقب بکشی به من بگو تا وقت نذارم.
- خانم رزاقی، به خدا نمی خوام اذیت تون کنم.
- پس اگه این جوریه ادامه بده و نترس.

اصرار اون وادارم کرد تا هر چه زودتر به بابام بگم.

برای فردا صبحش هم از خانم کرمی مرخصی گرفتم. اون این بار با دلخوری قبول کرد و من کلی خجالت کشیدم، ولی چاره‌ای نبود. از یه سمت تحت فشار سعید بودم و از سمت دیگه اصرار و کیلی که قصد داشت کمکم کنه.

فردا صبح از مهدکودک رفتم پزشکی قانونی. احساس کردم یه مجرمم که اومده تا برگه گناهکاری‌اش رو بهش بدن. خانم رزاقی تموم مدت باهام بود و همه مراحل کار رو خودش انجام داد. با آشنایی‌ای که با کارکنان اونجا داشت کارم رو زودتر تموم کرد. قرار شد جواب آزمایش رو هفته بعد برام بفرستن به آدرس مهدکودک.

خانم رزاقی موقعی که می‌خواستم برم گفت: اگه جواب آزمایش و نتیجه بررسی لباس‌ها درست باشه نباید نگرانی‌ای داشته باشیم.

با ناراحتی گفتم: ای کاش اشتباه کرده باشم.

- ولی اگر اشتباه نکرده باشی دیگه نمی دارم نیمه‌راه عقب بکشی. همه شما دخترها می‌ترسین و این خیلی بده.

- آخه هر چی بگی کسی باور نمی کنه که تو مقصر نبودی.
- این رو راست میگی. متأسفانه وقتی زن باشی حرفت رو سخت باور می کنن و جدی نمی گیرن.

لبخند زدم و بی‌رمق گفتم: دیگه نمی کشم. فقط می خوام زودتر تموم بشه.

- تموم میشه و همه چی برات می گذره. ولی اگه رها کنی و توی خودت بریزی آزارت میده و تا آخر عمر عذابش همراهت می مونه.
- پس من امشب به بابام بگم که فردا صبح بیاد خدمت شما. درسته؟
- آره عزیزم. دیگه تردید نکن و بذار کار به جریان بیفته.
- چشم.
- مواظب خودت باش و این روزها خیلی احتیاط کن.
- بله حتماً.

ازش خداحافظی کردم. با خودم فکر کردم که سعید چی به روزگار آورده. من و اینجا؟ من و آزمایش ناپاکی؟

غرق در فکر و خیال‌های ناراحت‌کننده اون جا رو ترک کردم. از اونورم رفتیم کلانتری و طبق راهنمایی خانم رزاقی یه شکایت‌نامه از اتفاقی که افتاده بود نوشتیم و تشکیل پرونده دادیم.

برگشتم مهدکودک. حالا دیگه توی اون شرایط سخت و طاقت‌فرسا، بودن کنار بچه‌های پاک و معصوم برام تنها امید زنده‌بودن بود. وقتی می دیدمشون که بی‌خیال از همه دنیا و بدی هاش بازی می کنن و با هم دوست میشن احساس خوبی بهم دست می داد. حسی که تموم مدت زندگی‌ام برای تجربه کردنش تقلا کردم و عاقبت فقط توی این مهدکودک لمسش کردم. اونها به سادگی حرف‌های ما رو باور می کردن و بهمون اعتماد داشتن. برای اون بچه‌ها نفرت و دشمنی معنایی نداشت. اگه یه لحظه با یه بچه دیگه دعواشون می شد زودی می رفتن و عروسک شونو به اون می دادن تا دوباره باهاش آشتی کنن.

اون روز من دیدم که پارسا چه جور با مهرداد یکی از پسر بچه‌های توی مهدکودک بازی می کرد. اون تازه اومده بود و وقتی رسید و به جمع بچه‌ها اضافه شد پارسا با خنده و بوس کردنش بهش خوش آمد گفت، حتی خیلی زود اون رو همبازی خودش کرد. دیدم که باران دختر بچه شیرین آقای فرحی با پسرها مامان بازی کرد و پارسا و مهرداد رو که همش شیطنت می کردن با لالایی بامزه‌اش توی خیالات خودش خوابوند.

و برای اولین بار توی اون دنیای رنگارنگ و ساده بچه‌ها آرزو کردم که ای کاش مثل اونها کوچیک بودم و هیچ‌وقت بزرگ نمی شدم. دنیای آدم‌بزرگ‌ها پر بود از تلخی و نامردی. توی دنیای بزرگ ما آدم‌ها اون قدر حرص و هوس بود که دیگه جایی برای مهربونی و پاکی نمی موند. شاید مشکل از دنیا نبود، بلکه این ما بودیم که جهان مونو سیاه یا سفید می کردیم.

مثل بچه‌ها که برایشون رنگ لباس یه عروسک یا نرمی دست‌های یه مادر، همه معنی دنیا بود.

اما برای ما کلمه‌ای به اسم عشق تعریف کرده بودن که همه چی رو با اون توجیه می کردیم. خیانت، دروغ و حتی نامردی.

عصر اون روز بعد از کلاس دانشگاه که حتی یه کلمه‌اش هم نفهمیدم رفتم خونه و دنبال یه فرصت مناسب گشتم تا به بابام موضوع رو بگم.

موقع چایی خوردن توی آشپزخونه دل به دریا زدم و گفتم: بابا جونم ...

- جانم دخترم.

- می دونی که خیلی دوستت دارم.
- می دونم عزیز دلم.

گشتم دنبال واژه‌ای که بشه با اون یه ذهن خسته رو کمتر آزار داد: می خوام بهتون چیزی رو بگم که مدت‌هاست توی دلم مونده و تبدیل به یه راز سرپسته شده.

بابام یه کم جا خورد. خودش رو کنترل کرد و پرسید: این چه رازیه که ازش بی‌خبرم؟

آهی کشیدم و گفتم: شاید اگه یه پدر نبودى راحت‌تر می‌تونستم بگم.

لبخند تلخی زد و گفت: پس بگو که پدر بودنم کامل بشه.

- بابایی، من و پریا برای اینکه خوب بشی تلاش زیادی کردیم. تو خوب شدی و ما حالا خیلی خوشحالیم و به خودمون می‌بالیم. درسته که پریا دیگه نیست ولی من به‌جای اون کنار شمام. ما راه پیچیده‌ای رو شروع کردیم و توی این راهی که رفتیم باتلاقی بود که اون و منو توی خودش فرو برد. یه باتلاق که هر چی بیشتر دست‌وپا زدیم بیشتر فرو رفتیم.
- چی می‌خوای بگی پرستو؟
- دوست داشتم خودم همه چی رو بهت بگم ولی یه دختر همیشه از دنیایی که توشه می‌ترسه. برای همین ازت خواهش می‌کنم بهم اعتماد کنی و فردا صبح ساعت یازده بری به آدرسی که بهت میدم. این یه خانم وکیل به اسم رزاقی.
- چرا باید برم پیش اون؟
- زندگی ما پیچیده شد و کلاف سردرگمش گیج‌مون کرد. نه من فهمیدم که به چه‌کاری دست زدم و نه پریا ولی هر دومون با تموم جون و دل این راه تاریک‌رو رفتیم و ترس به دلمون راه ندادیم.
- کدوم راه عزیزم؟
- راهی که تو رو به ما برگردوند. راه پرفرازونشیبی که اگه هزار بار دیگه ام به دنیا بیام به خاطرت تا آخرش میرم.

دیگه نتونستم چیزی بگم و رفتم توی آغوش مهربون بابام. اون جا میون قلب پرامیدش یه لحظه، همه غصه‌ها و زجرها از وجودم پاک شد و به زمین ریخت. گریه توی اون آغوش بی‌مانند افتخار بزرگی بود و لحظه‌ای بعد به این جشن زیبای غم‌آلود اشک‌های بی‌تابم اضافه شد.

اسمش خیانت بود، دروغ بود یا عشق، می‌شد گفت که برای بودن وجود مقدس پدر، این کلمه تنها فداکاری و دلدادگی معنی می‌شد. دل سپردن به اونى که تو رو به دنیای آرزوهات آورده بود.

اونى که اسمش بهت جرات می‌داد تا ادامه بدی و همه چی رو به جون بخری حتی ناپاکی و مرگ رو.

فصل پنجاه و دو

به خونه که رسیدم دیدم بابام گوشه حوض نشسته و توی خیالاتش فرو رفته. نمی دونستم چی باید بگم ولی مطمئن بودم که ازم دلخوره، بابت رازی که ازش پنهون کرده بودم.

در خونه رو که بستم به خودش اومد و بهم لبخند زد. انتظار هر چیزی رو داشتم جز این لبخند شیرین. دلم لرزید و بدون اینکه قادر به گفتن حرفی باشم رفتم پیشش و جلوش زانو زدم.

دستش رو گرفتم و نوازش کردم. دستهای یخ کرده بود. گذاشتم شون روی صورت سردم و آروم گفتم: سلام بابایی، خیلی سردمه. بیاین بریم تو.

بابام رو با خودم بردم داخل و نشوندمش روی تخت.

اون از اینکه توی چشمهام نگاه کنه شرم داشت و فقط تونست بگه: پریا به من گفته بود که اون بیمارستان دولتی و هیچ هزینه‌ای نداره ولی ظاهراً دروغ گفته بود. شماها به خاطر من به چه زحمتی افتادین.

- این چه حرفیه؟ اگه لازم بود جونمم براتون می‌دادم.
 - مبلغ زیادی به سعید بدهکاریم. اون خانم وکیل مبلغش رو گفت.
 - بابا جونم اگه نخواین هیچ‌کس نمی‌تونه وادارتون کنه خونه رو بفروشین.
 - چرا نفروشیم؟
 - آخه اینجا همه خاطرات تونه. مگه میشه فراموشش کرد؟
 - نه دخترم، خاطره من اونهایی بودن که توی زندگی‌ام بودن و درکشون نکردم. خاطره من تویی که کنارمی و دوستم داری.
- با عشق بغلش کردم و گفتم: منم قدرتون رو ندونستم و فقط وقتی ازم دور شدین فهمیدم که چقدر برام عزیزین.

- خب، از امروز خونه رو برای فروش گذاشتم. اگه مشتری اومد زودی ردش می‌کنیم تا بدهی مردم رو بدیم. من دوست ندارم زیر دین باشم.
- بابا جونم. مجبور نیستین این کار رو بکنین. پول سعید رو کم کم بهش میدم.
- آخه دخترم چقدر باید کار کنی تا پشش بدی؟ کم‌پولی نیست. اون خانم بهم گفت که برای تشکیل پرونده شکایت، این کار لازمه ولی ازم خواهش کرد فعلاً پرس‌وجو نکنم و بهش اعتماد داشته باشم. آخه شکایت از کی؟

دلم می‌خواست همه چی رو اقرار کنم ولی شهامت اش رو نداشتم و با عجز گفتم: به خدا دوست دارم بگم ولی زبونم باز نمیشه. فقط فرصت بدین تا به موقعش بهتون بگم. خواهش می‌کنم.

موهام رو نوازش کرد و گفت: مگه میشه تو خواهش کنی و قبول نکنم؟

آهی از اندوه کشید و ادامه داد: باشه عزیز دلم. سؤال نمی‌کنم و می‌دونم که اشتباه من باعث شد که تو و پریا به این دردسر بیفتین. نباید قبول می‌کردم که معالجه بشم.

با ناراحتی گفتم: بابا، این حرفها رو نزنین. ما با کمال میل این کار رو کردیم. باید خوب می‌شدین.

- من که زندگی‌ام رو کرده بودم ولی شماها همه چی تون به خاطر من خراب شد. پریا که آرزوهاش رو سوزوند و توام نمى دونم چی به سرت اومده. حالام ازم مى خواى نپرسم و ندونم که چی شده.
- میگم بابا، ولی باید بهم فرصت بدین.
- باشه، حرفى نیست.
- خواهش مى کنم از این موضوع به سعیدم چیزی نگوین.
- مشکل سعیده درسته؟

با ترس گفتم: آره بابا. مشکل اونه.

بابام که اصلاً سرحال نبود اون شب زودتر خوابید. منم رفتم سراغ درسها و تا دیروقت مشغول خونندن شدم.

از فرداش مشتری‌های بنگاه‌ها مرتب مى اومدن و خونه رو مى دیدن. هر کس یه جور نظر مى داد و سعی مى کرد قیمت مونو پایین بياره. اون خونه ویلايى بزرگ ارزش زيادى داشت و برای هر کى که مى اومد دیدنش محرز مى شد که همیشه ارزون خریدش.

وقتی فکرش رو مى کردم که باید برای همیشه از این خونه بریم دلم مى گرفت و برام قابل باور نبود. خونه ام ديگه مثل قبل شور و حال نداشت. انگار که حتى اونم به ما عادت کرده بود و از وقتی شنیده بود داریم تنهاش مى داریم دل تنگ مون شده بود. دل تنگی‌ای که مى شد توى هر آجر کهنه‌اش و میون شیشه‌های کوچیک پنجره هاش دید و حس کرد.

یه شب دوباره برف گرفت. برفى که منو کشوند بیرون و نیم ساعتى محو تماشای بارشش کرد. برفى که توى باغچه کوچیک خونه مى بارید و لابه‌لای درخت‌های حیاط مون گیر مى افتاد. اون شب توى حیاط سرد و دلگیر، با خودم فکر کردم شاید این آخرین برفى باشه که توى این خونه تجربه‌اش مى کنم. برفى که مى تونست برام یادآور شیرین‌ترین لحظه‌های کودکی باشه و حالا فقط دونه‌های سرد و کوچیکى بود که حتى روى دستهام هم دووم نمى آورد.

یه هفته‌ای گذشت. پستی نامی‌ای رو برام آورد دم مهدکودک. اولش تعجب کردم ولی بعد یادم اومد که برای چیه. قلبم بدجور به تپش افتاد و به محض اینکه گرفتمش بدون اینکه به کسی چیزی بگم یواشکی رفتم توى دستشویی و با ترس و دلهره بازش کردم. اگه اشتباه کرده بودم همه چی منتفی مى شد وگرنه باید تا تهش مى رفتم. مخصوصاً که رزاقى به شدت پیگیر کارم بود و نمى داشت کنار بکشم.

بعدش جواب آزمایش پزشکی قانونی رو خوندم ... اشتباه نکرده بودم. حالم بد شد و همون یه درصد امیدم هم از بین رفت. حالا مجبور بودم تا ادامه بدم. برگه رو که نشونه یه عشق ناپاک بود توى جیبم پنهون کردم و زود برگشتم سر کارم. اون روز از همه چیز مى ترسیدم، حتى از آدم‌های دوروبرم. انگار که همه مى دونستن که چه بلایی سرم اومده و حالا با چشم‌های کنجکاو شون بهم خیره شده بودن. وقتی بین مربی‌های مهد بودم و کنار نگاه‌های تیز خانم رسولی این تصور بیشتر آزارم مى داد.

آقای فرحی و آقای شرف زاده‌ام که اومدن دنبال بچه‌ها و بهم لبخند زدن ترس برم داشت.

موقعی هم که توى خیابون بودم، بین مردم و حتى توى تاکسى و اتوبوس این فکر ترسناک دنبالم کرد.

حس بدی بود. اینکه خیال کنی همه مى دونن کی هستی و چه بلایی سرت اومده. اون وقت با هر نگاهشون مى ترسى و مى خواى که زنده نباشی.

شب که رسیدم خونه برگه رو با احساس گناه و عذاب وجدان، ته تموم وسایلم توى کشو قایم کردم. با این ترس که مبادا بابام برسه و نامه رو ببینه، نامه گناهکاری دخترش رو، گناه زن بودنش رو.

فرداش به وکیل زنگ زد و گفتم که برگه پزشکی قانونی اومده. اون اصرار کرد که همون روز براش ببرم. عصر از سر کار رفتم دفترش. تنها بود و دعوت کرد تا بشینم. گفت: خب، بذار ببینم چی نوشته؟

کامل خونند و اخمه‌هاش رفت توی هم. واقعیت داشت، با ناراحتی گفت: متأسفم عزیزم، اما غصه نخور. می دونم باه‌هاش چیکار کنم.

نامه رو گذاشت توی پرونده‌ام. ادامه داد: برای بابات خیلی سخت بود وقتی ازم موضوع رو شنید. تازه فقط ماجرای بدهی به سعید رو. نمی دونم وقتی بهش در مورد تو بگم چه حالی میشه.

با اندوه گفتم: حتماً ازم متنفر میشه.

- نه. یه پدر هیچ وقت این جور نیست. اونم بابای مهربون تو.
- بله. اون خیلی مهربونه. برای همین من و خواهرم به خاطرش به آب و آتیش زدیم.
- این از قدرشناسی توئه وگرنه خیلی بچه‌ها هستن که میرن و پشت سرشونم نگاه نمی کنن.
- ولی ما این جور نبودیم.
- می دونم عزیزم. دیگه روحیاتت رو شناختم.

پرسید: فروش خونه تون در چه حاله؟

- گذاشتیم برای فروش. به محض اینکه فروخته بشه پول سعید رو بهش می دیم.
- مراقب باش حتماً قبلش مبلغ رو با اونی که از نوشته خواهرت بهم دادی دوباره چک کنی و یه رسید محکم با امضای دو تا شاهد ازش داشته باشی.
- چشم.

فکری کرد و گفت: و دیگه اینکه ...

- چیزی دیگه ام هست؟
- من پرونده رو با دادخواست به جریان می اندازم و هر موقع که امضات لازم بود بهت خبر میدم، ضمناً باید یه وکالت کاری بهم بدی تا از طرف تو کارها رو انجام بدم.

برگه‌اش رو که از دفترخونه گرفته بود گذاشت جلوم. خوندم و پرسیدم: باید امضاش کنم؟

از پشت میزش بلند شد و جای امضا رو نشونم داد. منم امضاش کردم.

گفت: دخترم الان به بعد دیگه نمی تونی پشیمون بشی. یادت باشه که پرونده که بره توی دادخواست باید محکم تا تهش وایستی. متوجه شدی؟

ته دلم می ترسیدم. آروم جواب دادم: باشه. چشم.

کنارم نشست و دلداریم داد: غصه نخور. تو عین دخترمی. نمی دارم توی این ماجرا بیشتر از این آزار و اذیت بشی. نهایت سعی ام رو می کنم تا اون بی رحم به مجازاتش برسه.

لبخند زد و گفتم: ممنونم. بابت همه چی.

گفت: خوشحال میشم که بتونم آرامش زندگیت رو بهت برگردونم.

و ته حرفش رو با یه درد دل کوتاه تموم کرد: آزمایشی که منم سال‌های سال نداشتیم و به‌سختی به دستش آوردم.

بعدش باهاش خداحافظی کردم و رفتم خونه. وقتی رسیدم خونه دیدم یکی از مشتری‌ها داره با بابام چونه‌های آخرش رو می‌زنه.

ظاهراً معامله داشت به نتیجه می‌رسید. دلم گرفت و با ناراحتی رفتم توی اتاق و در رو بستم. باورم نمی‌شد که خونه رو فروخته باشیم. همه اون خاطرات، همه اون لحظه‌ها و حتی باغچه گل و درخت‌هایی که بهمون عادت کرده بودن. دیوارهای قدیمی آجری و حوض آبی که دیگه رنگ و رویی نداشت.

به‌طور حتم اونی که خونه رو می‌خرید می‌ساختش و ازش چند تا آپارتمان درمی‌آورد. برای اون این خونه نه خاطره‌ای داشت و نه حس. این ما بودیم که درکش می‌کردیم و با همه کهنه بودنش هنوز دوسش داشتیم.

وقتی اونها رفتن بابام اومد پیشم و در زد.

من که غم‌زده و افسرده روی تختم نشسته بودم آرام در رو باز کردم و گفتم: ببخشید. دلم گرفته بود برای همین در رو بستم.

بابام حال رو پرسید و گفت: خونه رو فردا معامله می‌کنیم. یه جای کوچیک تر دیدم که با بقیه پولمون می‌خریمش و میریم اون جا. به بزرگی اینجا نیست ولی قشنگه. فرا عصری میریم و خونه رو می‌بینیم. قبوله؟

برای اینکه از ناراحتی در بیاد گفتم: باشه بابا. به‌سلامتی.

- فرصت نبود تا تو رو هم ببرم و نظر بدی. مجبور شدم خودم ببرم و بدوزم. ببخش دخترم.
- نه بابا جونم. شما هرجایی رو دوست داشته باشین همون جا برام بهشته.

با مهربونی بغلم کرد. زیر لب گفت: می‌دونم برات سخته که از اینجا دل بکنی، ولی بعد از نبود پریا دیگه بهتره از اینجا بریم. خاطره هامون دیگه شیرین نیست.

سر تکون دادم و گفتم: راست می‌گین بابا.

آخر شب شام خاطره‌انگیزی رو سر میز غذا توی اون آشپزخونه‌ای که پر از یادگاری هامون بود خوردیم. غذا خوشمزه بود ولی هیچی ازش نفهمیدم. چون تلخ‌کامی زندگی‌ام به حدی بود که هر چی مزه می‌کردم طعم غذا رو نمی‌فهمیدم. برام سخت بود که بخوام از اون خونه و لحظه‌هاش جدا بشم. خونه‌ای که برای من از کودکی و شیطنت هاش تا همین لحظه، معنی واقعی زندگی بود. کنار مامان شهلا، بابا مرتضی و پریا. اون خونه، نبود مامانم و پریا رو به دل ریخته بود و دم زده بود و حالا ما با بی‌وفایی می‌خواستیم ازش جدا بشیم. اونم فقط به خاطر اتفاقات بدی که خودمون مقصرش بودیم. اون می‌خواست کنارمون باشه و ما می‌خواستیم کنارش بذاریم.

خونه فردای اون روز فروخته شد و عصرش بابام منو برد به خونه جدیدمون. یه خونه ویلایی ولی کوچیک تر از اون جا. حتی کوچیک تر از خونه سپیده اینا ولی هیچ کدوم از این‌ها مهم نبود. چون اون قدر اتفاقات هولناک پیش روم بود که دیگه ذهنم برای چنین چیزهایی نگران نمی‌شد.

با پولی که برامون مونده بود باید بدهی مون رو تسویه می‌کردیم. به خانم رزاقی زنگ زدیم و با هم همه چی رو نهایی کردیم.

آخر هفته قرار شد تا اسباب‌کشی کنیم به خونه جدید. اون خونه خیلی دور از کوچه مون نبود. بابام اون محله رو دوست داشت و ترجیح می‌داد تا همون اطراف زندگی کنه. منم این‌جوری راضی‌تر بودم و از دیدن خونه جدید با اینکه کوچیک بود اصلاً ناراحت

نشدم. حتی دوست داشتم که از اون لحظه‌های بد و هراس‌آور دور بشم. لحظه‌هایی که با هر زنگ تلفن، با هر صدای زنگ در و یا با هر نگاه کردن به اتاق پریا برام تداعی می‌شد.

روز اسباب‌کشی باعجله تموم وسایلمون رو بار به کامیون بزرگ کردیم. خوشبختانه سعید توی این مدت نیومد سراغمون. ولی خونواده سپیده که خبردار شده بودن اومدن کمک و مثل همیشه امیر تموم مدت برای جمع‌آوری وسایل ریزودرشت کنارمون بود. بدون اینکه حتی یه لحظه دست از کار بکشه و احساس خستگی کنه.

من هر بار که دیدمش بیشتر فهمیدم عشق اون چیزهایی نبود که من فکر می‌کردم. عشق اون حسی نبود که توی دلم گیر افتاده بود و راه به‌جایی نمی‌برد. من عشق پاک‌رو توی صورت پر از عرق امیر که بدون یه لحظه استراحت کمکمون می‌کرد دیدم. من عشق رو توی چشم‌های صبور اون که هر بار از کنارم می‌گذشت و باهام حرف می‌زد دیدم. چشم‌هایی که ذره‌ای از هوس و ناپاکی توش نبود.

موقعی که کارمون تموم شد، یه گوشه خونه مون جایی که کسی نمی‌دید با امیر تنها شدم.

اون عرقش رو با آستین پاک کرد و درحالی‌که هنوز نفس‌نفس می‌زد گفت: داری میری که فراموشم کنی؟

توی چشمهای خیره شدم، یه تیکه کاغذ که آدرس و تلفن توش بود بهش دادم و گفتم: نه امیر. این آدرس جدیدمونه.

با دیدن آدرس خوشحال شد و گفت: چه خوب. مبارک باشه.

برگه رو با دقت و احتیاط گذاشت ته جیبش و با لحن بامزه‌ای گفت: مواظب باشم گم نشه و این خانم خانما از دستم فرار نکنه.

لبخند زدم و گفتم: دیگه فرار نمی‌کنم.

برق شادی از توی چشمهای جهید و دلم رو لرزوند. اون یه عاشق واقعی بود. عاشقی که با خنده من دلش پر از حس خوب مردونگی می‌شد و وقتی اشکم رو می‌دید دلش می‌شکست و غصه‌دار می‌شد. با من نفس می‌کشید و با من دلش می‌گرفت. شاید به خاطر غرورش به روی خودش نمی‌آورد ولی می‌تونستم توی رفتارش، حتی توی نفس‌های تندش این فریاد بلند قلبش رو بشنوم.

پاکی و سادگی راه و رسم اون بود. مرد جوونی که شاید مثل خیلی‌ها شیک و پولدار و به‌روز نبود ولی می‌شد روش حساب کرد و بهش تکیه زد. می‌شد باهاش آرامش رو حس کرد و کنارش دل‌بستگی رو بوئید.

من چشم و گوش بسته بودم. اگه عشق سعید که هنوز دلم رو آتیش می‌زد توی دلم نمونه بود خیلی زودتر از این باید امیر و حس پاکش رو می‌دیدم.

هر دو نگران بودیم تا مبادا کسی ما رو اون جا ببینه و به‌ناچار حرف‌هامونو کوتاه زدیم. من دوست داشتم بیشتر کنارش باشم و از آرامش ساده و بی‌ریایی که بهم می‌داد لذت ببرم.

گفت: با خودم فکر کردم حالا که پریا از زندگی سعید کنار رفت اون میاد سراغت و توام باهاش زندگی می‌کنی. با خودم گفتم مگه میشه عشق دو تا آدم به هم از بین بره؟

نگاهش کردم و آروم گفتم: اون معنی عشق رو نفهمید و دیگه عاشقش نیستم.

امیر که دید وقت رفتنه با تلخی گفت: خب، باید برم.

با ناراحتی گفتم: خداحافظی نمی‌کنم، فقط می‌گم به امید دیدار.

وقتی داشت می‌رفت گفتم: امیر، رازم رو بهت نمیگم تا خودت بشنوی و قضاوت کنی. فقط خواهش می‌کنم منصف باش.
با مردونگی جواب داد: راز تو تأثیری توی عشقم نمی‌ذاره. منم عادت ندارم کسی رو که دوست دارم قضاوت کنم.
بلند گفت: مواظب خودت و قلب مهربونت باش.

نگاه پرامیدش تا لحظه آخری که توی راهرو می‌رفت پی نگاه حسرت‌بار من گشت و پشت در حیاط با دل‌تنگی پر از اشک شد. ازم دور بود ولی تونستم ضربان تند قلبش و نفس گرفته‌ای که از یه بغض پر غرور حکایت داشت احساس کنم.
رفت و منو با اتاق خالی‌ام تنها گذاشت. اتاقی که حالا کهنگی دیوارهاش با عریان شدن از قاب عکس‌ها و بوی خاطرات به‌خوبی حس می‌شد.

برای آخرین بار تموم اون اتاق رو نگاه کردم و با یه آه پر غصه رفتم کنار پنجره. حالا پنجره بدون پرده غریب و تنها شده بود و آفتاب کم‌رنگ نیمروز با جسارت ازش رد می‌شد و توی اتاقم می‌دوید. قبل از اون، تصویر آفتاب‌خورده پرده حریری اتاق همیشه روی تختم می‌افتاد و حس خوبی بهم می‌داد.

اما حالا دیگه حتی نور آفتابم بدون نقش و نگار اون پرده جلوه‌ای نداشت.

بیرون از پنجره باد سردی می‌وزید و شاخه‌های درخت‌های پیر حیاط رو تگون می‌داد. انگار که می‌خواست بیدارشون کنه و بگه که ما داریم از پیش شون میریم. من به تک‌تک اون درخت‌ها خیره شدم تا صداشون رو بشنوم ولی هر چی منتظر موندم تا بیدار بشن و منو نگاه کنن فایده‌ای نداشت. اونها بدجور توی خواب عمیق شون فرو رفته بودن.

صدای بابام که می‌خواست زودتر راه بیفتم منو به خودم آورد.

وقت خداحافظی بود. باید می‌رفتم و برای همیشه این خونه و خاطراتش رو توی ذهنم می‌سپردم. آرام برگشتم سمت دیوارهای اتاق و زمزمه کردم: ببخش که این همه‌سال اذیتت کردم. تو برام پناه و آرامش بودی و حالا دارم رهاش می‌کنم. شاید اونی که میاد باهات مهربون نباشه. از این بابت خیلی ناراحتم ولی این‌رو بدون که دیگه هیچ جا برام مثل تو خاطره‌انگیز نمیشه.

چشمهام رو بستم و با غصه از اون اتاق، از آشپزخونه و از همه در و دیوار خونه خداحافظی کردم.

بابام توی حیاط وایستاده بود و با دیدنم به خودش اومد. هر دو موقع رفتن، با مکثی کوتاه با اون خونه و حیاطش و حوض آبی که هنوز از نفس نیفتاده بود و با نور ضعیف خورشید می‌درخشید وداع کردیم.

کامیون و ماشین که راه افتاد کوچه ذره‌ذره از پیش چشممون رد شد و توی خلوت اون بعدازظهر سرد، چشم‌های خسته‌اش رو بست؛ و با رفتنمون آرام خوابید و فراموش مون کرد.

اسم کوچه که روی پلاک آبی کهنه‌ای نوشته‌شده بود و سال‌های سال رد نگاهم رو دنبال می‌کرد آخرین چیزی بود که از اون جا به خاطره هام اضافه شد ... کوچه شهید سرافراز.

فصل پنجاه و سه

یه هفته‌ای طول کشید تا بتونم به خونه جدید و شرایط تازه عادت کنم. چیدن اون همه وسایل توی یه خونه کوچیک تر کار ساده‌ای نبود. خونه مون سه اتاق خواب داشت ولی اتاق‌هاش به بزرگی خونه قبلی نبود، در عوض مثل اون خونه یه حیاط دل‌باز و پردرخت داشت.

برای چیدن وسایل خاله‌ام و شوهر خاله‌امم چند روز اومدن کمکمون، حتی بابامم پا به پای ما کار کرد و همه چی رو چید. حالا دیگه حالش خیلی بهتر شده بود و از این بابت خوشحال بودم.

اتاق جدیدم بد نبود. با اینکه مثل اون خونه وسایلم خوب چیده نشده بود ولی در کل دوشش داشتم.

ما سعی کردیم تا خاطرات مونو توی اون خونه جا بذاریم و یه زندگی تازه رو شروع کنیم. زندگی‌ای که از غصه‌ها و دردهای قدیم توش ردی نباشه.

آدرس مونو سعید نداشت و همین خیال رو راحت می‌کرد. اون‌ی که یه روز آرزوی دیدنش رو داشتم حالا شده بود کابوسم. عشقی که یه زمستون سرد توی دلم رخنه کرد و بهم جون داد خبر نداشت که یه روز باید از اون آشیانه فراموش شده رخت ببنده و بره.

ولی با اینکه دیگه اون عشق وجود نداشت خای خالیش توی دلم آزارم می‌داد. اون حس خوب دلدادگی، اون گریه‌های شوق و حتی بدخواهی شب‌های دل‌تنگی، همه و همه توی ذهنم می‌چرخید و غصه‌دارم می‌کرد.

پریام که نبود بیشتر دل‌تنگ می‌شدم و هنوز نتونسته بودم مرگش رو باور کنم. حتی دلم نیومد فراموشش کنم و یه اتاق رو بهش اختصاص دادم. اتاقی که از بابا خواستم وسایلم رو توش بچینیم. بابام قبول کرد و اون اتاق تا ابد مال پریا شد. از اون روز به بعد هر وقت که دلم می‌گرفت می‌رفتم دم در اتاقش و باهاش درد دل می‌کردم. مطمئنم که اونم حرف‌هام رو می‌شنید و مثل قدیم‌ها باهام همدرد می‌شد.

من هر شب به یاد اون و مامانم چشم‌هام رو می‌بستم و بهشون شب‌به‌خیر می‌گفتم. این جور حس می‌کردم همیشه توی یادم می‌مونن.

اتاق بابام پهلوی اتاقم بود. بزرگ‌ترین اتاق رو به بابام دادم و کوچیک تر از همه رو خودم برداشتم. اولین چیزی که توی اتاق گذاشتم میز بود و آینه بزرگش که روی اون صافش کردم. آینه‌ای که با وجود قدیمی بودنش هنوز می‌درخشید. اتاقم پنجره کوچیکی داشت که ازش حیاط دیده می‌شد و هر وقت دلم می‌گرفت می‌تونستم مثل اون خونه به حیاط خیره بشم و برم توی خیالاتم. نمی‌دونم درخت‌های توی حیاط چی بودن. از خاله‌ام که پرسیدم رفت توی حیاط و با دقت نگاهشون کرد و گفت: اون گوشه دیوار درخت سیبه، اون یکی‌ام فکر کنم گلابی باشه.

از اکبر آقا که پرسید با شوخی جواب داد: نه بابا. گلابی چیه؟ درخت اناره.

سر اینکه درخت چیه تا شب چونه زدن. من و بابامم کلی بهشون خندیدیم.

وسایل با کمک اونها خیلی زود چیده شد و خونه سروسامان گرفت و از فرداش که اول هفته بود همه چی برامون به روال عادی برگشت. من سر کار و دانشگاه می‌رفتم و بابام می‌رفت پیاده‌روی و قدم زنی. حالا دیگه درس هام بیشتر شده بود و شب که می‌رسیدم خونه بعد از اینکه یه کم کنار بابام می‌نشستم و باهاش حرف می‌زدم می‌رفتم توی اتاق و تمام مدت درس می‌خووندم.

فرانک دختر مرتب و دقیقی بود و هر وقت کاری برام پیش می‌اومد و یا دیر می‌رسیدم سر کلاس جزوه هاش رو که تمیز و باسلیقه نوشته بود بهم می‌داد تا از روشون کپی بگیرم، ولی با همه خستگی کار و دانشگاه بازم فکر و خیال روزهایی که پیش روم بود ولم نمی‌کرد. پرونده‌ای که در دست اقدام بود دیر یا زود به دادگاه می‌رسید و اون موقع همه چی رو می‌شد. حتی واقعیت تلخی که بابام ازش خبر نداشت.

توی این مدت با خانم رزاقی در تماس بودم و آدرس و شماره تلفن جدیدمونو بهش دادم. اونم برام از روال و پیشرفت پرونده گفت. اواسط هفته‌ام به خانم دکتر زنگ زدم تا ازش تشکری کرده باشم.

اون با شنیدن صدام خوشحال شد و گفت: خوبی دخترم؟ گفتم دیگه منو فراموش کردی.

- نه خانم دکتر. مگه میشه فراموش تون کنم؟

- چه خبر؟

- با خانم رزاقی در تماسم و پرونده رو به جریان انداخته. هرچند که ...

- که چی؟

- من ته دلم شور می‌زنه و نگرانم.

- آخه چرا؟

- سعید آدم انتقام جوییه. اگه نتونیم موفق بشیم اون زندگی من و بابام رو جهنم می‌کنه.

- نه پرستو. نگران نباش، رزاقی کارش رو خوب بلده.

ازم پرسید: اگه موردی هست که باید بهمون بگی پنهونش نکن و اگه لازم دیدی یه سر بیا دفترم تا با اون یه جلسه بذاریم و مشورت کنیم.

- نه موضوع جدیدی نیست. بعدشم خانم رزاقی داره بدون هیچ هزینه‌ای این کار رو می‌کنه و من نباید پرتوقع باشم.

- درهرحال اگه نیاز بود بهم خبر بده.

- چشم.

- اگرم کاری داشتی تعارف نکن و زنگ بزن.

- خانم دکتر ...

- جانم عزیزم.

- می‌خواستم بابت همه چی تشکر کنم. شما عین مادرم توی همه لحظات کنارم بودین و تنهام نداشتین. کمتر آدمی هم‌چین کاری می‌کنه.

- شاید، ولی یادت باشه که همه این کارها بهت برمی‌گرده. اگه خوبی کنی خوبی می‌بینی و اگه بدی کنی بدی می‌بینی. این قانون دنیاست.

یاد حرف‌های بی‌بی افتادم و گفتم: آره، اون خانم روستایی یادتونه؟

- آره، بی‌بی ... حلیمه؟

- بله. اونم همین رو بهم گفت. گفت که دنیا عین یه آینه ست، اگه بخندی بهت می خنده و اگه غصه‌دار باشی مثل تو غصه‌دار میشه. حتی گفت که باید از آدم‌های بد ممنون باشیم چون اگه همه آدم‌ها به هم خوبی می‌کردن دیگه خوبی ارزشمند نبود. من تک‌تک حرف‌هاش رو آویزه گوشم کردم و می‌خوام تا آخر عمرم بهشون عمل کنم.
- با حسرت گفت: خوش به حالت که این مدت پیش اون بودی. می‌دونی؟ یه وقت‌هایی راه زندگیا ت به سمتی میره که تو رو به خودت میاره. اون موقع است که می‌فهمی تموم مدت داشتی اشتباه فکر می‌کردی و از حالا به بعد باید درست زندگی کنی.
- خانم دکتر، شما و بی‌بی حلیمه همون آدم‌هایی بودین که دستم رو گرفتین و نجاتم دادین. منم تا آخر عمر مدیون تونم. لبخند زد و گفت: تو خواستی و نجات پیدا کردی. ما فقط بهت یادآوری کردیم که زن بودن چقدر باارزشه.
- ممنونم. راستی آدرس و شماره تلفن خونه جدید رو یادداشت بفرمایید.
- اونم همه رو نوشت و از تماسم کلی تشکر کرد.
- دوست نداشتم خداحافظی کنم ولی دیروقت بود و باید می‌رفتم خونه. برای همین گفت: بازم بهتون زنگ می‌زنم. البته اگه اشکالی نداشته باشه.
- استقبال کرد و گفت: البته. چراکه نه. من هر وقت صدات رو بشنوم خوشحال میشم دخترم.
- برگشتم خونه و اون شب بیشتر کنار بابام موندم. حالا دیگه خودم براش چایی می‌ریختم. حتی رفتم توی بغلش و سریال تلویزیون رو با هم تماشا کردیم.
- قبل از خواب رفتم تا به سپیده زنگ بزنم. اون خوابگاه بود و به محض اینکه زنگ زدم دوید و اومد پای تلفن.
- سلام سپیده خوبی؟
- وای قربونت برم. دلم برات یه ذره شده بود.
- چه خبر؟
- چند بار زنگ زدم خونه بر نداشتین.
- آره، خونه رو عوض کردیم.
- راست میگی؟ به سلامتی. کجا رفتین؟
- نزدیک همون قبلیه ست. سه تا کوچه اونورتر. اسم کوچه مون حیدریه. پلاک دوازده.
- آفرین. خونه جدید خوبه؟
- آره، به بزرگی قبلی نیست ولی دوشش دارم. توی حیاط مون چند تا درخت بزرگ داریم. خیلی دوست دارم بهار که شد ببینم چه میوه‌ای میدن.
- راستی بابات چطوره؟
- خدا رو شکر. خیلی بهتر شده.
- پس دعاهام جواب داد.
- بلات توی سرم که این قدر مهربونی.
- خب دیگه، سپیده همینه.
- ازش پرسیدم: راستی نذرت رو دادی؟

- آره بابا. هنوز تموم نشده، هر چی قبر بود توی تبریز گل گذاشتم. دیگه همه اهالی شهر منو می شناسن. حسابی خنده‌ام گرفت. اون واقعا شیرین و دوست‌داشتنی بود.

ادامه داد: راستی ... سورپرایز.

- چیه؟
- نمیگم.
- چرا؟
- باید ازم خواهش کنی. نازم رو بکشی.
- لوس نشو دیگه، بگو.
- نمیگم.

فضولی داشت دیوونه ام می‌کرد. گفتم: تو رو خدا بهم بگو. سپیده جونم، قربونت برم ... عزیزم.

گفت: پنج‌شنبه قراره بیام تهران و علیرضا نامزدم کنه!

از خوشحالی طوری جیغ کشیدم که بابام صداس در اومد: دختر، چی شده؟

- هیچی. وای ببخشید.

سپیده‌ام از اونور بلند گفت: به بابات سلام برسون.

منم سلام سپیده رو رسوندم و بابامم با شوق جواب داد.

پرسیدم: راست میگی؟

- بله. سپیده رو دست کم گرفتی؟
- نه عزیز دلم. من که می‌دونم تو چه قدر زرنگی.
- تو یاد بگیر.

رفتم توی فکر و آروم گفتم: راست میگی. هر چی بگی حقمه.

یواشی گفت: والا من مثل تو ده تا ده عاشق ندارم. همینم که بیاد باید سریع تورش کنم.

به حالش حسرت خوردم. اون چه راحت به عشق واقعی‌اش رسیده بود. گفتم: مبارکت باشه. حالا چی شد که بابات قبول کرد؟

- هیچی. علیرضا دوباره رفت خونه مون و کلی با بابام حرف زد. بهش اطمینان داد که تا بعد از دانشگاه منتظرم می‌مونه. حتی جلوش گریه‌ام کرد. مامانم از فرصت استفاده کرد و رضایت آقا بزرگ خونه رو گرفت. به همین راحتی.
- دیدی مامان خوب چه نعمتیه؟
- آره به خدا.

حواسش رفت به من و گفت: خدا مامانت رو بیامرزه.

- ممنونم.

- اگه الان پيشت بود تو سرت مي زد و مجبور ت مي کرد به داداشم بله بگي.
- خيلي بدجنسي.
- نه عزيز دلم، نگرانتم.
- تو عجب مادري بشي. هر كي رو نشون كني بايد بله بگه و گرنه روزگارش سياهه.

زد زير خنده، اما يه دفعه خنده اش بند اومد و با غصه گفت: شوخي كردم عزيزم. ايشا الله براي توام يه آدم خوب پيدا بشه. توي اين مدت خيلي از همه زخم خوردي. روزگارم باهات راه نيوتم. خيلي دوست دارم يه روز ببينم توام به عشق واقعي ات رسيدي. مهم نيست اون آدم كي باشه. فقط عشق واقعي ات باشه.

- خدا تو رو دوست داره. برام دعا كن زودتر به آرامش برسم.
- ولي الان كه ديگه مشكلي نداري.
- سپيده. دوست داشتم همين جور باشه ولي تو نمي دوني توي دلم چي مي گذره. نمي دوني چي به سرم اومده، ولي چند وقت ديگه همه مي فهمن ... توام مي فهمي.

اون كه سر در نمي آورد گفت: چي داري ميگي؟ متوجه نميشم.

گفتم: عجله نكن، مي فهمي. شايد اون موقع ديگه دوست نداشته باشي حتي اسم رو بياري. پس تا اون موقع بازم دوستم داشته باش و منو از يادت نبر.

سپيده ماتش برد و فقط تونست بگه: باشه.

خدا حافظي كرديم و من براي ديدنش تا آخر هفته لحظه شماري كردم.

شب چهارشنبه برامون مهمون اومد. بابا و مامان سپيده با امير. من و بابام از ديدنشون كلي ذوق كرديم. اونها اولين مهمون هاي خونه جديدمون بودن. باباي امير با بابام كلي گرم گرفت و تا ساعتها با هم از خاطرات شون گفتن.

ولي مادر امير تموم مدت حواسش به من بود. وقتي رفتم توي آشپزخونه اومد دنبالم و به بهونه ديدن خونه باهام سر صحبت رو باز كرد: خوبي دخترم؟

- ممنونم. شما خوبين؟

- خدا رو شكر. شما جوون ها خوب باشين ما هم خوبيم.

با خوشحالي گفتم: پريروز به سپيده زنگ زدم و گفت كه آخر هفته داره مياد. درستته؟

- آره عزيز دلم. پنجشنبه صبح ميرسه تهران.

بعد يواشي توي گوشم گفت: بالاخره نظر باباش رو برگردوندم. مي خوايم با اون پسره نامزدش كنيم.

لبخند زدم و گفتم: چه خوب، به سلامتي. ايشا الله خوشبخت بشن.

تشكر كرد و گفت: اون كه رفت، ولي تو هنوز موندی دختر خوشگل.

خجالت كشيديم و چيزي نگفتم. ادامه داد: راستش، امشب اومدم اينجا يه چيزي رو بهت بگم.

توی چشمهام زل زد و گفت: پسر عاشق شده. دیشب اومد پیشم و دیدم توی چشمه‌هاش پر از اشکه. یه مادر وقتی ببینه پسر پر غرورش از عشق دل‌تنگه نمی‌تونه بی‌اهمیت باشه و کاری نکنه. منم گفتم بیایم دیدنت. نمی‌دونم قبلاً با هم حرف زدین یا نه ولی مطمئن باش امیر پسر سالم و مهربونیه. اون دیر عاشق میشه و وقتی شد دیگه دنیاش بره عشق و علاقه‌اش نمیره.

دستم رو گرفت و گفت: بهت دل داده. دلش رو نشکون.

حرف‌های ساده و مادرانه‌اش دلم رو لرزوند و چشمهام رو پر از اشک کرد. اشکم که در اومد منو توی بغلش گرفت و گفت: عزیزکم. ناراحت شدی؟

بغضم رو قورت دادم و گفتم: نه. فقط حسرت خوردم.

- به چی؟

- به امیر و سپیده که مادری به‌خوبی شما دارن.

- اگه بخوای از این به بعد مادر توام میشم. البته اگه بخوای.

لبخند زد و بهش فهموندم که راضی‌ام. دلش پر از شادی شد و با خوشحالی زمزمه کرد: من میرم و میگم امیر یواشی بیاد توی آشپزخونه. صداش رو در نیار باشه؟

خنده‌ام گرفت و گفتم: چشم.

رفت و یه دقیقه بعد امیر بااحتیاط اومد پیشم.

قلبم به تپش افتاد و با دیدنش شرم‌زده شدم. گفتم: سلام.

- سلام پرستو.

من‌من‌کنان گفتم: ببخشید. مامانم زودی همه چی رو گفت.

با حسرت گفتم: اون بهترین مادریه که دیدم. قدرش رو بدون.

- می‌دونم. تا آخر عمرم می‌دونم.

بعد حالم رو پرسید: خوبی؟

- ممنونم. تو چطور؟

- کنار تو باشم عالی‌ام.

صدام رو صاف کردم و صادقانه گفتم: تو بهم آرامشی میدی که هیچ‌کس تا الان نداده. گفتنش برام سخته ولی باید بگم. مدتی که ذهنم پر از فکر و خیاله ولی به تو که فکر می‌کنم دیگه از چیزی نمی‌ترسم. فقط ...

- فقط چی؟

- بهت گفته بودم که یه راز دارم. رازی که همه زندگی‌ام رو تحت تأثیر گذاشته. بالاخره دیر یا زود همه می‌فهمنش. دو شب

پیش به سپیده‌ام گفتم که این راز برای خیلی‌ها تلخه طوری که شاید دیگه نخوان منو ببینن. خواهش می‌کنم تا اون موقع

صبر کن، شاید ازم متنفر بشی و نظرت برگرده.

امیر رفت توی فکر. کنجکاو بود تا بدونه ولی با چشم‌های اشک‌آلودم بهش فهموندم که اصرار نکنه. آه بلندی کشیدم و گفتم: خیلی دوست داشتم همین‌جا به مادرت جواب می‌دادم ولی شرمندهاش شدم. گفت: باشه، اگه این‌جور راحتی من صبر می‌کنم. لبخند زد و خواست بره که آرام گفتم: امیر، امیدوارم تو اونی نباشی که ازم متنفر میشه. و جمله آخرم رو زمزمه کردم: چون بهت وابسته شدم. اونم زمزمه کرد: اونی که عاشقه نمی‌تونه متنفر باشه. این دوتا با هم نمی‌خونن. رفت و من غصه‌دار و پرحسرت توی فکر و خیال غرق شدم. قوری بزرگ چایی رو برداشتم تا برای مهمون‌ها چایی بریزم. بابام که صدام زد به خودم اومدم و یادم افتاد نیم‌ساعته قراره یه چایی براشون ببرم و هنوز نبردم.

فصل پنجاه و چهار

آخر شب که مهمون ها رفتن دلم پیش شون موند، حتی دل تنگ شدم، انگار که مادر امیر واقعاً مادرم شده بود.

اون تا لحظه آخری که می رفت نگاهم رو دنبال کرد. توی چشم های پرحسرتش فقط یه حس دل نشین مادرونه رو دیدم که ازم می خواست کنارشون باشم.

و بالاخره نگاه های پرمحبتش دلم رو به دست و پاش انداخت. دلی که حالا از دروغ و خیانت خسته شده بود و می خواست بعد از این عاشق بمونه. بدون اینکه از چیزی یا کسی بترسه و آزار ببینه. این دل پر خون دیگه تابی نداشت تا دوباره بشکنه و تکه های هزار پاره اش رو از میون دست های بی رحم زمونه بیرون بکشه. زمونه ای که اگه سر بر می گردوندی از پشت بهت خنجر می زد.

تا اونها رفتن و خونه رو تروتمیز کردم نزدیک های دوازده و نیم شب شد. درحالی که تموم مدت توی خیال فردا که سپیده نامزد می شد ذوق داشتم.

بابام رفت خوابید و منم رفتم به اتاق. توی رختخواب که دراز کشیدم یاد حرف های امیر افتادم. اون عاشق بود پس نمی تونست متنفر باشه. با این خیال شیرین دلم قرص شد و با خودم گفتم: دیگه چرا باید بترسم؟ فقط کافیه سعید از زندگی ام بره و عشق ناپاک اش رو از دلم برداره.

بعد جزوه دانشگاه رو باز کردم تا بخوونمش ولی خیلی زود از خستگی کار و اسباب کشی خوابم برد.

صبح با صدای تلفن از خواب بلند شدم و قلبم به تپش افتاد. یاد روزهایی افتادم که سعید زنگ می زد و منو به وحشت می انداخت؛ اما حالا دیگه نه شماره ای از من داشت و نه آدرسی.

بابام خونه نبود. رفتم و گوشتی رو برداشتم. سپیده بود و با شنیدن صدام داد زد: سلام. من خونه ام. پاشو تنبل.

با هیجان گفتم: وای خدا. تو رسیدی؟

- بله. بیا دیدنم. مگه دلت تنگ نشده؟

- خدا می دونه که چقدر دل تنگتم. الان میان عزیزم.

باعجله دست و صورت شستم و بدون اینکه چیزی بخورم دویدم سمت خونه شون. اون قدر هول کرده بودم که نفهمیدم چه جوری کوجه ها رو پشت سر گذاشتم. راه طولانی بود ولی به شوق دیدنش، دیدن دوستی که حالا برام جای پریا بود تموم راه رو یه نفس دویدم. وقتی رسیدم دم خونه شون از تنگی نفس داشتم می مردم. زنگ رو که زدم خودش اومد دم در. تا منو دید بدون اینکه بتونه چیزی بگه محکم پرید توی بغلم. هر دومون از خوشحالی این دیدار گریه مون گرفت و تا چند دقیقه ای توی آغوش همدیگه غرق شادی شدیم.

اون سر تا پام رو برانداز کرد و گفت: همونی، هیچ فرقی نکردی. ولی چرا، خوشگل تر و جاافتاده تر شدی.

خندهام گرفت و گفتم: مگه چند وقت گذشته؟

اخم بامزه ای کرد و جواب داد: نمی دونم ماه ها، شایدم سال ها.

- خوبی سپیده؟
- مرسی عزیزم. بیا تو بینمت.

دستم رو کشید و باعجله منو برد توی اتاقش. سر راهم به مادرش و مادر بزرگشم سلام کردم. مردها خونه نبودن.

در اتاق رو بست و باعلاقه زل زد توی چشمهام. تعجب کردم و پرسیدم: چیه؟ چرا این جورى نگاهم می کنی؟

- دلم تنگ شده، دارم یه دل سیر نگاهت می کنم. کاش می شد نرم و پیشت بمونم.
- عزیز دلم. منم دلم می خواد بمونی ولی حیف که نمیشه.
- آره. این دانشگاه بدجور تو مخه. شیطونه میگه ولش کن و برگرد بیا تهرون.
- شوخی می کنی؟ کلی درس خووندی تا بری دانشگاه.
- مهم نیست. الانم که دارم شوهر می کنم.

حواسم رفت به حرفش. با کنجکاوی پرسیدم: تا کی نامزد می مونی؟

- یه سال.
- بعدش چی؟
- عقد و عروسی.
- شوخی می کنی؟
- نه. بابا رو مامان جونم راضی میکنه.

تمام شادی دنیا توی دلم اومد. گفتم: ایشا الله که مبارکت باشه. دیدی گفتم به عشقت میرسی؟

- آره جان خودت. تو که همش آیه یأس می خووندی.
- ای بابا. مگه یادت رفته هر دفعه بهت گفتم میشه و تو می گفتی دوستی های دبیرستانی بگیر نگیر داره.
- نمی دونم. دیگه پیر شدم و حافظه ام ضعیف شده.

خندیدم و گفتم: از دست تو که آدم نمیشی.

اونم مثل همیشه، مثل دوران شیرین دبیرستان مون گفت: آدم بشم که چی؟ مثلاً تو که آدم شدی ...

حرفش رو دنبال کردم و بقیه اش رو با هم گفتیم: ... کجا رو گرفتی؟

یه لحظه سپیده از این دوستی عمیق، دوستی ای که حتی حرفها مون برای هم یادگار شده بود بغضش گرفت و اشک توی چشمهاش جمع شد. نتونست دیگه حرف بزنه.

با غصه گفتم: سپیده جونم، بغض نکن. تو دیگه داری عروس میشی.

لبخند تلخی زد و سر تکون داد. اشک هاش دونه دونه از گونه اش پایین سرید. من با انگشت هام پاکشون کردم و ادامه دادم: قرارمون نبود که دلم رو بسوزونی. این دنیا به اندازه کافی قلبم رو پاره پاره کرده. تو رو خدا زخمی ترش نکن. بخند عسلم، با خنده خیلی شیرین تری.

حرفهام به دلش نشست و زد زیر خنده. خنده بلندی که صداسش تا بیرون اتاق رفت و همه رو سر ذوق آورد. مادرش از اونور خونه با صدای بلند گفت: همیشه به خنده باشین دخترها.

حرف‌ها مون زیاد بود. اون قدر که تا نزدیک‌های ظهر برای هم از اتفاقاتی که افتاده بود گفتیم. اون مثل همیشه بیشتر از من حرف زد. چون که اون رازی نداشت تا پنهوونش کنه، غصه‌ای نداشت تا توی دلش سنگینی کنه. به جاش عاشقی داشت که به وصالش رسیده بود.

و از همه مهم‌تر، مادری داشت که پشت‌وپناش بود.

این بار بهش حسادت نکردم، فقط به حالش غبطه خوردم. بابت اینکه خدا چقدر دوشش داشت و چه آسون آرزوهاش رو برآورده کرده بود.

با نزدیک شدن به ظهر ترسیدم بابام نگران بشه. زنگ زدم خونه مون و از نگرونی درش آوردم.

و چون اونها شب مهمون‌های مهمی داشتن ترجیح دادم کم‌کم جمع‌وجور کنم و برم. مادر سپیده خواست ناهار نگهم داره ولی قبول نکردم و موقع رفتن دوباره بهش تبریک گفتم. از سپیده‌ام خواستم که فردا تموم جزئیات مهمونی رو برام تعریف کنه.

برگشتم خونه و دیدم بابام داره با یکی صحبت می‌کنه. دقت که کردم فهمیدم خانم رزاقیه. اون به بابام گفت که باید پول سعید رو آماده کنیم و ظرف این مدت که پرونده به جریان افتاده بهش بدیم تا مبادا گیری توی دادرسی پیش بیاد. هرچند که گفت این دوتا ماجرا کاملاً جدای از همه و قاضی بدهی رو با پرونده‌ای که اون تنظیم کرده بود مرتبط نمی‌کنه.

بابامم طبق قولی که داده بود بدون اینکه از جزییات کار چیزی بیرسه حرفش رو قبول کرد و قرار شد صبح شنبه بریم به یه دفترخونه و پول رو اونجا به سعید تحویل بدیم و ازش رسید رسمی بگیریم. هرچند که بابام با گرفتن رسید موافق نبود و عقیده داشت دلیلی برای این کار وجود نداره. منم با بابام موافق بودم و هر وقت یاد کمک سعید می‌افتادم که توی اون روزهای سخت به دادمون رسید شرمندهاش می‌شدم. حتی برام مهم نبود که چه سرم بلایی آورده.

در عوض هیچ‌وقت نتونستم خودم رو بابت این موضوع که زیر قولم زدم ببخشم. چون وقتی قولی میدی چه خوب باشه و چه بد باید سر قرارت بمونی و همه چی رو به جونت بخری. کاری که من نکردم و این باعث دشمنی سعید باهامون شد. سر قولم نموندم و از این بازی خیانت‌آمیز خارج شدم. با اینکه دیگه پریایی نبود تا سر راهمون باشه و اگه می‌خواستم می‌تونستم تا ابد کنارش باشم.

اما این وسط دیگه دلم راضی نمی‌شد. برام زندگی کردن کنار مردی که منو فقط برای هوسش می‌خواست ممکن نبود. کم‌کم فهمیدم که عشق اون دیگه برام معنایی نداره. عشقی که حالا بیشتر به یه کینه عمیق تبدیل شده بود تا یه علاقه قلبی. اون منو برای انتقام گرفتن می‌خواست نه برای دوست داشتن.

جمعه نزدیک ظهر سپیده زنگ زد و خبر خوب نامزدی‌اش رو بهم اعلام کرد. حتی با آب‌وتاب شکل حلقه درشتی رو که علیرضا به دستش انداخته بود گفت. یه حلقه زرد طلایی که قرار بود یادگار یه نامزدی عاشقونه باشه. حلقه‌ای که از پشت تلفن تصورش کردم و گفتم: خب این که به دستت گشاده.

- وای تو چقدر دقیقی دختر. از کجا فهمیدی؟

- چون من و تو اون قدر لاغریم که هر چی توی بازار باشه برامون بزرگه.

اونم با لحن خنده‌داری نظر خودش رو گفت: خب، علیرضا گشاد گرفته تا موقع چاقی بعد از زایمان اندازه‌ام باشه.

- از دست تو سپیده.

نیم ساعتی از لحظه به لحظه خواستگاری برام گفت. کار تموم شده بود و اون تا دو عاشق دلباخته به هم رسیده بودن. من که دیگه از بابت اون خیالم راحت شده بود گفتم: آرزو می‌کنم تا ابد هم نفس و همدل بمونیم و هیچ وقت از هم خسته نشین.

اون خیلی زود یادم آورد که قبلاً چی گفته بودم: یادته گفتم که برسی به روز ازش خسته میشی و دیگه اون شور عشق توی دل‌ها تون نیست؟

- یادمه عزیزم. اون روز خودم رو کلی سرزنش کردم که چرا این حرف رو بهت زدم. حالام خوشحالم که عقیده‌ام عوض شده و دیگه عشق رو اون جور نمی‌بینم.

- منم همین‌طور. شاید دیگه مثل روز اول زندگی با این عشق تازه و پرهیجان نباشه ولی هر چی می‌گذره دل‌های دو تا آدم بیشتر به هم پیوند می‌خوره و انس می‌گیره.

تأییدش کردم. عشق یعنی همین که بدونی بدون همسرت نمی‌تونی زنده باشی و نفس بکشی. عشق یعنی انس گرفتن و آرامش داشتن کنار اون که برات آرزو بود. همونی که به روز آرزوت و فردا میشه واقعیت.

این رسم دنیاست که برای یکی دیگه نفس بکشی و تا زنده‌ای کنارش بمونی. تا زمانی که مرگ بیاد و تو رو از اون یا اون رو از تو جدا کنه. پس باید گفت عشق پیوند دو روحه که فقط مرگ می‌تونه اونها رو از هم جدا کنه، نه هیچ چیز دیگه.

هر دو فهمیدیم که چقدر بزرگ‌تر شدیم. زندگی برامون معنی دیگه ای پیدا کرده بود و عشق رنگ دیگه ای.

ازش پرسیدم: کی برمی‌گردی؟

- شنبه صبح.

- یعنی فردا باید بری؟

- آره عزیزم.

- چه ساعتی؟

- ساعت یازده. تو میای بدرقه‌ام؟

- صبح با بابام به کار اداری دارم. امیدوارم اون قدر طول نکشه و بتونم بیام. چرا این قدر زود داری میری؟

- دختر، کلاس دارم.

- حالا دو روز نمی‌رفتی.

- چیه؟ اون قدر خودت نرفتی حسودیت میشه؟

- آخه تا میام به دوری‌ات عادت کنم دوباره میای و منو به هم می‌ریزی.

- چیه نکنه عاشقم شدی؟

خنده‌ام گرفت. به دل ساده و پاکش، به دنیای رنگارنگش و به فاصله ژرفی که با من و خودخواهی هام داشت.

باهاش خداحافظی کردم. ازم قول گرفت که ساعت یازده توی ترمینال اتوبوس‌ها تنه‌اش ندارم. منم بهش قول دادم که برم و مثل دفعه قبل تا لحظه آخر بدرقه‌اش کنم.

شب که شد بابام به خونه بابای سعید زنگ زد و با سعید صحبت کرد. بهش گفت که فردا ساعت هشت صبح بیاد دفتر خونه و پولش رو کامل تحویل بگیره. اونم با اصرار بابام قرارمون رو پذیرفت. بابام آدرس دفتر خونه رو داد و بدون اینکه حرف اضافه‌ای زده بشه باهاش خداحافظی کرد.

خیلی زود شنبه از راه رسید. دل توی دلم نبود و از شدت اضطراب حال تهوع داشتم. به مهدکودک زنگ زدم و از خانم کرمی مرخصی چندساعته گرفتم. بابام پول و همه مدارکی که لازم بود بیاره دفترخونه رو برداشت و خیلی زود با هم رفتیم اونجا. یه ربعی نشستیم تا سعید از راه رسید. اون با دیدن ما خوشحال شد و همه با هم رفتیم توی دفتر رئیس. رسید دریافت پول، رسمی و با امضاء شهود صادر شد و دادن بهمون. ما هم پول رو شمردیم و به سعید تحویل دادیم. آخرش هممون برگه‌ها امضاء رو کردیم و بدهی مونو با سعید تسویه کردیم.

اون لحظه آخر بهمون گفت: من اصراری به گرفتن این پول نداشتم.

بابام تشکر کرد و گفت: سعید جان. من اگه می دونستم که نصف هزینه بیمارستان رو تو دادی هیچ وقت راضی به درمون نمی شدم. تو منو از این بیماری نجات دادی و تا آخر عمر مدیونتم.

- مهم نبود. فقط می خواستم به خاطر شما و این دخترها همه چی خوب پیش بره.

بعد به من نگاه کرد و گفت: راستی، خونه رو عوض کردین؟

آروم گفتم: آره. ببخشید که بهت خبر ندادم.

- ظاهراً من بین تون غریبه‌ام.

بابام دست گذاشت روی شونه اش و گفت: این چه حرفیه؟ تو همیشه جزئی از خانواده مایی.

به بابام اشاره کردم که بهش آدرس نده. سعید گفت: خب پس بریم و شماها رو برسونم.

هر سه راه افتادیم و رفتیم بیرون. دم خیابون سعید گفت: همین جا وایستین تا من برم ماشین رو بیارم.

رفت تا با ماشینش برگرده. از فرصت استفاده کردم و به بابام گفتم: بابا زود باشین بریم تا نیومده.

تندی بردمش اونور خیابون و با یه تاکسی سریع از اون جا دور شدیم. بابام دلخور شد و گفت: این کار درستی نبود. اون هنوز جزئی از خانواده ماست. نکنه یادت رفته؟

- نه بابایی، بهم اعتماد کنین. اون جووری که شما فکر می‌کنین نیست.

- آخه چرا باید ازم مخفی کنی؟

بهش نگاه کردم و با التماس گفتم: بابا جونم. به خدا هر چی دیرتر بفهمی من بیشتر می‌تونم دوست داشته باشم.

بی‌اختیار گریه‌ام گرفت. گفتم: شاید اگه بفهمی با دست‌هات خفهام کنی. تو رو خدا الان ازم چیزی نپرس. فقط بیا بریم خونه.

توی راه همش چشمم به پشت سرمون بود تا مبادا سعید دنبالمون بیاد و خونه رو یاد بگیره. یه ربع بعد رسیدیم خونه و من از بابام خداحافظی کردم. باعجله راه افتادم تا برم ترمینال بدرقه سپیده. طبق قولی که به سپیده داده بودم ده دقیقه مونده به یازده رسیدم به ترمینال. اتوبوس تبریز هنوز مسافرهاش رو سوار نکرده بود و داشت بارگیری می‌کرد.

سپیده این بار با علیرضا اومده بود و با دپنم از دور دست تکون داد. من رفتم پیشش و به هر دوشون تبریک گفتم. علیرضا از اینکه سپیده به این زودی ازش دور می‌شد غصه‌دار بود.

کم کم اتوبوس آماده رفتن شد و مسافرها یکی یکی سوار شدند. من سپیده رو توی آغوشم گرفتم و گفتم: مواظب خودت باش. بازم بیا پیشمون.

علیرضام گفت: زود بیا. دلم برات تنگ میشه.

سپیدهام اشکش در اومد و با هر دومون خداحافظی کرد.

دوباره نشست کنار پنجره اتوبوس. ما دوتا تا لحظه آخر براش دست تکون دادیم. اون گریه کرد و من بغض کردم. علیرضا غصه خورد و من توی دلم ریختم. دلی که دیگه غصه خوردن و درد کشیدن براش یه عادت شده بود.

یه هفته گذشت. با روزهای پرکار و شبهای آرام و ساکت. حالا دیگه نیاز نبود حقوقم رو کنار بذارم تا به سعید بدم. دیگه وقتی تلفن زنگ می خورد تنم نمی لرزید. خیالم راحت شده بود که به سعید بدهی ای نداریم و مدیونش نیستیم.

اما واقعیت این بود: هر بار بابام رو می دیدم که خوب شده و به آرزوم رسیدم ته دلم به یاد سعید و کاری که برامون کرد می افتادم و ناراحت می شدم. حتی از اینکه کنارش زدم و ازش شکایت کردم از خودم بدم می اومد. چند بارم به سرم زد تا انصراف بدم و جلوی پرونده رو بگیرم ولی هر بار حرفهای خانم رزاقی پیشمونم کرد.

دوباره آخر هفته رسید. یه پنجشنبه دیگه و یه تعطیلی دیگه. اون روز صبح مثل همیشه بابام برای پیاده روی رفت و من توی خونه تنها شدم. تنهایی ای که دیگه ازش نمی ترسیدم.

از رختخواب در اومدم، صورتم رو شستم و با وسواس شروع کردم به شونه زدن موهای بلندم. رفتم توی آشپزخونه تا یه چیزی بخورم. نون تازه ای که بابام گرفته بود منو به هوس خوردن یه صبحانه کامل انداخت. نشستم سر میز و بااشتها به چیزهایی که دوروبرم چیده شده بود نگاه کردم. قوری رو برداشتم و چایی ریختم.

اما درست موقعی که می خواستم طمعش رو بچشم ... یه دفعه زنگ در رو زدن. اولش جا خوردم ولی بعد بدون نگرونی فکر کردم شاید باباست و یادش رفته کلید بیره. شاید یکی خونه رو اشتباه گرفته.

با این تصور رفتم و در رو باز کردم. چیزی که دیدم باورکردنی نبود. سعید پشت در وایستاده بود!

خشکم زد و پرسیدم: سعید؟

پوزخندی زد و گفت: خوبه که منو می شناسی.

بدون اینکه بتونم مقاومتی بکنم در رو باز کرد و از کنارم رد شد. آرام برگشتم و با ترس گفتم: چه جوری اومدی؟

با خونسردی جواب داد: خیلی سخت نبود. از چند بنگاه توی محل سؤال کردم و با یه مشت پول از یکی شون حرف کشیدم. خودت که می دونی، پول زبون همه رو باز میکنه.

ازم پرسید: در خونه رو نمی بندی؟

فکرم کار نمی کرد. یواشی در رو بستم و گفتم: آخه بابام بر می گرده.

خنده ای کرد و گفت: نگران نباش. بابات تا دو ساعت دیگه نمیداد.

دور و برش رو نگاه کرد و پرسید: دعوتم نمی کنی بیام تو؟

به خودم اومدم و گفتم: ببخشید. حواسم نبود.

اون رفت داخل و منم دنبالش رفتم. توی اتاق پذیرایی چرخی زد و نشست روی مبل. سری تکون داد و گفت: خونه خوبیه. مبارک باشه.

- ممنون.

بهم خیره شد و گفت: خوشحال شدی که از دستم فرار کردی نه؟

- من فرار نکردم.

- پس اسم این کار چیه؟

- باید پول تو رو پس می‌دادیم، برای همین خونه رو فروختیم.

- خب، پس الان دیگه بی‌حسابیم. نه؟

- آره.

بلند خندید و با حرص گفت: نه اشتباه نکن. درسته پولم رو پس دادی ولی تا زمانی که بابات زنده ست بهم مدیونی.

حق با اون بود. پول اون جون بابام رو نجات داده بود. کاری که با پس دادن پولش هیچ‌وقت جبران نمی‌شد. دوباره گفت: تو هنوز بهم مدیونی.

نتونستم انکار کنم و اعتراف کردم: سعید، راست می‌گی. تو جون بابام رو نجات دادی. منم نگفتم که فراموش کردم. فقط گفتم باید پولت رو پس می‌دادیم.

- پس یادت نرفته؟

- نه.

با عصبانیت پرسید: نشنیدم؟

بلندتر گفتم: نه.

- پس حتماً قولی‌ام که بهم دادی یادته؟

نتونستم جواب بدم و زبونم بند اومد.

پرسید: فراموشی گرفتی؟

بدنم شروع کرد به لرزیدن. احساس کردم که نمی‌تونم باهش دربیفتم. اشک توی چشمهام پر شد و آروم گفتم: چی از جونم می‌خوای؟

- همه عشقی رو که پنهونش کردی.

- کدوم عشق؟ مگه دیگه چیزی مونده؟

- آره، مونده ولی تو نمی‌خوای باورش کنی.

- ولی برای تو هوس بازی مهمه نه عشق.

- حالا که دیگه پریایی در کار نیست. منتظر چی هستی؟

- منتظر روزی‌ام که دست از آزارم برداری.
- خب اون روز همین‌الانه.

به چشمه‌هاش نگاه کردم و منظورش رو فهمیدم. راه فراری نبود، من و اون توی خونه تنه‌های تنها بودیم. فکری به نظرم رسید. با لحن نرمی گفتم: یه نوشیدنی می‌خوری برات بیارم؟

لبخند زد و گفت: چراکه نه. فقط به سرت زده باه‌هاش منو بکشی.

جواب دادم: چرا باید این کار رو بکنم. من که راه فراری ندارم.

گفت: حالا شدی دختر خوب. برام یه قهوه بیار.

- چشم. برات میارم.

- منتظرم.

رفتم توی آشپزخونه، باید خودم رو می‌رسوندم به اتاقم. از اونجا با احتیاط دوروبرم رو پاییدم و دویدم توی اتاق. یواشی در رو قفل کردم و تلفن رو برداشتم. باید آروم حرف می‌زدم: الو، اداره پلیس. خواهش می‌کنم کمکم کنین.

دیدم سعید شک کرده و داره صدام می‌کنه. حرفم رو ادامه دادم: من توی خونه‌ام و یه آقای می‌خواد اذیتم کنه.

دید جواب نمیدم، بلند شد و اوامد دنبالم. به مرد پلیس گفتم: تو رو خدا به دادم برسین. اون پشت در اتاقمه و می‌خواد بیاد تو.

گریه‌ام گرفت. پشت تلفن ازم پرسید: آدرس تون چیه خانم؟

سعید رسید پشت در اتاقم و بلند داد زد: پرستو، کجا قايم شدی؟

به خودم مسلط شدم و آدرس رو به پلیس دادم. مرد یادداشت کرد و گفت: نگران نباشین. الان سریع اعزام می‌کنم.

گوشی تلفن رو گذاشتم و تندی هولش دادم زیر تخت. سعید حالا دیگه به در مشت می‌زد تا در رو بازکنم. صداس اون قدر ترسناک شده بود که باورم نشد این همون سعیدیه که یه روز آرزوی شنیدن صداس رو داشتم. حالا بیشتر شبیه یه مرد وحشی بود که فقط می‌خواست منو به‌زانو در بیاره و لذت ببره.

دید نمی‌تونه وارد بشه. مثل دیوونه‌ها فریاد زد و شروع کرد به لگزدن به در. وحشت تموم وجودم رو پرکرده بود. با هر ضربه محکم‌ش، در می‌لرزید. اطمینان پیدا کردم که کارم تمومه. بین من و توحش اون فقط یه در باریک فاصله بود. دری که حتم داشتم تا چند ثانیه دیگه در هم می‌شکنه.

بالاخره با آخرین لگدش قفل در شکست و در ناله‌کنان باز شد. چشمه‌هاش از خشم قرمز شده بود. عقب رفتم و چسبیدم به گوشه دیوار. راه فراری نداشتم، با ترس گفتم: سعید، رحم کن.

نفس عمیقی کشید و سعی کرد به خودش مسلط بشه. لبخند زد و گفت: کاریت ندارم. نترس

تهدیدش کردم: اگه جلو بیای جیغ می‌زنم.

- کسی به فریادت نمی‌رسه. اینجا فقط من و تویم.

- بابام بر می‌گرده.

- هنوز وقت هست. نگران چی هستی؟
- سعید، تو رو خدا کاری بهم نداشته باش.
- نترس پرستو. چرا این جور می شدی؟
- نزدیک نیا.
- کاریت ندارم.

به حرفم گوش نداد و قدم بعدی رو برداشت. صدام رو بالا بردم: به خدا جیغ می‌زنم ها.

ولی بازم اومد جلوتر. گریه‌ام گرفت و به‌ناچار شروع کردم به داد زدن: کمک ... کمک کنین.

پرید جلو و با حرص دهنم رو گرفت. خواستم مقاومت کنم ولی زورم بهش نرسید و منو کشوند لب‌تخت. اون قدر وحشیانه دهنم رو گرفته بود که نفسم بند اومد و بی‌حال شدم. افتادم روی تخت ولی سعی کردم با دست هام چنگش بزنم. باقدرت دو تا دست هام رو گرفت و خیلی زود از تقلا افتادم. با گریه گفتم: سعید، من همونی ام که یه روز عاشقش بودی. چیکار داری می‌کنی؟

- حالا دیگه ازت متنفرم. تو و اون پریا بچه‌ام رو ازم گرفتین.
- اشتباه خودت بود. نباید باهام قرار می‌داشتی.
- تو هم توی این ماجرا گناهکاری.

فریاد زد: اگه تو نبودی زندگی‌ام این جور می‌شد.

با غصه گفتم: منو بکش و تمومش کن، خواهش می‌کنم. اگه منو نکشی داد می‌زنم تا همه بیان.

مردد بود. زدم به سیم آخر و با تموم قدرتم جیغ کشیدم. خون جلوی چشمه‌هاش رو گرفت و دست برد به گلوم. با دو دست دور گردنم حلقه زد و شروع کرد به فشار دادن. بی‌اختیار دستهام رفت به سمت بازوهای قوی‌اش ... اما می‌خواستم بمیرم و دلیلی نداشت که مقاومت کنم. چشمهام رو بستم تا با دیدنم دچار تردید نشه. دست هام سست و بی‌اختیار افتادن پایین و کارش راحت تر شد.

انگشت‌های غضب‌آلودش محکم‌تر به حنجره‌ام چنگ زد. نفسم کامل قطع شد. قلبم که بی‌تاب و منقلب توی سینه‌ام تقلا می‌کرد از نفس افتاد و باور کرد که دیگه کسی نمی‌خوادش. عشقی‌ام که کنج ساکت و خلوت دلم چنبره زده بود سرک کشید و فهمید که کار این مأمون پاک تمومه و آروم آروم پر کشید و از قلبم پرواز کرد. نفس‌های آخر دیگه نه عشقی مونده بود و نه دلدادگی. فقط لرزش خفیف دست‌های باریکی بود که هنوز به زنده‌بودن امید داشتن.

یه دفعه میون تاریکی‌ای که دهنم رو پر کرده بود صدای آژیر چند تا ماشین پلیس توی کوچه پیچید. بعد صدای بلندگو اومد که می‌گفت: در رو باز کنین. پلاک شماره دوازده، پلیس صحبت میکنه. باز کنین وگرنه به‌زور وارد می‌شیم.

سعید جا خورد و گلوم رو ول کرد. صدای مداوم زنگ در که به آژیر ماشین‌های پلیس اضافه شد اون رو بدجور ترسوند. فریاد زد: لعنتی، تو خبرشون کردی؟

نمی‌تونستم نفس بکشم و سعی کردم تا غلت بزنم. اون که حالا مقابل چشمهام یه سایه شده بود باعجله دوید توی راهرو و سعی کرد تا یه راه فرار پیدا کنه. صدای مأمورهای پلیس که داشتن از دیوار بالا می‌اومدن اون رو بیشتر ترسوند. راهی برای فرار نداشت، دوید توی یکی از اتاق‌ها و در رو بست. چند تا مأمور اومدن توی خونه و شروع کردن به گشتن همه‌جا. یکی شون منو دید که نیمه جون روی تخت افتادم. بقیه رو صدا کرد و پشت سرش یه مأمور پلیس زن اومد بالای سرم. شروع کرد به بررسی سروصورت و دستهام. اثر کبودی روی گلوم مونده بود و نشون می‌داد که سعید چه قصدی داشت. اون سمت، مأمورها در اتاقی رو که اون قایم

شده بود شکستن و درحالی که فریاد می‌زد ریختن سرش و بهش دست بند زدن. لحظه آخری که می‌بردنش بهم نگاه کرد و گفت: باید زودتر می‌کشتمت.

بردن و سوار ماشینش کردن. صدای آژیر هنوز توی کوچه جار می‌زد و حالا صدای همه‌همه همسایه هام بهش اضافه شده بود، حتی فریاد دردآور سعید که از پشت شیشه‌های ضخیم ماشین شنیده می‌شد.

زن ازم پرسید: خوبی دختر؟

نمی‌تونستم حرف بزنم فقط آروم سر تکون دادم. گلوم می‌سوخت و با هر نفس کشیدن درد تا ته حلقم می‌پیچید. صدا زد تا برانکارد بیارن. منو بلند کردن و گذاشتن روش. توی نگاه بی‌رمقم سقف خونه رد شد و توی حیاط، جلوی چشمهام آسمون آفتابی نقش بست. آسمون آبی بود ... آبی پاک و خالصی که دلم رو به هوس انداخت تا با دستم لمسش کنم، اما دست بی‌رمقم هنوز به نیمه‌راه نرسیده پایین افتاد. زن با مهربونی دستم رو گرفت و بالای سرم زمزمه کرد: نترس، چیزی نیست. همه چی روبه‌راه میشه.

آمبولانس راه افتاد و من از گوشه شیشه دودی‌اش توی کوچه، بابام رو دیدم که خشکش زده و داره به در باز خونه و ماشین‌های پلیسی که توی کوچه پخش شده بودن نگاه می‌کنه. بدون اینکه حرکتی بکنه و چیزی بگه. آمبولانس خیلی زود از مقابلش رد شد و صورت رنگ‌پریده‌اش آخرین تصویری بود که میون چشم‌های پر از خونم به یادم موند. بعدش پلک هام به سنگینی بسته شد.

فصل پنجاه و پنج

چشم که باز کردم توی بیمارستان بودم. یاد اون ضربالمثل افتادم: تا سه نشه بازی نشه.

این سومین باری بود که از چنگ مرگ نجات پیدا کرده بودم. دوروبرم چند نفری بودن. دو تا پرستار، همون مأمور پلیس زن، بابام، خانم رزاقی و خانم دکتر. بابام اومد کنارم و با چهره‌ای که پر از غصه بود دستم رو گرفت. توی چشمه‌هاش چیزهای تازه‌ای دیدم. اطمینان پیدا کردم که همه چی رو در مورد می‌دونه. ترسیدم و خواستم حرف بزنم که اشاره کرد چیزی نگم. منم لب دوختم و هیچی نگفتم.

روی صندلی نشست و گفت: همه چی رو از خانم رزاقی شنیدم.

با ناراحتی به خانم رزاقی نگاه کردم. اون آروم گفت: بابات باید می‌دونست. اون حقشه که بدونه چه ظلمی بهت شده.

با شرم گفتم: بابایی. به خدا من تقصیری نداشتم. فقط می‌خواستم ...

بابام نداشت ادامه بدم و با لحن مهربونش گفت: مهم نیست. فقط باید بگم برای اون آدم ردلی که به خونواده ام خیانت کرد متأسفم.

- ازم متنفر نیستی؟
- نه عزیزم. چرا باید باشم؟
- من باعث مرگ پریا شدم. آخه چه جوری باید توی چشمه‌ها نگاه کنم؟
- چه اتفاقی براش افتاد؟ از اون کافی‌شاپ که بیرون اومدین چی به سرتون اومد؟
- بارون شدید بود و من هر چی گشتم پیداش نکردم. همون موقع سعید که توی کافی‌شاپ نشسته بود بهش زنگ زد و اون که گوشی من دستش بود حواسش پرت شد. حدسم اینه که نتونست ماشین رو کنترل کنه و رفت توی تیر برق. من موقعی رسیدم که ماشین پر از خون بود.

گریه‌ام گرفت و درحالی که صدام از بغض می‌لرزید ادامه دادم: اون لحظه بدجور ترسیده بودم. طوری که حتی جرات نکردم برم جلو و بغلش کنم. ولی بابایی به خدا رفته بودم به سعید بگم دست از سرم برداره نه هیچ چیز دیگه. کاش پریا می‌ایستاد و به حرفم گوش می‌داد. کاش من جای اون توی ماشین بودم و می‌مردم.

بابام با چشم‌های اشک‌آلود دستم رو فشار داد و آروم کرد: دخترم، فراموشش کن. دیگه با گریه و زاری مشکلی حل نمیشه.

گفتم: می‌خواستم همه چی تموم بشه و سعید بره دنبال زندگی‌اش.

- باور می‌کنم. تو دختر خودمی و می‌شناسمت، اما اون مردک ناپاک قصدش این بود که تو رو وادار به خیانت کنه.
- امروز اومده بود تا دوباره اذیتم کنه. بهش گفتم باید منو بکشه تا به خواسته‌اش برسه. اونم دست انداخت دور گلوم تا خفهام کنه.

مأمور پلیس اومد جلو و خودش رو معرفی کرد: ستوان نجف زاده‌ام، از پلیس جنایی. اگه ممکنه ما رو با هم تنها بذارین.

بابام گونه‌ام رو بوسید و همراه بقیه اتاق رو ترک کرد. خانم رزاقی گفت که وکیلیمه و به اون اجازه داد تا بمونه.

اومد و کنارم نشست. لبخند زد و گفت: خوبی دختر؟

- ممنون.
- آگه یه ذره دیرتر رسیده بودیم خففات کرده بود.
- جونم رو مدیون شمام.
- خب، بگو ببینم ماجرا چیه؟

شروع کردم به شرح دادن اتفاقی که افتاده بود. از سعید برایش گفتم و اینکه چطور شد وارد بازی اون شدم. آخرشم رسیدم به ماجرای امروز که چه جویری اومد خونه و اینکه چرا داشت خفهام می‌کرد. خانم رزاقی ام هر جا لازم بود جملات منو کامل می‌کرد.

اون پرسید: تونست اذیتت کنه؟

- نه. دفعه قبلم بی‌هوشم کرد و گرنه نمی‌داشتم.
- سؤالاتش که تموم شد و نوشته‌هاش رو توی دفترچه‌اش نوشت بلند شد و به خانم رزاقی گفت: حالش که بهتر شد باید بیارینش به اداره پلیس تا برگه شکایت‌نامه رو پر کنه. بابت زخم گردنشم پزشکی قانونی بهتون برگه میده.
- خانم رزاقی ازش تشکر کرد و گفت: ممنون که هواس رو داشتین.
- لبخند زد و گفت: بالاخره هممون زنیم دیگه. باید به هم کمک کنیم.

- نمی‌تونم باور کنم که توی این مدت چه بلاهایی سر دختر بیچاره آورده.
- بعضی مردها از آزار زن‌ها لذت می‌برن. متأسفانه مورد‌های این جویری زیاد داریم.
- من همه این موارد رو درج پرونده‌اش می‌کنم.
- هر جا نیاز به کمک داشتین بهم زنگ بزنین.

شماره‌اش رو نوشت و به خانم رزاقی داد. اونم دوباره تشکر کرد و باهاس رفت بیرون. اون با بابام حرف زد و ازش سؤالاتی پرسید. وقتی همه اطلاعات لازم رو ازمون گرفت خداحافظی کرد و رفت.

بابام، خانم رزاقی و خانم دکتر دوباره برگشتن پیشم. حالا دیگه همه می‌دونستن که رازم چیه. به‌جز سپیده و امیر. اونهام خیلی زود می‌فهمیدن چون چاره‌ای نداشتم جز گفتن واقعیت. می‌ترسیدم از اینکه امیر برخلاف حرف‌هایی که زده ازم متنفر بشه و برای همیشه فراموشم کنه یا اینکه خونواده‌اش نذارن. درهرحال این من بودم که بازنده می‌شدم.

این بار خانم رزاقی اومد و کنارم نشست. موهام رو نوازش کرد و پرسید: خوبی دخترم؟

- ممنونم.
- بالاخره زهر خودش رو ریخت نه؟

بغضم گرفت و گفتم: چی بگم؟

- اون با این کار عملاً پرونده‌اش رو سیاه‌تر کرد. حالا ما سه بند برای محکوم کردنش داریم. تجاوز به عنف، جنایت عمدی و تهدید. من امروز میرم اداره پلیس و بهشون تأکید می‌کنم تا در مورد جنایت اصلی ازش اعتراف بگیرن.
- رو کرد به بابام و گفت: آقای کمالی، نمی‌ذارم آب خوش از گلوش پایین بره. مطمئن باشین.

بابام لبخند تلخی زد و گفت: ممنونم. هنوزم باورم نشده که اون دست به هم‌چین کاری زده. من بهش اعتماد کرده بودم. فکر می‌کردم اون یه جوون سالم و خونواده داره.

- متأسفانه خوش‌قلبی شما توی این جریان بهش اجازه سوءاستفاده داد.

بابام از ناراحتی بغض کرد و دیگه چیزی نگفت. خانم رزاقی ادامه داد: با توجه به اقدام آخر سعید، دادگاه خیلی زودتر تشکیل میشه. به‌محض اینکه خبری شد بهتون اعلام می‌کنم. این دادگاه کاملاً غیر علنیه و فقط طرفین دعوی و وکیل هاشون حضور پیدا می‌کنن. شما هم باید همراه پرستو حضور داشته باشین.

خداحافظی کرد و رفت.

خانم دکترم اومد کنارم و با لبخند گفت: نگران نباش دختر خوشگلم. همه چی حل میشه. ناامید نباش و قلب پاکت رو آزرده نکن. از حالا به بعدم دنبال کسی باش که واقعاً دوست داشته باشه.

گفتم: چشم. ممنونم که اومدین پیشم.

با هر دو مون خداحافظی کرد و با یه چهره غمگین از پیشمون رفت. من و بابام تنها شدیم. جرات نداشتم توی صورتش نگاه کنم. وقتی کنارم نشست با تردید دستم رو توی دست لرزانش بردم و با صدای آرومی گفتم: بابا جونم، منو ببخشی؟ به خدا توی این جریان تقصیری نداشتم.

بابام ناراحت شد و گفت: می‌دونم عزیزم. دختر من همیشه پاک بوده و بعدازاین هم پاک می‌مونه. این منم که باید شرمنده باشم. تو و پریا به خاطر من به این وضع افتادین. اگه شماها تحت فشار نبودین که اون ازتون سوءاستفاده نمی‌کرد.

اشک توی چشمه‌هاش جمع شد و گفت: چرا هم‌چین کاری کردی؟ مگه یه دختر چقدر باید برای باباش فداکاری کنه؟

گفتم: حاضرم بودم دست به هر کاری بزنم تا خوب بشی. اصلاً پشیمون نیستم و اگه دوباره مجبور بشم همه این کارها رو می‌کنم تا تو کنارم باشی.

خم شد روی صورتم و با عشق پیشونی ام رو بوسید. همون موقع پرستار اومد داخل و گفت: حال خانم ما چطوره؟

- ممنون، خوبم.

- مشکل خاصی نداری تا شب می‌تونی بری خونه.

خوشحال شدم و به بابام نگاه کردم. اونم گفت: میریم خونه عزیزم. دیگه ام نباید نگران چیزی باشی. از این به بعد بابا همه‌جا کنارته.

پرستار گفت: خوش به حالت هم‌چین بابایی داری.

با غرور گفتم: بله. از این بابت خوشحالم.

اون روز بابام تموم مدت کنارم موند. دو تا پرستارم مرتب اومدن و مراقبم بودن. وقتی خبر دادن می‌تونم برم خونه انگار که دنیا رو بهم دادن. بابامم زودی رفت و کارهای ترخیص ام رو انجام داد. حدود ده شب بود که برگشتیم خونه.

حالا دیگه چیزی نبود تا از بابام پنهونش کنم. اونم نه ازم متنفر شد و نه طردم کرد حتی بیشتر از قبل براش عزیز شدم. حالا فقط ما برای هم مونده بودیم. من تنها امیدش بودم و اون تنها تکیه‌گاهم.

فردای اون روز صبح زود با خانم رزاقی رفتیم پزشکی قانونی و عصرش از مهدکودک یه راست رفتیم اداره پلیس پیش خانم نجف زاده. با همراهی خانم رزاقی شکایت‌نامه رو خوندم و امضاء کردم. اون دو تا رفتن و با بازپرس صحبت کردن تا از سعید همه چیزهایی رو که لازم بود اعتراف بگیره. تمام مدتی که اداره پلیس بودیم اضطراب داشتم و فقط می‌خواستم زودتر برگردم خونه. کارمون که تموم شد برگشتم و وسط راه زنگ زدیم به فرانک.

- سلام خوبی، فرانک؟
- مرسی تو خوبی؟
- بد نیستم.
- می‌بینم که دوباره غیبت کردی.
- وای ببخشید تو رو خدا. میشه ...
- که جزوه امروزم بدم بهت؟
- آره. شرمندهام.
- نه بابا، این چه حرفیه. برات خوش خط و تمیز نوشتیم. این جوری دستخط ام همیشه برات یادگاری می‌مونه. کسی چه می‌دونه شاید یه روز با دیدنش دوباره یادم بیفتی و اگه دل‌تنگ بودی بهم زنگ بزنی.

حرفش دلم رو پر از یه حس ناب دوستی کرد. اون راست می‌گفت، هر بار که از جزوه هاش کپی می‌گرفتم نوشته‌هاش می‌شد برگه از خاطراتم. طوری که سال‌های سال میون کتاب‌ها و نوشته‌هام می‌موند و برام به یه خاطره از بهترین دوست دانشگاهیم تبدیل می‌شد. دوستی که عین سپیده، سحر و خیلی‌های دیگه اگرچه کوتاه‌مدت توی زندگی‌ام می‌اومدن ولی هیچ‌وقت محبت هاشون و مهربونی هاشون از ذهنم نمی‌رفت. شاید از جبر روزگار دیگه هیچ‌وقت نمی‌دیدم شون ولی تصویر رفتارهای دوستانه شون تا ابد توی دفتر زندگی‌ام حک می‌شد و توی یادم می‌نشست. مهم نبود که چه مدت دوست باشیم. مهم این بود که هر لحظه اون دوستی پر از حس دوست داشتن و کمک کردن باشه.

من هر بار که دوست جدیدی پیدا می‌کردم تازه می‌فهمیدم که دنیا چقدر می‌تونه لذت‌بخش باشه اگه دوست‌های خوب و مهربونی داشته باشی. دوست‌هایی که سنگ صبورت باشن و به حرفهات گوش بدن.

سه روز گذشت و خانم رزاقی بهم خبر داد که دادگاه هفته آینده صبح دوشنبه تشکیل میشه. ضمناً گفت که نامه احضاریه ظرف چند روز آینده میاد به آدرس‌مون.

همون شب تلفن خونه زنگ خورد. گوشی رو که برداشتم صدای یه مرد سن دار متعجبم کرد. نشناختمش و ازش پرسیدم: شما؟

با صدای غم‌آلودی گفت: دخترم، بابای سعیدم.

جا خوردم و خواستم بابام رو صدا کنم که گفت: قبلش می‌خوام با خودت صحبت کنم.

مؤدبانه گفتم: بفرمایید.

- راستش، دو روزی میشه که من و مادر سعید اومدیم ایران. از اتفاقی که افتاده خبردار شدم و بدجور جا خوردم. نمی‌تونم باور کنم که سعید هم‌چنین کاری کرده باشه.

آهی کشید و گفت: حالا من موندم و یه دنیا خجالت و شرم‌زدگی. نمی‌دونم بین شماها چی گذشته که کار به اینجا رسیده. حتم دارم توام مثل پریا راست‌گو و شیرپاک‌خورده‌ای. چی شده که خواسته اذیتت کنه؟

دوست نداشتم دوباره همه چی رو به یاد بیارم و آرامم گفتم: دیگه گفتنش چه فایده‌ای داره. نه پریا زنده میشه و نه سعید از این دردسر نجات پیدا می‌کنه. به خدا تموم تلاشم رو کردم تا کار به اینجا نرسه ولی اون گوش نداد. ازم متنفر شده بود و می‌خواست انتقام بگیره. منم حالا نه شب دارم و نه روز.

- انتقام چی؟
 - با اینکه پریا رو گرفته بود ولی بازم حواسش به من بود. تموم این مدت تلاش کردم تا متقاعدش کنم فراموشم کنه ولی زیر بار نرفت و به کارش ادامه داد. من با ادامه این دوستی مخالفت کردم و اون به خونم تشنه شد.
 - چی باید بگم؟ نمی‌دونم کجای کارم اشتباه کردم که سعید این جور لجوج و یه دنده بار اومد. فکر می‌کردم اگه کلی پول توی دست و بالش بریزم دیگه به بیراهه نمیره ولی ظاهراً اشتباه کردم. حالا چیکار باید کرد؟
- با درموندگی گفتم: نمی‌دونم. دیگه از دست من خارج شده. یه وکیل هست که اون همه کارها رو انجام میده.

- باشه دخترم. اگه بابات رو صدا کنی ممنون میشم.
- چشم. الان می‌گم بیاد.

بابام رو صدا زدم تا بیاد و باهاش صحبت کنه.

اما یه حرف کوچیک توی دلم مونده بود که باید بهش می‌گفتم: آقای امیرزادگان ...

- بله دخترم؟
- می‌خواستم یه چیزی بگم.
- چی عزیزم؟ بگو.
- شاید هنوز بهتون نگفته باشن که سعید باهام چیکار کرده.
- موضوع سه روز پیش رو میگی.
- نه. قبل از اون، خیلی قبل‌تر.
- من اطلاعی ندارم.

خواستم بگم که دلم سوخت و منصرف شدم. گفتم: مهم نیست. فراموشش کنین.

ازش خداحافظی کردم. بابام که اومد گوشی رو دادم بهش و رفتم توی اتاق. توی صدای اون مرد که یه پدر بود نگرونی و اضطراب رو حس کردم. توی هر نفسش، با هر بار گم‌شدن کلمات توی جملاتش. اون صدای مردی بود که با زبون بی‌زبونی بهم می‌گفت که بهش رحم کنم.

اشک توی چشمهام جمع شد و با خودم گفتم: نمی‌دونم آخرش چی میشه؟ فقط خدا کمک کنه.

فصل پنجاه و شش

تا روز دادگاه خانم رزاقی سه بار بهم زنگ زد. یه بار توی مهدکودک و دو بار دیگه توی خونه. هر لحظه تا روز موعود برام مثل جهنم گذشت. با اینکه سعید محکوم بود ولی منم پر از اضطراب و نگرونی بودم. حتی گاهی وقتها خیال برم می‌داشت که گناهکار منم.

بعد از اون شب که بابای سعید زنگ زد یه بار دیگه مادرشم با بابام صحبت کرد. بابامم بدون اینکه خیلی باهاشون حرف بزنه به هردوشون فهموند که فقط قانون بین ما تصمیم می‌گیره. اونها سعی داشتن ما رو متقاعد کنن تا دست بکشیم و پسر عزیز دردونه شون رو نجات بدن. این بین نه من براشون مهم بودم و نه بابام. برای اونها حتی پسرشونم مهم نبود که اگه اهمیت داشت هیچ وقت نمی‌داشتن با آرزوهای اونها زندگی‌اش رو خراب کنه. عشقی که میون ما بود با خودخواهی اونها به نفرت عمیقی تبدیل شد که به زندگی هر دو خانواده لطمه زد. حالا این دام گسترده گریبان اونها رو هم گرفته بود.

خانم رزاقی بهم هشدار داد تا روز دادگاه مراقب تماس‌ها باشم و با هیچ کس در این مورد صحبتی نکنم.

پنج روز به تاریخ مقرر مونده بود که نامه احضاریه دادگاه برامون اومد و همه چی محرز شد.

من می‌ترسیدم. بیشتر از اون چیزی که فکرش رو می‌کردم. دو روز بعد خانم رزاقی بهم زنگ زد. خبری رو داد که اصلاً انتظارش رو نداشتیم. سعید توی بازپرسی به همه چی اعتراف کرده بود، حتی به بلایی که سرم آورده بود. حالا با تموم مدارک و اعترافی که کرده بود دیگه راه فراری نداشت. این موضوع رو به بابام نگفتم چون حالا دیگه مهم نبود که اون اعتراف کرده باشه یا نه. مدارک اون قدر زیاد بود که درهرحال مجرم شناخته می‌شد.

شنبه رفتم مهدکودک و مثل همیشه زودتر از همه رسیدم. از اینکه دوباره باید مرخصی می‌گفتم ناراحت بودم. خانم کرمی هر بار که می‌خواستم به مرخصی برم نگران می‌شد.

اون روز نزدیک‌های ظهر رفتم پیشش تا ازش برای دوشنبه اجازه بگیرم. با دیدنم دعوت کرد تا بشینم.

گفتم: خانم کرمی، میشه برای دوشنبه بهم مرخصی بدین؟

گفت: هر بار که مرخصی می‌خوای با خودم می‌گم مبادا دیگه بری و نیای.

- نه. راستش ...

- می‌دونم، همون مشکلیه که نمی‌تونم بگی.

با ناراحتی نگاهش کردم و زیر لب زمزمه کردم: شرمندهام.

از جاش بلند شد و گفت: اگه می‌بینی این قدر سخت می‌گیرم برای اینکه دوست ندارم آدم سخت‌کوش و دلسوزی مثل تو رو از دست بدم. شاید برای یه رئیس گفتنش درست نباشه ولی من همیشه راست‌گو بودم و نتونستم مثل بعضی از مدیرها رفتار کنم. درهرحال هر وقت حس کردی اینجا برات مناسب نیست یا اینکه جای بهتری پیدا کردی با حقوق بالاتر، من نمی‌تونم مانع بشم. فقط قبلش بهم بگو.

- نه خانم. باور کنین این جوری نیست. من جایی بهتر از اینجا و مدیری بهتر از شما پیدا نمی‌کنم. چرا باید دنبال چیزهایی باشم که نمی‌تونه جای اعتماد شما رو بگیره. من به این اعتماد احترام می‌ذارم و تا زمانی که بتونم کنار تون می‌مونم. مگه اینکه شما منو نخواین.

- نه عزیزم. من ازت راضی‌ام و هیچ‌وقت بهت نمیگم برو.

ازش تشکر کردم و گفتم: برام دعا کنین تا مشکلم حل بشه.

لبخند زد و گفت: همه مشکل‌ها حل میشن فقط کافیه صبر کنی و بسپاری شون به روزگار. اگه به آینده امید داشته باشی هیچ‌وقت یه مشکل نمی‌تونه تو رو به‌زانو در بیاره. برات دعا می‌کنم تا هیچ‌وقت از امیدت ناامید نشی. برو عزیزم خدا پشت‌وپناهت باشه.

از دفترش که می‌رفتم بیرون بلند گفت: هر وقت ترسیدی و نگران شدی خدا رو صدا بزن. اون صدات رو می‌شنوه و به فریادت میرسه.

حرفهای بهم امید داد که بعد از هر درد و غصه‌ای آرامشی هست. همون طور که بعد از هر شبی سحرگاه روشنی در انتظار مونه. و بالاخره صبح دوشنبه از راه رسید.

شبش از استرس نتونستم درست بخوابم. توی ذهنم همه سؤال‌هایی رو که توی دادگاه پرسیده می‌شد بارها و بارها مرور کردم. همه چی واضح بود. ظلمی که سعید در حقم کرده بود با همه مدارک و شواهد محکم قابل اثبات بود. اون راهی برای فرار از خیانت خودش نداشت و این بازی کشنده حالا قربانی جدیدی می‌گرفت. مردی که با همه وفاداری همسرش کنارش نموند و به هوسش فکر کرد. مردی که می‌تونست عشق ناکامی رو که توی دلش مونده بود فراموش کنه و به عشق واقعی‌ای که جلوی چشمهاش بود ایمان بیاره. اما سعید راه اشتباهی رو طی کرد و از عشق و دلدادگی به نفرت و کینه‌توزی رسید. کافی بود فقط کمی به عواقب و رخدادهای بدی که پیش روش بود فکر می‌کرد و خودش و زندگی‌اش رو از این ورطه تاریک نجات می‌داد.

من و بابام صبح زود از خواب بلند شدیم و با هماهنگی خانم رزاقی رفتیم به دادگاهی که پرونده مون ارجاع شده بود. اون جا خیلی شلوغ بود و همه جور آدمی رو می‌تونستی ببینی. ما هدایت شدیم به سمت اتاق دادرسی. دم در اتاق یه سرباز ایستاده بود و اجازه ورود به هیچ‌کس نمی‌داد. قبل از ورود، خانم رزاقی حرف‌های لازم رو زد. اون تأکید کرد که هیچ صحبتی نکنیم و بذاریم مدارک و بندهای قانون کار رو یکسره کنن. ده دقیقه بعد بابا و مامان سعیدم اومدن و درحالی که رنگ به چهره نداشتن رفتن داخل. من و بابام ایستاده بودیم که سعید رو آوردن. با یه دست بند توی دستش و زنجیر بلندی به پاهاش. لباس‌های گشاد و خط‌داری که تنش بود چهره‌اش رو کاملاً عوض کرده بود. یه سرباز همراهی‌اش می‌کرد و با هر قدم سستش زنجیری که به پاهاش بود روی زمین کشیده می‌شد.

با دیدنش قلبم به تپش افتاد و بی‌اختیار چشمهام به‌صورت درهم و آشفته‌اش دوخته شد. حالا سن دارتر از قبل به نظر می‌اومد. موهای نامرتب و ژولیده بود. لبهاش از خشکی به سفیدی می‌زد و گونه‌هاش با تهریزی که داشت گودتر شده بود.

خانم رزاقی که دید حواسم به اونه آروم منو برگردوند و گفت: نگاهش نکن.

صدای کشیده شدن زنجیر روی زمین تا دم در ادامه داشت. سرباز با نشون دادن یه برگه اون رو برد داخل. خانم رزاقی مدارکی که همراهش بود دوباره دسته‌بندی کرد و گفت: دوباره تأکید می‌کنم هیچی نگین. حتی گریه و زاری هم کردن عکس‌العملی نشون ندین. باید محکم جلو بریم تا به سزای عملش برس.

بابام تائید کرد و گفت: حتماً، می‌سپریمش به شما.

و هر سه هدایت شدیم داخل. توی اتاق قاضی مشغول بررسی مجدد مدارک بود. یه سمت خانواده سعید و وکیلش بودن و سمت دیگه ما بودیم که با فاصله از اونها روی صندلی هامون نشستیم.

دو تا سرباز مراقب بودن تا مشکلی پیش نیاد.

قاضی جلسه رو شروع کرد و شرح دادخواست رو خونند. بعد از توضیح شکایت، به خانم رزاقی و وکیل سعید که یه مرد میون سال بود اجازه داد تا دفاعیات خودشون رو مطرح کنن.

خانم رزاقی شروع کرد به توصیف ماجرا. من تموم مدت از شرم سرم پایین بود. سعیدم بدون چیزی بگه فقط به جلوش خیره شده بود.

رزاقی با صدای اندوه باری گفت: امروز موکل کسی شدم که برای احقاق حقش بارها و بارها باهش بحثم شد. حق داشت، می ترسید. از کابوس هاش، از دردی که یادآوری اش مثل باز کردن یه زخم کهنه بود. از یه عشق که حالا به دشمنی تبدیل شده بود. هر کس دیگه ای هم بود می ترسید چون که وقتی توی تنگنا قرار بگیری حتی شیرین ترین خاطره هام برات میشن تاریک و فراموش شده.

من به سعید خیره شدم. اشک از گونه هاش جاری شده بود. نه حرکتی می کرد و نه به درستی نفس می کشید. درست عین یه آدمک کوچکی که هر از گاهی قفسه سینه اش با حرکتی تکراری پر از هوای مسموم دنیا می شد.

اون حتی سعی نمی کرد تا سر برگردونه و بهم نگاه کنه. نمی دونم از نفرت بود یا از شرم.

رزاقی داستان زندگی من رو برای کسانی که اون جا بودن تعریف کرد: یه دختر ساده دبیرستانی که یه شب سرد برفی به همون سادگی دخترونه اش به یه پسر غریبه دل می بازه. این عشق می تونست مثل قصه ها شیرین و به یاد موندنی باشه اما همه چی با تقدیر تلخ روزگار گره خورد. اون دختر و پسر به تدریج از هم دور شدن، بدون اینکه بفهمن چی داره به سرشون میاد. تلفن های سرگرم کننده، قرارهای به ظاهر جذاب و کم کم خواسته های بی مورد. اون پسر با آینده ای مبهم و آرزوهایی که از دنیای نامأنوس بزرگ ترها بهش دیکته می شد به بیراهه های رفت که به سرعت اون رو به این باور رسوند که باید معشوقه اش رو به رنگ و خیال خودش در بیاره. دختر که برای درک عشق تازه کار بود نتونست با این فشار روحی کنار بیاد و خیلی زود از این جریان تند عاشقی نفس برید. وعده های دروغ، حرف های خیالی و رؤیاهای ناممکن خوراک ذهن و روح پسر شد و سرخوردگی، ترس و ناامیدی همدم دل لرزون دختر. برای رسیدن به آرزوی پدر و مادری که به گردن پسر حق بزرگ والد رو داشتن گذشتن از عشق کار سختی نبود. اون تصور کرد که این بازی خیلی زود به پایان خودش می رسه و میشه ازش برگشت و اظهار ندامت کرد. دختر هم مثل اون یه فداکار مهربون بود که دوست داشت این وفاداری رو اثبات کنه و کی بهتر از پدرش می تونست این حس رو بهش بده؟ پسر برای تحقق آرزوهای پدر و مادر دست به کشتن عشق خودش میزنه و دختر به زنده کردن این عشق. پسر به سراغ دختر دیگه ای میره و تصور می کنه که عشق رو میشه پس گرفت، اما به زودی می فهمه بازنده شده و باید به سراغ ندای دلش بره. پس دوباره به سراغ زیبای قصه اش میاد و اون رو می بینه که برای پدر حاضر به هر کاریه. فرصت رو غنیمت می شمیره و دام عشق رو برای پرنده ای که هوای وفاداری به سرش زده پهن می کنه. پرستوی عاشق ما که بال و پرش زخمی روزگار بی رحمه از این مهربانی مرد رؤیاهاش فریب می خوره و به راحتی توی دام اون می افته. عاقبت تور بلند ناپاکی به باله اش می پیچه و خیلی زود از نفس می اندازدش. پسر که حالا دیگه عشقی رو میون خودشون نمی بینه از این شکست درونش به خشم میاد و رو به نفرت می ذاره. این نفرت حالا از عشق متولد شده و خون خوار و کشنده به نابودی روح و روان دختری که تا حد مرگ دوست داشته منجر میشه. وقتی که راهی نداشته باشی به همه جا چنگ می زنی تا خودت رو نجات بدی. حتی اگه این خواسته باعث نابودی همه بشه.

داستان رازآلود ما تلخ و دردآور گفته شد. سعید آروم اشک می‌ریخت و من با بغضی که گلوم رو می سوزوند کلنجار می‌رفتم. یه سمت من بودم و هزار پاره خون‌آلود پاک‌ی و سمت دیگه سعید و دلی ازهم‌گسیخته با هزارتوی سیاهی. سیاهی‌ای که نه از تاریکی و پلیدی که از گمراهی و نادانی زاده شده بود. اگه فقط یه لحظه فکر می‌کردی می‌فهمیدی که توی این دادگاه پدر و مادرها بودن که باید مجازات می‌شدن نه ما.

رزاقی با تمسخر ادامه داد: و عاقبت شد حکایت گربه و موش، سیاه‌وسفید ... حتی لیلی و مجنون. دختر بازنده و پسر به‌ظاهر برنده، اما برنده‌ای در غل و زنجیر. مدارک می‌گن که همه چی واضحه و قلب ما می‌گه بدون شک. سؤال من از این مرد جوون اینه که آیا باید با دختری که بهت پناه آورده بود و عشق رو با تو دیده بود چنین کاری می‌کردی؟ آیا باید برای تخلیه روح زخمی خودت ناپاکی رو به کامش می‌ریختی؟ حالا راضی شدی که به دست‌وپاهات افتاد؟ حالا باورت شد که کشتن روحش راه نجات نبود؟

هیچ‌کس چیزی نگفت حتی وکیل سعید.

لبخند تلخی زد و گفت: اگه این رسم آدم بودن باید متأسف بود که انسانیم. اگه این راه عاشقیه باید عاشقی رو از صفحه روزگار محو کرد.

رو به قاضی کرد و با صدای بلند و رسا گفت: جناب قاضی، وکالت این دختر رو با جون و دل پذیرفتم چون پاک‌ی رو توی چشمه‌هاش دیدم. اگه حتی ذره‌ای به دل مهر‌بونش تردید می‌کردم امروز اینجا نبودم. مدارک همه چی رو نشون میدن. حق پایمال‌شده این دختر باید احقاق بشه و علیرغم میل‌م باید بگم طبق بند دویست و بیست‌وچهار قانون جزایی، ماده دویست و نود مبنی بر جنایت عمدی و ماده شش‌صد و شصت‌ونه ... این مرد با سه جنایت که هر سه با عمد و علم به آزار و اذیت انجام‌شده اصرار بر نابودی جسم و روح این دختر داشته. این واضحه که یه اشتباه غیر عمد سه بار تکرار نمیشه. پس عمد بودن همه این جنایت‌ها محرزه.

وکیل سعید از روی ناچاری سعی کرد به همه بقبولونه که سعید از روی فشار بازپرسی و یا حتی جنون عقلی دست به این کار زده. اون کلمات تخصصی قانون رو به رخ همه کشید و تلاش کرد اتفاقی که برام افتاده بود رو به نحوی به خواست من مرتبط کنه. حرف‌ها و ادعاهایی که انباشته بود از بندهای قانون، مدارک مختلف و کلمه‌ای که مرتب تکرار می‌شد، جنایت عمدی.

خانم رزاقی گفت: این مرد از اعتماد خونواده همسرش سوءاستفاده کرده و زندگی موکل منو به‌هم‌ریخته. تموم مدارک نشون میدن که اون با تهدید و تجاوز به عنف قصدی جز انتقام گرفتن از روح این انسان بی‌گناه نداشته. بار اول با بی‌هوش کردن اون به این کار دست می‌زنه و بار دوم اصرار می‌کنه تا وقتی به هوشه تسلیمش بشه. چون اون دختر مقاومت می‌کنه تصمیم می‌گیره که خفه‌اش کنه. آثار کبودی و تائید پزشکی قانونی گواه این مدعاست.

قاضی به سراغ مدارک رفت و با دقت و تیزبینی همه رو دوباره روئیت کرد. دو تائید پزشکی قانونی، لباس‌هایی که از روز ارتکاب جرم باقی مونده بود و اعتراف سعید به همه کارهایی که مرتکب شده بود.

بحث‌ها ادامه پیدا کرد و مدارک یک‌به‌یک بررسی شد.

نیازی به اثبات واقعیت نبود. چند تا برگه همه حرف‌های رزاقی رو تائید می‌کرد. مهر و امضاها و تأییدیه‌های تلخ پزشکی و پلیسی.

و بالاخره رزاقی رو به قاضی کرد و گفت: جناب قاضی بیش از این صحبت کردن باعث میشه اون دختر آزار بیشتری ببینه و تلخی‌ها عمیق‌تر به کامش ریخته بشه. من با استناد به همه مدارک ارائه‌شده و با اقرار مستقیم متهم از این دادگاه محترم درخواست اشد مجازات رو دارم، ممنونم.

و نفس همه توی سینه حبس شد. اشد مجازات برای سعید تنها پسر خونواده امیرزادگان.

قاضی تنفس اعلام کرد و همه دادگاه رو ترک کردیم. این تنفس نیم‌ساعته برام طولانی و زجرآور گذشت.

من، بابام و خانم رزاقی به گوشه‌ایستاده بودیم. بابا و مامان سعید و وکیل شون هم دور از ما بین جمعیت بودن. اونها بین هیاهویی که فکر آدم‌رو بهم می‌ریخت دورادور ما رو می‌پاییدن.

بابام از حال و روزی که به سرش اومده بود عصبی بود و من رنگ به‌صورت نداشتم.

مرتب یاد لحظه‌ای می‌افتادم که سعید رو با غل و زنجیر از دادگاه بیرون بردن. اون تنها یه لحظه توی صورتم خیره شد. حس کردم که اولین باره می‌بینمش. نه صورتش برام آشنا بود و نه نگاهش. نگاه پر ندامتی که دلم رو بدجور سوزوند. توی اون چشم‌های پراشک دیگه از امیدها و آرزوهای بزرگ خبری نبود. حالا فقط زنده‌بودن مهم بود نه هیچ چیز دیگه، نه حتی عشق و دلدادگی. اون می‌دونست که به پایان راه تاریک زندگی‌اش نزدیک شده و از این لحظه به بعد باید نفس‌های بریده‌اش رو بشمره. کاری که چند روز قبل تجربه‌اش کرده بودم. وقتی که دست‌های خشم‌آلود سعید به گلویم حلقه زد.

اضطراب توی چشم‌های همه مشهود بود. اونور پدر و مادری در انتظار شنیدن رأی قاضی بودن و این سمت ما بودیم با تلخ‌کامی یه قصه عاشقانه. انگار که همه دستمایه یه شوخی کودکانه شده بودیم. از یه دوستی ساده تا دادگاه مجازات. اون روز که با سعید دوست شدم هیچ‌وقت تصور نمی‌کردم که کارمون به چنین فاجعه‌ای ختم بشه.

بی‌اختیار یاد تموم لحظه‌های دل‌انگیز با هم بودنمون افتادم. دقایقی که حالا دیگه هیچ معنی‌ای نداشت جز یه تقدیر شکست‌خورده از دل عشقی پر نفرت. این نفرت گیاه پر زهری شد که کشت و ناپاک کرد و به زمین زد.

با صدای خانم رزاقی به خودم اومدم. دادگاه ما رو صدا می‌زد. این بار اول ما داخل رفتیم و روی صندلی هامون نشستیم. کمی بعد بابا و مامان سعید و وکیل شون وارد شدن و خیلی دورتر از ما نشستن ... آخر کارم سعید با صورتی درهم و اخم‌آلود همراه یه سرباز وارد شد.

دوباره چشم‌های ما به هم گره خورد. خیلی تلاش کردم تا از میون اون دیدگان کم‌فروغ آخرین ذره عشق رو پیدا کنم اما بی‌حاصل بود. رد نگاهمون با دخالت رزاقی و وکیل سعید از هم گسیخت.

اون یواشی بهم تشر زد: چرا نگاهش می‌کنی؟ مگه یادت رفته چیکار باهات کرده؟

بابامم باخشم نگاهم کرد. نگاهی که دلم رو از یاد سعید پاک کرد. قاضی شروع به صحبت کرد و سکوت تموم اون فضای ترسناک رو فراگرفت.

صدای بلند و محکمش تن همه رو لرزوند: به نام خداوند عادل که عدالت رو در دنیای خود جاری می‌کند. این دادگاه با استناد به کلیه مدارک ارائه‌شده در خصوص شاکی خانم پرستو کمالی و متهم آقای سعید آقازادگان، با شنیدن دفاعیات هر دو طرف و با علم به کلیه قوانین حاکم و نازل بر این دادرسی حکم خود را اعلام می‌دارد.

چشمهام رو بستم و نفسم رو حبس کردم.

قاضی در سکوت نفس‌گیر ادامه داد: اجرای حکم ... اعدام با طناب دار.

قلبم تیر کشید. بابام نفس راحتی کشید و خانم رزاقی از این پیروزی دندون هاش رو بهم فشرد.

اون سمت مامان سعید شروع کرد به گریه و زاری و باباش با صدای لرزونی به التماس افتاد: تو رو خدا، این تنها پسرمه. آخه چرا باید اعدام بشه؟

قاضی بدون هیچ توضیحی با صدای بلند دستور داد: متهم رو ببرید و دادگاه رو ترک کنید. این حکم لازم الاجراست. وکیل سعید مستأصل و درمونده سعی کرد باباش رو آرام کنه و گفت: تقاضای فرجام می‌کنیم.

خانم رزاقی زیر لب زمزمه کرد: فرجامی در کار نیست. شماها باختین.

پدر سعید مات و مبهوت از این اتفاق غیرقابل‌باور به قاضی و همراهش خیره مونده بود. سعید با دو تا سرباز درحالی‌که به شدت گریه می‌کرد از اون جا برده شد. مامانش سعی کرد تا در آغوشش بگیره که مانعش شدن و کنارش زدن. باباشم همون جا خشکش زده بود و نمی‌دونست چیکار باید بکنه.

یه ربعی گذشت تا اونها رو از اتاق دادگاه بیرون کردن و بعد سکوت عمیقی اون فضا رو پر کرد. ما برنده‌شده بودیم و خانم رزاقی به قولش عمل کرده بود.

بابام از اون تشکر کرد و گفت: ممنونم بابت تموم زحماتی که این مدت کشیدین. حق‌الوکاله تون رو ...

- حرفشم نزنین. به پرستو گفتم که این پرونده رو فقط برای مجازات هم‌چین آدم‌هایی قبول کردم نه به خاطر پول. لازم بود این نامرد به سزای عملش برسه.
- درهرحال هر طور که ممکنه بفرمایید تا من جبران کنم.
- این حداقل کاری بود که برای روح زخمی این دختر می‌تونستم انجام بدم. دستور فرجام دوهفته‌ای اجرای حکم رو عقب می‌اندازه ولی درهرحال قاضی تأکید کرد که حکمش قطعیه. بعد از اون زمان اعدام رو بهمون اطلاع میدن و منم تاریخش رو بهتون میگم. اون روز باید شما و دخترتون باشین تا به‌عنوان شهود برگه اعدام رو امضاء کنین.
- هرچند که با این کار درد و رنجی که به پرستو گذشت جبران نمیشه ولی حداقل خیال مون راحت میشه که اون پست‌فطرت به سزای عملش رسیده.
- حق با شماست. شاید زمان به عقب برنگرده ولی مجازات میشه تا درس عبرت بقیه باشه. این جووری هیچ‌کس جرات نمی‌کنه به ناموس کسی دست‌درازی کنه.

رزاقی اومد کنارم و آرام گفت: عزیزم. خوشحالم که موفق شدیم.

لبخند زدم و گفتم: ممنون خانم. خیلی برام زحمت کشیدین اونم بدون هیچ‌مزدی.

- مزد من برگشتن آرامش به زندگی توئه. تو عین دخترمی.

توی چشمهام نگاه کرد و ادامه داد: اون پاک‌ی تو رو ازت گرفت و حالا باید بمیره. این تقاص کار خودشه. از حالا به بعدم دیگه لازم نیست نگران نباشی.

باهمون خداحافظی کرد و رفت. یه سرباز اومد داخل و ما رو تا بیرون ساختمون همراهی کرد. خیلی زود رسیدیم خونه و من احساس کردم که دیگه آزادم. دیگه نیاز نبود با هر زنگ تلفن بلرزم و با هر زنگ در خونه به اتاقم برم و قایم بشم.

اما با خودم فکر کردم که دیگه اون آرامشی که داشتم و اون لحظه‌های شیرین قبل از دوستی با سعید بهم برنمی‌گرده. فکر و خیال اون و اینکه به‌زودی جلوی چشم‌هام روی طناب دار آویزون می‌شه تا ابد توی ذهنم می‌مونه و منو از دنیای پر امیدم دور می‌کنه.

دنیایی که اگه امیر می‌خواست می‌تونست شروع همه قصه‌های عاشقانه باشه.

عاشقانه‌ای که توی سادگی نگاهش هر بار بیشتر و عمیق‌تر جون می‌گرفت و رشد می‌کرد. ذره‌ذره اما پایدار.

فصل پنجاه و هفت

فرداش که رفتم سر کار عصبی بودم. با هر گریه بچه‌ها روانم بهم می‌ریخت و کلافه می‌شدم. طوری که غزال فهمید ناراحت‌م و اومد پیشم. پونه رو که همش گریه می‌کرد ازم گرفت و گفت: دختر، اون قدر بهم ریخته‌ای که بچه‌ام فهمیده.

با بغض گفتم: هر کاری می‌کنم ساکت نمیشه.

- آروم بغلش کن و تکون بده، ساکت میشه.
- نمی‌دونم چرا این‌جوری شدم.
- چیزی نیست. بالاخره توام آدمی دیگه. قرار نیست همیشه سرحال باشی.

توی چشمه‌هاش خیره شدم و گفتم: مدت‌هاست دارم زجر می‌کشم. مشکلمم طوریه که نمی‌تونم به کسی بگم و دلم سبک بشه.

- عزیزم، زن بودن همینش سخته. خیلی چیزها رو باید توی دلت بریزی و با خودت به گور ببری.
- راست میگی.

رفتم توی فکر. اگه زن نبودم دیگه هیچ‌کدوم از این مشکلات رو نداشتم. دیگه مردی بهم زور نمی‌گفت و تهدیدم نمی‌کرد. دیگه کسی ازم سوءاستفاده نمی‌کرد و متهم به ناپاکی نمی‌شدم.

غزال آهی کشید و گفت: ولی عوضش زن که باشی یه مادری و یه همسر غم‌خوار. چیزی که خدا هیچ‌وقت به مردها نداد.

بچه رو که خوابیده بود آروم گذاشت روی شونه ام و ادامه داد: منم بعضی وقت‌ها که شوهرم بهم زور می‌گه خیلی حرصم می‌گیره ولی روز بعدش که میاد و نازم رو می‌کشه همه چی یادم میره. ما زن‌ها هیچ‌وقت کینه توی دلمون نمی‌مونه. مگه نه؟

دلم لرزید و از خودم بدم اومدم. من هنوز از سعید نفرت داشتم و بابت کاری که باهام کرده بود نمی‌تونستم ببخشمش.

به خودم جرات دادم و پرسیدم: تا حالا شده شوهرت تو رو بزنه؟

لبخند زد و گفت: یه روز بدجور دعوامون شد. هر چی گفت جوابش رو دادم. اونم کفرش گرفت و بهم سیلی زد. خیلی ناراحت شدم و دلم شکست. اونم فرداش یه شاخه گل برام آورد و معذرت‌خواهی کرد. دیگه ام منو نزد. البته منم مقصر بودم، اگه باهاش بحث نمی‌کردم به اون جا نمی‌رسید که دستش روم بلند بشه.

ازش تشکر کردم. تازه یادم اومد که چقدر راحت تونستم به درد دل زنی گوش بدم که کمتر با کسی گرم می‌گرفت.

از این بابت خوشحال شدم و با خودم گفتم چقدر خوبه که آدم بتونه دردش رو به یکی بگه. دردی که آزارت میده و دوست داری با گفتنش خودت رو خالی کنی.

اون رفت و من سعی کردم بیشتر به خودم مسلط باشم.

چند روزی به همین منوال گذشت. روزها تا عصر توی مهدکودک میون بچه‌ها بودم. اون جا به هر شکل ممکن سعی می‌کردم تا اتفاقی که پیش روم بود و روح و جسمم رو می‌آزرد فراموش کنم. بعد از اونم که می‌رفتم دانشگاه سر کلاس با حواس پرت و ذهن

پیشون به استاد و نوشته‌هاش روی تخته خیره می‌شدم. بدون اینکه بتونم چیزی بفهمم. فرانک که می‌دید حواسم نیست مثل همیشه جزوه‌اش رو بعد از کلاس بهم می‌داد تا کپی کنم. منم هر بار می‌گفتم: کاش می‌شد یه جوری مهربونی‌ات رو جبران کنم. اونم می‌گفت: فقط اخم نکن، اصلاً بهت نمیاد.

منم لبخند می‌زدم و سرحال می‌اومدم.

یه روز پنج‌شنبه خانم رزاقی بهمون زنگ زد. خبری که داد دور از انتظار مون نبود. با فرجام‌خواهی خانواده سعید موافقت نشده بود و اجرای حکم پابرجا بود. بابام بهش گفت که اون باید به سزای کارش برسه و بفهمه که با آبرو و شرف دختر مردم بازی نکنه.

منم با بابام موافق بودم و حالا دیگه دلم برای سعید نمی‌سوخت. با خودم فکر کردم تا زمانی که اون زنده باشه من نمی‌تونم روی آرامش رو ببینم و به امیر فکر کنم. پس بهتر بود که می‌مرد و از زندگی‌ام کنار می‌رفت. اون عشقم رو نابود کرد و برام یه قفس تنگ و تاریک ساخت. قفسی که باید با مرگ اون در هم می‌شکست.

پای تلفن صدای بلند رزاقی رو شنیدم که گفت: خانواده سعید حتماً به سراغتون میان و سعی می‌کنن رضایت بگیرن. به هیچ‌عنوان باهاشون بحث نکنین. اگرم خطری حس کردین و یا تهدیدتون کردن به پلیس زنگ بزنین. البته بعید می‌دونم چنین کاری بکنن ولی باید احتیاط کرد.

بابام موبه‌مو حرفه‌اش رو گوش داد و گفت: حتماً، به پرستو ام میگم مراقب رفتارش باشه. البته اونم دیگه به این نتیجه رسیده و دلش به حال اون مردک پست نمی‌سوزه.

- تا حد امکان نذارین پرستو باهاشون روبرو بشه. شما خودتون با اونها صحبت بشین. کوتاه و مختصر، نیازی نیست بهشون جواب پس بدین. قانون تعیین کرده که پسرشون بابت کاری که کرده مجازات بشه و شما هم نمی‌تونید مانع اجرای قانون بشید. به همین راحتی.

بعد از بابام خواست تا گوشی رو بده به من.

گوشی رو گرفتم و گفتم: سلام، خوبین خانم رزاقی؟

- ممنون عزیزم. تو خوبی؟
- بد نیستم. این جریان‌ها بگذره خیالم راحت میشه.
- می‌گذره. اون به مجازات کارش میرسه و توام از اون به بعد راحت زندگی‌ات رو می‌کنی.
- دیگه ناراحت نیستم. حتی دلم می‌خواد زودتر بمیره و از شرش راحت بشم.
- نهایت تا دو هفته دیگه کار تموم میشه.

با ناراحتی گفتم: بعدش من می‌مونم و حرف‌وحدیث مردم. چه آدمی‌هایی که بهم وصله نزنن و منو متهم نکنن. هر کی بفهمه گذشته‌ام چی بوده دیگه سراغم نمیاد. با این‌ها چیکار باید بکنم؟

- حرف مردم مهم نیست دخترم. مهم باباته که می‌دونه تو تقصیری نداشتی. بقیه هر چی می‌خوان بگن بذار بگن.

آهی کشید و ادامه داد: متأسفانه دخترهای زیادی توی این مملکت دستمایه این جنایت‌ها میشن و تو اولی‌اش نیستی. غصه نخور و به آینده امیدوار باش. خدا تو رو فراموش نکرده و بعدازاین هم نمی‌کنه.

و بعد خداحافظی کردیم. حرف‌های اون بهم امید داد و از غصه‌هایی که آزارم می‌داد کم کرد.

از اون روز به بعد هر وقت زنگ در خونه رو می‌زدن دلم هوری می‌ریخت. با خودم می‌گفتم حتماً بابا و مامان سعید اومدن تا به دست‌وپام بیفتن.

تا اینکه یه روز آخر شب که داشتم از دانشگاه برمی‌گشتم سر کوچه یه نفر صدام زد. ترسیدم و بدون اینکه توجه کنم اومدم سمت خونه. دیدم دو نفرن و دارن میان سمت من. وحشت کردم و خواستم داد بزنم که دیدم بابای سعید و خواهرش اومدن جلوم و ایستادن. هر دو با چشم‌های پر از اشک، معلوم بود که بدجور بهم ریخته و آشفته‌ان.

آقای امیرزادگان اومد جلو و بهم سلام کرد. من با دلپره جواب دادم: سلام آقا.

- دخترم. تموم روز منتظر بودم تا بیای. می‌خواستم زودتر پیام ولی روم نشد.

هیچی نگفتم، حتی بهش نگاهم نکردم. اون ادامه داد: می‌دونم که در حق شما دو تا بد کردم. فکر نمی‌کردم این‌قدر بهم وابسته باشین. دنبال رؤیاهای خودم بودم و می‌خواستم سعید اون چیزی رو که می‌خوام گوش بده. اونم هیچ‌وقت به من نگفت که دوستت داره.

سعی کردم جلوی خودم رو بگیرم ولی اشکم در اومد و با گریه گفتم: دوستم داشت که این بلا رو سرم آورد؟ مگه من چیکار کرده بودم؟

گفت: می‌دونم که چه ضربه‌ای خوردی ولی مقصر اصلی این ماجرا من بودم نه سعید.

- این حرف‌ها رو می‌زنین که نظرم رو برگردونین؟

- اون تنها پسرمه. همه امید و آرزومه، اگه بمیره دیگه میلی به زندگی ندارم.

- اگر نمیره تا آخر عمر آزارم میده و نمی‌ذاره آب خوش از گلوم پایین بره.

یه دفعه یاد حرف رزاقی افتادم و گفتم: لطفاً دست از سرم بردارین. دیگه خیلی دیر شده.

راهم رو گرفتم و رفتم سمت خونه. سیما که تا حالا ساکت بود و داشت اشک می‌ریخت بلند گفت: هنوز دوشش داری، مگه نه؟

قدم هام سست شد. اون می‌دونست که من هنوز ته دلم سعید رو فراموش نکردم. می‌دونست که من هنوز اسیر دل زخم‌خورده ام.

با صدای لرزانش فریاد زد: پس تو رو خدا بهش رحم کن. التماس می‌کنم.

خودم رو به نشنیدن زدم و دویدم سمت در خونه. بابام که صدای اونها رو شنیده بود اومد دم در. با نگرونی منو کشوند تو و در رو بست. با عصبانیت گفت: مگه خانم رزاقی بهت نگفت که حق نداری باهاشون حرف بزنی؟ چرا لج بازی می‌کنی؟

با ترس گفتم: فقط می‌خواستم ...

دستم رو محکم کشید و داد زد: می‌خواستی چی؟ یه مشکل دیگه درست کنی؟

- نه. اونها یه دفعه جلوم در اومدن.

- برو تو. هر کی کار داشت با من حرف میزنه. فهمیدی؟

- چشم.

وادارم کرد برم داخل. هیچ‌وقت اون قدر عصبانی ندیده بودمش.

رفتم توی اتاق و جزوه هام رو برداشتم تا بخوونم. نیم ساعت بعد بابام صدام زد تا برای برم شام. اون شب بدون اینکه حرفی بزنینم شام رو توی سکوت و ناراحتی خوردیم. با اینکه بابام پیشم بود ولی خیلی احساس تنهایی کردم. حتی نتونستم یه کلمه هم باهاش صحبت کنم.

اون حق داشت، مقصر همه این اتفاقات تلخ و دردناک من بودم. منی که با چشم‌های بسته دل سپردم و همه چی رو به بازی گرفتم. یه دختر ساده لوح که نمی دونست اگه عشق به بیراهه بره چی به سرش میاد. به خیال خودم اسمش فداکاری بود اما در واقع حماقتی بود که همه چی رو بهم ریخت و زندگی همه رو مختل کرد. از یه قول ساده شروع شد و به یه جنایت رسید. حالا تقاص این اشتباه رو همه باید می‌دادن. چه بابا و مامان سعید و چه بابای من. همون جور که پریا قربانی شکست خورده این ماجرا بود.

تا صبح خوابم نبرد و نگاه پر از خشم بابام جلوی صورتم اومد.

صبح زود که بلند شدم با پشیمونی رفتم توی اتاق بابام و یواشی بوسیدمش. نمی دونم فهمید یا نه. نمی دونم هنوز ازم عصبانی بود یا نه. دم در که رفتم از غصه دلم گرفت و آرزو کردم ای کاش با دست‌های سعید می‌مردم و الان اینجا نبودم.

شب که برگشتم ... بابام توی اتاقش بود. خواستم برم توی اتاق که دلم نیومد. نمی دونم چند دقیقه پشت در اتاقش توی تردید و دودلی بودم. بالاخره دل به دریا زدم و رفتم پیشش.

با خجالت گفتم: سلام.

با دلخوری جواب داد: علیک سلام.

خواستم حرف بزنینم که بغضم نداشت و نتونستم چیزی بگم. رفتم کنارش و سرم رو گذاختم میون دستهایش. ازم ناراحت بود و اولش مقاومت کرد، حتی موهامم نوازش نکرد. دلم بدجور خالی شد و به گریه افتادم.

تسلیم شد و بغلم کرد. گفتم: بابا جونم، فقط می‌خواستم خوب بشی. برای همین به سعید و کارهایش تن دادم. من که جز تو کسی رو ندارم که دلم خوش باشه.

آروم گفتم: ببخش دختر، خیلی عصبی‌ام. هنوز نتونستم باور کنم که سر زندگی‌ام چی اومده. پریا که مرد، توام که این جور شدی. حالا چه جوری می‌تونم بذارم باهات حرف بزنین. باید قبل از این فکرش رو می‌کردن. دیگه دیر شده.

- راست میگی بابا. اون زندگی مونو خراب کرد.

- اهمیتی نداره که دیگرون چی میگن. حق نداری ببخشی و گرنه منم تو رو نمی‌بخشم.

- چشم بابایی.

باهام آشتی کرد و خیالم راحت شد.

اون شب موقع خواب تلفن زنگ خورد. رفتم و گوشی رو برداشتم. اول نفهمیدم کیه ولی بعد، از لحن پر کنایه‌اش شناختمش.

سیما بود، با همون صدای پرمدها و خودخواهانه. حتی موقعی که می‌خواست ازم خواهش کنه توی صداش این تکبر رو حس می‌کردم. گفتم: سلام، منو شناختی؟

- نه.

- خیلی زود یادت رفته.

- سلام. تویی سیما؟

- آره منم. می خواستم باهات حرف بزnm.

هنوز شروع به صحبت نکرده بود که بابام از توی اتاقش پرسید: کیه پرستو؟

ازم خواهش کرد که چیزی به بابام نگم: به بابات چیزی نگو. باشه؟

دلم نیومد و به بابام جواب دادم: دوست دانشگاهیمه.

سیما خیالش راحت شد و گفت: خیلی وقته با هم حرف نزدیم.

گفتم: تو که ازم متنفری. چه جوری می خوای باهام حرف بزنی؟

- می دونم که باهات رفتار خوبی نداشتم ولی الان به خاطر سعید زنگ زدم. اون توی این ماجرا یه قربانیه. قربانی اشتباهات

و خودخواهی های بابا و مامانم.

- من چی؟ من قربانی چی شدم؟

- خب ...

حرفی نداشتم بزنه.

با بغض گفتم: سعید نخواست که عشقمون پاک بمونه.

- اما کسی از این اتفاق خبر نداره.

لبخند تلخی زدم و پرسیدم: اگه یکی این کار رو باهات می کرد چیکار می کردی؟ هرچقدر قسم بخوری که بی گناهی کی باورت میکنه؟

- همه اینها رو می دونم ولی خواهش می کنم به خاطر تموم لحظه های عشق و عاشقی تون اون رو ببخش.

از اونور خط صدای گریه های مامان سعید حواسم رو پرت کرد. گریه هاش بلند و آزاردهنده بود.

یه دفعه بابام صدام کرد. به خودم اومدم و با دلخوری گفتم: من باید برم. بابام ممکنه بفهمه، خداحافظ.

گوشی رو گذاشتم و یه راست رفتم توی اتاق. نشستم روی تخت و با نفرت گفتم: باید بمیره وگرنه دلم آروم نمیشه.

فصل پنجاه و هشت

توی محوطه بازی که سوز و سرما از هر سمتش می‌وزید و ایستاده بودیم.

دیوارهای بلند و پر از سیم خاردارش دلم آدم‌رو خالی می‌کرد و حتم پیدا می‌کردی که اینجا راه فراری نداری. با هر وزش باد تیکه پاره شده لباس یا بوته خشکیده‌ای که میون تیزی خاراها گیر کرده بود به تقلا می‌افتاد تا خودش رو نجات بده، اما به‌زودی خسته میشد و همون جا بین دندون های خون‌آلود سیم‌ها از نفس کشیدن باز می‌موند.

یه لحظه حس کردم جای اون تیکه پارچه‌ام که تنم با پنجه‌های برنده سیم‌خاردار زخمی و پاره‌پاره میشه. من، بابام و خانم رزاقی کنار هم ایستاده بودیم. چوبه دار با طنابی که بهش آویخته بود بی‌سروصدا به ما زل زده بود و منتظر اومدن قربانی‌اش بود. دو تا سرباز داشتن همه چی رو به‌دقت بررسی می‌کردن. از پایه دار تا طنابش، پایین تا بالا، یک‌به‌یک. چشمهام پایین‌تر اومد و نگاهم افتاد به پله‌های معلقی که روی زمین درست زیر حلقه‌دار گذاشته‌شده بود. پله‌هایی که آخرین گام‌های یه محکوم به مرگ روی اون سنگینی می‌کرد. پله‌هایی که توی همه این سال‌ها هیچ‌وقت رغبتی نداشت تا قدم‌های معلق یه گناهکار رو تحمل کنه. گناهکاری که به نقطه پایان زندگی‌اش رسیده بود. ساکن و ساکت ... میون این دیوارهای سیمانی و خشن.

از دور صدای ضجه یه مادر همه رو منقلب کرد. بابا و مامان سعید رو درحالی‌که توان راه رفتن نداشتن آوردن اون سمت چوبه دار. دور از ما، طوری که نتونتن به ما نزدیک بشن. پشت سرشون سیما هم بود. اون ساکت و بی‌صدا به دار بلندی که با باد سرد زمستون تلوتلو می‌خورد خیره موند.

با اینکه همه اومده بودن ولی هنوز جای یه نفر توی این بزم غم‌بار خالی بود. کسی که آخرین قربانی عشق مسموم لیلی و مجنون بود.

بدنم می‌لرزید. حس کردم این منم که باید بالای دار برم و گلوم میون طنابی که بی‌رحمانه به حنجرهام پیچیده خرد بشه. قلبم به‌تندی می‌زد و نفسم به‌سختی بالا می‌اومد. یه نگاهم به بابا و مامان سعید بود و یه نگاهم به خروجی تاریک زندان.

التماس بی جون مامان سعید توی باد پیچید و ذهنم رو آشفته‌تر کرد: تو رو خدا دختر، رحم کن ... رحم کن.

باباش که اون زن درمونده رو میون زمین و آسمون سرپا نگه‌داشته بود نه نگاهم می‌کرد و نه حرفی می‌زد. سیما یه لحظه از کنارش دوید سمت من. یه سرباز اومد جلو و مانعش شد.

اما اون به‌پای سرباز افتاد و التماس کرد: بذارین به دست‌وپاش بیفتم. شاید این‌جوری رحم کنه. نمی‌خوام دادشم بمیره.

سرباز آروم بلندش کرد و سعی کرد دل‌داری‌اش بده: آروم باش خانم. زاری نکن، ما کاره‌ای نیستیم.

سیما دوباره از بین دست‌های اون فرار کرد و جلوی پاهام روی زمین افتاد. درحالی‌که زیر لب میون گریه‌ای که نفسش رو بریده بود زمزمه می‌کرد: بهت التماس می‌کنم، دادشم رو ازم نگیر.

دلم جووری لرزید که حس کردم همین‌الان سخته می‌کنم. بابام آروم بلندش کرد و با ناراحتی گفت: گریه نکن دختر. بذار قانون به کارش برسه.

خانم رزاقی‌ام توی بغل گرفتتش و با ناز و نوازش ازم دورش کرد.

اشکم آروم سرید روی گونه‌ام. بابام دستم رو که یخ‌کرده بود میون انگشتهاش فشار داد و گفت: بذار همه چی بی دخالت ما جلو بره، ما فقط شاهدیم.

حواسم دوباره رفت به در نیمه‌باز زندان. جایی که قرار بود سعید ازش بیرون بیاد.

مامان سعید دوباره ضجه زد و گفت: اگه بمیره منم باهش می‌میرم.

و با گریه زمزمه کرد: بهمون رحم کن دختر.

دلم می‌خواست گوشم رو بگیرم و نشنوم چی میگه. دلم می‌خواست از اون دیوارهای بلند لعنتی بالا برم و فرار کنم، حتی اگه تنم به سیم‌خاردارها بگیره و تیکه و پاره بشه.

با عجزولابه به بابام گفتم: چرا نمیارنش؟ چرا تموم نمیشه؟

- تحمل کن دختر. چرا این قدر بی‌تابی؟

پاهام سست شده بود و نمی‌تونستم سرپا و ایستم. خانم رزاقی دوباره برگشت کنارمون. آه بلندی کشید و به من و بابام خیره شد. گفت: بعدازاین همه مدت هنوز نتونستم به اعدام یه آدم عادت کنم.

با این حرفش ترسم بیشتر شد. چشمم دوخته شد به حلقه ضخیم طناب دار که با سردرگمی میون زمین و آسمون به خودش می‌پیچید. حلقه‌ای که با بی‌رحمی منتظر اومدن قربانی‌اش بود. قربانی‌ای که حلقه آویز شدن اولین و آخرین تجربه زندگی‌اش می‌شد.

یه دفعه در آهنی زندان صدایی داد و رشته افکارم رو پاره کرد. در ناله‌کنان باز شد و دو تا سرباز سعید رو با گل و زنجیر آوردن توی حیاط. چهره‌اش اون قدر رنگ‌پریده و در هم بود که باورم نشد این سعیده. موهای به‌هم‌ریخته‌اش با باد آشفته می‌شد و تارهای سفید سرش از لابه‌لای سیاهی موهای بلندش بیرون می‌زد. ریشش بلند شده بود و این اولین باری بود که چهره‌اش رو با اون ریش‌های سیاه و نامرتب می‌دیدم. بین اون سعیدی که می‌شناختم و این سعیدی که می‌دیدم انگار که زمین تا آسمون تفاوت بود. اون مرد خوش تیپ و باکلاس حالا تبدیل شده بود به یه محکوم به مرگ با لباس‌های گشاد زندان و قیافه‌ای که درهم‌شکسته و رقت‌انگیز بود.

گل و زنجیرهای دست‌وپاهاش حالا جزئی از بدنش شده بودن و با هر قدم سنگین و پر رخوتش به دنبالش کشیده می‌شدن. پشت سرشون یه مرد قوی‌هیکل بود که یه نقاب به صورتش داشت.

سعید رو آوردن تا نزدیکی چوبه دار و یه مرد برآش چند تا آیه قرآن خواند.

گریه‌های مامان و باباش بلندتر شد. مرد حکمش رو بلند اعلام کرد و برآش طلب آمرزش کرد.

لرزش بدنم بیشتر شد و گریه‌ام در اومد. بابام سعی کرد تا روم رو اونور کنه اما نداشتم و به روبروم خیره شدم. سعید بهم زل زده بود و می‌لرزید. سربازها زنجیر پاهاش رو باز کردن و بردنش نزدیک پله‌ها.

اون توی باد فریاد زد: پرستو، بابت کاری که باهات کردم پشیمونم. منو ببخش، نمی‌خواستم این جوروری بشه.

بغض شدیدی توی گلویم پیچید و نفسم بند اومد. بابام بغلم کرد تا بتونم اون لحظه‌های تلخ و دردآور رو تحمل کنم. از میون آغوش بابام چشمم‌هام به سعید خیره موند. نگاهش سرد و ناامید به دلم چنگ زد.

مامانش نتونست تحمل کنه و دوید سمت من. بابام و خانم رزاقی سعی کردن جلوش رو بگیرن اما اون با تموم قدرتی که داشت کنارشون زد و پاهای سستم رو با دستهای محکم گرفت. فریاد زد: تو رو به اون خدایی که می‌پرستی به من مادر رحم کن.

بغضم ترکید و جلوی اون نشستم روی زمین و توی آغوشم گرفتمش. اون یه مادر بود ... یه مادر که برای پسرش به دست‌وپاهام افتاده بود. صدای گریه‌اش تموم اون فضای سرد و یخ‌زده رو پر کرده بود و داشت ذره‌ذره زجرم می‌داد.

بابام سعی کرد منو از اون جدا کنه ولی دلم نیومد اون آغوش مهربون مادرانه رو رها کنم.

حتی خانم رزاقی‌ام از این گریه‌های دل‌خراش اون مادر منقلب شد و اشک تموم صورتش رو پر کرد.

جلاد سعید رو برد روی پله‌ها و طناب دار رو دور گردنش انداخت و محکمش کرد. باباش زانو زد روی زمین و خشکش زد. سیما پرید توی بغلش و سرش رو میون بازوهای اون قایم کرد تا شاهد مرگ برادرش نباشه.

زمان مرگ سعید فرارسیده بود. جلاد از پله‌ها پایین اومد و منتظر شد تا محکوم آخرین زمزمه هاش رو به پایان برسونه. تنها یه لگد محکم جلاد کافی بود تا پله کنار بیفته و سعید آویخته بر طناب بلند دار میون آسمون معلق بشه و ذره‌ذره جون بده.

مامان سعید دوباره توی آغوشش فشارم داد و زمزمه کرد: به دل‌شکسته این مادر رحم کن. به خاطر بابات بگذر.

دلم آتیش گرفت. نفسم برید و نتونستم تحمل کنم. سرم رو از میون بازوهای خمیده‌اش بلند کردم و با صدای بی‌رمقی گفتم: می‌بخشم.

همه مات و مبهوت بهم خیره شدن. با گریه تکرار کردم: می‌بخشمش!

بابام با ناراحتی گفت: پرستو، چی داری میگی؟

خانم رزاقی خم شد و بهم گفت: نباید این کار رو بکنی.

اما من توی آغوش اون مادر بی‌اختیار دوباره و دوباره تکرار کردم: ولش کنین ... ولش کنین.

مامان سعید شروع کرد به بوسیدنم. من به بابام نگاه کردم و با التماس گفتم: بابا جونم، تو رو خدا منو ببخش. نمی‌تونم بذارم یه آدم بمیره.

بابام با دیدن حال پریشونم دست‌وپاش رو گم کرد و نشست کنارم تا بلندم کنه؛ اما بدنم اون قدر سست بود که میون دست‌های مامان سعید بی‌حال شدم و سرم روی شونه هاش افتاد.

سعید رو که گریه می‌کرد از پله‌ها پایین آوردن و به پاهاش دوباره زنجیر زدن.

من با چشم‌های پر از اشک به اون نامرد خیره شدم و همه بدی‌هایی که در حقم کرده بود از ذهنم گذشت. من به‌راحتی زندگی‌اش رو بخشیده بودم، کسی که می‌خواستم بمیره. شاید اگه اون مادر بهم التماس نمی‌کرد و اسم بابام رو نمی‌آورد هیچ‌وقت به سعید رحم نمی‌کردم. حالا من مونده بودم با وجدانی آروم و دلی رضایتمند.

یاد حرف‌های بی‌بی افتادم که بهم می‌گفت: ببخش که بخشیدن لذت‌بخش‌ترین کار دنیاست. وقتی کسی رو می‌بخشی به خدا نزدیک‌تر میشی.

نمی‌دونم چه مدت توی آغوش مامان سعید بودم. آغوش مهربونی که دلم رو به بخشش اون مرد بی‌رحم وادار کرد. نه به‌اجبار که با نهایت میل.

بابام آروم نوازشم کرد و منو حریصانه توی آغوش خودش کشید. دوست نداشت هیچ‌کس دیگه ای منو حتی یه لحظه‌ام ازش جدا کنه. حتی اگه اون یه مادر دل‌شکسته باشه.

خانم رزاقی‌ام اومد کنارم و گفت: همه چی رو خراب کردی ولی نمی‌تونم سرزنش ات کنم. شاید منم بودم همین کار رو می‌کردم. سعید رو بردن و در زندان بسته شد. دیگه مرگی در کار نبود، دیگه انتقامی در کار نبود ... تنها یه چیز باقی مونده بود. آرامشی که تا ابد توی دلم می‌موند و بهم امید زنده‌بودن می‌داد.

چندنفری اومدن و خونواده سعید رو که آشفته و نیم‌جون شده بودن بردن. آخر کار، من موندم و بابام و خانم رزاقی که تنهای تنها مقابل چوبه دار وایستاده بودیم و هیچ‌کدوم قادر به حرف زدن نبودیم.

من که همون جور با رنگ‌پریده روی زمین نشسته بودم بازوهای بابام رو چسبیدم و با شرمندگی گفتم: ببخشید بابا جونم. بازم همه چی رو خراب کردم.

گفت: عزیز دلم، تو خیلی روح بلندی داری. من اگه بودم نمی‌بخشیدمش.

خانم رزاقی‌ام تائید کرد و گفت: آخرشم شدی فرشته نجات. عیبی نداره، عوضش تا آخر عمرش شرمنده‌ات می‌مونه.

اونها کمکم کردن تا بریم توی دفتر زندان و برگه رضایت‌نامه رو پر کنم. خانم رزاقی گفت که در ازاش مدتی باید توی حبس بمونه تا مجازات بقیه کارهاش رو ببینه، حداقل پنج سال و ضمناً باید تعهد بده که تا ابد سراغت نیاد.

اون رفت پیش سعید و آخرین حرف‌هاش رو زد. توی اتاق ملاقاتی که با یه در بزرگ آهنی و دو تا سرباز محافظت می‌شد. وقتی اومد بیرون بهم گفت: می‌خواد تو رو ببینه.

- دیگه حرفی بینمون نیست.

- بهتره بری و خودت بهش بگی. این‌جوری برای همیشه دست از سرت بر می‌داره.

مردد بودم. بابام حرف خانم رزاقی رو تائید کرد و رفتم توی اتاق. سعید با دست‌وپای بسته اونجا نشسته بود. با دیدنم سرش رو پایین انداخت و گفت: باورم نمیشه که ته آرزوهایمون چی شد.

آهی کشیدم و گفتم: خودت این‌طور خواستی.

- اما این نقشه بابام بود. اون من رو به این حال و روز انداخت.

لبخند تلخی زدم و گفتم: توام مقصر بودی. می‌تونستی جلوشون وایستی و بگی که نمی‌خوای دستمایه خواسته شون بشی.

- نمی‌تونستم.

با بی‌میلی گفتم: سعید، من باید برم.

نتونستم حرفی رو که توی دلم نگه‌داشته بودم بهش بگم.

خواستم برم که با صدای بلند پرسید: پرستو، با اون همه ظلمی که بهت کردم چرا منو بخشیدی؟

گفتم: یادته بهم گفتی تا آخر عمرت مدیونت می‌مونم؟

- آره.

- تو بابام رو بهم برگردوندی و منم جون تو رو بهت پس دادم. حالا دیگه بی‌حساب شدیم.

رو کردم بهش. اشک توی چشمهام پر شد و گفتم: دیگه نه عشقی بینمون هست و نه خاطره‌ای. تو همه چی رو سوزوندی و نابود کردی. از حالا به بعد دیگه نمی‌خوام ببینمت. تو رو خدا دیگه سراغم نیا و فراموشم کن.

سعید گریه‌اش گرفت. دیگه دلم نلرزید و غصه‌دار نشد. حتی دیگه دوست نداشتم بهش فکر کنم. از اتاق زدم بیرون و با اصرار گفتم: بریم دیگه. نمی‌خوام اینجا بمونم.

صدای بلند گریه‌های اون توی اتاق سر بسته و دلگیر پیچید و میون دیوارها و نرده‌های بلندش بلعیده شد. طوری که وقتی رفتیم سمت در خروجی دیگه صدایش رو نمی‌شنیدم.

از در زندان که خارج شدیم دیدم خونواده سعید دم در وایستادن. مامانش دوید سمتم و منو با عشق توی آغوشش گرفت. کلی قربون صدقه‌ام رفت و ازم تشکر کرد. بعد باباش اومد و با مهربونی گفت: ممنون بابت لطف بزرگت دخترم. ما رو تا آخر عمر شرمنده‌ات کردی.

بهش لبخند زدم و گفتم: ازتون خواهش می‌کنم دیگه چیزی رو به پسرتون تحمیل نکنین. اون یه انسانه و حق تصمیم‌گیری داره. سیما هم اومد و منو بغل کرد. گفت: نمی‌دونم چه جوری ازت تشکر کنم. ببخش که این‌همه مدت باهات بد بودم. این لطف تو بهم یاد داد که قدر دوست‌هایی مثل تو رو بدونم.

گفتم: تو همیشه دوستم بودی، باور کن.

یه کم بعد همگی رفتن. خانم رزاقی‌ام ما رو سوار کرد و برگشتیم. من وسط راه مهدکودک پیاده شدم و بابام با اون رفت خونه مون. وقتی خواستم برم توی مهدکودک احساس سبک‌دلی می‌کردم. دیگه نیاز نبود از چیزی بترسم و نگران باشم. حالا دیگه از قیدوبند عشقی که شده بود زجر و عذابم آزاد شده بودم.

نفس تازه‌ای کشیدم. نفسم با سرمای هوا بخار شد و همراه خیالاتی که توی سرم گیر افتاده بود میون آسمون آبی یخ زد. با لبخند رفتم داخل و به کسایی که توی حیاط بودن سلام کردم. مهتاج خانم اولین کسی بود که جواب سلامم رو داد. خانم رسولی و ناهیدم که اومده بودن بیرون تا هوایی تازه کنن با خوشحالی بهم جواب دادن. همه اون روز دوباره بهم خوش‌آمد گفتن. انگار که تازه به دنیا اومده بودم و اون روز اولین روز زندگی‌ام بود.

فصل پنجاهونه

هنوز یه مسئله مهم باقی مونده بود. چیزی که بعد از این گذر تند عاشقی باید برای همه برملا می‌کردم. برای همه اون کسانی که قرار بود وارد سرنوشتم بشن و منو تا ابد دوست داشته باشن.

امیر، سپیده و خونواده اش. این‌ها همون هایی بودن که باید راز تلخم رو بهشون می‌گفتم.

اون شب پریشون و مستأصل رفتم توی اتاق و تلفن رو برداشتم. مردد بودم و جرات نمی‌کردم به سپیده زنگ بزنم.

اما چاره‌ای نبود. شماره خوابگاه رو با تعلل گرفتم. با هر صدای بوق پشت خط، دلم لرزید و از دلهره نفسم تند شد. اون قدر که پشیمون شدم و نیمه‌کاره گوشی رو گذاشتم. می‌ترسیدم ... با خودم فکر کردم که اونها با شنیدن این راز چی در مورد فکر می‌کردن؟ یعنی حرف‌هام رو باور می‌کردن؟ یا اینکه برای همیشه ازم متنفر می‌شدن؟

رفتم و روی تخت نشستم. توی آینه‌ای که با نور کم‌رنگ اتاق می‌درخشید دنبال خودم و آرزوهام گشتم. یه جوایی میون اون تصویر پریشون، درست جایی که دو تا چشم قهوه‌ای‌رنگ و جذاب با بی‌تابی تمنا می‌کرد صدای دلم رو شنیدم: بهش بگو، حتماً درکت می‌کنه. راه دیگه ای نداری، بهش زنگ بزن.

دلم تمنا می‌کرد و عقلم پا پس می‌کشید. وجدانم می‌گفت واقعیت رو بگو و شرمم نمی‌داشت لب باز کنم. واهمه داشتم از اینکه بگن ناپاکم و متهمم کنن.

دستم رفت به گوشی ولی دوباره لرزید و عقب اومد. رفتم توی فکر و از خودم پرسیدم: آخرش چی؟ نمی‌توننی پنهونش کنی. بهتره همین حالا بگی و واگذار کنی به خدای خودت. مهم نیست که مردم چی میگن.

جرات پیدا کردم. گوشی رو برداشتم و شماره رو گرفتم. چند بار بوق خورد و آخر کار یه دختره تلفن رو برداشت.

- الو؟ سلام خانم. خوبین؟ من دوست سپیده‌ام. می‌تونم باهاش صحبت کنم؟

- سلام خانم. چشم، الان صداش می‌کنم.

و صداش توی گوشی پیچید: سپیده جان، بیا خواهرته.

با خودم زمزمه کردم: ای کاش واقعاً خواهرم بودی تا الان از گفتن واقعیت این قدر نمی‌ترسیدم.

یه دقیقه‌ای طول کشید تا سپیده بیاد پای تلفن. توی این مدت کوتاه سعی کردم کلماتی رو که باید کنار هم می‌چیدم زمزمه کنم. کلماتی که گفتنش برای من سخت‌تر از هر کاری بود.

سپیده شاد و خوشحال اومد و گوشی رو برداشت. بدون معطلی گفتم: سلام عشقم.

- سلام سپیده. خوبی؟

- ممنون. چه خبر؟

- هیچی. دلم گرفته بود زنگ زدم حالت رو بپرسم.

- خوب کردی عزیزم. منم دلم تنگ شده بود.

نمی دونستم از کجا شروع کنم. زبونم بند اومد و هر چی خواستم بگم نتونستم. اون با سرخوشی پرسید: چیه چرا تعلق می کنی؟

- تعلق؟ نه بابا.
- راستی تکلیف ما چی شد؟
- کدوم تکلیف؟

خندید و گفت: تو چقدر دیر می گیری.

حواسم نبود و با خجالت پرسیدم: به خدا نمی دونم چی میگی؟ تکلیف چیه؟

- خدایا، نفهمیدی؟

و تازه بادم اومد که هنوز منتظره جواب من به امیره.

نفسم تند شد و من من کنان گفتم: سپیده، راستش ...

- راستش چی؟

سعی کردم تا جلوی بغضم رو بگیرم تا بتونم راحت حرف بزنم ولی دوباره صدام لرزید و گریه ام گرفت.

سپیده جا خورد و با نگرونی پرسید: پرستو، چی شده؟

- هیچی.
- یعنی چی؟ برای هیچی گریه می کنی؟ بگو ببینم چی شده، نگرانم کردی دختر.

خودم رو جمع و جور کردم و شروع کردم به گفتن حرفهایی که باید می زدم: سپیده. تو بهترین دوستمی. اگه یه روز ولم کنی از غصه می میرم.

- من که ولت نکردم. این حرفها چیه می زنی؟
- یادته گفتم یه راز دارم که سر موقعش بهت می گم؟
- آره. خب مشکل چیه؟
- حالا می خوام بهت بگم. چیزی که شاید اصلاً خوشت نیاد.

نفسی تازه کردم و ادامه دادم: فقط تو رو خدا حرفهام رو باور کن.

بهت زده گفتم: باورت می کنم قربونت برم. آخه چیه که این قدر عذابت میده؟

لب باز کردم و ماجرا رو از اول تا آخر براش گفتم. تموم مدت اشک ریختم و اون بدون اینکه چیزی بگه فقط گوش داد و نفس نفس زد. وقتی همه چی رو برملا کردم با صدای پر غصه ای زمزمه کرد: وای پرستو. چرا این همه مدت ازم پنهون کردی؟ چرا هیچی نگفتی؟

گفتم: چه جووری می تونستم بگم؟ با چه جرأتی؟

هیچی نگفت. با گریه پرسیدم: الان باورم کردی؟

و این بارم سکوت کرد.

دلَم پر از درد شد. سپیده تردید داشت. اون ... بهترین دوست زندگی ام حرف هام رو باور نکرده بود.

آروم گفتم: دیدی؟ تو که بهترین دوستمی ازم متنفر شدی. پس چه جوری امیر می تونه عاشقم باشه؟

سپیده به گریه افتاد و گفت: باورش سخته پرستو جونم. بهم حق بده.

- به خدا من بی تقصیر بودم. همه مدارکی که برای شکایت به دادگاه دادیم هست. برای همین متهم شد.
- چرا بخشیدیش؟
- مامانش التماس کرد و دلَم سوخت. چی کار باید می کردم؟
- نمی دونم.

با ترس پرسیدم: سپیده، به امیر چی باید بگم؟

پریشون و منقلب آه بلندی کشید و زیر لب گفت: نمی دونم به خدا.

التماسش کردم: تو رو خدا بگو چیکار کنم؟

گفت: بذار من باهاش صحبت کنم و واقعیت رو بهش بگم.

- این کار رو می کنی؟
- آره عزیزم.
- ممنونم.
- غصه نخور، درست میشه.
- دیگه هیچی درست نمیشه. روزهای خوبی که می تونست بهترین لحظه های زندگی ام باشه تبدیل شد به بدترین کابوس هام. وقتی همه دخترهای هم سن من خوشحال و پر امید دانشگاه میرن یا سر کار میرن من به جاش زجر می کشم و همش توی ناراحتی و اضطرابم. دیگه خسته شدم، نمی کشم.
- پرستو جونم. می دونم سخته ولی این جوری گریه و زاری کردن مشکلی رو حل نمی کنه.
- دیگه کم آوردم.
- بذار من با امیر صحبت کنم. اون می دونه که تو دختر پاکی هستی و فریب سعید رو خوردی.

گفتم: اگه باورم نکردی یا امیر نتونست با این موضوع کنار بیاد بدون تعارف بهم بگو. فقط می خوام بدونی که دیگه بهونه ای ندارم تا کسی رو منتظر بذارم.

اون قدر ناراحت بود که دوباره بغض گرفت. ادامه دادم: شاید دیگه نخوای صدام رو بشنوی. اگرم خواستی دیگه بهت زنگ نمی زنم، ولی بدون هر جا که بری حتی اگه دیگه اسمم رو هم نیاری بازم به یادتم و هیچ وقت از یادم نمیری.

خنده ای کرد و گفت: چرا باید برم؟ مگه دوستم نیستی؟

- چرا عزیزم. کی بهتر از تو می تونه دوستم باشه؟
- پس دوستت می مونم.

باهاش خداحافظی کردم. درحالی که نفسم توی سینه میون بغضی که دلَم رو به درد آورده بود گیر افتاده بود و به سختی بالا می اومد. نمی دونستم که با این شرایط تلخ و دردناک چه کنم، با حرف های تلخ و کنایه آمیز، با نگاه های پر از سوءظن و بدگمانی. گناهم این

بود که زن بودم، زنی که به آسونی اسیر واژه‌های به اسم عشق شده بود. بی‌خبر از اینکه خیلی‌ها به رنگ دیگه ای بودن و دلم رو به بازی می‌گرفتن. اونهایی که منو یه دختر بی‌احساس، دروغ‌گو و حتی ناپاک صدا می‌زدن.

ولی تلخ‌تر از همه این‌ها حس سرخورده‌ای بود که کنج دل خون‌آلودم هنوز به زنده شدن دوباره عشق امیدوار بود. به واژه‌های که شکنجه‌ام داد و میون سردی همه دنیا با انبوهی از غصه‌ها به حال خودم رهام می‌کرد. حالا دیگه از هیچ‌کس دلخور نمی‌شدم. از اینکه تحقیر بشم، آزار ببینم و حتی فراموش بشم. شاید این تقدیرم بود که با عشق نامأنوس و بیگانه باشم. چرا که راه عشق به سمت دیگه ای بود و راه من در مسیر دیگه.

کم‌کم باورم شد که باید بدون خواب‌آلودگی شب‌های عاشقی به زندگی‌ام ادامه بدم و لحظه‌هام رو بدون اسم تلخی که دلم دیگه نمی‌خواستش سپری کنم. باورم شد که بدون عشق هم میشه زنده بود و نفس کشید، بدون دلدادگی هم میشه بخشید و مهربونی کرد. نیاز نبود تا با عاشق بودن انسان باشی، هر جا که دلت خوشحال میشد همون جا خیال پررنگ عشق به دنیات می‌اومد و کنارت می‌موند.

اون شب برف تندی بارید ... و خیلی زود سپیدی دل‌انگیزش همه‌جا رو پر کرد. از لبه‌بلند دیوارها تا زمین پستی که زیر قدم‌های گناهکار ما آدم‌ها ترک می‌خورد و زخمی می‌شد. اون برف اومده بود تا بهمون بگه با تموم سیاهی‌های بی‌پایان دنیا هنوزم میشه به دونه‌های زیر و بلورین برف امیدوار بود. برفی که با خودش همه خاطرات شیرین کودکی رو به یادمون می‌آورد. روزگاری که به‌سرعت گذشت. اون دوران که همه ما خیل زود شاد می‌شدیم و می‌خندیدیم.

و حالا که خندیدن یادمون رفته بود این سپیدی سرد و وسوسه‌انگیز بهمون تلنگر می‌زد که لبهامون رو برای لحظه‌ای شاد بودن به لبخند تلخی مهمون کنیم. فقط یه لبخند و نه بیشتر.

برف که شروع به باریدن کرد بابام صدام زد تا برم پیشش توی حیاط. وقتی رفتم بیرون دیدم بابام وایستاده و داره دونه‌های سفید برفرو میون آسمون تاریک دنبال می‌کنه. دویدم و چسبیدم بهش.

اون با شوق منو توی بغلش گرفت و گفت: وقتی بچه بودی می‌رفتی روی دوشم و از اون بالا دست دراز می‌کردی و دونه‌های برفرو می‌گرفتی. دونه‌هایی که خیلی زود سرانگشتت آب می‌شد و از بین می‌رفت.

گفتم: هنوزم دوست دارم دونه‌های برفرو توی دستهام بگیرم.

و مثل بچه‌ها هر دو با شیطنت سعی کردیم تا بپریم و دونه‌های زیر برفی رو که توی هوا می‌رقصیدن بگیریم. از این حس خوب بچگی، حسی که با بابام دوباره تکرارش می‌کردم دلم پر از هیجان شد. کنار اون مثل کودکی هام دوباره دل سپردم و از نو خندیدم. بابامم پا به پای من تقلا کرد و خندید. حتی بیشتر از من دونه‌های برفرو گرفت و توی مشتش قایم کرد.

خیلی زود فراموش کردم که چه دنیای تلخی دارم و خیلی زود باور کردم که برای زندگی باید زندگی کرد.

روزها گذشت ... هر روز مثل روز قبل. صبح تا عصر مهدکودک، عصر تا شب دانشگاه و آخر شب کنار بابام که بهترین لحظه‌های هر شبم بود.

بعد از اون روز که با سپیده تماس گرفتم دیگه بهم زنگ نزد.

باورم شد که واقعیت مثل قصه‌ها خوب و شیرین نیست. آدم‌ها وقتی راز همدیگه رو می‌فهمن از عشقی که داشتن بر می‌گردن و فراموشش می‌کنن. فهمیدم که زندگی به رنگ قشنگ کتاب‌ها نیست و رنگ خاکستری هم جزئی از اونه. رنگی که وقتی دلت می‌گیره آسمون دنیات رو پر می‌کنه تا ابرهاش ببارن.

اما با تموم این‌ها بهشون حق دادم. امیر می تونست انتخاب کنه. اون مثل من نبود که مجبور باشه به عشقی که سرانجامی نداره پایبند بمونه. اون حق داشت که راه زندگی‌اش رو تعیین کنه. نه مثل سعید که عروسک خیمه‌شب‌بازی پدر و مادرش بود.

توی شب هام، با فکر و خیال پسر مهربونی به اسم امیر و دختر شوخ‌وشنگی به اسم سپیده به خواب می‌رفتم و توی رویاهام اون‌ها رو می‌دیدم که دوباره با من دوست شدن، دوست‌هایی که دیگه ازم جدا نمیشن.

اما وقتی از خواب بلند می‌شدم و می‌دیدم که همه این‌ها رؤیا و خیال بوده دلم پر از غصه می‌شد. دلی که حالا دیگه به عاشق بودن عادت کرده بود.

یه ماهی گذشت و زمستون به نیمه‌های اسفند رسید.

هر شب که زنگ تلفن به صدا در اومد دلم لرزید و با خودم فکر کردم که این بار حتماً سپیده ست و با عجله دویدم و گوشی رو برداشتم ... اما اون نبود. هر بار که زنگ در خونه رو زدن خوشحال شدم و گفتم که این باید امیر باشه که با بابا و مامانش اومده به دیدنم ... و بازم خبری ازش نشد.

و بالاخره علیرغم میل‌م پذیرفتم که باید با سرنوشت کنار بیام. باید قبول کنم که وقتی کسی قسمت نباشه بهش نمی‌رسی. باور کردم که باید با تنهایی‌ای که برام مقدر شده بود کنار بیام و همون تنهایی بشه همدم لحظه‌هام. لحظه‌هایی که با بودن کنار بچه‌های مهدکودک، کنار دوست‌های دانشگاهم و کنار بابام می تونست فراموش بشه و از یاد بره.

توی تموم این مدت حتی یه لحظه‌ام از سپیده و امیر دلخور نشدم. خودم رو جای اون‌ها گذاشتم و خودم رو قضاوت کردم. شاید اگه منم بودم همین کار رو می‌کردم. فراموش کردن و از یاد بردن. مثل خاطراتی که تلخ بودن و باید از ذهنت پاکشون می‌کردی.

مثل خواب‌های کودکانه‌ای که هیچ‌وقت توی خیالمون نموندن و با یه نوازش کوتاه از خاطرمون رفتن.

اما چه خوب بود اگه توی یادمون می‌موندن.

فصل شصت

اون روز با بی میلی از خواب بلند شدم. هنوز دفتر خاطراتم روی لحافم افتاده بود و نتونسته بودم حتی یه کلمه‌ام توش بنویسم. حالا دیگه دستم به نوشتنم نمی‌رفت. کار سختی بود، نوشتن همه اون چیزهایی که یادآوری‌اش برام تلخ و غیرقابل‌باور بود. من توی بازی عاشقی باخته بودم و حالا می‌بایست صفحه ذهن و خیالم رو با نوشتن اون اتفاقات بد پاک می‌کردم ... از سیاهی‌ها، از دروغ‌ها و از خودخواهی‌هایی که باعث شد دنیام رنگ کابوس و وحشت به خودش بگیره. انتقامی که دنیا از من گرفت سنگین و طاقت‌فرسا بود و روحم رو هر لحظه شکنجه می‌داد. شاید مستحقش نبودم ولی واقعیت همونی بود که پشت سر گذاشته شده بود. گذشته‌ای که با همه دردهاش سپری شد و زخم کهنه‌اش رو روی دلم باقی گذاشت. زخمی که تا ابد می‌موند و با هر بار رفتن توی یه پارک خلوت، قدم زدن توی یه شب سرد برفی و یا راه رفتن میون سایه‌های درخت‌ها وسط یه پاییز، از نو تازه می‌شد و دوباره به درد می‌اومد.

این خاطرات با من بود و جزئی از من. منی که روحم پر بود از آزار تلخ لحظه‌ها و درد عمیق تنهایی و با یه امید شیرین به عشق، بعد از همه اون خواب‌های بد. امیدی که با گذر از تجربه‌های دردناکم کنار سعید می‌تونست با امیر دوباره زنده بشه.

اما به زودی فهمیدم اونم خیال واهی ایه که باید بهش بخندم و ازش بگذرم. یه خیال ساده لوحانه، یه تصور اشتباه از گفته‌های شیرین یه مرد جوون. امیر حرف‌های قشنگی بهم زد و من باورش کردم. وقتی که گفت ((راز تو متعلق به خودته و من عاشق از این حرف‌ها پس نمی‌کشم)) چه راحت باورش کردم و بدون نگرانی به دوباره شروع کردن امید بستم.

با خودم که فکر کردم به این نتیجه رسیدم که کنار یه زن که ناپاک شده بود زندگی نمی‌تونست معنایی داشته باشه. اون عشق و آرامش می‌خواست نه افسردگی و بدنامی. برای یه مرد داشتن یه همسر خوب با گذشته‌ای که می‌شد به زبونش آورد اهمیت داشت نه کلمات عاشقانه و وعده‌های توخالی.

امیر مرد عاقلی بود و حتم داشتم که با سنجیدن شرایط من به این نتیجه رسیده بود که باید از زندگی‌ام کنار بره. هرچند که عشقی که توی دلش بود نمی‌داشت فراموشم کنه. زمانی توی زندگی به مرحله‌ای می‌رسی که دیگه فرصت تجربه کردن راه‌های تازه رو نداری. اون موقع فقط باید با عقل و منطق جلو بری. فرصتی نیست تا با کلمات و واژه‌ها به بازی گرفته بشی و مثل بچه‌ها فریب بخوری. اون بر خلاف سعید عشق رو با همه معنایی که داشت می‌خواست. دور از هوس، به دور از ناپاکی و جدای از ترس‌های تنهایی. نفس عمیقی کشیدم و به آفتابی که بی‌رمق توی آسمون می‌تابید خیره شدم. حیاط توی سکوت اون صبح سرد با خواب‌آلودگی زیر نور خورشید جون می‌گرفت. برفی که از دو شب پیش باریده بود هنوز لب دیوار خونه به سفیدی می‌زد.

با خودم زمزمه کردم: چه خوب که امروز تعطیله. اصلاً حوصله سر کار رفتن نداشتم.

دلم پر از غصه بود. مثل بچه‌ای شده بودم که دور و برش هیچ‌کس نیست و حالا باید بگرده و یکی رو پیدا کنه تا توی آغوشش بره. سست بودم و دلم نمی‌خواست از رختخواب گرم بلند بشم. یه دفعه صدای پریا توی گوشم پیچید: بلند شو ... خواهی. صبح شده دیگه.

سرم رو برگردوندم و به اتاقش که خالی و ساکت بود خیره شدم. زیر لب گفتم: باشه خواهی. تو برو الان میام.

اشکم جاری شد روی گونه هام. جای خالیش توی دلم با هیچی پر نمی‌شد و حالا این من بودم و کوهی از غصه‌ها و دردها. خواهرم رو از دست داده بودم، احساساتم بی‌رحمانه میون قلب بی‌رحم نفس‌بریده بود و حالا هم سپیده و امیر کنارم گذاشته بودن.

فقط بابام مونده بود و بس. کسی که تنها پشت و پناهم بود. همونی که به خاطرش به آب و آتیش زدم و همه چی رو به گرداب کشنده دنیا انداختم. دلم آروم گرفت و از غصه‌ای که توی گلوم چنگ می‌زد کاسته شد. اون زنده و سالم با من و کنار من بود. بلند شدم و آروم رفتم دم در اتاقش.

در زدم. اون آروم جواب داد: بیا تو دخترم. بیدارم.

رفتم داخل و سلام کردم. با دیدن اشکهایم دل شکسته شد و گفت: چرا این قدر غصه می‌خوری؟ از چی ناراحتی؟

جلوی پاها نشستم و سرم رو گذاشتم روی زانوهایش. گفتم: دلم گرفته بابایی، آخه خونه خیلی ساکنه.

نوازشم کرد و گفت: تو باید سرزنده و شاداب باشی. من هنوز به آرزوم نرسیدم. می‌ترسم بمیرم و عروس ات رو نبینم.

- برام مهم نیست. دلم دیگه نباید عاشق بشه.
- اما عاشقی یه افتخاره. عین عشقی که من و مامانت داشتیم. عشق هدیه خداست.
- کافیه هر چی دردسر درست کردم. می‌خوام تا آخر عمرم کنارت بمونم و همه چی رو فراموش کنم.
- منم می‌میرم و اون وقت می‌فهمیدی که باید فکر خودت باشی. من دیگه عمرم رو کردم و حالا نوبت توئه که دنبال زندگی و آرزوهات باشی. به اندازه کافی برام فداکاری کردی و نمی‌خوام بیشتر از این آینده‌ات رو خراب کنی.

چند دقیقه‌ای با نوازش پدرا نه‌اش آرامش گرفتم و همه تلخی‌ها از یادم رفت.

یه ساعت بعد بابام برای قدم زدن از خونه زد بیرون. منم که بی‌حوصله بودم سعی کردم درس رو بخوونم، اما دلم آروم و قرار نداشت و تصمیم گرفتم تک‌وتنها فقط برای خودم به یه گردش برم. توی پارکی که نزدیک خونه مون بود. تموم مدتی که اومده بودیم به خونه جدید من حتی یه بارم به اون جا نرفته بودم.

لباس پوشیدم و آماده شدم تا برم. در خونه رو باز کردم و خواستم برم بیرون ...

که یه دفعه خشکم زد. کسی که حتی فکرشم نمی‌کردم مقابل در جلوم ایستاده بود.

من من کنان گفتم: سلام ... امیر!

اون آروم لبخند زد و گفت: سلام پرستو. خوبی؟

- خوبم.

نمی‌دونستم چی باید بگم.

پرسید: مزاحمت شدم؟

- نه. اصلاً، بابام خونه نبود. منم گفتم برم و یه قدمی بزنم.

ترسیدم تا فکر بدی بکنه و ادامه دادم: فقط خودم تنهایی.

- می‌دونم. مگه تو رو نمی‌شناسم؟

خواستم حرف بزنم که زبونم بند اومد. با خودم فکر کردم واقعاً از کجا باید بگم؟

فهمید گفتن واژه‌ها برام دشواره و ادامه داد: نمی‌خواد خودت رو اذیت کنی. من همه چی رو می‌دونم.

با شرم سرم رو پایین انداختم و گفتم: پس می‌دونی؟

آه بلندی کشیدم و زمزمه کردم: فکر کردم دیگه بر نمی‌گردی. حتی کلی در موردت فکرهای نادرست کردم.

- من که گفتم عاشقتم. نکنه خیال کردی دروغ می‌گم؟
- نه ولی با شرایط من اگر می‌رفتی حق داشتی.
- وقتی به پاکی کسی باور داشته باشی تموم دنیام بهش تهمت بزنی تو قبول نمی‌کنی.
- راست می‌گی؟
- آره. سپیده گفت که چه بلایی سرت اومده. از وقتی شنیدم دلم آروم نداره.

اشک توی چشمه‌هاش جمع شد و ازم خواهش کرد: اگه کاری نداری می‌خوام با هم بریم توی یه پارک و صحبت کنیم. موافقی؟

جا خوردم. گفتم: البته. فقط ...

- فقط چی؟
- اگه برات مشکل‌ساز نمیشه.
- نه. مشکلی نیست، نگران نباش.

لبخند زد و شادی تموم دنیا اومد توی دلم. در رو بستم و همراه اون قدم‌زنان و بی‌خیال از نگاه‌های مردم راه افتادم توی کوچه‌ها. کوچه‌های سردی که با آخرین برف یخ‌زده و سفیدی که هنوز جلوی آفتاب مقاومت می‌کرد زیباتر شده بود.

آروم زمزمه کردم: چه برف قشنگیه.

تائید کرد و گفت: وقتی بچه بودم موقعی که برف می‌اومد آدم‌برفی درست می‌کردم. یه آدم‌برفی بزرگ با یه شال بلند و یه چوب توی دستش. همیشه آروم بود که یکی ازم عکس بگیره تا برام یادگاری بمونه. ما دوربین نداشتیم و هر دفعه من به خیال اینکه یکی داره ازم عکس می‌گیره می‌رفتم و کنار اون با ژست خاصی می‌ایستادم. تا اینکه یه روز بابام رفت و دوربین عکاسی همسایه رو قرض گرفت، از آقای دلدار ... یادت که هست؟

- آره. همون پیرمرد مهربون که تنها زندگی می‌کرد. همونی که بچه‌هاش ولش کرده بودن و سال به سالم سراغش نمی‌اومدن.

- چه خوب یادته. آره، اون همیشه تنها بود.

ادامه داد: اون عکس شد یاد و خاطره من از یه روز سرد برفی. روزی که با وجود مریض شدنم برام شیرین‌ترین خاطره زندگی‌ام شد. من مریضی‌اش رو فراموش کردم و اون آدم‌برفی و عکسی که با ژست مردونه کنارش گرفتم به یادم موند.

وایستاد و بهم خیره شد. حرفش معنی قشنگی داشت. گفت: همه ما گذشته‌ای داشتیم که رفت و جز خاطره مون شد. شاید این خاطره برای تو تلخ باشه و برای یکی دیگه شیرین. مهم اینه که ما چه جوری بهش نگاه کنیم.

تا پارک راه زیادی نبود. من و امیر وارد پارک که شدیم کنار هم شروع کردیم به قدم زدن. قدم‌های آروم و شمرده‌ای که توی هر کدوم خاطره تازه‌ای نهفته بود.

گفت: پرستو، ببخش که این مدت نه سراغی ازت گرفتم و نه تماسی داشتم. باید با این موضوع کنار می‌اومدم ... خودم و خونواده‌ام. مدتی طول کشید تا بابام و مامانم این قضیه رو بپذیرن. حالام که اینجا کنار توام بدون که همه با این وصلت موافقن.

- امیر، اگه حتی یه درصدم تحت فشار باشی نمی‌تونم روی آرامش رو ببینی. من وادارت نمی‌کنم که عاشقم باشی و اگه نخوای هیچ حقی ندارم که مجبورت کنم.

- هیچ اجباری در کار نیست. همه تو رو دوست دارن و می‌دونن که این یه بلائی تلخ و دردناک بوده که به سرت اومده. می‌خوام بدونی که من و خونواده‌ام از همه چی خبر داریم و نیاز نیست نگران چیزی باشی.

وایستادم و توی چشمه‌هاش نگاه کردم. جز حقیقت و راستی چیزی توش ندیدم.

یه لحظه تموم حرف‌های ناگفته بین چشمهامون رد و بدل شد. از دل پر از زخم من تا دل پر از امید اون. دو قلب بی‌تاب که با هم هم‌صدا شدن و عشق تازه‌ای همون جا و همون لحظه توی اعماق شون جوونه زد. این عشق پاک و واقعی بود. به دور از هوس و دروغ. حس ارزشمندی که حرف‌های بابام رو به یادم آورد. حسی که تنها دلیل زنده‌بودن انسان‌ها بود.

با خنده من دل امیر پر از شادی شد. گفت: حالا دیگه رازی نداری تا بخواد مانع با هم بودنمون بشه.

قدم‌های ما روی برف پارک رد گذاشت. به رد پاهامون که نگاه کردم دیدم دو گام محکم و پر امید کنار هم روی زمینی که خدا برای عشاق آفریده نقش بسته. نقشی که حتی اگه برف هم آب می‌شد اونجا روی زمین باقی می‌موند و یه روز می‌شد خاطره اولین قدم زدنمون کنار هم.

نیم ساعتی طول کشید تا از پارک برگشتیم. اون منو تا دم در خونه همراهی کرد. وقتی داشتم می‌رفتم تو آروم صدام کرد و با شرم مردونه‌ای پرسید: حاضری باهام ازدواج کنی؟

این پیشنهاد اون قدر ناگهانی بود که جا خوردم. قلبم به تپش افتاد و نتونستم حرف بزنم. اون با عشقی که توی چشمه‌هاش موج می‌زد بهم خیره شد و ادامه داد: منتظر جوابت می‌مونم، اما دلم دیگه کم‌طاقت شده.

از شرم سرم رو پایین انداختم و زمزمه کردم: دیگه دلیلی نداره منتظرت بذارم.

نفس راحتی کشید و با غرور برگشت تا بره. دلم طاقت نیاورد و بلند گفتم: امیر، مواظب خودت باش.

اونم به شیرینی جواب داد: چشم، عزیزم.

و با قدم‌های بلند و مصممش کوچه رو پشت سر گذاشت.

من تا لحظه آخر، رفتنش رو بین برف‌های سپیدی که رد گام هاش روی اونها می‌موند دنبال کردم. باد سردی می‌وزید اما من احساس سرما نمی‌کردم. عشق پرتپشی که توی قلبم زنده شده بود حالا خون تازه‌ای توی رگهام جاری می‌کرد.

رفتم توی خونه و دفتر خاطراتم رو برداشتم. ورق زدم و شروع کردم به نوشتن جملات تازه زندگی‌ام. جملاتی که هر کدوم از عشق و دلدادگی حرف می‌زدن. نوشته‌هایی که حالا پر بود از بوی زندگی و نفس تازه مهربونی.

بابام زود برگشت و با دیدن من که سرحال بودم خوشحال شد، حتی فهمید که اتفاقی افتاده که اون ازش خبر نداره، ولی ازم نپرسید. دیگه می‌دونست دختر بزرگی شدم و می‌تونم راه درست زندگی‌ام رو انتخاب کنم.

اون شب آخر وقت سپیده زنگ زد. با شنیدن صدای روحم تازه شد. یه ماهی بود که باهام تماس نگرفته بود.

- سلام، پرستو جونم.
- سلام عزیزم. تو خوبی؟
- من خوبم، تو چطور؟
- عالی‌ام. بی‌معرفت دیگه رفتی و یه زنگ هم نزدی؟

با ناراحتی گفت: به خدا دلم برات یه ذره شده بود ولی گفتم بذار اول امیر رو ببینی و بعد زنگ بزnm.

- آره، با امیر حرف زدم. حالا دیگه باید بهش جواب قطعی بدم.
- خب، جواب دادی؟

ساکت شدم و اون بلند جیغ زد: مبارکه، پس قصه عاشق‌های ما اینجا شروع میشه.

- سپیده ...
- جونم عروس خانم؟
- بابت کمکی که بهم کردی ممنون. از اینکه باورم کردی و گذاشتی حرف بزnm. تو بهترین دوستمی و اگه نبودی ...

مثل همیشه با لحن خنده‌دارش گفت: می‌دونم بابا... از غصه می‌مردی. توام ها، جون اضافه‌داری بده به من.

از حرف بامزه‌اش زدم زیر خنده. اون باعث شده بود از این افسردگی و ناامیدی بیرون بیام و به عشقی که لایقش بودم برسیم. به آرامش و اطمینان خاطر.

ما یه ساعتی حرف زدیم و بهش قول دادم این بار من بهش زنگ بزnm و همه چی رو براش تعریف کنم. موقع خداحافظی گفتم: راستی، هر بار که میرم بیرون و بارون یا برف میاد یاد یه چیزی می‌افتم.

- یاد چی؟
- چتری که اون روز توی بارون زیر سرم گرفتی. حالام همون روزهای بارونیه. تو دوباره توی این بارون غصه‌ها و ناراحتی‌ها با چترت نجاتم دادی.
- به‌به. چه حرف‌های قشنگی می‌زنی.

هر دو با خنده از هم خداحافظی کردیم. فهمیدم که رابطه من و اون فقط یه دوستی نیست یه پیوند خواهرونه ست، پیوندی که تا ابد بینمون می‌موند، حتی تا موقع مرگ.

و صبح روز شنبه از راه رسید.

آماده شدم تا برم سر کار که دیدم بابام بیداره و داره صبحانه رو آماده می‌کنه. خیلی ذوق‌زده شدم و رفتم و همراه اون یه صبحانه مفصل خوردم.

راه افتادم تا برم. از در که رفتم بیرون دوباره غافلگیر شدم. امیر ته کوچه وایستاده بود و برام دست تکون داد. دلم قرص شد و با قدم‌های تند رفتم پیشش. گفتم: سلام، خوبی؟

- تو رو که می‌ببینم خوب میشم.

پرسید: سر کار میری؟

- آره.

- بشین برسونمت. امروز در بست در خدمت شمام.

- نه امیر. مزاحمت نمیشم.

خنده بامزه‌ای کرد و جواب داد: نمی تونی در بری. تازه گیرت آوردم.

لبخند زد و گفت: دیگه دلم رو اسیر کردی. کجا می تونم برم؟

برق شادی توی چشمه‌هاش پر شد. منو تا دم ماشین برد و در رو برام باز کرد. نشستم توی ماشین و راه افتاد. شروع کرد به رفتن اما اون قدر آروم رانندگی می کرد که از این آرامشش تعجب زده شدم. پرسیدم: امیر، چرا این قدر آروم میری؟

گفت: دلم نمیاد ازت دور بشم. ای کاش این راه تمومی نداشت و تا ابد کنار هم می موندیم.

- امیر، می خواستم بگم ...

به خودم جرات دادم تا حرف بزنم. با سادگی اعتراف کردم: بابت عشقی که بهم هدیه دادی ممنونم.

- ممن بابت امیدی که بهم برگردوندی ممنونم. از پرپر روز حال و هوام عوض شده. قدر این زندگی رو باید دونست.

با خوشحالی سر تکون دادم.

رسیدیم به مهدکودک. دم در خلوت بود و هنوز مادرها و پدرها بچه‌ها رو نیاورده بودن. ازش تشکر کردم و پیاده شدم.

حرف‌های زیادی برای گفتن داشتیم. حرف‌هایی که کلمات قادر به بیاننش نبودن. پس بی‌درنگ توی چشم‌های هم خیره شدیم و عشق همه وجودمون رو پر کرد.

امیر گفت: عصر میام دنبالت. باید امروز زودتر بری خونه.

تعجب کردم و پرسیدم: برای چی؟

با شرمندگی گفت: می خوام شب با خانواده مزاحمتون بشیم، برای یه امیر خیر.

دلم لرزید. لبخند زد و گفت: تشریف بیارید. قدمتون روی چشم.

اون تا لحظه آخری که وارد مهدکودک شدم همون جا وایستاده بود و نگاهم می کرد. تا نرفتم تو سوار ماشین نشد و از پیشم نرفت. به علامت خداحافظی که دست تکون دادم ناچار شد تا دل بکنه و از اونجا بره.

منم تا لحظه‌ای که ماشینش توی خیابون پیچید و رفت دور شدنش رو دنبال کردم. دیگه نمی ترسیدم، دیگه احساس تنهایی نمی کردم. فقط دل تنگش شدم. حسی که برام تازگی داشت.

وارد حیاط که شدم دیدم مهتاج خانم داره برام دست تکون میده. بلند سلام کردم و همه از اومدنم سر شوق اومدن و با انرژی جواب دادن. یاد حرف خانم کرمی افتادم که می گفت کینه و دشمنی‌ها رو پشت این دیوارها بذار و بعد بیا کنار بچه‌ها. حالا سبک شده بودم. نه کینه‌ای توی دلم بود و نه غصه‌ای. هر چی بود عشق بود و دل بستگی.

به اون فضای پر از رنگ و زیبایی خیره شدم و زیر لب زمزمه کردم: الهی به امید تو.

و رفتم تا آماده بشم.

باید از صفر شروع می‌کردم. دوباره از نو ... تازه‌تازه. انگار که همین لحظه متولد شدم، با عشق تازه‌نفسی که این بار نه زندانی بود و نه محکوم به فراموشی. این بار توی روحم دمیده شده بود و با هر نفسم رشد می‌کرد و بالنده می‌شد.

کار سختی بود ... برگشتن از راهی که به بن‌بست می‌رسید.

اما با عشق می‌تونستی دوباره به سرخط دفتر خاطراتت بری و از نو لحظه‌هات رو بنویسی. لحظه‌هایی که می‌شد برگ‌های خوش‌رنگ زندگی‌ات. زندگی‌ای که با دل سپردن آغاز می‌شد.

پایان